

ஒப்பீட்டு அரசியல்

COMPARATIVE POLITICS

தொகுப்பாசிரியர்:
அம்பலவாணர் சிவராசா

ஒப்பீட்டு அரசியல்

தொகுப்பாசிரியர்கள்

அம்பலவாணர் சீவராஜா

(பேராசிரியர், அரசியல் விஞ்ஞானத்தறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை)

வே. சீவயோகலிங்கம்

(விரிவுரையாளர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

வெ. அமீர்தீன்

(விரிவுரையாளர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

லங்கா புத்தக ஊலை,

FL 114 டயல் பிளேஸ்,

குளசீங்கபுர,

கொழும்பு - 12

தொ.பெ. : 341942.

வெளிநாடு குப்பி

தலைப்பு : ஒப்பீட்டு அரசியல்
ஆசிரியர் : பேராசிரியர் அ. சிவராஜா ©
முதல்பதிப்பு : 1999 மார்ச்சு
ஒளியச்சு : டெக்னோ பிரின்ட், தெழிவளை
வேளியீடு : குமரன் பப்பிளிஷர்ஸ்
3, மெய்கை விநாயகர்தெரு
வழி : குமரன் காலனி 7வது தெரு
வடபழனி
சென்னை - 600 026

201, டாம் வீதி
கொழும்பு - 12
தொ.பே : 421388

அட்டைவடிவமைப்பு : ஏ.எம். ரஷ்மி

Title : Comparative Politics
Authors : Prof. A. Sivarajah
V. Sivayogalingam
W. Ameerdeen

First Edition : 1999 December
Typesetting : Techno Print, Dehiwala.

Publishers : Kumaran Publishers,
3, Meigai Vinayagar Street,
Vadapalani,
Chennai - 600,026

201, Dam Street,
Colombo -12
Tel : 421388.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

	தொகுப்பாசிரியரின் முன்னுரை	
I.	பொருளடக்கமும் அணுகுமுறைகளும்	01
II.	ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் அரசியல்முறை அம்பலவாணர் சிவராஜா	33
III.	பிரித்தானியாவின் அரசியல்முறை வெ.அமீர்தீன், அம்பலவாணர் சிவராஜா	87
IV.	பிரான்சின் அரசியல்முறை அம்பலவாணர் சிவராஜா	129
V.	சோவியத் யூனியனின் அரசியல்முறை அம்பலவாணர் சிவராஜா	153
VI.	இந்தியாவின் அரசியல்முறை வே. சிவயோகலிங்கம், அம்பலவாணர் சிவராஜா	183

யலக் கலாப்படி

கலாப்படி

முதலாம் ஆண்டு கலாப்படி

01 கலாப்படி முதல் கலாப்படி 1

02 கலாப்படி இரண்டாம் ஆண்டு முதல் கலாப்படி 2

03 கலாப்படி மூன்றாம் ஆண்டு முதல் கலாப்படி 3

04 கலாப்படி நான்காம் ஆண்டு முதல் கலாப்படி 4

05 கலாப்படி ஐந்தாம் ஆண்டு முதல் கலாப்படி 5

06 கலாப்படி ஆறாம் ஆண்டு முதல் கலாப்படி 6

தொகுப்பாசிரியரின் முன்னுரை

ஒப்பீட்டு அரசியல், அரசியல் விஞ்ஞானம் என்ற துறையினுள் அங்கீகாரம் பெறுவதற்கு போராடும் ஒரு புதிய கற்கை நெறியல்ல. நாடுகளிடையேயான அரசியல் நுண்பாக கட்டமைவுகளுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளின் வீச்சினை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் அரிஸ்நோற்றல் காலமளவு பழமை வாய்ந்ததாகும்.

மொண்டஸ்கியூவினைத் தொடர்ந்து வந்த சில நூற்றாண்டுகளில் அரசியல்களைத் திட்டவட்டமாக ஒப்பிட்டமையின் விளைவாக சமகாலத்தில் நாடுகளின் அரசியல் முறைகளுக்கிடையிலான ஒற்றுமைகளையும் வேறுபாடுகளையும் விளக்குவது சாத்தியமாயிற்று.

உலக அரசியல் முறைகளைக் கற்றல், பகுப்பாய்வு செய்தல், ஒப்பிடுதல் என்பவற்றோடு சம்பந்தப்படும் ஒப்பீட்டு அரசியல் ஆய்வுக்கு முழு உலகமும் பரிசோதனைக் கூடமாக அமைந்த போதும் நீண்ட காலமாக அரசியல் விஞ்ஞானத் துறையினுள் ஒரு தத்தெடுத்த குழந்தை என்றே அது கொள்ளப்பட்டது. இத்துறை 1950களின் பிற்பகுதி வரைக்கும் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைந்த மாணவர்களையும், ஆய்வாளர்களையுமே கவர்ந்து வந்துள்ளது. ஆனால் 1960கள் ஒப்பீட்டு அரசியலுக்கான பூரிப்பான ஆண்டுகளாயின அதன் பின்னர் இக்கற்கை நெறியின் பிரபலம் அதிகரித்தும் குறைந்தும் வந்துள்ளன. 1970களில் இதன் மதிப்புக் குறைந்த போதிலும் 1980களில் புனரமைப்புப் பெற்று ஆரோக்கியமானதாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

ஒப்பீட்டு அரசியலை தேசங்களினதும் அரசியல் முறைகளினதும் முறையானதும் ஒப்பீட்டு அடிப்படையிலுமான கற்கை என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். இதன் முன்னணி ஆய்வாளர்களான கப்பிரியல் அல்மன்ட் (Gabriel Almond), டேவிட் அப்டர் (David Apter), கார்ல் டு வெச் (Kerl Deutsch) சாமுவேல் கன்ரிங்ரன் (Samuel Huntington), சேய்மர் மாற்றின் லிப்பெற் (Seymour Martin Lipset), லூசியான் பை (Lucian Pye), மைறன் வெய்னர் (Myron Weiner) என்போரும் மற்றையோரும் மிகவும் ஈடுபாடு கொள்ள வைக்கும் புதிய, நவீனமான எண்ணக் கருக்களையும் சிந்தனைகளையும் முன்வைத்துள்ளனர்.

மேற்சொன்னவர்களின் பங்களிப்போடு அரசியல் விஞ்ஞான கற்கை நெறியினுள் சிறப்புமிகு உபதுறையாக இது மிளிர்வதோடு ஆர்வம் கொள்ள வைக்கும் எண்ணக் கருக்களையும், ஆய்வு தளத்தையும் கொண்டதாக ஒப்பீட்டு அரசியல் ஒரு அறிவுஜீவ மறுவருகைக்கு உட்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய முக்கியத்துவம் பெற்ற உப துறை பற்றிய நூல்கள் தமிழில் இல்லை என்ற குறை நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தது. அக் குறைபாட்டினை நிவர்த்தி செய்யும் நோக்குடனேயே ஒப்பீட்டு அரசியல் என்ற இந்நூல் வெளிவருகிறது. இந்நூலின் முதலாவது அத்தியாயமான "பொருளடக்கமும் அணுகுமுறை களும்" இரண்டாவது அத்தியாயமான "ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் அரசியல் முறை" நான்காவது அத்தியாயமான "பிரான்சின் அரசியல் முறை" ஐந்தாவது அத்தியாயமான "சோவியத் யூனியனின் அரசியல் முறை" என்பவற்றை நானே எழுதியுள்ளேன். இரண்டாவது அத்தியாயமான "பிரித்தானியாவின் அரசியல் முறை" என்பதைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக அரசறிவியல் துறையில் விரிவுரையாளர்களாகக் கடமையாற்றும் திரு.வெ.அமீர்ஜீன் அவர்களுடன் இணைந்தும் ஆறாவது அத்தியாயமான "இந்தியாவின் அரசியல் முறை" என்பதை பேராதனைப் பல்கலைக்கழக அரசறிவியல் துறையில் விரிவுரையாள ராகக் கடமையாற்றும் திரு.வே.சிவயோகலிங்கம் அவர்களுடன் இணைந்தும் எழுதியுள்ளேன். தமிழ் மாணவர்களும் தமிழ் மக்களும் இதனை மனமுவந்து வரவேற்பார்கள் என நம்புகின்றேன்.

இத்தகையதொரு நூலை எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தவர் குமரன் புத்தக இல்லத்தைச் சேர்ந்த திரு குமரன் கணேசலிங்கன் அவர்கள். அவரே இப் புத்தகத்தினை அழகாக அச்சிடும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். அவருக்கு எனது உள்ளங் கனிந்த நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சிவராஜா

அரசறிவியல் துறை

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

அத்தியாயம் 1

பொருளடக்கமும் அணுகுமுறைகளும்

அம்பலவாணர் சிவராஜா

எந்தவொரு கற்கை நெறிக்கும் கோட்பாட்டுத் தொகுதிகளை உருவாக்குதல் அவசியமாகும். அரசறிவியலும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அரசறிவியலாளர் கோட்பாட்டுத் தொகுதிகளை உருவாக்க வேண்டுமானால், அத்தகைய கோட்பாடுகளைப் பொதுமையானவையாகவும் பெறுமதியானவையாகவும் ஆக்க வேண்டுமானால் ஒரு அரசின் எல்லைக்கப்பாற்பட்ட வேறுபட்ட கலாச்சாரங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் மிகவும் அத்தியாவசியமாகும். ஒரு தனி சமூகத்தின் எல்லைகளுக்கப்பாலுள்ள பொருந்தக் கூடிய கோட்பாடுகளை அபிவிருத்தி செய்யவும் பரிசோதனை செய்யவும் அறிஞர்கள் விரும்பியதாலேயே சமூக விஞ்ஞானங்களில் ஒப்பீட்டு முறை பயன்பாட்டுக்கு வந்தது. தூய விஞ்ஞானிகளைப் போலன்றி ஒரு சமூக விஞ்ஞானி ஒரு ஐம்பது வருடகாலப்பகுதியினுள் ஒரு சமூக வர்க்கத்தினைக் கூட்டியோ, கழித்தோ அரசியல் மாற்றத்தின் மீது மேற்சொன்ன வர்க்கம் கொண்டுள்ள செல்வாக்கினைப் பரிசீலனை செய்ய முடியாது. அதாவது மாறிலிகளை நேரடியாக பொய்யாகச் சிருஷ்டி பண்ண முடியாது. ஒப்பீட்டு முறையினூடாகவும் - ஆய்வுக்கான இடங்களைத் தெரிவு செய்தல் - உதாரணம் எடுத்தல் என்பவற்றினூடாகவும் அவன் மாறிலிகளை மறைமுகமாக சிருஷ்டி பண்ண முடியும். தத்துவத்தின்படி ஒப்பீட்டு எல்லைகளைத் தாண்டிய கலாச்சார ஆய்வுக்கும் தனியொரு சமூகத்துமிடையில், நடத்தப்படும் ஆய்வுகளுக்கும்

வேறுபாடுகள் கிடையாது. உண்மையில் விஞ்ஞான ஆய்வு என்பது அதன் எளிமையான அளவில் முதலாவதாக ஒரு சோடி கோட்பாட்டுப் பிரேரணைகளில் இருந்து, எடுகோள்கள் உய்த்தறியப்படுதல் வேண்டும் என்பதே. இரண்டாவதாக எடுகோள் எதிர்வுகூறும் தொடர்புகளின் உண்மைகள் அனுபவரீதியாக வெளிப்படுகின்றனவா? என்பதைத் தீர்மானிக்கும் விசாரணைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஒப்பீட்டு அரசாங்கமும் அரசியலும் தனியொரு பாடப்பிரிவாக எழுச்சியடையத் தொடங்கியதும் அரசறிவியற் பாடத்திட்டத்தில் அது ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. இருந்த போதிலும் ஒப்பீட்டரசியற் பாடப்பரப்பு, விடயதானம் எப்போதும் தெளிவற்றதாக, திட்டவட்டமாக வரையறுக்கப்படாதே இருந்து வந்துள்ளது. அரசறிவியலில் ஒப்பீட்டாய்வுப் புரட்சி ஏற்படுவதற்கு முன்பு அமெரிக்க பல்கலைக்கழகங்களில் வெளிநாட்டு, அரசாங்கங்களைத் தனித்தனியாக எடுத்தே ஆராயப்பட்டு வந்தன. மேலும் பொதுவான தன்மை கொண்ட அடிப்படையான விடயங்களை விடத் தனித்துவமான அம்சங்களுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. ஏதாவது ஒப்பீட்டு நடந்தாலும் அது கல்லூரிகளில் கற்பிப்பவருடைய தேவைகளுக்காகவே இடம் பெற்றன.

1950 களின் ஆரம்பத்திலிருந்து ஒப்பீட்டு அரசியலின் பிரதான அறிஞர்களின் கருத்துக்களை நாம் ஆராய்ந்தால் அவர்கள் இத்துறையில் பெரும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளதோடு இத்துறையில் ஆர்வத்தோடு கூடிய ஒரு வளர்ச்சியினையும் அவதானிக்க முடிகிறது. அவ்வாறு பங்களிப்பு செய்தவர்களாக பின்வருவோரை நாம் குறிப்பிடலாம்:

அல்மன்ட்	(Almond)
அப்டர்	(Apter)
றிக்ஸ்	(Wriggs)
ஹரி	(Harry)

மேற்சொன்ன அறிஞர்கள் தமது ஆய்வுக்கு வெளிநாட்டு அரசாங்கங்களை முக்கியமாகக் கொண்ட போதிலும் அவர்களது எழுத்துக்கள் அனுபவ அரசியற் கோட்பாடுகளுடன் தொடர்புடையனவாகவே இருந்தன. மரபுரீதியாக "கோட்பாடு" என்ற பதம் அரசியல் தத்துவம் என்பதையே குறித்து நிற்கின்றது. இவர்களது கோட்பாடுகள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசியல் முறைகளுக்கு பிரயோகிக்கப்பட்டன என்ற கருத்தில் இவர்கள் ஒப்பீட்டாளர்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

ஐக்கிய அமெரிக்காவில் ஒப்பீட்டு அரசாங்கம் பற்றிய ஆய்வு கடந்த 10 வருடங்களில் ஒரு புத்திஜீவிப் புரட்சிக்குள்ளாகியது. இவ்வாய்வுத்துறை

எதிர்காலத்தில் எவ்வுருவத்தை அடையுமென்பதை இப்போது எதிர்வுகூற முடியாவிட்டாலும் இப்புதிய அபிவிருத்திகள் எவ்வாறு மாறிச்செல்கின்ற தென்பதைச் சுட்டிக்காட்ட முடியும். அத்தோடு இம்மாற்றங்களுக்குக் காலாயிருந்த, அதிருப்திகளையும் எதிரான மனப்போக்குகளையும் காட்டவும் முடியும். இந்த அபிவிருத்திகள் ஒப்பீட்டரசாங்கப் பரப்போடும், அரசியற் துறையோடும் கட்டுப்பட்டவையல்ல. வெளிநாட்டு அரசியல் முறைகள் பற்றிய ஆய்வு, அமெரிக்க அரசியல் ஆய்வில் ஏற்பட்ட ஒரு புரட்சியின் பெரும் செல்வாக்குக்குட்பட்டது. அப்புரட்சி அமெரிக்க அரசியல் ஆய்வுமுறைகளில் 'சமூகவியற் கோட்பாடுகள்' என்பவற்றின் ஊடுருவலால் ஏற்பட்டது. இப்போது ஒப்பீட்டு அரசியல் ஆய்வு எந்த சமூக விஞ்ஞானங்களிலிருந்து கடன் பெற்றதோ அவற்றுக்கு அக்கடனை அரசியல் தாபனங்களும், வழிமுறைகளுடனான மனிதனின் அனுபவத்தின் பரந்த மாதிரிகளைக் கொண்டு திரும்பவும் கொடுக்க முன்வந்துள்ளது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன் 1939 - 45 காலப்பகுதியின் ஆக்கிரமித்த ஒப்பீட்டு அரசாங்க அணுகுமுறைக்கான எதிர்ப்புகள் பின்வரும் மூன்று விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

01. அதன் குறுகிய தன்மை
02. தனியே தனிப்பட்ட அரசியல் முறைகளின் சிறப்பியல்புகளுடன் மாத்திரம் ஈடுபாடு கொண்டமை.
03. ஒப்பீட்டளவில் மிகக் குறுகியதாக அரசாங்க தாபனங்கள், விதிகள், சட்டத்தரங்கள், அரசியல் சிந்தனைகள் மீது மாத்திரம் கவனம் செலுத்தியமை.

ஒரு கற்கைத்துறை என்ற முறையில், ஒப்பீட்டு அரசாங்கங்கள் பெருமளவிற்கு ஐரோப்பிய பிரதேசங்களுடன் கட்டுண்டிருந்தன. ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க அரசியல் முறைகள் பற்றிய ஆய்வு சில தனிப்பட்ட அறிஞர்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சிறுகுழுவாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அத்தோடு ஐரோப்பிய அரசாங்கம் பற்றிய ஆய்வுகளும், சில புறநடைகள் தவிர தனிப்பட்ட நாடுகளின் விசேட இயல்புகள் பற்றியே கவனம் கொண்டன. அமெரிக்க அரசியல் பற்றிய ஆய்வில் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும் ஒப்பீட்டு அரசாங்கத்துறை முறையான மரபு சார்ந்ததாகவும், விவரண ஆய்வுகளாகவும், மேற்கு ஐரோப்பிய பெரும் வல்லரசுகள் பற்றியதாகவும் தொடர்ந்தும் இருந்து வந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் முன் அமெரிக்காவில் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்ட சமூக, அரசியல் மாற்றம் உள்ளூர்க்காட்சிகள் மீது கவனத்தை ஈர்த்ததோடு, புதுமை செய்ய விரும்பும் அறிஞர்களை -சமூகக்கட்டமை

வுக்கும் வழிமுறைகளுக்குமுள்ள தொடர்புகள், ஆளுமைத் தோற்றம், அரசியல் வழிமுறையும் நடத்தையும் என்ற விடயங்களின் முறைகளை ஆய்வு செய்யும் நோக்கத்தினை ஏற்படுத்தின. சில ஐரோப்பிய சமூக உளவியல் கோட்பாடுகள் அவை எழுந்த நாடுகளிலும் பார்க்க, சில அமெரிக்க அறிஞர் சமூகத்தினரிடையே கூடிய வரவேற்பினைப் பெற்றன.

“அறிவுபெறுதல்” (Enlightment) என்ற பெயரின் கீழ் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய தத்துவத்தினை ஆக்கரமித்த தேசிய தாராண்மை - மனிததத்துவ - விஞ்ஞானப் போக்கின் சிந்தனையில் தான் அமெரிக்க அரசறிவியல் கற்கைத்துறையின் வளர்ச்சி தனது ஊக்கத்தைப் பெற்றது. எதிர்காலத்தில் அரசியல் மாதிரி தவிர்க்க முடியாதபடி சனநாயகமே எனக் கொண்டால் (அவ்வாறு கொள்ளப்பட்டது) சனநாயகத்தின் இயல்பு அதன் ஸ்தாபனங்களின் வழிமுறைகளைப் பற்றி விசாரணை செய்வதும், வெளிக் கொணர்வதும், அரசறிவியலின் மத்திய மயமான உள்ளடக்கமாகவே அமையும்.

சனநாயகத்தன்மையற்ற முறைகளை அவை சனநாயக சித்தாந்த தாபனங்களிலும் எவ்வளவு தூரம் விலகியுள்ளன என்பதனூடாகப் பரிசோதனை செய்ய முடிந்தது. அத்தோடு உறுதியான இரு சனநாயகங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்த பின்னர், பிரித்தானிய பாராளுமன்ற அரசாங்கம் - அமெரிக்க முறையான அதிகாரப்பிரிவினை முறையுடன் ஒப்பிட முடிந்தது. சனநாயக முன்னேற்றம் பற்றிய இந்த இலகுவான கொள்கையும் இவ் ஒப்பீட்டு அரசாங்கம் பற்றிய புத்திஜீவிதக்கட்டமைவு ஆய்வும் இரண்டாம் உலகப் போரின் பின் ஆதரிக்க முடியாததாயின. இதற்கு மூன்று அபிவிருத்திகள் காரணமாயின.

1. மத்திய கிழக்கு, ஆபிரிக்கா, ஆசியாவில் ஏற்பட்ட தேசிய விழிப்புணர்வின் பயனாக பலதேசங்கள் அரசுகளானதோடு, அவை வெவ்வேறு பட்ட, கலாசாரங்கள், சமூகஸ்தாபனங்கள், அரசியல் இயல்புகளைக் கொண்டவையாயிருந்தன.
2. அத்திலாந்திக் சமுதாயத்தில் தேசங்களின் மீதான ஆக்கிரமிப்பு நீங்கியமை. (மேற்கு ஐரோப்பிய அரசுகள், அமெரிக்கா, கனடா) முன்னைய காலனித்துவ, அரைகுறைக் காலனித்துவ பிரதேசங்களில், சர்வதேச அதிகாரம் பரவியமையும் செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கியமையும்.
3. தேசிய முறைகளினதும், சர்வதேச அரசியல் முறையினதும் கட்டமைவுகளை உருவகப்படுத்தும் போராட்டத்தின் “கம்பூனிசம்” ஒரு பலம்மிக்க போட்டியாக எழுச்சியடைந்தமை.

நிச்சயமின்மை, பயமுறுத்தல்களுடன் கூடிய புதிய சூழ்நிலை, அரசியல் மாதிரிகள் பற்றிய குழப்பம், அவற்றின் ஸ்திரமின்மை என்பன முன்னை நேரடியான அரசறிவியல் மரபில் சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தின. இதன் பயனாக புதிய அணுகுமுறைகளை அறிமுகப்படுத்தும் போக்கு ஏற்பட்டது. இந்த முயற்சிகளை நான்கு முக்கிய தலையங்கங்களின் கீழ் சுருக்கித்தர முடியும்.

01. பரந்த பாடப்பரப்பினைத் தேடுதல் (Scope)
02. யதார்த்தத்துக்கான தேடுதல்.
03. திட்டவட்டமான தகவல் பற்றிய தேடுதல் (Precision)
04. அரசியல் கோட்பாட்டின் ஒழுங்குமுறைக்கான தேடுதல்.

இப்புதிய அபிவிருத்திகள் ஒப்பீட்டு அரசியல்துறையில் மட்டுமல்லாது, அரசறிவியல் மீதும் முழுமையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. அவை அரசியலில் ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட கோட்பாட்டினை நோக்கியனவாக அமைந்தன. இவ்வாறு ஒப்பீட்டியல் - அரசியற்கோட்பாடுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகளில் ஏற்பட்ட விரிசல் - திரும்பவும் நிலைநிறுத்தப்படும் வழிமுறை ஏற்பட்டது. தேசிய அரசியல் முறைகளைக் கொண்ட சமுதாயம் இப்போது அதனுள்ளேயே ஒரு அரசியல் முறையாக நோக்கப்பட்டது. மேலும், உள்ளூர் அரசியல் வழிமுறைகளையும், கட்டமைவுகளையும் உருவமைப்பதில் (shaping) சர்வதேச அரசியல் முறையின் பங்கு கூடியளவில் விரும்பப்பட்டதோடு, ஒப்பீட்டு அரசாங்கத்துக்கும், சர்வதேச அரசியலுக்கும் செயற்கையாக எழுந்த வேறுபாடும் அகற்றப்பட்டது. அதேபோல் சர்வதேச அரசியல் முறையில் செயற்பாட்டின் மீது தேசிய அரசியல் முறைகளின் இயல்புகளின் பாதிப்புகள் பற்றி சில முறைப்படியமைந்த பகுப்பாய்வுகள் இப்போது மேற்கொள்ளப்படலாயின. இறுதியாக அரசறிவியலோடு தொடர்புபட்ட ஆய்வுகள், பணிக்குழுவாட்சி, சட்டசபைகள், அரசியற்கட்சிகள், நலன் பேண்குழுக்கள், பொதுசன அபிப்பிராயம், பரந்தளவில் ஒப்பீட்டுத்தன்மையானவையாகவும் அவற்றின் கோட்பாடுகள் கூடியளவு அபிவிருத்தியடைந்ததாகவும் அமையலாயிற்று. மேலே கூறப்பட்டவை (பெறுபெறுகளாகக் கொள்வதிலும் பார்க்க) நீண்டகாலப்போக்குகளாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். மிக முக்கிய வேலையான தரவுகள் பெறுவதும் கோட்பாடுகளை அபிவிருத்தி செய்வதும், இன்னும் செய்யப்பட வேண்டியவையாகவேயுள்ளன.

ஒப்பீட்டு அரசியலுக்கான செயற்பாட்டு (Functional) அணுகுமுறையின் புத்திஜீவிதத் தோற்றப்பாடு அவையானதாயிருப்பதோடு சுருக்கமாக விளக்கப்பட வேண்டியதாகும். இந்த செயற்படுவாதம் (Functionalism)

குறிப்பிட்ட அரசியற்கோட்பாட்டின் மரபுவழிவந்த கொள்கையினின்றும் நேரடியாக எழுந்ததாகும். குறிப்பாக அரசியல் வழிமுறைகளை ஆராய்வதோடு அரசியற்தீர்மானம் - செயற்படுத்தல் என்பவற்றின் திட்டங்களை இனங்காணல் என்பவற்றில் கவனங்கொண்ட பகுதியிலிருந்தே எழுகின்றது. 17ஆம் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இக்கவனம் அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாட்டை வெளிப்படுத்தியது. அரசியல் செயற்படுத்தல் சம்பந்தப்படும் சட்டமாக்கும், நிர்வகிக்கும், நீதிவழங்கும் மூன்று முக்கிய துறைகளோடும் சம்பந்தப்பட்ட தத்துவம் (Doctrine) ஆகவும் இது விளங்கியது.

சமஷ்டிவாத பத்திரங்கள் (Federalist Papers) என்பதன் அரசியற்கோட்பாடு 1787, 1788 களில் மூன்று அமெரிக்க அரசியல்வாதிகளான ஜேம்ஸ்மெடிசன் (James Madison) ஜோன் கேய் (John Hay) அலெக்சாண்டர் ஹமில்டன் (Alexander Hamilton) ஆகியோரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. 85 கட்டுரைகளை உள்ளடக்கிய சமஷ்டிவாத பத்திரங்கள் "செயற்படு" என்பதன் (Functional) கோட்பாடாகும். சட்டசபை - நீதியற்ற நிர்வாகம் - இயல்புநிர்வாகம், நீதி இவற்றின் பிரிவினைகளை எவ்வாறு சிறந்த முறையில் பராமரிப்பது, எவ்வாறு அரசாங்கத்தின் வேறுபட்ட இத்தாபனங்களை சமூகக் கட்டமைப்போடு சேர்ப்பது அல்லது பொருத்துவது இவற்றின் அடிப்படை ஈடுபாடு, மூன்று துறைகளுக்கிடையே எவ்வாறு சமபல நிலையை ஏற்படுத்துவது என்பவற்றிலேயே அது கவனம் செலுத்திற்று.

அரசியல் ரீதியில் செயற்பாடு நிறைந்த வர்க்கம் சிறியதாகவும், சமூக அடிப்படையில் ஒரே வர்க்கமாகவும் இருந்த 18 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே அரசியல் செயற்பாட்டுக்கான இந்த அணுகுமுறையிலான அரசியல் லாய்வு, தாபனங்களைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான தேவைக்கான போதுமான கோட்பாடாயிருந்தது. எனினும் இக்காலத்துக்குப் பின்னர், பெரும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. சர்வசன வாக்குரிமையின் அபிவிருத்தி, வெகுசன அரசியற் கட்சிகளின் எழுச்சி, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நலன் பேண் குழுக்களின் எழுச்சி என்பன சமூகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளினதும் நலன்களை வெளிப்படுத்துவனவாகவும், வெகுசனச் செய்தித்தொடர்பு சாதனங்களின் அபிவிருத்தி முற்றும் முழுதாக ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்யாத அரசியல் நடவடிக்கைகளை விரைவில் உணர்ச்சி வசப்படுத்தச் செய்தது. ஆகவே அதிகாரப் பிரிவினை மாதிரிக்கு முன்னர் சொன்ன மூன்றினையும் பாதிக்கும் அல்லது பிரத்தியேகமான வழிமுறைகளை ஒப்பிட்டு விபரித்தும் உதவக் கூடிய 3 விடயங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள வைத்தது.

01. நலன் வெளிப்பாடு (Interest Articulation)
02. நலன்களின் கூட்டுத்தொகை (Interest Aggregation)
03. தொடர்புகள் (Communication)

இந்த வழிமுறைகளே அரசியல் (வழி) முறைகளில் காணப்படும் கோரிக்கை -ஆதரவு ஓட்டத்தினை -பிரித்தெடுத்தல் (extraction) ஒழுங்குபடுத்தல் (Regulation) பங்கிடுதல் (Distribution) ஓட்டங்களாக மாற்றுகின்றது. சமூகவியல் (Sociology) மானிடவியல் (Anthropology) என்ற மற்றத்துறைகளில் அண்மைக்காலக் கோட்பாடுகளின் செல்வாக்கின் விளைவாக முறை / கொள்கை கூடியளவில் திட்டவட்டமானதாகவும், சுருக்கமானதாகவும் ஆகிவிட்டது. அரசியல் முறைகள் ஆய்வின் அணுகுமுறைமை கூடியளவு திட்டவட்டமான எமது அரசியல் அபிவிருத்தி மாதிரிகளாகக் கட்டியெழுப்ப வேண்டுமாயின் ஒருபெரும் ஆராய்ச்சிப் படியில் கால் வைக்க வேண்டும். அரசியல் முறைகளை நாம் சூழ்நிலைகளால் உருவாக்கப்படும், சூழ்நிலைகளை உருவாக்கும் முழு அலகுகளாக நோக்கல் வேண்டும்.

ஏன் நாம் ஒப்பிடுகின்றோம்? (Why we compare?)

ஒப்பீட்டரசியல் என்ற பதத்தில், "அரசியல்" என்பதை அரிஸ்டோட்டில் (Aristotle) 'அரசியல்' பற்றிய தனது ஆக்கங்களில் கூறியவற்றை ஒத்த கருத்தினையே நாம் கொள்ள வேண்டும். ஒப்பீட்டரசியல் என்பதன் மூலம் அரசியல் தாபனங்களின் பல்வேறு மாதிரியான அரசாங்கங்களின் ஒப்பீட்டாய்வு என்றே நாம் பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஒன்றிலிருந்து ஒன்று விலகியிருக்கும் காலகட்டங்களிலும் - காலங்களிலும், நாடுகளிலும் வேறுபடும் அரசியல் தாபனங்களுக்கிடையிலான பலவித்தியாசங்களை ஒன்றாகக் கொண்டு வருதலையும் ஒற்றுமையின்மையினையும் நாம் கருதுகின்றோம்.

விசாரணைக்கு, விசேட அக்கறை செலுத்தாத ஒருவருக்கு மிகவும் பழையகாலங்களில் நாடுகளினது அரசாங்க மாதிரிகள் அவற்றின் அரசியல் பிரிவுகள் வேறுபட்ட அங்கங்களிடையே அதிகாரம் எவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது அதிகளவு தெளிவாக தெரிவதாக அமையும். சில விடயங்களில் முதற்பார்வையிலேயே ஒற்றுமைகள் தென்படலாம். மற்றவற்றில் மேல் மட்டத்துக்குச் சற்று அடியில் அவை காணப்படலாம். இதற்கு அதிகளவு சிந்தனையே அவசியம். இம்மாதிரி ஆராய்வுகளில் பரிச்சயமிருந்தால் அடியிற் காணத்தக்க உண்மையான ஒருமைப்பாடுகளைக் காணவியலும். மிகவும் பயன்தரத்தக்க விலகல்கள்

நேரடியான காரணங்கள் என்பன தெளிவாகத் தெரியும். சில அம்சங்கள் முதற்பார்வையில் தெளிவாகத் தெரியாதனவாக இருக்கும்.

சமதன்மைகளை அல்லது விலகல்களைக் கண்டுபிடிக்க முனையும் போது ஒற்றுமையீனங்கள் பற்றிய அம்சங்களை, ஒற்றுமைகளைப் பற்றிய அம்சங்களை கண்டுபிடிப்பது போன்று கண்டு, கவனமாகக் கற்க வேண்டும்.

மேலெழுந்த ஒற்றுமையீனங்கள்தான் பிரதான ஒற்றுமைகளின் சாட்சிகளாயிருக்கும். நாம் ஒப்பிட முனையும் போது விரிவாக வேறுபாடுகளின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் (அந்த அம்சத்தையும், இந்த அம்சத்தையும்) குறிப்பெடுக்கும் போது, அதுவே நாம் ஒப்பிடும் இரண்டு அம்சங்களின் உண்மையான ஒத்த தன்மைகளின் சாட்சியமாயிருக்கும். ஒரு மனிதசமூகத்துக்கும் இன்னொன்றுக்குமான சிறிய வேறுபாடுகளைப் பற்றிக் குறிப்புக்கள் கூற முற்படும் போது, எல்லா மனித சமூகங்களும் ஒன்றே என நாம் கருதுவதாக இருக்கும். ஏனெனில் அம்முகங்கள் எல்லாவற்றிலும் தேவையான ஒற்றுமைகளே, ஒற்றுமையற்ற அம்சங்களைக்காண உதவுவதாக இருக்கும். (அதுவே இவ்விசாரணையின் விடயமாக அமையும்) இந்த எச்சரிக்கை அவசியமானது. ஏனெனில் ஒற்றுமையானதும், ஒற்றுமையீனமானதுமான அம்சங்கள் நடைமுறைப் பெறுபேறுகளைப் பொறுத்து, வரலாற்றில் தமது பதிவுகளைக் கொண்டிருக்கும். எனவே, இவை முக்கியம் பெறுகின்றன.

மிருகங்கள் கட்டிடங்கள் பற்றிக் கற்பவர்கள் எவ்வாறு மிருகங்களையும் கட்டிடங்களையும் பகுத்து அடையாளம் இடுகின்றார்களோ (Label) அவ்வாறே ஒப்பீட்டரசியல் நோக்கமாகவும் "அரசியல் திட்டம்" என்ற மாதிரி விடயத்தையும் (Specimen) கற்க வேண்டும். ஆதிகால, நாடுகளின், அரசியற் திட்டங்களிடையேயுள்ள ஒருமைப்பாடுகளை ஒப்பிடும் போது, அந்த ஒருமைப்பாட்டுக்கு சாத்தியமான காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

மற்ற விசாரணைகளில் பயன்படுத்துவதுபோல் இந்த விசாரணையிலும் உண்மையான ஒப்பீட்டு வழிமுறையை இறுக்கமாகப் பயன்படுத்த முடியுமாயினும், மற்ற விடயங்களைப் போலவே, இது சர்வ உலகத்துக்கும் பொருத்தமான தீர்வல்ல. இரண்டு அரசியல் தாபனங்களுக்கிடையிலான ஒருமைப்பாட்டுத் தன்மைகளைப் பொறுத்து, அத்தகைய ஒவ்வொரு விடயத்திலும், கட்டாயம் அவ்விரண்டும் ஒரு பொது அம்சத்தின் வெளிப்பாடு என்பதை எடுக்கோளாகக் கொள்ளல் அவசியம்.

இத்தகு ஒருமைப்பாட்டுக்கு மூன்றுவகைக் காரணங்களிருக்கலாம். இம் மூன்று காரணங்களுள் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒருமைப்பாடு எதனைச் சேர்ந்த தென்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். எந்தத் தாபனங்களுக்குமிடையிலான ஒருமைப்பாடு, பெயர் ஒருமைப்பாடு, இயற்கை ஒருமைப்பாடு அல்லது வேறெந்தவகை ஒருமைப்பாட்டிலும் - நேரடியாக ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றாக மாறியதனாலேற்பட்ட ஒருமைப்பாடாக இருக்கலாம். இந்த மாற்றம் பல மாதிரிகளை எடுக்கலாம். அல்லது அது எளிமையான (பாவனை போலியாக) தாகக் கூட இருக்கலாம். ஒரு ஆட்சி செய்யும் நாடு தன் குடியேற்றத்தில் (காலனித்துவ நாட்டில்) புகுத்தியதாக இருக்கலாம். இந்த முதற் தொகுதியைச் சேர்ந்த அரசியல் ஸ்தாபனங்களுக்கிடையிலான ஒருமைப்பாடுகளைக் காணல் அவ்வளவு கஷ்டமானதல்ல. இந்த முதலாம் உதாரணத்திலுள்ள தொடர்பு பதிவு செய்யப்பட்ட வரலாறு ஆனால் இரண்டாவது மூன்றாவது வகைகள் முதலாவதினைப் போன்று அவ்வளவு தெளிவானவை அல்ல. இவற்றில் பதிவு செய்யப்பட்ட வரலாறு நமக்கு உதவாது ஒரு விடயம் இந்த இரண்டில் எதனைச் சேர்ந்தது என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதே கஷ்டமாயிருக்கும்.

இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான ஸ்தாபனங்களில் ஒற்றுமைகளைக் கண்டால் அது மாற்றத்தினால் அல்லது பாவனை செய்தலால் ஏற்பட்டதல்லவென்றால். இந்த ஒற்றுமையை விளக்க இரு சாதகமான வழிகளே யுண்டு. இரண்டுக்குமிடையில் உணர்பூர்வமாகவோ அல்லது உணர்வு பூர்வமற்ற முறையிலோ நேரடித் தொடர்பு இல்லாதிருக்கலாம். கடன் வாங்கியதாக அல்லது பொது மூலத்திலிருந்து பெற்ற இயல்பானதாக இருக்கலாம். இயல்பான ஒத்த சூழ்நிலைகளில் அது எளிர்ச்சியடைந்ததாக இருக்கலாம்.

மரபுரிதியான ஒப்பீட்டு அணுகுமுறைகளும் (The Comparative Approach) 'ஒப்பீட்டு அரசியல்' பற்றிய ஆய்வும் தளம்பலானதொரு நிலையில் உள்ளது. மரபுரிதியாக, அது விவரணத்தன்மை வாய்ந்ததாக இருந்ததே தவிர, பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதாகவோ, விளக்கமளிப்பதாகவோ, அதன் அணுகுமுறைகளைப் பொறுத்த ஆய்வாகவோ இருக்கவில்லை. கோட்பாடுகளை அபிவிருத்தி செய்வதாகவோ, பரிசோதனைகளைச் செய்வதாகவோ முக்கியமான தரவுகளைத் தொகுப்பதாகவோ இருக்கவில்லை. வெளிநாட்டு அரசியல் முறைகளின் அரசாங்க மாதிரிகளை விபரிப்பதாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

அண்மைக்காலத்தில், மரபுரிதியான அணுகுமுறையின் குறைபாடுகளை அதிகளவில் உணர்ந்து கொண்டு கூடியளவு ஒழுங்கு முறைப்படியமைந்த (Systematic) அணுகுமுறையினை அபிவிருத்தி செய்ய முயற்சிக்கப்

ஏற்பட்ட மாற்றத்தைப் பின்பற்றியது. (அதே விகிதாசாரத்தில்) அது போன்றே, ஒவ்வொரு உலோகாயுத ரீதியிலான நாகரிகத்திலும், கலாசாரத்திலும் முன்னர் அறிவில் ஒரு மலர்ச்சி ஏற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. அதுபோன்ற எந்தவொரு சமூக மாற்றம் ஏற்படுவதற்கு முன்னர் சமூகத்தின் சிந்தனை மாதிரிகளிலும், அபிப்பிராயங்களிலும் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. பல தெய்வ நம்பிக்கை, யூத மதம், கிறீஸ்தவம், புறட்டஸ் தாந்து மதம் (Polytheism, Judasium, Christianity, Protestantism) இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தொடர்ந்துவரும் கட்டங்களிலும் சமூகம் எவ்வாறிருந்ததென்பதை ஆக்கும் முகவர்களாயும் இருந்துள்ளன. அதேவேளை சமூகம் அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு இரண்டாந்தரக் கருவியாகி (அக்காலப்பகுதியில் யதார்த்த வாழ்விலிருந்து அல்லாமல்) அதற்கு முன்பிருந்த காலகட்டங்களிலிருந்த சிந்தனையின் வெளிப்பாடாயமைந்துள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்ட தகவல்களில் இருந்து எல்லாவிதங்களிலும் மனித அபிவிருத்தியின் ஒழுங்கு, மனிததத்துவத்தின் புத்திஜீவ நம்பிக்கைகள் அபிவிருத்தி ஒழுங்கிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டவை என்பது -அதாவது மதத்தினதும், விஞ்ஞானத்தினதும் தொடர்ச்சியான மாற்றத்தின் விதியிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டதென்பதைத் தெரிந்து கொள்கின்றோம். ஆகவே கடந்த காலங்கள் முழுவதையும் கவனத்தில் எடுத்து, மனித இனத்தின் முதன்முதலாக பதியப்பட்ட நிலையிலிருந்து கடந்த தலைமுறை வரை நினைவில் நிற்கும் தோற்றங்களோடு அக்காலத்தின் நிலைகளையும் கவனத்திலெடுத்தல் விதி எழுச்சி பெறுவதற்கு அவசியமாகின்றது. அதன் மூலமே எமது காலத்தில் வரலாற்றில் விஞ்ஞானம் என்பது சாத்தியமானதொன்றாகும். ஆகவே இந்த விதிகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகவே நாம் ஒப்பிடுகின்றோம்.

ஒப்பீட்டு அரசியலில் மரபு ரீதியான அணுகுமுறை (Traditional Approach in Comprative Politics)

மரபுரீதியான ஒப்பீட்டு ஆய்வானது விவரண ரீதியாக அமைந்ததே. தவிர பிரச்சனைகளுக்குப் பரிகாரம் காண்பதற்காகவோ / விளக்கங்கள் தருவதற்காகவோ ஆய்வு நோக்கமிக்கதாகவே அமையவில்லை. மேலும் அது கொள்கை ரீதியிலான அபிவிருத்தியை விரும்பியதாகவோ, எடுகோள்களை பரீட்சிப்பதற்காகவோ புள்ளி விபரங்களைக் கொடுப்பதற்காகவோ இருக்கவில்லை. அது அரசாங்க அமைப்புகளுடன் மட்டும் கட்டுண்டதாக இருந்தது.

மரபுரீதியான ஒப்பீட்டாய்வின் ஆரம்பக்கர்த்தாக்கள் கிரேக்க நகர அரசினைப் பற்றி எழுதிய பிளேட்டோவும் அரிஸ்டோட்டிலுமே ஆவர். பிளேட்டோவின் அரசியற் கருத்துக்களில் அவரது அரசியல் ஆசிரியரான சோக்ரடீஸ் கருத்துக்களின் தாக்கத்தைக் காணலாம். சோக்ரடீஸ் அரசாங்க அமைப்புக்களை "முடியாட்சி, பிரபுத்துவம், ஜனநாயகம்" என்று மூன்றாக வகைப்படுத்தினார். முடியாட்சி தனிமனித ஆட்சியாகும். பிரபுத்துவம் என்பது ஒரு சில செல்வர்களின் ஆட்சியாகும். ஜனநாயகம் என்பது பலரது ஆட்சியாகும்.

சோக்ரடீஸின் கருத்துக்களில் செல்வாக்குக்குட்பட்டவராக பிளேட்டோ இருப்பதைக் காணலாம். பிளேட்டோவின் கருத்துக்கள் அவரது குடியரசு (Republic) அரசியல் சான்றோன் (The Statesmen) போன்ற நூல்களில் காணலாம். பிளேட்டோ அரசாங்கத்துறைகளை 1. பூரண அறிவு மிகுந்த அரசு, 2. பூரண அறிவற்ற அரசு, 3. அறிவற்ற அரசு என மூன்றாக வகுத்தார்.

1. பூரண அறிவு மிகுந்த அரசு (The State of Perfect Knowledge)

இத்தகைய அரசின் இறைமையாக அரசே இருக்கும். இத்தகைய அரசு நடைமுறையில் இல்லாவிடினும் அதனையே மிகச்சிறந்த இலட்சிய அரசாக பிளேட்டோ கருதினார். இத்தகைய இலட்சிய அரசுடன் ஒப்பிட்டே ஏனைய அரசமுறைகளை மதிப்பிட முடியுமென அவர் நம்பினார். இத்தகைய இலட்சிய அரசு முடியாட்சியில் அல்லது பிரபுக்கள் ஆட்சியில் நிலைபெற முடியுமென பிளேட்டோ கருதினார்.

2. பூரணமற்ற அறிவுள்ள அரசுகள் (State where there is unperfected knowledge)

இத்தகைய அரசுகளில் மனிதன் பூரணமற்றவனாக இருப்பான். இங்கு சட்டம் மிகவும் அவசியமானது. அல்லாவிடில் மனிதன் சமூக விதிகளை மீறிவருவான். இருந்தபோதிலும் இத்தகைய அரசுகளில் சட்டத்திற்கு மனிதன் அடிபணிந்து நடப்பான் என்றார்.

3. அறிவற்ற அரசு (State of ignorance)

இவ்வரசுகளில் சட்டம் அமுலிலிருப்பதும் மக்கள் சட்டத்துக்கு அடிபணிவதும் கிடையாது.

சோக்ரடீஸ் ஜனநாயகத்தை சிறப்பான ஆட்சி முறையாகக் கருதவில்லை ஜனநாயகம் என்பது அறிவாளியின் ஆட்சியாகுமென்று கருதினார்.

அவரைப்போலவே பிளேட்டோவும் ஜனநாயகத்தை மதிக்கவில்லை. முடியாட்சியே அல்லது பிரபுத்துவ ஆட்சியே சிறப்பானதெனக் கூறினார்.

அரிஸ்ரோட்டிலின் அரசு பற்றிய கருத்துக்களை அவரது அரசியல் (Politics) என்ற நூலில் காணலாம். பிளேட்டோ தமது கருத்துக்களை சோக்ரடீசின் கருத்துக்களில் இருந்து பெற்றார். அது போலவே அரிஸ்ரோட்டிலும் தமது அரசியல் கருத்துக்களை பிளேட்டோவின் கருத்துக்களிலிருந்து பெற்றார். பிளேட்டோவைப் போலவே இலட்சியங்களுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் முதலிடம் அளிக்காது அனுபவரீதியானதும் பகுப்பாய்வு சம்பந்தமானதுமாகவே அரிஸ்ரோட்டிலின் ஆய்வுகளும் உள்ளன. அரிஸ்ரோட்டில் தமது அரசியல் முறைகளை மூன்று அம்சங்களினடிப்படையில் மேற்கொண்டார்.

01. தீர்மானம் எடுக்கும் மக்களின் அளவு, எவ்வளவு மக்கள் பங்குகொள்கிறார்கள்.
02. சட்டக்கட்டுப்பாடுகளின் நிலைப்பு அல்லது நிலையாமை.
03. வர்க்கங்களின் தகைமைகள்.

இவ்வகையில் அவர் முடியாட்சி பிரபுக்கள் ஆட்சி சட்டத்திற்குட்பட்ட ஜனநாயகம் என்பவற்றைச் சிறப்பான அரசாங்க முறைகளாகக் காண்கிறார். கொடுங்கோன்மை ஆட்சி, சிலர் ஆட்சி, பெரும்பான்மையோர் ஜனநாயகம் என்பவற்றை சட்டத்திற்கு அடிபணியவில்லை ஆட்சிமுறை என்றார்.

பொதுவாக அரிஸ்ரோட்டில் அரசியல்திட்ட ஜனநாயகத்தை வரவேற்ற போதிலும் பெரும்பான்மையோர் ஜனநாயகத்தை விரும்பவில்லை. அரிஸ்ரோட்டிலின் வகைப்படுத்தலில் அவர் தன்மையை விட எண்ணிக்கைக்கு அளிக்கும் முக்கியத்துவம் விமர்சகர்களால் நிராகரிக்கப்படுகிறது. இருந்த போதிலும் கூர்ந்து நோக்கும் போது அரிஸ்ரோட்டிலின் எண்ணிக்கைக்கு இரண்டாமிடமளித்து நோக்கிற்கே முதலிடம் கொடுக்கிறார் எனலாம்.

ரோமானியர்களான பிழைஞ்சீலி, நீரோ என்பவர்களின் கருத்துக்களில் அரிஸ்ரோட்டின் கருத்துக்களின் தாக்கம் ஓரளவு காணப்படுகிறது. இருப்பினும் அவர்கள் கலப்பு அரசாங்கத்தையே முன் வைக்கிறார்கள். இவர்களிருவரும் முடியாட்சி, பிரபுத்துவம், ஜனநாயகம் என்னும் மூன்று அரசாங்க முறைகள் கலந்த கலப்பு அரசாங்க முறையே சிறந்தது என்கிறார்கள். ரோமானிய அரசு அத்தகைய கலப்பு அரசாங்க முறைதான் என வாதிட்கிறார்கள். அரசின் சர்வாதிகாரப் போக்கைத் தடுப்பதற்காக சட்ட, நிர்வாக, நீதித்துறை அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் கருதினர்.

15ஆம் நூற்றாண்டில் இத்தாலிய அரசியல் அறிஞரான மக்கியவல்லி எழுதிய "இளவரசன்" (The Prince) "டிஸ்கோஸ்" (The Discourse) என்று இரு நூல்களும் அரசியல் ஆய்விற்கு விஞ்ஞானத்தன்மையை வழங்கின. அரசியல் நடத்தைகளுக்கு அடிப்படையாக அவர், அதிகாரத்தையே காண்கிறார். அரசாங்கத்தின் தந்திரமாக அதிகாரத்தை தேடுவதும் அதை நிலைப்படுத்துவதும் விரிவுபடுத்துவதும் ஆகும். அரசின் சிறப்பு என்பது அரசனின் வீரம், திறமை, சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப அநீதியான அக்கிரமமான வழிகளைக் கையாண்டேனும் பயன்பெறுதல் போன்றவற்றிலேயே தங்கியுள்ளது என்றார்.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மொண்டஸ்கியூவும் ஒப்பீட்டளவில் சில திருப்பங்களுக்கு வித்திட்டார். அரசியல் சமூகக்காரணிகளான குழுக்கள் பொருளாதார வர்க்கங்கள், கல்விமரபு போன்றவற்றின் தாக்கங்களை ஆராய முற்பட்டார். மேலும் வரலாற்று அடிப்படையில் அரசியலாய்வினை மேற்கொண்டவராக இவர் காணப்படுகிறார். இவரது கருத்துக்களை "சட்டத்தின் உயிர்" (The Spirit of Law) என்ற நூலில் காணலாம்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த ஜோன் ஸ்ரூவட் மில் (J.S.mill) அரசியல் முறைகளை ஒப்பீடு செய்து ஒப்பிட்டாய்வை மேலும் விரிவாக்கினார். வரலாற்று அணுகுமுறையும் தர்க்க அணுகுமுறையும் கொண்ட அனுபவரீதியான ஆய்வுகளை அவரது பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கம் (Representative Government) தர்க்க முறைகள் (System of Logic) போன்ற நூல்களின் மூலம் காணலாம்.

ஜீன் போடின் (Jean Bodin) என்பவரின் இறைமை பற்றிய கருத்துக்களே ஒப்பீட்டாய்வில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இறைமையின் அடிப்படையில் அரசாங்க முறைகளை இனங்காண முயன்றார். இறைமை தனியொருவன் கையிலிருப்பின் அது முடியாட்சி எனவும், சிலரின் கையிலிருப்பின் பிரபுத்துவம் எனவும் பெரும்பான்மையோர் கையிலிருப்பின் ஜனநாயகம் எனவும் கூறினார். ஹொப்ஸ் (Hobbes) என்பவரும் போடினின் இறைமை பற்றிய கருத்துக்களைப் பின்பற்றுவவராகக் காணப்பட்டார். ஆனால் ஜோன்லொக் (Jhon Locke) என்னும் அறிஞரும் இறைமையினை சட்டசபையிலிருப்பதாகவும் அச்சட்டசபைகளைக் கொண்டே அரசாங்க முறைகளை வகுக்க வேண்டுமெனவும் கூறினார்.

பிரெஞ்சு அரசியலறிஞரான மொண்டஸ்கியூ அரசாங்க முறைகளைப் பின்வருமாறு வகுத்தார்.

1. குடியரசு: - இக்குடியரசு ஜனநாயகமாகவோ அல்லது பிரபுத்துவமாகவோ இருக்கலாம்.

2. குடியாட்சி:- இது மேற்கு நாடுகளின் அரசாங்க முறையாகும்.
3. கொடுங்கோலாட்சி:- இது கீழைத்தேசங்களின் ஆட்சிமுறையாகும்?

பிளைஞ்சீலி என்னும் அரசியலறிஞர் அரசாங்கம் முறைகளுக்கு தெய்வீக அரசாங்க முறை என்றும் புதிய முறையையும் சேர்த்துக் கொண்டார். மத அரசு "தியோகிரசி" (Theocracy) அரசன் தான் கடவுளின் பிரதிநிதி என்றோ அல்லது கடவுளிடமிருந்து ஆட்சியுரிமை பெற்றதாகக் கூறும் போது இந்த வகை அரசாங்க முறையின் அவசியம் எழுகிறது. ஆயினும் இக்கருத்து இன்று வரவேற்கப்படுவதில்லை. மத்திய காலத்திலேயே இக்கருத்து நிலவியது. அரசனின் தெய்வீக உரிமைபற்றி நவீன ஆய்வாளர்கள் பொருட்படுத்துவதில்லை.

மறியற்(Marriot) என்னும் பெயர் கொண்ட பிரித்தானிய வரலாற்று அறிஞர் நவீன அரசியலின் அபிவிருத்தி என்னும் அடிப்படையில் அரசாங்க முறைகளைப் பின்வருமாறு வகுத்துள்ளார்.

1. ஒற்றையாட்சி நெகிழும் பாராளுமன்றமுறை பிரித்தானியா.
2. நெகிழாத சமஷ்டி ஜனாதிபதிமுறை.
3. நெகிழாத ஒற்றையாட்சி ஜனாதிபதி முறை.
4. நெகிழாத சமஷ்டி பாராளுமன்ற முறை.

மரபுரீதியான ஒப்பீட்டாய்வுகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவையாகவும் சிறப்பாக அமையாதவையுமாகவே காணப்படுகின்றன. வரலாற்று அடிப்படையில் அவதானங்களையும், அனுபவங்களையும் வைத்து மாக்கிய வல்லி குறிப்பிட்ட கருத்துக்களில் ஓரளவு விஞ்ஞானத்தன்மையும் காணப்படுகிறது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சமூகவியலாளர்களும், வரலாற்றறிஞர்களான மெயின், மொண்டஸ்கியூ போன்றோரின் கருத்துக்களாலும் மரபுரீதியான ஒப்பீட்டாய்வு வளம் பெற்றது.

ஆனால் மரபுரீதியான அணுகுமுறைகளை 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பலசவால்களுக்குள்ளாக்கியது. சோவியத் யூனியன் உருவாகிய பின்னர் அரசாங்கங்களை அவற்றின் நோக்கிற்கேற்ப வகைப்படுத்த முயற்சி செய்யப்பட்டது. சோவியத் யூனியன் ஒரு குடியரசாகினும் சோவியத் அரசின் நோக்கமாக சோசலிசமே உள்ளது. சோசலிசத்தை அடிப்படையாக வைத்து ஐக்கிய சோவியத் சோசலிசக் குடியரசு என பெயரிடப்பட்டது. சோசலிசம் என்பது சோவியத் யூனியன் அரசாங்க முறையில் இன்றியமையாத அம்சமாகும்.

கம்ப்யூனிச சித்தாந்தப்படி இரு அரசாங்க முறைகள் உள்ளன.

1. முதலாளித்துவ அரசாங்கம் 2. சோசலிச அரசாங்கம்

எல்லா அரசாங்க முறைகளையும் இவ்விரண்டு பெரும் பிரிவுக்குள் அடக்கிவிட முடியுமென கம்ப்யூனிச அரசியல் கூறுகிறது. இவை போலவே பொதுநலவரசுகளென்பதும் கைத்தொழில் புரட்சியின் பின் பிரபல்ய மடைந்தது. அரசுகள் பொதுநலனை நோக்கமாகக் கொள்ள முற்படும் போது பொதுநலவரசுகள் தோன்றின.

பொதுவாக நோக்கும்போது மரபுரிதியான ஆய்வானது வரலாறு, ஒழுக்க வியல், தத்துவம், சட்டம் போன்றவற்றின் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டுள்ளது. பிளேட்டோ, எட்மன்ட்பேர்க் போன்ற பல அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் வரலாற்றையும், தத்துவத்தையும், சட்டத்தையும் தமது அரசியற் கருத்துக்களுக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டனர். இதன் காரணமாக சுதந்திரம், சமத்துவம், உரிமை இதுபோன்ற தத்துவங்கள் அரசியல் சித் தாந்தத்தில் அழியாதிடம் பெற்றன. பிளேட்டோ இலட்சிய சமூகத்தைக் காணவிழைந்தனர். அரிஸ்ரோட்டிலும், மக்கியாவலியும் யதார்த்த அடிப்படையில் அரசியல் அதிகாரத்தின் தன்மையையும் இயக்கத்தையும் ஆராய முற்பட்டனர். மேற்கூறிய இருபகுதியினரிலுமிருந்து முரண்பட்ட வராக பென்டம் (Bentham) ஓகஸ்டின் (Augustin) டைசி (Daicey) போன் றோர் சட்ட அடிப்படையில் செய்த ஆய்வுகள் அரசியலுக்கும் சட்டத் துக்குமிடையிலுள்ள நிரந்தரமான பிரச்சனைகளை வலியுறுத்தி உள்ளன.

ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையில் நவீன

அணுகுமுறைகள் (Modern Approach)

ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையானது (அரசியல் ஆய்வுமுறையானது) வளர்ச்சி யடைந்து வியாபித்து வரும் துறையாக அரசறிவியலில் உள்ளது. உலக நாடுகளின் அரசியலையும் வளர்ச்சியடைந்து வரும் நாடுகளின் அரசியல் (முறைகளையும்) அறிந்து கொள்வதற்கு ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையானது ஒரு பயனுள்ள முறையாகக் கருதப்படுகின்றது. அரிஸ்ரோட்டில் காலம் முதல் - அண்மைக்காலம் வரை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த மரபுரிதியான அணுகுமுறையானது பிரச்சனைகளைத் தீர்வு காணும் தன்மை உடையதாகவோ தெளிவான ஆய்வுரிதியான முறைகளைக் கொண்டதாகவோ இல்லாமல் அடிப்படையில் ஒரு விபரிப்புத்தன்மை உடையதாகவே விளங்கியது. அது கோட்பாடுகளை அபிவிருத்தி செய்வதாக, குறிப் பிட்ட தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கருதுகோள்களை (Concepts) பரீட்சிப்பதாக அமையவில்லை. மாறாக வல்லரசு நாடுகளின்

அரசியல் முறைகளையும் அரசாங்கங்களையும் பற்றி விவரணம் செய்வதாக மட்டுமே கட்டுண்டிருந்தது.

ஆனால் நடத்தைவாத அரசியல் அறிஞர்கள் மேற்கொண்ட ஒப்பீட்டாய்வு ஒப்பீட்டரசியலில் ஒரு பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. மரபுரீதியான அணுகுமுறைகளின் குறைபாடுகளை அறிந்து, கொண்டமையின் விளைவாக அண்மைக்காலத்தில் ஒரு ஒழுங்குமுறையான ஆய்வு முறைக்கு ஒப்பீட்டரசியல் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் இதனை இன்னும் விஞ்ஞான ரீதியானதாகக் வேண்டுமென்ற எண்ணம் வளர்கின்றது. இதனால் ஒப்பீட்டரசியலில் புதிய அணுகுமுறையானது அதிக ஆராய்ச்சி உண்மை கொண்டதாகவும், ஒழுங்குமுறையானதாகவும் காணப்படுகின்றது. இன்று-மேலும் ஒழுங்குமுறையான அணுகுமுறையின் அவசியம் பற்றி அறிந்து கொண்டதன் விளைவாக -சமூக, அரசியற் கட்டமைவுகளில் அரசுக்கும் சமூகத்துக்குமிடையிலுள்ள பரஸ்பரத் தொடர்புகள் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் அவசியத்தை பெறுபேறாக்கியது. இந்த இரண்டையுமிணைத்து ஒரு கணிப்பு முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன் விளைவாக பழைய விபரிப்பு முறையிலிருந்த வரைவிலக்கணங்களும், வகையீடுகளும் இல்லாமல் செய்யப்பட்டு விட்டன. மரபுரீதியாக "ஒரு அரசு என்பது குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பில் வாழும் மக்கள்" என்று விளக்கப்பட்டது. எங்கெல்லாம் ஆளுவோருக்கும் ஆளப்படுவோருக்குமிடையே ஒரு நிலையான உறவு இருந்ததோ, அங்கெல்லாம் ஒரு அரசு இருந்ததாகக் கருதப்பட்டது. இந்த வகையில் அந்தப் பிரபலமான வரைவிலக்கணமானது ஏன்? எவ்வாறு? இரு அரசாங்கங்கள் வேறுபடுகின்றன? எங்கே? எதனை நோக்குவது, என்பது பற்றி எதனையும் தெரிவிக்கவில்லை. கோட்பாடு அல்லது இலட்சியம், சமூக வெளித்தோற்றம், அரசியலில் பிரச்சனைத்தீர்வு, மேற்கொள்ளும் வழிகள் அமைப்பு என்ற வகையில் அரசாங்கம் போன்ற விளக்கங்களைப் பயன்படுத்துகின்றது. ஒற்றுமையினங்களையும் ஒற்றுமைகளையும் விளங்கிக்கொள்ள மாணவர்களுக்கு உதவுகிறது.

அமெரிக்கா ஒரு கைத்தொழில் சமூகமாகும். ஈகுவேடோரில் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதொரு சமூகமுள்ளது. அமெரிக்காவில் சுதந்திரமான பங்குபற்றல் அதிகமாகக் காணப்பட, ஈகுவேடோரில் அது முற்று முழுதாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும் விவசாயிகளுக்கும், உற்பத்தியாளர்களுக்குமிடையே வேறுபாடு தெளிவானதாக இருக்க, ஈகுவேடோரில் தெளிவற்றதாக உள்ளது. அமெரிக்காவில் கல்வியறிவு மிக உயர்ந்த நிலையில் இருக்க ஈகுவேடோரில் கீழ்மட்டத்திலுள்ளது. அமெரிக்காவில் மக்கள் நலன்

பேண் குழுக்கள், அரசியற்கட்சிகள், சட்டத்துறை போன்ற நிறுவனங்களுடாக தொடர்ச்சியான கோரிக்கைகள் எழுப்பப்படுகின்றன. ஈகுவேடோரில் அவர்கள் ஒழுங்குமுறையான வழியில், ஒழுங்காகத் தெரியப்படுத்தப்படுவது இல்லை. மேலே குறிப்பிட்டவை யாவும் அரசியலில் அடிப்படையான முக்கிய விடயங்களாகும். இந்த அம்சங்களை வெளிப்படுத்தாத ஒரு விளக்கம் எந்த அரசைப்பற்றியும் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்வதற்குப் போதுமானதாக அமைய மாட்டாது. இன்றைய ஒப்பீட்டரசியலில் - பெரும்பாலான அறிஞர்களின் எழுத்தாக்கங்கள் மரபுரீதியான (அரசாங்கம் பற்றிய) விளக்கங்களைப் புறக்கணிக்கின்றன.

(உம்) அரிஸ்ரோட்டிலும் மொண்டஸ்கியூவும் வகைப்படுத்தியது போல, முடியாட்சி, உயர்குடியாட்சி, ஜனநாயகம் என்றோ - அரசாங்கங்கள் - அதிகாரப் பிரிவினையையுடைய அரசாங்கங்கள் என்றோ, இன்றைய எழுத்தாளர்கள் வகைப்படுத்துவதில்லை. மேலும் அனைத்து அரசியலமைப்புகளுக்கும் மரபுசார்த்திட்ட ஜனநாயகத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் பூரண திருப்தியளிப்பதில்லை. அரசியல், அதனைப் பற்றிய கட்டமைவு - ஒன்றுடனொன்று தொடர்புடைய காரணங்கள் என்று அரசாங்கங்களை வகைப்படுத்தும் புதிய திட்டங்கள் அண்மைக் காலத்தில் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இது மக்ஸ் வெபர் (Max Weber) உடைய மூன்று வித அதிகாரங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொள்கின்றது.

01. மரபுரீதியானது.
02. நியாயமானது.
03. வசீகரத்தன்மை போன்ற அதிகார வகைகளாகும்.

கப்ரியேல் அல்மண்ட் (Gabrial Almond) என்பவர் தனது ஒப்பீட்டு அரசியல் முறை (Comperative Political System) என்ற கட்டுரையில் நான்கு பிரதான அரசாங்க முறைகளுக்கு இடையே வேறுபாடுகளைக் காட்டினார். அவை

01. சம்மதம் பெற்றது.
02. வேறுபடுத்தப்பட்டது.
03. அனைத்தாண்மை
04. கைத்தொழில் சமுதாயத்துக்கு முற்பட்டது.

அடுத்ததாக டேவிட் ஈ அப்டர் (David E Apter) என்பவர் அரசியல் முறைகளைப் பின்வருமாறு வேறுபடுத்துகின்றார்.

01. சர்வாதிகாரத்தன்மை
02. மறைமுகமானது / நேரடியானது
03. சில்லோராட்சி

ஐக்கிய அமெரிக்காவை சேர்ந்த ஒரு குழுவினர் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் சம்பந்தமாக செனற் தெரிவுக் குழுவுக்கு (Senale Committe) குறைவிருத்தி நாடுகளுக்கு இடையேயுள்ள வகைகளை வகைப்படுத்தியுள்ளனர். அவை

01. மரபுரிதியான சில்லோராட்சி
02. உயர்ந்தோர் குழாம்
03. எழுச்சியடைந்த ஜனநாயக சமுதாயம்.

யேமஸ் கோல்மன் (James Coleman) பின்வருமாறு வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

01. இறுதிக்கால காலனித்துவ ஜனநாயகம்
02. காலனித்துவ/ சில்லோராட்சி

என வகைப்படுத்தியதுடன் அவர்,

நிலையான / நிலையற்ற

அபிவிருத்தியடைந்த / அபிவிருத்தியடையாத சமூகம் எனவும் பாகுபடுத்தியுள்ளார்.

டேவிட் அப்ரா (David Apter) கூறுவது போல மாற்றமடைந்துவரும் சமூகம் (Transtional Society) களும் காணப்படுகின்றன.

நகரமயமாக்கல், கல்வியறிவு, வெகுசனத்தொடர்புச் சாதனங்கள், பங்குபற்றுதல் போன்ற ஒன்றுடனொன்று தொடர்புடைய அம்சங்கள் பற்றிக் கருத்தில் கொள்வது அவசியமாகும்.

கார்ள் டபிள்யூ டுவெஸ்ட்ச் (Karl W Deutsch) என்பவரது கட்டுரையில் அடிப்படையில் வெவ்வேறு முறைகளில் மாறுபடும் இயல்புகள் பற்றி கவர்ச்சியான அவதானத்தை மேற்கொண்டுள்ளார். இறுதியாக, அரசியல் ஆய்வாளர்களிடையேயும் "மேற்கத்தைய - மேற்கத்தையமல்லாத" என்ற பதங்கள் இன்று அடிக்கடி பேசப்படுவதும் வெளிப்படையாகக் காணப்படும் ஒரு அம்சமாகும். ஆகவே இன்று அரசியலை எவ்வகையிலும் திட்டவட்டமாக வரையறுத்துக்கூற முடியாதுள்ளது. மேலே கூறப்பட்டுள்ளவாறு வேறுபாடுகளும், முரண்பட்ட முறைகளுக்கு மிடையே ஒப்பீட்டு அரசியல் என்பது பற்றியோ அதன் ஆய்வுப்பரப்புப்

பற்றியோ தெளிவாக வரையறுத்து, வரைவிலக்கணப்படுத்துவது ஒரு கடினமான முயற்சி எனலாம்.

நவீன அணுகுமுறைகள்

அரசியல் முறை பற்றிய பகுப்பாய்வு (System Analysis)

எவ்வாறு அதிகாரத்துடன் கூடிய தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படுகின்றன, சமூகத்துக்காக அவை எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதினாலேயே அரசியல் பற்றிய ஆய்வு கவனம் கொள்கின்றது. பகுதி பகுதியாக ஒவ்வொரு அம்சத்தினையும் கவனத்துடன் கொள்வதன் மூலம் நாம் அரசியல் வாழ்வின் விளங்கிக் கொள்ள முயலலாம். அரசியல் கட்சிகள், நலன்பேண் குழுக்கள், அரசாங்கம், வாக்களிப்பு போன்ற ஸ்தாபனங்களின் செயற்பாடு பற்றி நாம் பரிசீலனை செய்யலாம், பொய் நடத்தை, பிரச்சாரம், வன்முறை போன்ற அரசியல் நடைமுறைகளின் இயல்பினையும் விளைவுகளையும் கற்கலாம்; இந்த நடைமுறைகள் இடம் பெறும் முடிவுகளை இணைப்பதன் மூலம் ஒரு சுய - கட்டுப்பாட்டு அரசியல் அலகில் என்ன நடைபெறுகின்றது என்ற படத்தினைப் பெற முடியும்.

இந்த முடிவுகளை இணைக்கும் போது பெரும் அரசியல் பரப்பு ஒன்றின் பகுதியும் தனியே நிற்பதல்ல மற்றைய ஒவ்வொரு பகுதியோடும் தொடர்புடையது என்பதை அறியலாம். டேவிட் ஈஸ்டன் (David Easton) தனது "அரசியல் முறை" என்ற நூலில் இந்த எடுகோளியை ஆய்வுக்கான செயற்பாடு முதனிலை (Premise) ஆகக் கொண்டு அரசியல் வாழ்வின், ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்ட நடவடிக்கைகளின் முறை என விளக்கியுள்ளார். இந்தத் தொடர்பு நிலையானது அதிகாரத்துடன் கூடிய தீர்மானங்களை எடுப்பதும் சமூகத்துக்காக அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதும் என்பதன் மீது கிட்டத்தட்ட செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன.

நாம் அரசியல் வாழ்வை ஒரு நடவடிக்கை முறையாக கொள்ள ஆரம்பிக்கும் போது ஒருமுறையின் செயற்பாட்டினைப் பகுப்பாய்வு மேற்கொள்வதற்கான வழி பற்றிய சில விளைவுகள் அதனைத் தொடரும் என்பதை அறிவோம். "முறை" என்ற சிந்தனையே மற்றைய சமூக நடவடிக்கைகளிலிருந்து அரசியல் வாழ்வை வேறாக்கலாம் என்பதை முன்மொழிகிறது. அது செயற்படும் சூழ்நிலையிலிருந்து தெளிவாக அடையாளப்படுத்தப்படலாம் வானிலையாளர்கள் எவ்வாறு சூரிய (Solar) முறையினை உலகின் மற்றைய பகுதிகளிலிருந்து பிரிக்கிறார்களோ அவ்வாறே அரசியல் வாழ்வின் பரிக்க முடியும்.

மேலும், எமது மனக்கண்முன் அரசியல் நடவடிக்கைகள் முறையினை ஒரு அலகாக கொண்டால் நாம் அந்த முறையினை இயங்க வைப்பது பல்வேறு விதமான உள்ளூடுகள் என்பதைக் காணலாம். இந்த உள்ளூடுகள் "முறை"யின் வழிமுறையினால் வெளியீடுகளாக மாற்றப்படுவதோடு, அதன் பலனாக, 'முறைக்கும் முறை இயங்குகின்ற சூழ்நிலை இரண்டிலும் விளைவுகளை ஏற்படுத்தும். இதிலுள்ள சூத்திரம் மிகவும் இலகுவானது.

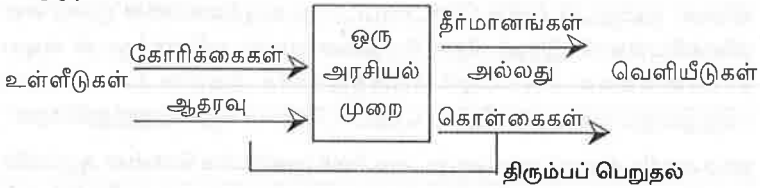
உள்ளீடுகள் = அரசியல் முறை அல்லது வழிமுறைகள் = வெளியீடுகள்
(இந்தத் தொடர்புகள் படம் 1 இல் காட்டப்பட்டுள்ளது)

அரசியல்-முறைகள்-சில-பெறுமதிகளை-கொண்டுள்ளன-ஏனெனில்-அவை முறைகளாக இருப்பதனால் முழு அணுகுமுறையினதும் முழுமையான கருத்தினை தரும் போது டேவிட் ஈஸ்ரன் அவர்கள் பிரதான காரணம் கற்பித்து (attributes) அடையாளம் காண்கிறார் அவை:

- (1) அடையாளப்படுத்துவதற்கான பெறுமதிகள் மற்றைய சமூக முறைகளிலிருந்து ஒரு அரசியல் முறையினை வேறுபடுத்துவதற்கு நாம் அதன் அடிப்படையான அலகுகளை விபரிப்பதினூடாக அடையாளம் காண வேண்டும் என்பதோடு முறைக்கு வெளியிலுள்ள அலகுகளிலிருந்து வேறுபடுத்துவதற்கான எல்லைகளையும் உருவாக்க வேண்டும்.

படம் 1

சூழ்நிலை

- (அ) அடையாளப்படுத்துவதற்கான பெறுமதிகள்: முறையுள் அடங்கியுள்ள காரணிகளே அலகுகள் ஆகும். அரசியல் முறையினைப் பொறுத்தவரை அவை அரசியல் நடவடிக்கைகள் அல்லது செயற்பாடுகள் ஆகும்.
- (ஆ) முறை ஒரு வெற்றிடத்தில் இருப்பதில்லை என்பதை மனதில் வைத்திருந்தால்தான் அரசியல் முறையின் இயக்கம் பற்றிய பிரத்தியட்சமான கேள்விகளுக்கு விடை காண முடியும். அது எப்

போதும் குறிப்பிட்ட அமைவில் அல்லது சூழ்நிலையில் அமிழ்ந்திருக்கும். முழுமையான சமூக, உயிரியல், பௌதீக சூழ்நிலை எதிர்த்தாக்கத்தின் பகுதியாகவே "முறை" செயற்படும்.

இதில் நாம் எதிர் நோக்கும் விசேட பிரச்சினை என்னவெனில் அரசியல் முறை, அமைவு என்பவற்றை திட்டவாட்டமாக எவ்வாறு வேறுபடுத்துவது என்பதே. பௌதீக முறை எவ்வாறு எல்லைகளைக் கொண்டுள்ளதோ அவ்வாறே அரசியல் முறையும் எல்லைகளை உடையது என்பதை ஏற்றுக் கொள்வது பயன் தரும். ஒரு சமூகத்தினைக் கட்டுப்படுத்தும் கிட்டத்தட்ட எல்லாத் தீர்மானங்களும் ஒரு அரசியல் முறை என வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். இந்த இயல்புக்குட்படாத ஒவ்வொரு சமூக நடவடிக்கையினையும் முறையிலிருந்து நீக்கி விட வேண்டும்.

(2) உள்ளீடுகளும் வெளியீடுகளும்: நாம் அரசியல் முறைகளை சிறப்பாக கற்க முற்படும் போது அவை சமூகத்துக்கு முக்கியமான விளைவுகளை ஏற்படுத்த வல்லன என நம்புகின்றோம். இந்த விளைவுகளையே ஈஸ்ரன் வெளியீடுகள் எனக் கொள்கிறார். சமூகத்துக்கு அரசியல் முறைகள் முக்கியமான வெளியீடுகளை தரவில்லை எனின் அவற்றில் நாம் ஈடுபாடு கொள்ள மாட்டோம்.

உள்ளீடுகள் இல்லாது "முறை" செயற்பட முடியாது. வெளியீடுகள் இல்லாது 'முறை' செய்த வேலைகளை அடையாளம் காணமுடியாது. ஆகவே குறிப்பிட்ட ஆய்வின் நோக்கம் என்னவெனில் உள்ளீடுகள் எவ்வாறு வெளியீடுகளாக மாற்றப்படுகின்றன என்ற வழிமுறைகளைக் கண்டுபிடித்தலாம். அத்தோடு அத்தகைய வழிமுறைகளை பராமரிப்பதற்கான பொதுச் சூழ்நிலைகளை விபரிப்பதும் வெளியீடுகளுக்கும் அதன் பின்னர் வரும் முறையின் உள்ளீடுகளுக்குமிடையேயான தொடர்புகளை உருவாக்குவதுமாகும்.

(2) நடத்தைவாத அரசியல் அணுகுமுறை

நடத்தை வாத அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் அறிவு ஜீவ பிதா மகர் எனக் கொள்ளப்படும் சார்ல்ஸ். ஈ.மெறியம் (Chales E.Merriam) தனது தொழிலை சிக்காகோ பல்கலைக்கழகத்தில் ஐரோப்பிய அமெரிக்க அரசியல் சிந்தனை பற்றி மரபு ரீதியான அரசியல் விஞ்ஞான எழுத்துக்களினூடாக நூல்களை எழுதுவதோடு ஆரம்பித்தவர். அவர் 1908 இல் வெளியிட்ட முதல்தரத் தேர்தல்கள் அனுபவரீதியான பகுப்பாய்வாக அமைந்த போதிலும் அது ஆழமானதாக அமையவில்லை. 1921 இல் அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞான விமர்சனம் தொகுதி XV (American Po-

litical Science Review Vol.xv) என்ற சஞ்சிகையில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் சமூகவியல், உளவியல், புவியியல், உயிரியல், புள்ளிவிபர வியல் என்பவற்றின் கண்டுபிடிப்புக்கும் அணுகுமுறை (Methods)க்கும் கூடிய கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டுமென எழுதினார்.

1924 ஆம் ஆண்டளவில் "அரசியல் உளவியல் பற்றிய எழுச்சியடையும் விஞ்ஞானம்" பற்றிய உள்ளூணர்வு கொண்டவராக மாறினார். அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் நிலவிய அடிப்படை அணுகுமுறையை அவதானித்தலும் பகுப்பாய்வு செய்தலும் என்பதில் அதிருப்தி அடைந்து மெறியம் ஆய்வுக்கான யந்திரத்தினை முன்னேற்றுவதற்காக தனது முயற்சிகளில் இறங்கினார். அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞான சங்கத்தினுள் ஒரு அரசியல் ஆய்வுக் குழுவினையும் அரசியலின் விஞ்ஞானத்துக்கான மகாநாடு ஒன்றினையும் ஒழுங்கமைந்து அதன் முதற் தலைவராகவும் கடமை யாற்றினார். மெறியம் அரசியல் விஞ்ஞானத்தினை விஞ்ஞான இயல் பினையும் மற்றைய கற்கை நெறிகளுடன் தொடர்பும் ஒன்றாகவும் மாற்றும் பொறுப்பினைத் தானே ஏற்றுக் கொண்டார். கடந்த சில தலைமுறைகளினுள் வானியல், இரசாயனம், பௌதீகம், உயிரியல், உள வியல் போன்ற சமூக, இயற்கை விஞ்ஞானங்கள் மனித புத்திசாலித் தனத்தில் intelligence இல் ஏற்படுத்திய முன்னேற்றங்களை அரசியல் ஆய்வு முழுமையாக பயன்படுத்த வேண்டுமென விரும்பினார். திரும்பத் திரும்ப அவர் அரசியல் விஞ்ஞானத்துக்கு விஞ்ஞான நுட்பங்களையும் அணுகுமுறைகளையும் அபிவிருத்தி செய்வதே காலத்தின் தேவை என்பதை வற்புறுத்தினார். அத்தோடு அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றிய மிகவும் சின்னஞ்சிறிய விடயம் பற்றிய பரிபூரணமான, பொறுமையான, ஆழமான ஆய்வுகள் அவசியம் என்பதையும் வற்புறுத்தினார். 1925 இல் அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞான சங்கத்தின் தலைமையுரையில் "விசாரணையின் இன்றியமையாத நோக்கங்களுள் ஒன்று அரசியல் நடத்தை" என்பதை எடுத்துரைத்தார். அவர் முன்வைத்த உளவியல் நடத்தை என்பது அரசியல் விஞ்ஞானிகளிடையே பொதுவாக இடம் பெற்ற போக்கின் ஒரு வெளிப்பாடே. தேர்ஸ்ரோன் (Thurstone) என்ற உளவியலாளர் முன்வைத்த அணுகுமுறை உள்பாங்கு (attitude) என்பதாகும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட தலைவர்கள் பற்றி மனிதனுடைய உணர்வுகள், முற்கற்பிதம், சார்பு, முன்னரே கொண்ட விளக்கம், சிந்தனை, பயம், பயமுறுத்தல்கள், நம்பிக்கைகள் என்பவற்றின் கூட்டு மொத்தமே உள்பாங்கு என விளக்கி இதனை அளப்பதற்கான வழி கேள்விக் கொத்து ஒன்றினுக்கு ஒருவர் வழங்கிய கருத்துக்களே எனக் கூறினார்.

இந்த விளக்கத்துடன் மெறியம் உடன் படாவிட்டாலும் விரைவில் சிக்காககோவில் இளம் நடத்தைவாத அரசியல் விஞ்ஞானிகளது அறிவு ஜீவ சக்தியாக மாறினார். அவர்களோடு சேர்ந்து நடத்தை வாத அரசியல் விஞ்ஞான சிக்காக்கோ பாடசாலையினை நிறுவினார்.

1925 இல் அவர் எழுதிய "அரசியலின் பதிய அம்சங்கள்" என்பதில் நடத்தைவாதம் என நாம் இப்போது கொள்ளுவதான இலக்குகள், அணுகுமுறைகள், ஒழுங்குவிதிகள் என்ற இயல்புகளுக்குச் சார்பாக வாதிட்டதோடு தரவுகளையும் முடிவுகளையும் (அளவறி பகுப்பு, Quality) பண்ண வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தையும் வற்புறுத்தினார்.

நடத்தை அரசியல் விஞ்ஞானம் மூன்று கட்டங்களை கடந்துள்ளது எனக் கொள்ளலாம். முதலாவது கட்டம், இரண்டாம், உலகப் போர் தொடங்கு வதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் - அனுபவங்களையும் அளவறி (Quantitative) அணுகுமுறையையும் பெருமளவுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்ட காலம். அரசியல் விஞ்ஞானிகள் அளவறி (Quantitative) தரவுகளையும் புள்ளி விபர அட்டவணைகளையும் தமது எழுத்துக்களில் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். முன்னேற்றமான நுட்பங்களை ஓரளவு பயன்படுத்திய போதிலும் அதாவது விவரணத்திலிருந்து விரிவான உண்மைகள் அடங்கிய விபரிப்பு இடம் பெற்ற போதிலும் அரசியல் விஞ்ஞானம் தொடர்ந்தும் மரபுரிதியான வாய்க்கல்களிலேயே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இந்தக் காலக்கட்டத்தின் ஆகக் கூடிய சாதனை: கறோல்ட் லஸ்வெல் (Harold Laswell) உள்ளடக்க பகுப்பாய்வினை பயன்படுத்தியமையும் உள் பகுப்பாய்வு கோட்பாட்டின் மீது காட்டிய ஆரவமுமாகும். இதுவே முன்னைய நடத்தைவாதிகளையும் பின்வந்த நடத்தைவாதிகளையும் இணைக்கும் பாலமாக இருந்தது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னரே உண்மையான அனுபவங்களும் அளவறி பகுப்பும் வற்புறுத்தப்படலாயிற்று. கப்ரியல் அல்மன்ட், ரோவேர்ட் டால், ஈஸ்ரன், கால் டு வேச், கறோல் லாஸ்வெல் போன்ற எழுத்தாளர்கள் பல கோட்பாட்டு திட்டங்களையும், ஆய்வு, மாதிரி களையும் designsஐ உருவாக்கி அனுபவக் கோட்பாட்டினைக் கட்டியெழுப்பினர்.

முறைகள் அணுகுமுறை, தீர்மானம் எடுக்கும் கோட்பாடு, தொடர்புகள் மீதான கவனம் என்பன 50 களின் வெளிப்பாடுகளாகும். இவை அரசியல் விஞ்ஞான எல்லா உப பகுதிகளிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தித் திட்டவட்டமான உதாரணப் case பகுப்பாய்வு, உள்ளடக்கப்பகுப்பாய்வு, அளவீடுகள், பரிசோதனைகள், கூட்டுத்தொகை புள்ளிவிபரப்

பகுப்பாய்வு Causal modelling ம் அவைபோன்ற வேறு பலவும் நடத்தை அரசியல் விஞ்ஞானிகளால் பயன்படுத்தப்பட்டன. இவர்கள் அனுபவ ரீதியான ஆய்வு பிரேரணைகளை உருவாக்குவதற்கு வழி வகுக்க வேண்டுமென நம்பினர். அவைகள் மீண்டும் அனுபவ ஆய்வினூடாகக் கடுமையான சோதனைக்குட்பட வேண்டுமென விரும்பினர்.

அறுபதுகள் தூய கணித நுட்பங்கள் பல -தன்மை மாற்றுப் பகுப்பாய்வு (Multi - Variate analysis) அளவறி உபாயங்கள் வளர்வதைக் கண்டன. இதன் விளைவு என்னவெனில் மரபுவாதிகள் - நடத்தைவாதிகள் வேறுபாடுகள் மறைந்து வரும் போது நடத்தைவாதிகளோ இரு சிந்தனைக் குழுக்களாகப் பிளவுபட்டனர்.

(அ) கோட்பாட்டு நடத்தைவாதிகள் (ஆ) நேர்க்கணிய நடத்தைவாதிகள் இருந்தும் இவ்விரு குழுக்களுமே அரசியலைக் கற்பதற்கான மரபு ரீதியான அணுகுமுறைகளுக்கெதிரானவர்களாகவே இருந்தனர். ஏனெனில் அரசியல் ஸ்தாபனங்கள் பற்றிய ஆய்வினை எடுத்துக் கொண்டால் அவை மரபுரீதியான ஒரு நாட்டின் அரசியல் யாப்பினை பரிசீலனை செய்வதினூடாகவும் சட்ட நூல்கள், பொதுச் சட்டம் என்பவற்றுக்கு விளக்கம் அளிப்பதனூடாகவே ஆராயப்பட்டது. மந்திரி சபையின் அதிகாரங்கள், தேர்தல் தொகுதி முறை, அரசியல் கட்சிகள், முறைப் படியான கட்டமைவு போன்றவற்றிலேயே கரிசனை கொண்டிருந்தனர். தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தை பற்றி ஏதாவது குறிப்பிடப்பட்டால் அது விவரணரீதியானதாகவும், வரலாற்று ரீதியானதாகவுமே இருந்தன.

குறிப்பிட்ட பிரதமமந்திரிகள் எவ்வாறு தமது மந்திரிசபைகளை நடத்தி வந்தனர் என்ற விடயங்கள் ஆராயப்படவில்லை. இதற்கு மாறாக நடத்தையியல் வாதிகள் உண்மையாக என்ன நடைபெறுகின்றது மக்கள் எவ்வாறு அரசியல் நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு நடத்துகின்றனர் என்பதிலேயே கரிசனை கொள்கிறார்கள். உண்மையான தீர்மானங்களை எடுக்கும் சிவில் சேவையாளர்கள் மீது மந்திரிமார்கள் எத்தகைய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகிறார்கள்? ஒரு அமைச்சருக்கும் சிவில் சேவை ஆலோசகருக்குமிடையில் நிலவும் தொடர்பு என்ன? ஒரு அமைச்சர் அல்லது திணைக்களம் தவறு விடும் போது உண்மையில் என்ன நடை பெறுகின்றது? என்பவற்றை கண்டறிய வேண்டுமேயன்றி இத் தொடர்புகள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ன நடக்க வேண்டும் என்ற மரபுகளை அறிவதில் பயனில்லை என நடத்தை வாதிகள் வாதிடுகிறார்கள். நடத்தைவாதிகள் சொல்லியவாறு ஆராயும் போது சம்பந்தப்பட்ட தனிப்பட்டவர்களின் நடத்தை பற்றிய பொதுமைப்பாடுகளைச் செய்து கொள்ளலாம்.

தோற்றப்பாடு கட்டாயமாக யதார்த்தத்தோடு பெருமளவுக்குத் தொடர்பு கொண்டதாயிராது என நடத்தைவாதிகள் கொள்கிறார்கள் கட்டமைவுகளும், கட்டமைவு அதிகாரங்களும் முக்கியமல்ல தனிப்பட்டவர்களின், உள்ப்பாங்கும் முறைப்படி அமையாத தொடர்புகளுமே முக்கியம் என நடத்தைவாதிகள் கொள்கிறார்கள். இந்த வகையில் நடத்தைவாத அரசியல் விஞ்ஞானிகள் முகாமைத்துவ படிப்பின் ஒரு பிரிவினரான "மனிதத் தொடர்புகள்" குழுவினரோடு கருத்தொருமைப்பாடு உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். "மனிதத் தொடர்புகள்" குழுவினர் தொழிலாளர்களிடையேயுள்ள மிகவும் முக்கியமான செல்வாக்கு அவர்களுக்கும் அவர்களுக்கு உயர்ந்த படியிலுள்ளவர்களுக்கிடையிலுமான தனிப்பட்ட தொடர்புகளாகும். முகாமைத்துவம் அரசியல் இரண்டு கற்கை நெறிகளிலும் முறைப்படியமைந்த ஸ்தாபனங்களுக்கு அப்பாற் சென்று மனித உள்ப்பாங்கின் முறைப்படி அமையாத இணைப்புகளையும் ஒரு ஸ்தாபனம் என்ற தொடர்பில் அதனுள் அமைந்த தொடர்புகளை விசாரணை செய்தல் அவசியம் என வாதிடுகின்றனர். ஆகவே நடத்தைவாதம் சட்ட, வரலாற்று வழிமுறைகளில் பயிற்சி பெற்ற எழுத்தாளர்களுக்கு எதிரான ஒரு எதிர்ப்பியக்கமாகவே எழுந்தது. அத்தோடு மரபு ரீதியான அரசியற் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரானதும் ஆகும்.

கடந்த காலத்தில் மனித இயல்பு, மனிதத் தொடர்புகள் என்பன பற்றி எதிர்வு கூறுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதர்கள் அடைய வேண்டிய இலட்சியங்களும் இலக்குகளிலுமே எழுத்தாளர்கள் கரிசனை கொண்டிருந்தனர். உதாரணமாக தமது பரஸ்பர பாதுகாப்புக்காக நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு அரசாங்கத்துக்கு அடிப்பணிய மக்கள் முன் வந்தனர் என சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டாளர்கள் என்ற கற்பனை நிலையிலேயே அரசாங்கம் பற்றி கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். இத்தகைய மானிடவியல் மாயையில் இருந்தே - அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் அரசாங்கத்துக்கும் ஆளுவோருக்குமிடையில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் அமைந்திருந்தது - தமது கோட்பாட்டை உருவாக்கினர். அரசாங்கம் சில தவிர்க்க முடியாத சூழ்நிலைகளிலேயே குடி மக்களது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் தலையிடலாம் எனக் கொண்டனர். தனிப்பட்டவர்கள் சபையொன்றின் விவாதங்களில் பங்கு பற்றினால் மட்டுமே பொது விருப்பு வெளிப்படும் என ரூசோ வாதிட்டார். "துக்கத்திலிருந்து விடுபடுதலும்" "மகிழ்ச்சியினை அதிகரித்தல்" என்ற இரண்டுமே மக்கள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றனர் என பயனுடமை வாதிகள் தமது கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். வரலாற்று

அபிவிருத்தி பற்றிய விளக்கத்தில் தமது கோட்பாடுகளைக் கட்டி யெழுப்பிய கேகலும் (Hegal) மார்க்சும் (Marx) அத்தகைய அபிவிருத்தி மனித சமூகத்தினை இட்டுச் செல்லும் அரசு பற்றியும் அரசற்ற நிலை பற்றியும் சுட்டிக் காட்டினர். இவற்றுக்கு இரு இயல்புகள் பொது வானவை: i. இவை இலக்குகள் அல்ல சிந்தனைகளாக இருந்தன ii. மார்க் சின் விளக்கம் தவிர மற்றவைகள் உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. இத்தகைய கோட்பாடுகள் முக்கியத்துவம் அற்றவை என நடத்தைவாதிகள் கொள்ளவில்லை; இவை யதார்த்தத் தோடு தொடர்புபட்டிருக்கவில்லை. படிப்பறையில் அல்லது பிரித்தானிய மியூசியம் ஒன்றிலே வைக்கற்கற்றவை எனக் கொண்டனர்.

மாறாக மக்கள் தமது அரசியல் நடவடிக்கைகளை எவ்வாறு கொண்டு நடத்துகிறார்கள் என்றும் புலனால் அறியக் கூடிய மறுக்க முடியாத உண்மைகளையே நடத்தை வாதிகள் தேடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு உண்மைகள் புலனால் அறியக் கூடியவை. அதனைச் சோதித்து அறிய விரும்பும் எவரும் அவ்வாறு சோதித்து சரியென அறிந்து கொள்ளலாம். ஆகவே நடத்தைவாதிகள் மெய்யியல் மரபைச் சேர்ந்த அனுவீர்திக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களாவர். இதன் ஆரம்ப கர்த்தா டேவிட் கியூம் (David Hume) ஆவார். அவரின் நவீன சீடர்கள் தர்க்க சாஸ்திர நேரியல் வாதிகள் (Logical positivists) ஆவர். பிரபல் யமான அமெரிக்க நடத்தைவாதியான ரொபேர்ட் பிரிஸ்துஸ் (Robert Prethus) நடத்தை வாதம் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நடத்தைவாதத்தின் அடிப்படையான இயல்புகளில் ஒன்று தர்க்க சாஸ்திர நேரியலை ஒரு மனித அறிவின் தோற்ற முறை என ஏற்றுக் கொள்வ தாகும். உண்மை அல்லது யதார்த்தத்தின் ஒரே ஒரு பெறுமதி மிக்க தளம் பொதுவில் பரீட்சித்துப் பார்க்க கூடியதும் உணர்வு பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்ட உண்மைகள் ஆகும். பெறுமதிகள் தரம் வாய்ந்த விருப்பங்களே யன்றி அதன் பெறுமானம் விஞ்ஞான சாட்சியங்களைக் கொண்டதல்ல. நடத்தைவாதம் சரியாக அனுபவத்துடன் அடையாளம் காணப்படு கின்றது. அதன் மூலம் நான் என்ன பெறுகின்றேனெனில்; விவேகம் அல்லது மனக்கிளர்ச்சி ஆய்வு அணுகுமுறை என்பன சேர்ந்த உண்மைத் தரவுகளின் கூட்டுத் தொகையும் வெளிக்கள ஆய்வினையும் உள்ளடக் கியதாகும்.

ஆகவே நடத்தை வாதிகளின் கருத்துப்படி அரசியல் பற்றிய படிப்பு பின்வரும் கேள்விகளாகச் சுருக்கப்பட வேண்டும். எத்தனை பேர்? எது? எவ்வளவு?

அணுகுமுறைகளும் நுட்பங்களும் (Approaches and Models)

சிலவேளைகளில் அணுகுமுறைகள் நுட்ப முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். நடைமுறையில் தரவுகளைப் பெறுதல், அவற்றை ஆராய்தல் என்பவற்றில் இது இடம்பெறும். அரசியலின் அடிப்படை எமக்கு... முறையிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். இவ்வாறு செய்யும் போது அணுகுமுறையின் பகுதிகளாக பல முக்கிய எண்ணக்கருக்கள் பாவிக்கப்படும். "Models" உருவமாதிரிகள் என்பதும் அணுகுமுறையின் தூய்மையான திட்டவட்டமாக்க வரையறுக்கப்பட்டுள்ள ஒருவகையாக உள்ளது. ஒரு உருவமாதிரியை ஒரு அணுகுமுறையிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் முக்கிய அம்சம் என்னவெனில் பாவிக்கப்படுகின்ற முறையிலான தொடர்பை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். அணுகுமுறைகளை ஒன்று சேர்க்கும் கருத்துக்கள் தொகுதியில் இக்கருத்துக்கள் ஒன்றுடனொன்று தொடர்புடையதாக இருப்பது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இத்தொடர்புகளின் தன்மை தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டிருப்பதில்லை. ஆனால் உருவமாதிரிகளில் பாவிக்கப்படும் எண்ணக்கருக்கள், பதங்கள் என்பவற்றுக்கிடையேயான தொடர்புகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு அணுகுமுறையப் பாவிக்கும் போது இங்கு அரசியலின் சில முக்கிய அடிப்படைக் கூறுகளை நோக்க எமது கவனத்தைத் திருப்பக்கூடிய முக்கிய எண்ணக்கருக்கள், பதங்கள் என்பவை உள்ளனவென்று கூறுவோம். அதன் ஒரு உருவத்திலேயே நோக்கி முன்னேறும் போது இங்கு அரசியலின் சில முக்கிய அடிப்படைகளுக்கிடையிலான கருதுகோள் அடிப்படையில் அமைந்த தொடர்ச்சியான தொடர்புகள் காணப்படுகின்றது என்று கூறலாம். ஏனெனில் அணுகுமுறைகள் பெருமளவுக்குப் பொதுவானவையாகவும் தெளிவாக விளக்கப்படாததாகவுமிருப்பதோடு ஒருமுகப்பட்ட அணுகுமுறை ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட மாதிரிகள் ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருப்பது ஆச்சரியமான ஒன்றல்ல.

பல முன்னணி அரசறிவியலாளர்கள், குறிப்பாக David Easton தமது அணுகுமுறைகளை "உருவமாதிரிகள்" எனக்குறிப்பிடுகின்றார்கள். இவ்வணுகுமுறை உருவமாதிரி என்பவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாடு அவற்றின் அளவிலேயே அமைந்துள்ளது. இந்த அணுகுமுறைகளும், உருவ மாதிரிகளும் தரவுகளை ஒழுங்குபடுத்த உதவும். ஆதாரங்களாக சேவை செய்யும் நோக்குகளுக்கிடையிலான அணுகுமுறை, உருவமாதிரி பல்வேறு அரசியல் உப்பிரிவுகளை உள்ளடக்குவதாக உள்ளது. பல்வேறு முறைகளிலுள்ள கட்சிகள், அரசாங்கக் கட்டமைப்புகள், நலன் பேணும்

குழுக்கள் என்பவை பற்றி ஆராய்வதற்கு அவை பயனுடையவை என்று நம்பப்படுகின்றது. இவ்வகையில் அணுகுமுறைகளும் உருவமாதிரிகளும் அரசறிவியலின் உபபிரிவுகளுக்கிடையிலான மரபுரீதியான எல்லை, வரையறைகளைக் கடந்து அரசிற்றியலின் அடிப்படை அம்சங்களை ஒன்றிணைக்க உதவுகின்றன. முறைமைக்கோட்பாடு ஒரு தொகுக்கப்பட்ட அரசியல் முறை எவ்வாறு நீண்ட காலத்துக்குத் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கின்றது என்பதை விளக்குவதில் முக்கிய கவனம் கொள்கிறது. குறிப்பாக அரசியல் முறைகளின் நிலையான தன்மை என்பதற்கான காரணங்களில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது.

அத்தியாயம் 2

ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் அரசியல் முறை

அம்பலவாணர் சிவராஜா

அமெரிக்காவின்

பதின்மூன்று ஆரம்பக் குடியேற்றங்கள்

முதலாம் ஜேம்ஸ் 1603 இல் முடிசூட்டிக் கொண்ட போது பிரித்தானிய பேரரசு என்ற ஒன்றில்லை. எலிஸபெத் அரசியினது ஆட்சிக்காலத்தின் இறுதியில் வர்ஜீனியாவில் குடியேற்றம் ஒன்று நிறுவ முயன்று கைவிடப்பட்டது. கீழை நாடுகளோடு வாணிகத் தொடர்பு கொள்வதற்காகக் கிழக்கிந்தியக் கம்பனி 1600 இல் நிறுவப்பட்டது. ஜேம்ஸ் பட்டத்துக்கு வந்த ஆண்டுதான் அக்கம்பனி தனது இந்தியப் பயணத்தில் வெற்றிகண்டு மீண்டது. ஸ்டூவர்ட் (Stuarts) அரசர்களின் வருகையோடு பிரித்தானியப் பேரரசும் உருவாயிற்று எனலாம். பேரரசை உருவாக்கும் பணியிலும் உள்நாட்டு நிகழ்ச்சிகளிலும் பிரித்தானியரின் வரலாற்றில் பதினேழாம் நூற்றாண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூற்றாண்டில் அரசின் ஆதரவு சிறிதுமின்றி முழுக்க முழுக்கத் தனியாருடைய தளரா முயற்சியினால் மட்டுமே பிரித்தானிய பேரரசு உருவாயிற்று எனலாம்.

ஸ்டூவர்ட்டுகள் காலத்தில் பல குடியேற்ற நாடுகளை நிறுவுவதற்கான நல்லதொரு சூழ்நிலையை டியூடர்கள் உருவாக்கி விட்டுச்சென்றிருந்

தனர். கடல் வாணிபம் வளர்ச்சி பெற்று நாட்டின் செல்வநிலை உயர்ந்திருந்தது. ஸ்பெயினுடனான 3 போரில் ஸ்பெயின் தோற்கடிக்கப்பட்டமையால் ஸ்பெயினின் அதிகாரமும் செல்வாக்கும் உலகில் குன்றின. மற்றும் ஸ்ரூவடர்கள் காலத்தில் இங்கிலாந்தில் பொருளாதாரத்துறையில் நிலவிய குழப்பமும், சமயத்துறையில் மன்னர்கள் சகிப்புத் தன்மையின்றி நடந்து கொண்டமையால் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட துயரமும் குடியேற்றங்களின் வளர்ச்சிக்கு உதவி புரிந்தன.

1. வர்ஜீனியா

1605 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவின் கிழக்குக்கரையோரத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டதோர் ஆய்வுப்பயணத்தை அடுத்து முதலாம் ஜேம்ஸ் மன்னன் அமெரிக்காவின் கடலோரத்தில் நிறுவப்படும் குடியேற்றங்களின் நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வை செய்ய ஒரு குழுவினை நியமித்தார். அதன்படி லண்டன் கம்பனி கடற்படைத் தளபதி கிறிஸ்டோபர் நியூபோர்ட் (Christopher Newport) தலைமையில் 100 பேர் புதிய உலகிற்குப் (அமெரிக்கா) பயணமாயினர். இவ்வாறு வந்தவர்கள் 'வர்ஜீனியா' குடியேற்றத்தினர் என அழைக்கப்பட்டதுடன் இக்குடியேற்றத்தினர் கோட்டை ஒன்றைக் கட்டுவித்து அதற்கு ஜேம்ஸ்டவுண் (James Town) என்று பெயர் சூட்டினர்.

இலண்டன் கம்பனி சிறப்புற செயற்படாமையினால் வர்ஜீனிய கம்பனி என்ற வேறொரு நிறுவனத்துக்கு அதனை நிருவகிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் பொது மக்களும் ஆர்வம் காட்டலாயினர். பலபேர் நாடு விட்டுக்குடியேற முன் வந்தனர். முதலீடு செய்யவும் விரும்பினர். அதனால் சில ஆண்டுகளுள் வர்ஜீனிய ஒரு தன்னிறைவு பெற்ற குடியேற்றமாக மாறியது. விரைவில் வர்ஜீனிய ஒரு செல்வம் கொளிக்கும் நாடாக மாறியதோடு 1919ஆம் ஆண்டு வர்ஜீனிய மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்டசபை ஒன்று ஜேம்ஸ் டவுனில் கூடியது. இதுவே புதிய உலகில் கூடிய மக்களாட்சி அடிப்படையிலான முதல் சட்டசபை ஆகும். 1624 முதல் வர்ஜீனியா அரசரின் நேரடி ஆட்சிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, அரசருடைய குடியேற்றமாயிற்று. (Crown Colony) ஏனெனில் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஜேம்ஸ் வர்ஜீனியாவின் வளர்ச்சியில் பொறாமை கொண்டிருந்ததனால் புகையிலை வாணிகத்தின் மீது அளவுக்கு மீறிய சுங்கவரி விதித்திருந்தார். இதனால் வணிகர்கள் கள்ள வாணிபத்திலீடுபட்டதால் வர்ஜீனியக் கம்பனி பங்குதாரர்களுக்கு ஆதாயப்பங்கு ஒழுங்காகக் கிடைக்காமல் போயிற்று.

புதிய இங்கிலாந்தின் குடியேற்றங்கள்

வர்ஜீனியாவைப் போலல்லாமல் புதிய இங்கிலாந்து என்பது ஒரு தனிக்குடியேற்றமன்று. பல குடியேற்றங்கள் கொண்ட பகுதியாகும். பினிமவுத், மசாகூசெட்ஸ், கனெக்டிக்ட், ரோடு ஐலந்து, நியூகெவன் ஆகிய குடியேற்றங்கள் கொண்ட பகுதியே புதிய இங்கிலாந்து என்று வழங்கப்பட்டது. இவற்றோடு நியூஹாம்ப்ஷயரையும், மெயிசெயும் சேர்க்கலாம். ஆனால் இவை இரண்டிலும் 1635 லே மக்கள் சிலர் குடியேறிய போதும் தனிக்குடியேற்றங்களெனச் சொல்வதற்குரியளவுக்கு வளர்ச்சியுறவில்லை.

2. பினிமவுத் -1620 :

புதிய இங்கிலாந்துக்கு குடியேற்றங்களுள் குடியேறியவர்கள் எல்லோரும் பியூறிற்றன்ஸ் (Puritans) என அழைக்கப்பட்ட தூய்மை மதவாதிகள். இவர்கள் இங்கிலாந்தில் அனுபவித்த இன்னல்கள் காரணமாக அமெரிக்காவில் குடியேறத் தீர்மானித்தனர். சில லண்டன் மாநகர வணிகர்கள் கொடுத்த பணத்தைக் கொண்டு பியூட்டானியர்கள் சிலர் கப்பலொன்றையும் தயார் செய்து 65 நாள் பயணத்தின் பின்பு கேப்முனையைச் (Cape Cod) சென்றடைந்தனர். தாங்கள் வந்திறங்கிய அந்த இடத்துக்கு "புதிய இங்கிலாந்து" எனப் பெயர் சூட்டிக் கொண்டனர். தம்மிடையே ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து ஒரு ஆளுநரையும் தேர்ந்தெடுத்தனர். மீன்பிடித் தொழில், கம்பளித் தொழில் போன்ற தொழில்களால் இந்த இடங்களில் செல்வம் கொழிக்கத் தொடங்கியது. மேலும் அந்த இடத்துக்கு பினிமவுத் எனப் பெயரிட்டனர். ஆனால் சில ஆண்டுகளின் பின்னர் பினிமவுத் மசாகூசெட்சுடன் இணைந்தது.

3. மசாகூசெட்ஸ்:

இங்கிலாந்தில் முதலாம் சான்சின் ஆட்சிக்காலத்தில் பியூற்றானியர்களுக்கெதிராக கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் கொண்டுவரப்பட்டமையால் பெருமளவு பியூற்றானியர்கள் அமெரிக்காவுக்கு இடம் பெயர்ந்து சென்று பினிமவுத்துக்கு அடுத்துள்ள நிலப்பகுதியில் குடியேறினர். இவர்கள் மசாகூசெட்ஸ் கம்பனி என்ற ஒரு அமைப்பினை உருவாக்கி இருந்தனர். 1630 இல் மேலும் ஒரு ஆயிரம் பேர் இவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். இவர்களுக்கு ஆளுநராக இருந்த ஜோண்விந்திரொல் கேம்பிரிஜ் ஒப்பந்தம் என்ற பத்திரத்தை உருவாக்கி இங்கிலாந்திலிருந்து ஏழை மக்களைத் தங்களது பண்ணைகளில் வேலைக் கமர்த்தியதோடு மசாகூசெட்ஸ் குடியேற்றமானது வளர்ச்சியடைந்தது.

4. கனெக்டிக்கட் :

மசாகுசெட்சில் வாழ்ந்த பியூற்றர்களிடையேயிருந்த சில தீவிரவாதிகள் மசாகுசெட்சுக்கு மேற்கிலிருந்த கனெக்டிக்கட் ஆற்றுப்பள்ளத்தாக்கில் சென்று வாழ முற்பட்டனர். இந்நிலப்பகுதி செழிப்பானதாக இருந்ததால், மேலும் பலர் இந்தப் பகுதிக்குச் சென்ற போது விரைவில் பல நகரங்கள் அங்கு தோன்றின. அதனால் இது ஒரு முடிக்குரிய சாசனமாகியது.

5. ரோடு ஐலன்ட் - 1636

மசாகுசெட்சில் குடியேறியவர்களிடையே சமய அடிப்படையில் வேறு பாடுகள் தோன்றியமையால் ரோகர் வில்லியம்ஸ் என்பவரும் பின்னர் ஆன் கட்சின்சன் என்ற பெண்மணியும் பின்னர் வில்லியம் கோடிங்கடன் சாமுவேல் கோட்டன் என்பவர் தலைமையிலும் மசாகூட்ஸ் என்பதிலிருந்து வெளியேறி தமது ஆதரவாளர்களோடு ரோடு ஐலன்ட் என்ற குடியேற்றத்தை நிறுவினார். 1667 இல் பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தில் விண்ணப்பித்து ஒரு சாசனத்தைப் பெற்றனர்.

6. நியூஹெவன் - 1638

ஈட்டன் என்ற ஒரு பெரும் வணிகரும் டெவன்போட் என்ற சமய குரவரும் சேர்ந்து அமெரிக்காவில் ஒரு பியூரிட்டானியப் பொது நலக்குடியரசை கனெக்டிக்கட்டுக்கு மேற்கே நியூஹெவன் என அமைத்த போதிலும் 1688 இல் அது கனெக்டிக்கட் குடியேற்றத்துடன் இணைக்கப்பட்டது.

7. நியூஹெம்ஸ் பெயர் - 1629

1629இல் ஜோஜஸ் என்பவருக்கும், ஜோன்மேசன் என்பவருக்குமிடையில் மசாகுசெட்சை அடுத்த நிலப்பரப்பு வழங்கப்பட்ட போதிலும் 50 ஆண்டுக்குப் பின்பே 1679 இன் பின்பே நியூஹெம்ஸ் பெயர் ஒரு முழுமையான குடியேற்றமாயிற்று.

8. மெயின் - 1691

நியூஹெம்ஸ் பெயரைப் போலவே மெயின் என்ற தனியான குடியேற்றத்திற்கு ஆதரவாகவும் பிறிவுக்கவுன்சில் தீர்ப்பு வழங்கிய போதும் மசாகுசெட்சில் அதிகாரிகள் 1200 பவுணுக்கு அதனை வாங்கி மசாகுசெட்சின் ஒரு பகுதியாக இணைத்துக் கொண்டனர்.

9. மேரிலன்ட் - 1632

மேரிலன்ட் என்ற குடியேற்றம் கால்வேர்ட் குடும்பத்தினரால் வளர்க்கப் பட்டது. கால்வேர்ட் இறந்ததன் பின்னர் அவரது மகன் செசில் என்பவரின் முயற்சியினால் ஒரு உடைமை உரிமை சார்ந்த குடியேற்றமாக அதற்குப்பட்டியம் வழங்கப்பட்டது. இங்கு கத்தோலிக்கர்கள், ஆங்கிலிக்கர்கள் பியூட்டரிட்டானியர் என்போர் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்தனர்.

10. கரோலினாக்குடியேற்றங்கள் :- 1663

இரண்டாம் சாள்ஸ் ஆட்சிக் காலம் (1660 - 85) அமெரிக்கக் குடியேற்ற வரலாற்றில் சிறப்புடையதாகும். 2ம் சாள்ஸ் ஆட்சிக்காலப் பகுதியிலேயே முன்னர் சேர் ரொபேட்கீத் என்பவருக்கு முதலாம் சாள்ஸ் வழங்கிய நிலப்பகுதியினை பின்னர் தனக்கு வேண்டிய எண்மர் கொண்ட குழுவுக்கு அதனை வழங்கினார். அவர்களுக்கு சகல அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டது. 1685க்குப் பின்பு பிரான்சில் இருந்த கியூக்கனோக்களும் ஜேர்மன், ஸ்கொட்லாந்திருந்து புரட்டஸ்தாந்துக்களும் குடியேறினர். இங்கு குடியேறி அதனை தென்கரோலினா என்று அழைத்தனர். 1712இல் வடகரோலினாவிலிருந்தும் இது தனியே பிரிக்கப்பட்டது. இவையிரண்டும் 1721, 1729 இலும் அரசரது குடியேற்றங்களாயின.

11. நியூயோர்க் -1682

புதிய இங்கிலாந்துக்கும் வர்ஜீனியாவுக்குமிடையே டச்சுக்குடியேற்றங்கள் பல இருந்தன. அவை புதிய நெதர்லாந்து என அழைக்கப்பட்டது. இரண்டாம் சாள்சின் தம்பியான ஜோர்ஜ் கடல்வாணிபத்தில் விருப்பம் கொண்டு புதிய நெதர்லாந்தின் செழிப்பைக் கேள்வியுற்று அதனைக் கைப்பற்ற விரும்பினார். அதனால் 1665 -67 க்குமிடையில் இங்கிலாந்திற்கும் டச்சுக்காரர்களுக்குமிடையே போர் ஏற்பட்டது. முடிவில் புதிய நெதர்லாந்து முழுவதும் இங்கிலாந்துக்குக் கிடைத்தது. 3ஆம் டச்சுப் போரின் பின்னர் நியூடம் சமும் ஆங்கிலேயருக்குக் கிடைத்தது. ஜோர்ஜ் கோமகனைப் பெருமைப்படுத்தும் வகையில் அதற்கும் நியூயோர்க் எனப் பெயரிட்டனர். நியூநெதர்லாந்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த டெலவர் யார்க் கோமகனினால் 1682 ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்டது.

12. பென்சில் வேனியா, டெலவர்:

17 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் குவேக்கர்கள் என்ற புதிய சமயப் பிரிவினர் தோன்றினர். இவர்கள் இங்கிலாந்தில் வெறுக்கப்பட்ட மையினால் தமது சமய உரிமைகளோடு அமெரிக்காவில் ஒரு குடி

யேற்றம் நிறுவ விரும்பினர். அவ்வாறு கிடைத்த குடியேற்றத்திற்குப் பென்சில்வேனியா எனப் பெயரிடப்பட்டது. நியூநெதர்லாந்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்த டெலவரும் வில்லியம்பென்னுக்கு அளிக்கப்பட்டது. பென் டெலவரை பென்சில்வேனியாவோடு இணைத்து ஆட்சி புரிந்து வந்தார். 1602 க்குப் பிறகு டெலவருக்கத் தனிப்பட்ட சட்டசபை கிடைத்தது. இவ்வாறு வடஅமெரிக்காவின் 12 குடியேற்ற நாடுகள் ஸ்ருவர்ட்டுக்குப் பக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டது.

13. ஜோர்ஜியா:

வடஅமெரிக்காவில் 13 வது குடியேற்றம் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயரால் நிறுவப்பட்டது. உண்மையில் ஜோன் எட்வேட் என்பவர் சிறையிலிருந்த குற்றவாளிகளை அமெரிக்காவில் குடியேற்றி அவர்களுக்குப் புதிய வாழ்வு வழங்க விரும்பினர். அதனால் 2 ஆம் ஜோர்ஜ் தென் கரோலினாவுக்குத் தெற்கேயுள்ள பகுதியை எட்வேட்டுக்கு 1732 ஆம் ஆண்டு வழங்கினார். இதன் பின் ஜோர்ஜியா புதிய அரசருடைய ஆட்சியின் கீழ் வந்தது.

13 குடியேற்றங்களும் தம்மைத் தாமே அரசுகளாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தன. தம்மை சுதந்திரக் குடியேற்றங்களாக சூழ்நிலைக்குத் தம்மைத் தாமே சரிசெய்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் கடலை அடுத்த இக்குடியேற்றங்களுக்கு மேற்கேயுள்ள கடற்பரப்பில் புதிய பொதுநலவரசுகள் உருவாகின. மிகவும் செழிப்பான நிலப்பகுதியை உள்ளடக்கிய அப்பலாச்சியன் மலைப்பகுதிக்கு அப்பாலும், ஆரம்பக்குடியேற்றங்களுக்கப்பாலும் புதிய குடியேற்றவாசிகளில் அதிகமானோர் வந்து சேர்ந்தார்கள். 1875 ஆம் ஆண்டளவில் ஆயிரக்கணக்கான குடியேற்றவாசிகள் நீர்த்தேக்கங்களை உள்ளடக்கிய பகுதிகளில் பரவலாகக் குடியமரத் தொடங்கினர். கிழக்கில் கூட நூற்றுக்கணக்கான கிலோ மீற்றருக்கப்பாலுள்ள கிழக்குப் பகுதிகளிலும் தமது அரசாங்கங்களை நிறுவிக் கொண்டார்கள். 1790 ஆம் ஆண்டளவில் அப்பலாச்சியின் பிராந்தியத்தில் 120,000 க்கு மேற்பட்ட மக்கள் வாழத்தொடங்கினர். 13 அரசுகளிலுமிருந்து பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய மகாநாடு ஒன்றிலே உள்ளூர் அரசுகளினது அதிகாரங்களை விட்டுக் கொடுக்காத அதே நேரத்தில் ஒரு தேசிய அரசாங்கம் அமைக்க வேண்டும் என்ற முடிவும் செய்யப்பட்டது.

அமெரிக்க சுதந்திரப் போர்

13 குடியேற்ற நாடுகளும் ஆரம்பத்தில் சுதந்திரமாக இருந்ததோடு, தனித்தனி ஆட்சியமைப்பையும் பெற்றிருந்தன. ஆனால் 18 ம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியா, குடியேற்ற நாடுகளைக் கட்டுப்படுத்த ஆரம்பித்த போது அதனை விரும்பாத மக்கள் 3 ம் ஜோர்ஜ் மன்னன் காலத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்த 13 குடியேற்ற நாடுகளும் பிரித்தானியாவுடன் போரிட்டு பூரண சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டன. மூன்றாம் ஜோர்ஜ் பட்டத்துக்கு வரு முன்னரே அமெரிக்க மக்களின் உள்ளங்களில் உரிமை வேட்கை புகைய ஆரம்பித்தது. தங்கள் தேவைகளைத் தாங்களே பூர்த்தி செய்து கொண்டும், தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக் கொண்டும் வருகின்ற அமெரிக்கர்கள், சுமார் 3000 மைல்களுக்கப்பலிருந்து ஓர் அரசினால் ஆட்சி செய்யப்படுவதை விரும்பவில்லை. மூன்றாம் ஜோர்ஜின் பிடிவாதத்தாலும், ஆதிக்கமனப்பான்மையிலும் அவ்வேட்கை நன்கு கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்து ஒரு போராக உருவெடுத்தது. இது போராக மலர பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவையாவன :

ஏழாண்டுப்போரின் விளைவு

ஏழாண்டுப் போரின் முடிவில் பிரான்சின் ஆதிக்கம் அகன்றதோடு ஸ்பானியர்கள் தமது செல்வாக்கை இழந்திருந்தனர். அதனால் 13 குடியேற்றங்களிடையேயும் ஒற்றுமை மனப்பான்மை வளர்ந்திருந்தது. பல மாநிலங்களை ஒன்றாக இணைக்கும் எண்ணமும் ஏற்பட்டது. ஏழாண்டுப் போரில் பெற்ற பயிற்சி காரணமாக பிரித்தானியரை ஒற்றுமைப்பட்டு வெற்றி பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையை அமெரிக்கர்களிடையே ஏற்படுத்தியது. அத்துடன் இப்போரின் போது பிரித்தானிய அதிக செலவு செய்ததோடு குடியேற்ற நாடுகளின் பாதுகாப்புக்காக ஒரு கப்பற்படையையும் இராணுவப்படையையும் அங்கு வைத்திருந்தது. இவற்றாலேற்படும் செலவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள அமெரிக்கா மீது வரிவிதிக்க ஆரம்பித்தது. இதனை அமெரிக்கர் வெறுத்தனர்.

வர்த்தகக் கட்டுப்பாடு

குடியேற்ற நாடுகளின் வர்த்தகம், பிரித்தானியாவுக்குச் சாதகமாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தினால் சில மூலப் பொருட்களைப் பிரிட்டனைத் தவிர வேறுநாடுகளுக்கு அனுப்ப அமெரிக்கருக்கு உரிமை இருக்கவில்லை. மற்றும் அமெரிக்கர் தங்களது வணிகப் பொருட்களை பிரிட்டனைத் தவிர வேறுநாடுகளுக்கு அனுப்ப அவர்களுக்கு உரிமை

இருக்கவில்லை. மற்றும் அமெரிக்கர் தங்களது வணிகப் பொருட்களை பிரிட்டிஷ் கப்பல்களைத் தவிர வேற்றுநாட்டுக் கப்பல்களில் அனுப்பு வதை நாவாய்ச்சட்டங்கள் தடை செய்தன. இது அமெரிக்கரின் இலாபத் தைக் குறைத்து போருக்கு வழிவகுத்தது.

ஆட்சியமைப்பிற் குறைபாடுகள்:

ஒவ்வொரு குடியேற்றத்திலும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு சட்டசபை இருந்த போதிலும் பிரித்தானியரே அவற்றிற்குரிய ஆளுநர் களை நியமித்து வந்தனர். சட்டசபை ஆளுநரைக் கட்டுப்படுத்துவதா? ஆளுநர் சட்டசபைக்குட்பட்டு நடக்க வேண்டுமா? என்ற விடயத்தில் சச்சரவுகளிருந்தன. அடிக்கடி ஆளுநருக்கும் சட்டசபைக்குமிடையே சச்சரவுகள் தோன்றின. சட்டசபை ஆளுநரைத் தன்னுடைய அதிகாரத் துக்குட்படுத்த முயன்றது. ஆளுநர் சட்டசபைக்குட்பட்டு நடக்க மறுத் தார். பொது மக்கள் தங்களது அதிகாரமே அதிகரிக்கப்பட வேண்டு மெனவும் அடக்கு முறை ஆட்சிக்கு வித்தான ஆங்கில ஆட்சியும் அதன் சின்னமான ஆளுநரும் ஒழிய வேண்டுமெனவும் கோரிக்கை விடுத்தனர்.

கிரென்வில்லின் கொள்கை

குடியேற்ற நாடுகளைப் பாதுகாக்க நிரந்தரமான ஒரு பிரித்தானியப் பட்டையை அமைப்பதற்கான செலவினைப் பூர்த்தி செய்யும் நோக்குடன் கிரென்வில் என்பவர் 1765இல் பத்திரமுத்திரைச் சட்டத்தை (Stamp Act) இயற்றினார். அதன்படி எல்லாக்கடிதங்களும் முத்திரையிடப்பட்ட கடி தங்களிலேயே எழுதப்பட வேண்டும். இதற்கு அமெரிக்காவில் வன்மையான எதிர்ப்புத் தோன்றிற்று. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் "பிரதி நிதித்துவம் இல்லையேல் வரியுமில்லை" (No Taxation without Representation) என்று பெருங் கலகங்களில் அமெரிக்கர்கள் ஈடுபட்டனர். 1766இல் அது வாபஸ் பெறப்பட்ட போதும், வரிவிதிக்கும் உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு அறிவிப்புச்சட்ட (Declaratory Act) மொன்று கொண்டு வரப்பட்டது. இதனை அமெரிக்கர்கள் வெறுத்தார்கள்.

ரவுன்சென்ர்ச்சட்டம்

ரவுன்சென்ர் என்பவர் குடியேற்ற நாடுகளின் பாதுகாப்புக்காகச் செலவிடும் தொகையைப் பெறுவதற்காக தேயிலை, காகிதம், கண்ணாடி போன்ற பொருட்களுக்கு மறைமுகவரி விதித்தார். ஆனால் இதற்குக் கட்டும் எதிர்ப்புத் தோன்றியது. இதனால் இப்பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதில்லை எனத் தீர்மானித்தனர். இதனால் இறக்குமதியினளவு

அரைவாசியாகக் குறைந்ததனால் 1770 ஆம் ஆண்டு நோத் பிரபு தேயிலை தவிர்ந்த ஏனைய பொருட்களின் மீதான வரியை இரத்துச் செய்தார்.

பொஸ்டன் படுகொலை

ரவுன்சன்ர் சட்டம் விதித்த மறைமுகவரியை மசாகுசெட்ஸ் மாநிலம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்ததால் அதன் சட்டபை கலைக்கப்பட்டது. அதை யொட்டி அங்கு கலகங்கள் நிகழ்ந்தன. இராணுவ அதிகாரிகள் அங்கு கலகங்களை அடக்கினர். பொஸ்டன் நகரிலேற்பட்ட கலகத்தில் பிரிட்டிஷ் சிப்பாய்களின் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தால் மூவர் இறந்தனர். இதனை "பொஸ்டன் படுகொலை" (Boston Massacure) என்றழைத்தனர். இதனால் அமெரிக்கருக்குப் பிரிட்டிஷார் மேல் இருந்த வெறுப்பு அதிகமாயிற்று.

பொஸ்டன் தேநீர் விருந்து

நோத் பிரபு ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய வர்த்தக நிறுவனத்துக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டு, அந்நிறுவனம் இந்தியாவிலிருந்து அமெரிக்கா வுக்குத் தேயிலையை நேராக எடுத்துச் செல்ல அனுமதியளித்தார். இதனால் தேயிலையின் விலை குறைந்தது. இதனை அமெரிக்கர் தவறாகப் புரிந்து கொண்டனர். விலையைக் குறைத்துக் குடியேற்ற மக்கள் தேயிலை வரியை ஏற்றுக்கொள்ள, பிரிட்டிஷார் செய்த சூழ்ச்சியாகக் கருதினர். ஒவ்வொரு துறை முகத்திலும் கிழக்கிந்திய வர்த்தக நிறுவனத்தின் தேயிலைக்குக் கடும் எதிர்ப்புத் தோன்றியது. பொஸ்டன் துறைமுகத்தில் தேயிலை ஏற்றி வந்த ஒரு கப்பலுக்குள் செவ்விந்தியர் போன்று வேடந்தரித்து 50 அமெரிக்கர் புகுந்து 340 தேயிலைப் பெட்டிகளை உடைத்துக்கடலில் வீசி எறிந்தனர். இந்நிகழ்ச்சி "பொஸ்டன் தேநீர் விருந்து" எனப்படும். பிரிட்டிஷ் அரசு உடனே கடுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. பொஸ்டன் துறைமுகம் மூடப்பட்டது. பொஸ்டன் துறைமுகத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த மசாகுசெட்ஸ் குடியேற்ற நாட்டின் சாசனமும் இரத்துச் செய்யப்பட்டது.

பிடடெல்பியா மாநாடு

மசாகுசெட்ஸ் மாநிலத்தின் சாசனம் இரத்துச் செய்யப்பட்டதைக் கண்ட பிற மாநிலங்கள் தங்களுக்கும் அதே நிலை வரக்கூடும் என அஞ்சி பிடடெல்பியாவில் (1774) ஒரு மாநாட்டைக் கூட்டின. அம்மாநாட்டிற்கு ஜோர்ஜியாவைத் தவிர மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து பிரதிநிதிகள் வந்தனர்.

அம்மாநாட்டில்.

1. தம்மீது வரிவிதிக்க பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்திற்கு உரிமையில்லை.
2. மசாகுசெட்ஸ் மாநில உரிமை மறுக்கப்பட்டதைக் கண்டித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.
3. பிரித்தானியாவுடன் வர்த்தகம் செய்வதை நிறுத்த வேண்டும்.
4. ஒரு பொதுப் பாதுகாப்புக்குழு அமைக்கப்பட்டது.
5. ஒரு படையும் உருவாக்கப்பட்டு அதற்கு ஜோர்ஜ் வாஷிங்டன் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

1775 இல் பிடடெல்வியாவில் இரண்டாவது மாநாடு கூட்டப்பட்டு அந்த மாநாட்டில் போரை நிறுத்தி அமைதி காண வேண்டுமென ஜோர்ஜ் மன்னருக்கு ஒரு விண்ணப்பம் அனுப்பப்பட்டது. எனினும் ஜோர்ஜ் மன்னன் அதனை மதிக்காததனாலும், பிரிட்டிஷ் படையினர் நாசவேலைகளிலீடுபட்டதனாலும் 1776 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 4ஆம் நாள் சுதந்திர அறிவிப்புப் பத்திரமொன்றினை வெளியிட்டனர். அதில் அமெரிக்கா சுதந்திர நாடு என அறிவிக்கப்பட்டது.

சுரசோடா என்ற இடத்தில் பிரித்தானியர் மீது அமெரிக்கப்படை வீரர் பெற்ற வெற்றி சுதந்திரப் போரில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.

இதனைத் தொடர்ந்து பிரான்சும், ஸ்பெயினும் அமெரிக்காவுக்கு உதவியளிக்க முன் வந்தன. ஜோர்ஜ் டவுண் சரணாகதியின் பின்னர் அமெரிக்கர்கள் பல இடங்களைக் கைப்பற்றியதோடு 1783 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்திற்கும் அமெரிக்கருக்குமிடையே வேர்சைல்ஸ் உடன் படிக்கை கையழுத்திடப்பட்டு அமெரிக்க சுதந்திரத்தை பிரிட்டிஷார் ஒப்புக் கொண்டனர்.

ஐக்கிய அமெரிக்க அரசியலமைப்பு

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பு அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் மத்தியமயமான கருவியாக அமைவதோடு அந்த நாட்டின் மீயுயர் சட்டமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. அரசாங்க ஸ்தாபனங்கள் படிமுறையாக வளர்ச்சியடைவதை வழிப்படுத்தவும். அரசியலுறுதிப்பாடு தனியார் சுதந்திரம், பொருளாதார வளர்ச்சி சமூக அபிவிருத்தி என்பவற்றிற்கு அடித்தளமாக அது இருந்து வருகிறது. உலகில் நடைமுறையிலுள்ள எழுதப்பட்டுள்ள யாப்புக்களுள் மிகவும் பழமை வாய்ந்தது அமெரிக்க

அரசியல் யாப்பாகும். இது உலகின் மற்றைய நாடுகளுக்கு ஒரு முன் மாதிரியாகவுமமைந்து வருகிறது. ஆரம்பத்தில் அட்லாந்திக் கரையோரத்தில் உள்ள ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடும் 13 குடியேற்றங்களில் வாழ்ந்த 4 மில்லியன் மக்களை ஆள்வதற்கு சட்டத்தினை வழங்கிய இந்த யாப்பு 26 திருத்தங்களுடன் மாத்திரம் இப்போது 240 மில்லியன் மக்களைக் கொண்ட 50 சமவரசுகளை (அட்லாண்டிக் முதல் பசிபிக் சமுத்திரம் வரை) ஆட்சி செய்ய உதவுகிறது.

அமெரிக்காவில் அரசியல் யாப்பினை வரைவது என்பது சலபமானதாக இருக்கவில்லை. ஆழமான விவாதங்களின் பின்னர் 6 வருட கால சமஷ்டியூனியனில் பெற்ற அனுபவங்களின் பின்னர் 1787 இல் வரைபு தோற்றம் பெற்றது. 1787 இல் சமவரசுகளின் காங்கிரஸ் இதனை அங்கீகரித்தது. ஆனால் 1787 ஆம் ஆண்டு ஜூலையில் தான் அதில் ஒப்பமிட்டனர். 1787 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரியில் காங்கிரஸ் பிடெடெல்வியாவில் நடந்த கூட்டத்தில் காங்கிரசின் அரசியல் யாப்புச் சரத்துக்களைத் திருத்துவதற்காக பிரதிநிதிகளை அனுப்பி வைக்குமாறு எல்லா சமவரசுகளுக்கும் வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது. 1787 மே மாதம் அரசியல் யாப்பு மாநாடு சுதந்திர மண்டபத்தில் கூடியது. சரத்துகளை மாற்றுவதற்கே பிரதிநிதிகள் வருகை தந்த போதிலும் அவர்கள் ஒரு புதிய மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்கத்திற்கு அவசியமான சரத்துகளை முன் வைத்தனர். புதிய அரசியல் யாப்பு 1787 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 17 ஆம் திகதி பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. 1789 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 4 ம் திகதி உத்தியோக பூர்வமாக நடைமுறைக்கு வந்தது. அரசியல் யாப்பின் முன்னுரை பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

“ஐக்கிய அமெரிக்க மக்களாகிய நாம் ஒரு பூரணமான கூட்டாட்சியை உருவாக்குவதையும் நீதியை உருவாக்குவதற்காகவும் ஜனநாயக சம்பிரதாயங்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்காகவும் பொதுவான பொதுநலனை முன்னேற்றுவதற்காகவும் எமக்குச் சுதந்திரத்தை நாமே அளித்துக் கொள்வதற்காகவும் இந்த அரசியல் யாப்பினை ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கு வழங்குகிறோம்”.

எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புகளுள் அமெரிக்கச் சமஷ்டியின் அரசியலமைப்பு தொன்மை வாய்ந்தது. இவ்வமைப்பு தெளிவும் சொல்லாழமும் கொண்டது. 4000 சொற்களால் சுருக்கமாக வடித்தெடுக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்வமைப்பினை எவரும் அரைமணி நேரத்தில் வாசித்து முடித்து விடலாம் எனக் கூறப்படுகின்றது. இவ்வரசியலமைப்பை வரைவதற்காக ஃபில்டெல்ஃபியாவில் கூட்டப்பட்ட ஒரு மகாநாட்டின் பேரில் அரசியல்

லமைப்பு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு 1789 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 4 ஆம் திகதியிலிருந்து செயற்பட்டு வருவதுடன் இன்று 50 மானிலங்களைக் கொண்ட அமெரிக்கா சிறப்புமிக்க நாடாகத்திகழ்ந்து வருகிறது.

யாப்பின் சிறப்புகள்:

(i) யாப்பு மக்கள் இறைமைக்கு முக்கியத்துவமளித்திருத்தல்:-

அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு மானிலமும் மக்கள் விருப்பப்படியே நடத்தப்படுகின்றது. அவர்கள் விரும்பினால் அரசாங்கம் நடத்தலாம். மாற்றலாம், கைவிடலாம். இந்த உரிமை மக்களின் பிரிக்க முடியாத உரிமை. இந்த மக்கள் இறைமைக் கோட்பாடு, ஏதேச்சாதிகாரக் கொடுங் கோலாட்சிக்குப் பதில் உரிமைகளை மதித்து நடக்கும் ஒரு சட்ட பூர்வமான ஆட்சியை வலியுறுத்துகின்றது. இக்கொள்கையை விளக்கும் ஆட்சியைத்தான் ஆபிரகாம் லிங்கன் "மக்களால் மக்களுக்காக நடத்தப்படும் ஆட்சி" என்றார்.

(ii) வரம்புக்குட்பட்ட அரசாங்கம்:-

மக்கள் இறைமையின் காரணமாக எழுந்ததே வரம்புடைய அரசாங்கமாகும். இது அரசியலமைப்பால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வரம்பற்ற ஆட்சி குடியாட்சியேயானாலும் சில காரணங்களால் இறுதியில் கொடுங் கோலாட்சியாக மாறக்கூடும். இம்முறை அரசாங்கம், தான் மக்களை ஆளுவதுடன் தன்னைத்தானே அடக்கியாளும் திறமையையும் பெற்றிருக்கின்றது.

(iii) இரு அரசாங்க முறை:-

அமெரிக்க மக்கள் ஒரு புறத்தில் மத்தியரசாங்கத்தினாலும் மறுபுறம் மாகாண அரசாங்கத்தினாலும் ஆளப்படுகின்றனர். இரு அரசினது குடிமக்களாகவும் காணப்படுவர். மத்திய அரசாங்கம் தன்னுடைய சட்ட மூலமும் நீதிமன்றங்கள் மூலமும் மக்கள் மேல் நேரடியாக அதிகாரம் செலுத்துகிறது. மாநில அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள் அவற்றிற்கே ஆரம்பம் முதல் இருந்து வருகின்றன. இதனால் இரு அரசுக்கும் மக்கள் மத்தியில் அடிபணிவுண்டு. மத்திய, மாநில அரசாங்கங்கள் அவ்வவற்றின் எல்லைக்குள் இறைமையுடையவை.

(iv) அதிகாரப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றியிருத்தல்:-

அமெரிக்க யாப்பின் மற்றொரு பிரத்தியேகமான பண்பு அது அதிகாரப் பிரிவினையைப் பின்பற்றியிருப்பதாகும். சட்டம், நிருவாகம், நீதி என்ற

மூலகை அரசாங்க வேலைகளும் தனித்தனிப் பிரிவுகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, ஒன்று மற்றொன்றின் அதிகார எல்லைக்குள் தலையிடாமல் தன் வேலையைக் கவனிக்குமாறு ஏற்பாடு செய்வதுதான் இதன் பொருள். யாப்பின் முதல் மூன்று விதிகளிலேயே "சட்டமியற்றும் அதிகாரம் காங்கிரசிடமும் நிருவாக அதிகாரங்கள் ஜனாதிபதியிடமும் நீதி சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரங்கள் தலைமை நீதி மன்றத்திடமும் சட்டமன்றத்தால் அமைக்கப்பட்டுத் தலைமை நீதிமன்றத்தின் கீழ் இயங்கும் ஏனைய நீதிமன்றங்களிடமும் இருக்கும்" எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்கொள்கையை மொண்டஸ்கியூ என்னும் பிரெஞ்சு நாட்டறிஞரே முதன் முதலில் "சட்டத்தின் உயர்" என்ற நூலில் வெளியிட்டார்.

(v) சமநிலைத்தடையீடுகள்:-

அரசாங்கத்தின் மூன்று அங்கங்களும் முற்றிலும் தனித்து நின்று செயற்படுவதால் நன்மைகளை விடத் தீமைகளே அதிகமாகும். இன்றைய நிலையில் உலகில் பொதுநலவரசுகளே காணப்படுவதால் இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்துச் செயற்பட்டால் சமநிலை பிழைத்துவிடும். சட்டமன்றம் நிருவாகத் துறைக்குத் தடையாகவும், இவ்விரண்டிற்கும் தடையாக தலைமை நீதிமன்றமும் இருக்குமாறு செய்வதே சமநிலைத்தடை முறையாகும். இவ்வாறு ஒன்று மற்றொன்றின் தடையாயிருப்பதால் தன் எல்லையைத் தாண்டி எந்தவோர் அரசாங்கமும் தன்னிச்சையாக எக்காரியத்தையும் செய்ய முடியாது. இதனால் ஒவ்வோர் உறுப்புத் தன் வேலையைச் செய்வதோடு மற்றவர்களின் வேலைகளையும் கண்காணித்து வருவதால் மூன்றிற்குமிடையே சமநிலை ஏற்படுகின்றது.

(vi) நெகிழா அரசியலமைப்பு:-

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு நெகிழாத்தன்மை கொண்டது என்பர். இங்கு அரசியற்திட்ட மசோதா நிறைவேறுவதற்கு சட்டசபையில் மொத்தமுள்ள அங்கத்தினரில் 2/3 பங்கு பெரும்பான்மை வாக்குகளும் 3/4 பங்கு மானிலங்களின் சட்டசபைகள் அல்லது மக்களால் கூட்டப்படும் அரசியல் திருத்தச்சட்ட மாநாடுகள் அதை ஆமோதிக்க வேண்டும்.

(vii) நீதிப் புனராய்வு :-

இது மக்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பாய் விளங்குகிறது. இக்கோட்பாட்டின் படி நீதிமன்றங்கள்; சட்டமன்றங்கள் செய்யும் சட்டங்கள், நிர்வாகத் துறையினர் பிறப்பிக்கும் ஆட்சித்துறை உத்தரவுகள் ஆகியவற்றை அரசியலமைப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவை அரசியலமைப்பிற் காணப்படும் விதிகளுக்கும் நோக்கங்களுக்கும் புறம்பானவை என்று

கருதினால், அதை சட்டமாக்க விடாது தடுக்கலாம். இந்த நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் நீதிமன்றங்களுக்கு மக்கள் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை அளிப்பது மாத்திரமல்லாமல் அரசாங்கத்தையும் அதன் எல்லைக்குள் இயங்குமாறு செய்யும் அதிகாரத்தையும் கொடுக்கிறது.

ஐக்கிய அமெரிக்க யாப்பு

அத்தியாயம் I

பகுதி I இத்தால் வழங்கப்படும் சகல சட்டவாக்க அதிகாரங்களும் அமெரிக்காவின் ஒரு காங்கிரசிடம் ஒப்படைக்கப்படும். அது ஒரு செனற்சபையையும் ஒரு பிரதிநிதிகள் சபையையும் கொண்டிருக்கும்.

பகுதி II ஒவ்வொரு இரு வருடத்திற்கொரு முறை பலசமவரசுகளிலும் வாழ்கின்ற மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக சனப்பிரதிநிதிகள் சபை அமையும். ஒவ்வொரு சமவரசினதும் தேர்வாளர்களுக்கு சில வகையான தகைமைகளிருக்கும். சனப்பிரதிநிதிகள் சபை தமக்கென ஒரு சபாநாயகரையும் மற்றைய உத்தியோகத்தர்களையும் தெரிவு செய்யும். அதுவே பழிமாட்டிறைவுக்கான முழு அதிகாரங்களையும் கொண்டிருக்கும்.

பகுதி III. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் செனற்சபை ஒவ்வொரு சமவரசிலுமிருந்து தெரிவு செய்யப்படும் இரண்டு சென்றற்களைக் கொண்டிருக்கும். இவர்கள் 6 வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவேன சமவரசுச் சட்ட மன்றங்களினால் தெரிவு செய்யப்படுவர். செனற்சபையும் பழிமாட்டிறைவுக்கான (பதவியினை அகற்றும்) முழு அதிகாரத்தையும் கொண்டிருக்கும். (யாப்பின் முதலாவது திருத்தத்தின் பிரகாரம் 1913 இல் 6 வருடங்களுக்கு மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டுமென்று திருத்தப்பட்டது.)

பகுதி IV சென்றற்களையும் பிரதிநிதிகளையும் தெரிவு செய்வதற்கான நேரங்கள், இடங்கள், எவ்வாறு தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும் என்பவற்றை ஒவ்வொரு சமவரசின் சட்ட சபையே தீர்மானிக்கும். இடங்கள் தவிர மற்றைய விடயங்களில் காங்கிரஸ் தான் இயற்றும் சட்டமொன்றின் மூலம் திருத்தங்களைக் கொண்டு வரலாம்.

பகுதி V ஒவ்வொரு சபையும் தேர்தல்கள் அங்கத்தவர்களின் தகுதிகள் என்பவற்றின் நீதிமன்றமாக இருப்பதோடு சபையின் நடவடிக்கைகளை முறைப்படுத்துவதற்கான ஆகக்குறைந்த எண்ணிக்கையையும் தீர்மானிக்கும்.

பகுதி VI சென்றார்களும் பிரதிநிதிகளும் தமது சேவைகளுக்கான கொடுப்பனவுகளைப் பெறுவார்கள். அவை சட்டத்தின் மூலம் பெறப்படுவதோடு அமெரிக்காவின் திறைசேரி யினால் அவை வழங்கப்படும்.

பகுதி VII வருமானங்களை விதித்தல் சம்பந்தமான எல்லா விடயங்களும் கீழ்ச்சபையிலிருந்துதான் வரவேண்டும். ஆனால் சென்றசபை அதனை ஏற்கலாம். சில திருத்தங்களை மேற்கொள்ளலாம்.

பகுதி VIII காங்கிரஸ் பின்வருவன சம்பந்தமான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும்.

(A) வரிவிதித்தலும் சேகரித்தலும், இறக்குமதி வரி, கலால் வரி என்பவற்றை விதிக்கவும் கடன்களைத் தீர்க்கவும் அமெரிக்காவின் பொதுநலப் பாதுகாப்பு என்பவற்றிற்கு நிதியுதவி வழங்கவும் அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் இறக்குமதி வரி, கலால் வரி என்பன அமெரிக்கா முழுவதற்கும் ஒரே அளவினதாக இருக்க வேண்டும்.

(B) ஐக்கிய அமெரிக்காவின் தேவைகளுக்காகக் கடன் பெறுதல், வெளிநாடுகளுடனும் சமவரசுகளிடையேயும் செவ்விற்தியரின் குழுக்களுக்குமான ஒரே மாதிரியான சட்டங்களை உருவாக்குதல்.

(C) பணத்தினை அச்சடித்தல், நாணயங்களைச் செய்தல், அமெரிக்காவின் பணத்தைப் போன்று போலியான நாணயம் யாராவது செய்தால் அதற்குத் தண்டனை வழங்குதல்

(D) தபாற் காரியாலயங்களையும் தபாற் தெருக்களையும் உருவாக்குதல்

(E) விஞ்ஞான அபிவிருத்தியையும் பயனுள்ள கலைகளையும் முன்னேற்றுதல்

அத்தியாயம் III.

- பகுதி I ஐக்கிய அமெரிக்காவின் நீதித்துறை அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திலும் காங்கிரஸ் காலத்துக்குக் காலம் உருவாக்கும் கீழ்நீதிமன்றங்களிடமும் ஒப்படைக்கப்படும்.
- பகுதி II நீதியதிகாரமானது இந்த யாப்பின் கீழ் அமெரிக்காவின் சட்டங்களுக்கும் அமெரிக்கா செய்து கொண்ட உடன் படிக்கைகளுக்கும் அல்லது அமெரிக்கா ஏதாவதொரு விடயத்தில் ஒரு கட்சியாக அமைகின்றமைக்கும் பரிந்துரைக்கும்.
- பகுதி III அமெரிக்காவுக்கெதிராகக் 'காட்டிக் கொடுத்தல்' என்பது எதிரிகளுக்கு உதவி செய்தல் அல்லது அத்தகையோருக்கு உதவியும் ஒத்தாசையும் வழங்குதல், நாட்டிற்கெதிராகப் போர் தொடுத்தல் என்பவற்றை உள்ளடக்கும்.

அத்தியாயம் IV

- பகுதி (i) ஒவ்வொரு சமவரசினதும் பொது நடவடிக்கைகள், பதிவுகள், நீதிமன்ற நடவடிக்கைகளுக்குரிய மதிப்பு அளிக்கப்படும்.
- பகுதி (ii) ஒவ்வொரு சமவரசிலுமுள்ள ஒரு குடிமகனுக்கும் மற்றைய சமவரசிலுமுள்ள குடிமகனுக்குமுரிய உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும்.
- பகுதி (iii) புதிய சமவரசுகள் குடியாட்சியினுள், காங்கிரசினுள் அனுமதிக்கப்படலாம். ஆனால் ஏற்கனவே உள்ள சமவரசினுள் ஒரு புதிய அரசை உருவாக்க முடியாது.
- பகுதி (iv) ஒவ்வொரு சமவரசிற்கும் வெளியிலிருந்து படையெடுப்பிற்கெதிராகவும் உள்நாட்டுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பதற்கும் அமெரிக்கா உறுதிப்படுத்தும்.

அத்தியாயம் V

காங்கிரஸ் தேவையான போது இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவுடன் யாப்பில் திருத்தங்களை முன்மொழியலாம்.

அத்தியாயம் VI

இந்த யாப்பு வரைவதற்கு முன்னரே அமெரிக்காவுக்குள்ள கடன்கள் அல்லது ஏதாவது செய்கைகளுக்காக, செய்து கொண்ட உடன்படிக்கைகள் இந்த யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்ததன் பின்னரும் பெறுமதி உடையதாக இருக்கும்.

அத்தியாயம் VII

ஒன்பது சமவரசுகள் தமது மகாநாடுகளின் போது இந்த யாப்பினை ஏற்றுக்கொண்டால் இந்த யாப்பு நடைமுறைக்கு வருவதற்குப் போதுமானதாகும்.

1787 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 17ஆம் திகதி கூடியிருந்த சமவரசுகளின் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொண்டதன் பேரில் பின்வரும் ஒப்பிமிட்டவர்களின் சார்பில் இந்த யாப்பு நடைமுறைக்கு வருகின்றது. (ஜோர்ஜ் வாஷிங்கடனும் மற்றைய 17 பேரும் மொத்தம் 18 பேர் இதில் கையொப்பமிட்டனர்.)

மேற்கண்ட 7 அதிகாரங்கள் கொண்ட யாப்பிற்கு 1992ஆம் ஆண்டு வரை 27 திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன.

அமெரிக்க சட்டவாக்கத்துறை - காங்கிரஸ்

காங்கிரஸ் இரு சபைகளைக் கொண்டது. அவையாவன

1. பிரதிநிதிகள் சபை
2. செனட்

1. பிரதிநிதிகள் சபை

பல சமவரசுகளினதும் மக்கள் இரண்டு வருடங்களுக்கொரு முறை தேர்ந்தெடுக்கும் பிரதிநிதிகளை சபை கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அரசியல் யாப்பு விதித்துள்ளது.

பிரதிநிதிகளுக்குரிய தகைமைகள்

- ★ அபேட்சகர் 25 வயதுக்குக் குறைவில்லாதவராக இருக்க வேண்டும்.
- ★ எந்த சமவரசுக்கு தான் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு கின்றாரோ அந்த சமவரசில் அவர் 7 வருடங்களுக்குக் குறையாமல் வசித்திருத்தல் வேண்டும்.
- ★ பிரதிநிதிகள் சபைக்கான தேர்தலில் வாக்களிக்க யாருக்கு உரிமை உண்டு என்பதை நிச்சயிக்கும் உரிமை ஒவ்வொரு சமவரசுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- ★ சமவரசுக்கான சட்ட மன்றங்களுக்கு உறுப்பினரைத் தெரிவு செய்ய வாக்காளர்களுக்கு எத்தகைய தகைமைகளை விதித்துள்ளதோ அத்தகையமையே காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்வதற்கும் உண்டென அரசியல் யாப்பு விதித்துள்ளது.

ஒவ்வொரு 10 வருடத்திற்கும் ஒரு முறை நடக்கும் குடிசனக் கணிப்பீட்டின்படி ஸ்தானங்கள் பகிரப்பட வேண்டுமென யாப்பு விதிக்கிறது. 1929இல் இயற்றப்பட்ட சட்டமொன்றின்படி, மொத்தமாக 435 ஆசனங்களே இருக்க வேண்டுமென யாப்பு விதித்தது. ஒவ்வொரு சமவரசுக்கும் எத்தனை ஆசனங்கள் உண்டு என்பதை காங்கிரசே தீர்மானிக்கின்ற போதிலும் தேர்தற் தொகுதிகளின் எல்லைகளை அமைக்கின்ற பொறு

ப்பை மேற்கொள்ளவில்லை. இக்கடமை சமவரசு சட்ட மன்றத்தைச் சேர்ந்தது. சமவரசுச் சட்டமன்றம் தமது உறுப்பினர்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த ஒரு தெரிவுக்குழுவினிடத்திலேயே இதனை விட்டுவிடும். எல்லை பிரிக்கும் நேரத்தில் எந்தக்கட்சி ஆட்சியை நடத்துகிறதோ அந்தக்கட்சியின் நன்மைக்கேற்றவாறே தேர்தற்தொகுதிகளை எல்லை பிரிக்கும் வழக்கம் அமெரிக்காவில் உண்டு. அதனால் அமெரிக்கப் பிரதிநிதிகள் சபைக்கான தேர்தல்களின் போது தொகுதிகள் "பல்லி" போன்ற உருவங்களைப் பெறுவதுண்டு.

1933 வரையும் பிரதிநிதிகள் சபைக்கான தேர்தல் நொவம்பர் மாதத்திலேயே நடைபெற்றாலும் அடுத்து வரும் மார்ச் மாதம்தான் அம்மன்றம் முதன் முதலாகக் கூடியது. அது வரையும் பழைய சட்ட மன்றமே சட்டம் செய்யும் உரிமையைப் பெற்றிருந்தது. இம்முறை பல தீமைகளை விளைவித்த காரணத்தினால் இப்போது நொவம்பர் மாதத்தை தொடர்ந்த ஜனவரி மாதத்திலேயே புதிதாகப் புதுமன்றம் கூடி சட்டமியற்றுகின்றது. அமெரிக்க அரசியல் யாப்பின் இருபதாவது திருத்தத்தினூடாகவே இது சாத்தியமாயிற்று இம்மன்றத்தைக் கூட்டும் அதிகாரம் சாதாரண காலங்களில் ஜனாதிபதிக்கில்லை என்றாலும், அவசியமான நேரங்களில் விசேட கூட்டம் கூட்ட அவருக்கு அதிகாரம் உண்டு.

(உம்) போர் ஒன்றிற்கு அனுமதி பெறுதல்

இதே முறையைக் கடைப்பிடித்து சென்றறையும் கூட ஜனாதிபதியால் கூட்ட முடியும். ஆனால் ஜனாதிபதிக்குச் சட்டமன்றத்தின் கூட்டத்தை ஒத்திப்போடவோ கலைக்கவோ அதிகாரமில்லை.

சபைக்குரிய விதிகளின்படி இது கூடி கலைகிறது. 1941 ம் ஆண்டில் 365 நாட்களும் 1942 ஆம் 366 நாட்களும் சபை கலையாது இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இரு மன்றங்களும் ஒரே காலத்துள் ஒத்திப் போடலாம். ஒத்திவைத்தல் பற்றி எந்தவிதமான விதியோ முறையோ இல்லை.

பிரதிநிதிகள் சபைக்கான அதிகாரங்கள்:-

இம்மன்றம் பொதுமக்களின் கருத்தைப் பிரதிபலிப்பதால் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் மன்றமென்று கருதப்படுகின்றது. மற்ற நாடுகளிலுள்ள பொது மக்கள் சபையின் அதிகாரம் போல், இதன் அதிகாரங்கள் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும் போது சென்றறை விட அதிகாரம் கூடியது போலத் தோன்றும். இதற்கு முக்கியமானதோர் காரணம் நிதிமசோதா முதன் முதலில் இச்சபையில் பரிசீலனைக்குச் சமர்ப்பிக்கப் படுவதேயாகும். மேலும் முக்கியமான இதர மசோதாக்களும் கூட

முதலில் இங்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டு பரிசீலனை முடிந்த தன் பின்னரே மேற்சபைக்கு அனுப்பப்படுகின்றன.

நிதி மசோதாவினை முதலில் பரிசீலனை செய்யும் உரிமை பெற்றிருப்பதனால் மட்டும் இது அதிகாரம் மிக்கதெனக் கூறிவிட முடியாது. மக்கள் சபையிலிருந்து நிதி மசோதா சென்றிற்குச் சென்றவுடன் மசோதாவின் எந்தப் பாகத்தையும் திருத்தவோ, மாற்றவோ புதிதாகச் சில அம்சங்களைச் சேர்க்கவோ சென்றற்குள்ள அதிகாரம் மக்கள் சபையின் அதிகாரத்திற்கு எந்த வகையிலும் குறைந்ததன்று. சென்ற இந்த அதிகாரத்தை மிகச் சிறந்த முறையில் உபயோகித்துத் தன் செல்வாக்கை மென்மேலும் உயர்த்துக் கொள்கின்றதென்றே சொல்லலாம். அதனால் மக்கள் சபையினை விட சென்ற சபை உயர்ந்த அதிகாரமுடையது என்று கொள்ள இடமுண்டு.

சபாநாயகர்:-

சனப்பிரதிநிதிகள் சபையின் தலைவர் சபாநாயகர் ஆவார். பெரும்பாலும் பெரும்பான்மைக் கட்சியின் அபேட்சகரே சபாநாயகராகத் தெரிவு செய்யப்படுவது வழக்கம். சபாநாயகர் தேர்தலைப் பொறுத்த மட்டில் இங்கிலாந்தில் கடைப்பிடிக்கப்படும் முறை இங்கு பின்பற்றப்படுவதில்லை. நடுநிலைமையினின்று சபை நடவடிக்கைகளை நடத்த வேண்டுமென்றமில்லை. சபாநாயகர் சபையிலுள்ள பெரும்பான்மைக் கட்சியின் தலைவராகக் கருதப்படுகிறார். அம்முறையில் அவர் கட்சியின் கொள்கைகளுக்கும் அவற்றினடிப்படையாக வரும் மசோதாக்களும் நிறைவேற ஒத்துழைக்க வேண்டும். இவ்வாறு ஆரம்பத்தில் ஒரு சாதாரண தலைவர் என்ற நிலையிலிருந்த சபாநாயகர் இன்று ஒரு சர்வாதிகாரி போல விளங்குகின்றார்.

(உ+மாக) சபையின் பல்வேறு குழுக்களுக்கும் அங்கத்தவர்களை நியமிப்பதில் அவர் தமது விருப்பம் போல நடக்க இடமுண்டு.

1910, 11 ம் ஆண்டுகளில் சபாநாயகரின் எதேச்சாதிகார அதிகாரங்களை எதிர்த்து குடியரசுக்கட்சி, ஜனநாயகக்கட்சியினால் நடத்தப்பட்ட கிளர்ச்சிகளின் பின்னர் சபாநாயகரின் அதிகாரம் குறைந்த விட்ட போதிலும் இப்போது சபையின் தலைவரென்ற சிறப்பினால் அதிகார முடையவராகவே இருக்கின்றார்.

உதாரணமாக குழுக்களுக்கு அங்கத்தவர்களைத் தெரிவது சபையின் கூட்டங்களுக்குத்தலைமை வகிப்பது, விவாதங்களின் போது ஒழுங்கையும் அமைதியும் நிலை நாட்டுவது, எல்லை கடந்த சச்சரவுகளினாலும்

குழப்பங்களினாலும் சபையின் நடவடிக்கைகள் நடத்த முடியாத போது கூட்டத்தைத் தற்காலிகமாக ஒத்திவைப்பது, அடங்கி நடக்காத உறுப்பினர்களை வெளியேற்ற உத்தரவு இடுவது போன்ற பல அதிகாரங்கள் அவருக்குண்டு. சபாநாயகரே சபை நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய விதிகளை விளக்குவார். சபையின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களுக்கு அவர் தரும் விளக்கத்தை மறுக்கும் அதிகாரம் இருந்தாலும், அது பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. சபையில் விவாதிக்கப்படும் எந்த விடயத்தைப் பற்றியும், வாக்கெடுப்பு நடத்துதல், சபையின் தீர்மானங்களுக்கு ஒப்பமிடுதல், சபை பிறப்பிக்கும் உத்தரவுகளை நடைமுறைப்படுத்துதலும் இவருக்குரிய அதிகாரங்களாகும்.

2. செனற்சபை

உலகிலேயே அமெரிக்க செனற்சபைதான் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த இரண்டாவது சபையெனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இச்சபையில் எல்லா சமவரசுகளுக்கும் சமபிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படும் கோட்பாடு கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. செனற்றிலுள்ள சம வாக்குரிமையினை எந்தசமவரசினதும் சம்மதமின்றி எடுத்துவிடக் கூடாதென அரசியல் யாப்பின் 5 வது சரத்துக் கூறுகின்றது. 1913 ஆம் ஆண்டு யாப்பில் செய்யப்பட்ட ஒரு திருத்தத்தின் பிரகாரம் சமவரசுகளின் சட்டமன்றங்களினாலன்றி மக்களே நேரடியாகச் செனற்றர்களைத் தெரிவு செய்வார்கள்.

தற்போது அமெரிக்கக் கூட்டாட்சியில் 50 சமவரசுகள் உள்ளன. ஒரு சமவரசுக்கு இரண்டு பிரதிநிதிகள் வீதம் மொத்தம் 100 பேர் இடம் பெறுகின்றனர். செனற் நிரந்தரமானது. ஆனால் செனற்றர்களில் 1/3 பகுதியினர், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை ஒய்வு பெறுகின்றனர். ஒருமுறை பதவி வகித்தவர், மீண்டும் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம்.

உதவி ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவரே செனற்றிற்குத் தலைமை தாங்குவார். உதவி ஜனாதிபதி எந்தக் கட்சியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவராக இருந்தாலும், அவர் சபை நடவடிக்கைகளில் நடுவுநிலைமை பிறழாது நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஜனாதிபதி பதவி வெற்றிடமாகும் போது உதவி ஜனாதிபதியே ஜனாதிபதியாவார். அச்சந்தர்ப்பத்தில் செனற்றர்கள் தங்களுள் ஒருவரைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள்.

செனற்சபை உறுப்பினருக்குரிய தகைமைகள் :

செனற்சபை உறுப்பினர்கள் எந்த சமவரசுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட விருக்கின்றார்களோ அங்கேயே வாழ்பவர்களாகவும் 30 வயதுக்குக் குறையாமலும் 9 ஆண்டுகள் அமெரிக்காவில் வாழ்ந்தவராகவும் குடியுரிமை பெற்றவராகவுமிருக்க வேண்டும். மற்றைய விடயங்களில் பிரதிநிதிகளுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகள் செனற்றர்களுக்கும் இருக்க வேண்டும்.

செனற்சபையின் அதிகாரங்கள்:

நிதி தவிர்ந்த மற்றெல்லா வகையிலும், செனற்சபை பிரதிநிதிகள் சபையோடு ஒத்த அதிகாரங்களை உடையதாயிருக்கின்றது. பிரித்தானியாவில் நிருவாகமே சட்ட நிரூபணத்துறையில் பெரிய செல்வாக்குடைய தாயிருக்கின்றது. ஆனால் அமெரிக்காவில் அந்த நிலை இல்லாதபடியால் காங்கிரஸ் அந்த விடயங்களில் சட்டமியற்றும் போது செனற் சபையும் சட்ட நிரூபண விடயத்தில் பங்கேற்கின்றது.

நிதிமசோதாக்களை முதலில் பிரேரிக்கும் உரிமை மக்கள் சபைக்கே உண்டாயினும் நிதிமசோதாவைத் தன் விருப்பப்படி மாற்றவோ திருத்தவோ இதற்கு அதிகாரமிருக்கிறது. இதன்படி நிதிமசோதாவை தன் கருத்துக்கேற்ப மாற்றி பிரதிநிதிகள் சபைக்கு வழங்குவதால் இதன் சிறப்பு அதிகரிக்கின்றது. இதனைப் பேராசிரியர் பைர்னர் உலகிலுள்ள எந்த இரண்டாம் மன்றங்களுக்கும் இல்லாத தனிச்சிறப்பு என்ற வகையில் விதந்துரைத்துள்ளார்.

செனற்றின் சம்மதமில்லாது சில காரியங்களை ஜனாதிபதி செய்ய முடியாது. உயர்ந்த பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமித்தல், தூதுவர்கள், மந்திரிகள் முதலியோரை நியமிக்குமுன் செனற்றின் சம்மதம் பெற்றே செய்ய வேண்டும். முன்னர் பெறாவிட்டால் பின்பாவது செனற்றின் சம்மதம் பெற்றே ஆக வேண்டும். உதாரணமாக 1938 ஆம் ஆண்டு வர்ஜீனிய மாநிலத்தின் சமஷ்டி நீதிமன்றத்திற்கு செனற்சபையைக் கலந்தாலோசிக்காமல் ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட் ஒருவரை நியமித்தார். இதனை விரும்பாத காட்டர்கிளாசு என்ற செனற்றர் ஏனைய செனற்சபை உறுப்பினர்களுடன் சேர்ந்து அந் நியமனத்தை இரத்துச் செய்தார்.

பிற நாடுகளோடு அமெரிக்காவின் சார்பாக ஜனாதிபதி செய்யும் எந்த உடன்படிக்கையும் செனற்றின் சம்மதத்துடன்தான் செய்யலாம். செனற்றின் ஒப்புதலில்லாத எந்த ஒப்பந்தத்தையும் சட்ட முறையாக நடைமுறையில் நிறைவேற்ற முடியாது. உதாரணமாக முதலாம் உலக மகாயுத்தத்தின்

பின்னர் வேர்சைல்ஸ் சமாதான உடன்படிக்கையையும் உலக நாடுகளின் கழகம் (League of Nations) நிறுவனத்தையும் ஜனாதிபதி வில்சன் ஒப்புக் கொண்டார். ஆனால் செனற் வில்சனின் ஒப்புநதத்தை நிராகரித்தமையால் அமெரிக்காவால் அதிலொரு அங்கத்துவ நாடாக வரமுடியவில்லை. உண்மையில் வில்சனின் 14 அம்சக் கொள்கைப்படிதான் உலக நாடுகளின் கழகம் தோன்றியது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

தேசத்துரோக நடவடிக்கைகளின் கீழ்வரும் வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்புச் சொல்லும் நீதிமன்றமாகவும் செனற் விளங்குகிறது. அரசியல் யாப்பின் படி ஜனாதிபதி மற்ற உயரதிகாரிகள் மீது கொண்டு வரப்படும் தேசத்துரோக ஊழல் வழக்குகளை பிரதிநிதிகள் சபையின் முன் கொண்டு வந்து விசாரணை செய்து குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டால் தண்டனை வழங்கப்படும். ஜனாதிபதிமேல் இதுமாதிரி வழக்குகள் கொண்டு வரப்பட்டால் தலைமை நீதிமன்ற நீதிபதியே சென்றறுக்குத் தலைமை தாங்குவார்.

அமெரிக்க நிர்வாகத்துறை - ஜனாதிபதி

அதிகாரப்பிரிவினையைப் பற்றி எழுதியோர் நிர்வாகத்துறை ஜனாதிபதியின் கீழ் இயங்க வேண்டும் என்பதால் அமெரிக்க யாப்பு, அரசாங்க நிர்வாகம் ஜனாதிபதியின் கீழ் இயங்குமென்று குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் ஜனாதிபதியே நாட்டின் பொது நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பானவர் என்பதும், இந்த அதிகாரத்தை வேறு துறைகளால் செயற்படுத்த முடியாதென்பதும் பெறப்படுகின்றது. ஜனாதிபதிப் பதவிக்குப் போட்டியிடுபவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகுதிகளைப் பற்றி யாப்பு குறிப்பிடுகின்றது. அதன்படி வேட்பாளர் ஒருவர் அமெரிக்காவில் பிறந்து 14 வருடங்கள் அங்கேயே வாழ்ந்தவராகவும் 35 வயதுக்கு மேற்பட்ட வராகவுமிருக்க வேண்டும். ஜனாதிபதியினது ஊதியம் காங்கிரசினால் தீர்மானிக்கப்படும். தற்போது அவர் இரண்டு லட்சம் டொலர் சம்பளமாகப் பெறுகின்றார். இவை தவிர பிரயாணப்படி, வெள்ளைமானிகை நிர்வாகச் செலவு என்பனவும், வழங்கப்படும். ஆனால் ஜனாதிபதியின் ஊதியத்தைச் சட்டமன்றம் ஒரு சட்டத்தின் மூலம் மாற்றலாம்.

ஜனாதிபதியைக் கைது செய்யவோ, அவர் மீது வழக்குத் தொடரவோ முடியாது. ஆனால் அவர் அமெரிக்காவுக்கு விரோதமாகச் செயற்பட்டால் அவர் மீது தேசத்துரோகக் குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்பட்டு நிரூபிக்கப்பட்டால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு கைது செய்து வழக்குத் தொடர்ந்து தண்டனை விதிக்கலாம். பதவிக்காலம் முடியு முன்னரே

பதவி வெற்றிடமானால் உதவி ஜனாதிபதி பதில் ஜனாதிபதியாகத் கடமையாற்றலாம். உதவி ஜனாதிபதிப் பதவி காலியானால் அப்பதவியை யார் வகிக்க வேண்டுமென்பதைச் சட்ட மன்றமே தீர்மானிக்கும். 1947 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட ஒரு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இவ்விரு பதவிகளையும் ஒன்றில் சட்டமன்றத்தின் கீழ்ச்சபைத் தலைவர் அல்லது மேற்சபைத் தலைவர் வகிக்கலாம். 1951 ஆம் ஆண்டு யாப்பில் கொண்டு வரப்பட்ட ஒரு திருத்தத்தின் மூலம் இரு தடவைக்கு மேல் ஒருவர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட முடியாது.

ஜனாதிபதித் தேர்தல்:

யாப்பின் படி அமெரிக்க ஜனாதிபதி மறைமுகமாகவே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றார். அதாவது ஒவ்வொரு சமவரசும் சட்டசபையில் எத்தனை அங்கத்தவர்களைப் பெற்றுள்ளனவோ அதற்குச் சமமான உறுப்பினர்களை அந்தச் சமவரசு ஜனாதிபதித் தேர்தற் கழகத்திற்கு தேர்ந்தெடுக்கும். அந்தக் கழக உறுப்பினர்கள் பின்னர் ஜனாதிபதியைத் தேர்ந்தெடுப்பர். ஆகவே தற்போது ஜனாதிபதி மக்களாலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றாரென்றே கூற வேண்டும். ஏனெனில் தேர்தற் கழகம் கூடி ஜனாதிபதியும், உதவி ஜனாதிபதியும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முன்னரே யார் ஜனாதிபதி என்பதை மக்கள் அறிந்து விடுவர்.

கட்சிகள் தத்தமக்குரிய ஜனாதிபதி உதவி ஜனாதிபதி அபேட்சகர்களை வருடாந்த மகாநாட்டில் அறிவிக்கும். அபேட்சகர்களின் தெரிவு, தகுதி, திறமை என்பவற்றினடிப்படையிலேயே நடைபெறும். தேர்தற் கழக உறுப்பினர்களை மக்களே தெரிவு செய்வர். எந்தக்கட்சி அதிக அங்கத்தவர்களைத் தேர்தற் கழகத்திற்கு அனுப்புகின்றதோ அந்தக் கட்சியின் அபேட்சகரே ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவார்.

ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் :

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் அரசியல் யாப்பு இரண்டு விதிகளினூடாக ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரங்களை வழங்குகின்றது.

- அ. சட்டங்களை அமுலாக்கும் விடயத்தில் ஜனாதிபதிக்கு இருக்க வேண்டிய பொறுப்பு.
- ஆ. நிர்வாக அதிகாரங்கள் எல்லாம் அவரது கையில் ஒப்படைக்கப்படல் - சகல நிர்வாக விடயங்களுக்கும் அவரே தலைவர், படைகளின் தலைவரும் அவரே, மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரமும் அவருடையதே.

ஜனாதிபதியும் மந்திரிசபையும்:

ஒவ்வொரு நிர்வாக இலாகாக்களுக்கும் பொறுப்புள்ள உத்தியோகஸ்தர்களின் ஆலோசனையை எழுத்து மூலம் ஜனாதிபதி பெறலாம் என்ற யாப்பு விதியைப் பயன்படுத்தி பிற்காலத்திலேற்படுத்தப்பட்ட நிறுவனமே மந்திரிசபை எனக்குறிப்பிடப்படுகிறது. இது 1863 இல் உருவாக்கப்பட்டது. பிரித்தானிய மந்திரிசபையுடன் ஒப்பிடும் போது அமெரிக்க மந்திரிசபைக்கு அதிகாரமோ கூட்டுப் பொறுப்புபோ கிடையாது. இவர்களுக்குப் பொது மக்களுக்கிடையேயும் செல்வாக்கு இருக்காது. ஜனாதிபதி விரும்பும் வரை மட்டுமே இவர்கள் பதவி வகிப்பர். இவர்களது ஆலோசனையை ஜனாதிபதி கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகவே அமெரிக்க மந்திரிசபை ஜனாதிபதியின் கைப்பொம்மையா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. நடைமுறையில் அவ்வாறில்லை என்றே சொல்ல முடியும். ஏனெனில் பலவீனமான ஜனாதிபதிகள் பலர் இதன் ஆலோசனையைக் கேட்டே வந்துள்ளனர். இருந்தும் மந்திரிசபை நடவடிக்கைகளுக்கு ஜனாதிபதியே பொறுப்பாயிருப்பதுடன் மந்திரி சபை கொள்கை உருவாக்கும் தாபனம் அல்ல என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த வகையில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களைப் பின்வரும் தளங்களில் இருந்து பார்க்கலாம்.

1. நிர்வாக அதிகாரங்கள்
2. சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்
3. நீதியதிகாரங்கள்
4. வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் சம்பந்தமான அதிகாரங்கள்.

ஜனாதிபதியின் நிர்வாக அதிகாரங்கள்:-

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் தேசிய நிர்வாகத்திற்குத் தலைவராகவும், பொறுப்பாகவுமிருப்பவர் ஜனாதிபதியாவார். இந்தச் சிரமமான கடமையில் ஜனாதிபதிக்கு பின்வரும் 5 ஸ்தாபனங்கள் துணையாக இருக்கின்றன.

1. வெள்ளை மாளிகைக்கந்தோர் - இங்கு காரியதரிசிகள், நிர்வாக உத்தியோகத்தர்கள், எழுதுவினைஞர்கள் என்போர் தகவல்களைச் சேகரிப்பதற்கும் ஜனாதிபதிக்கும் காங்கிரசிற்குமிடையே நல்ல தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் உதவியாக இருப்பர்.
2. வரவு செலவுத் திட்டம் தயாரிக்கும் குழு - இக்குழு அரசாங்க செலவுகளைக் கணித்து ஜனாதிபதிக்கு வழங்க அவர் அதனைக் காங்கிரசுக்கு சமர்ப்பிப்பார்.

3. தேசிய பாதுகாப்பு, யுத்தம் சம்பந்தமான குழுக்கள்.
4. பத்து இலாகத் தலைவர்களைக் கொண்ட ஒரு மந்திரி சபை.
5. இலாகாக்களில் சேராத தனிப்பட்ட குழுக்களும், ஆலோசகர்களும்

ஜனாதிபதியே தேசிய நிர்வாகத்திற்குத் தலைவர் என்ற முறையில் அரசியல் யாப்பினையும் சட்டங்களையும், ஒப்பந்தங்களையும், நீதி செலுத்துபவர்களையும் சரியாக நிறைவேற்றப் பொறுப்புடையவராவார். இக்கடமைகளை நிறைவேற்ற அவர் பெருமளவிலான உத்தியோகஸ்தர்களை நியமிக்கவோ பதவி நீக்கம் செய்யவோ அதிகாரமுடையவராகின்றார். இவ் உத்தியோகஸ்தர்களை இரண்டு பிரிவினராகப் பிரிக்கலாம்.

1. அரசியல் யாப்பினாலும், காங்கிரசினால் நிறைவேற்றப்படும் சட்டங்களினாலும் ஜனாதிபதி நியமிக்கும் உத்தியோகத்தர்கள்
2. ஜனாதிபதியினாலும் நீதிமன்றங்களினாலும் இலாகாத் தலைவர்களினாலும் காங்கிரஸ் நியமனம் செய்யுமாறு அதிகாரம் வழங்கிய சிறு உத்தியோகத்தர்கள், எழுதுவினைஞர்கள் போன்றோர்.

இவ்வாறு நியமிக்கும் உத்தியோகத்தர்கள் புதிய ஜனாதிபதியொருவர் பதவியேற்கும் போது தமது பதவிகளை இழப்பர். புதிய ஜனாதிபதி தமக்கு வேண்டியவர்களுக்குப் பதவிகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பது வழமையான நடவடிக்கையாகும். 1943ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்டின் உள் நாட்டுக் கொள்கைகளை எதிர்த்து மேற்சபை ஒரு மசோதாவை நிறைவேற்றியது. அதன்படி சில சந்தர்ப்பங்கள் தவிர்ந்த 4500 டொலர்கள் அல்லது அதற்கதிகமான டொலர்கள் சம்பளம் பெறும் உத்தியோகஸ்தர்களின் நியமனத்திற்கு மேற்சபையின் அங்கீகாரத்தைப் பெற வேண்டும். ஜனாதிபதி செய்த நியமனங்களையும் மேற்சபை அங்கீகரிக்க மறுத்த சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. மேற்சபையில் தனக்கு ஆதரவு கிடைக்குமென நினைத்து முன்னரே சமஷ்டிப் பதவிகளை தமது கட்சியினைச் சேர்ந்த மேற்சபை, உத்தியோகஸ்தர்களின் கைகளிலேயே ஜனாதிபதி ஒப்படைக்கலாம்.

உதாரணங்கள்:-

ஜனாதிபதி கூர்விக் நியமித்த அற்றேர்னி ஜெனரலை மேற்சபை ஒருமுறை நிராகரித்தது. 1943 இல் ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட் எட்வோட் பெயர்லிங் என்ற ஜனநாயகக் கட்சி அங்கத்தவர் ஒருவரை அவுஸ்திரேலியாவின் தூதுவராக நியமித்தார். இவர் நியூயோர்க் நகரத்தில் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்ற ஜனநாயகக் கட்சித் தொண்டராவார். ஆனால் இதை மேற்சபை

எதிர்த்து, இதனால் ஜனாதிபதி அந்த நியமனத்தை வாபஸ் பெற்றார் ஆனால் பொதுவாகப் பார்க்கும் போது கட்சி மேற்சபைக்கு மாறாக இருந்த போதும் அவர் செய்யும் நியமனங்களை அங்கீகரிப்பதே வழக்கமாகும். இதைப் பொதுவாக "மேற்சபை ஒத்தாசை" என்று வர்ணிக்கப்படும்.

ஜனாதிபதியின் கட்சியினைச் சேர்ந்த மேற்சபை அங்கத்தவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சமவரசில் இருந்தால் அந்த நியமனங்கள் அவர்களுடைய கையின் கீழ் விடப்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட சமவரசில் ஜனாதிபதியின் கட்சியைச் சேர்ந்த மேற்சபை அங்கத்தவர்கள் இல்லாத பட்சத்தில் ஜனாதிபதி தான் விரும்பும் பல நியமனங்களைச் செய்யலாம். ஆனால் குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களில் உள்ள தனது கட்சித்தலைவர்களோடு கலந்தாலோசிக்க வேண்டியது அவரது கடமையாகும். வருமான உத்தியோகஸ்தர்கள், இராணுவ பதவிகள் வகிப்போர், சமஷ்டிச் சட்டத் தரணிகள் முதலான கடமைகளை வகிப்போர். அமெரிக்காவின் கீழ்மட்ட உத்தியோகஸ்தர்களாவர். இவர்களை ஜனாதிபதியே நியமனம் செய்வார். இந்த உத்தியோகஸ்தர்களின் நியமன விடயத்தில் அந்த மாநிலத்தின் பிரதிநிதி தமது கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால் ஜனாதிபதி அவருடைய ஆலோசனைகளைக் கேட்பார். அவ்வாறில்லா விட்டால் தமது கட்சியைச் சேர்ந்த மேற்சபை அங்கத்தவர்கள் அம்மாநிலத்தில் இருந்தால் அவர்களின் ஆலோசனையைக் கேட்பார். இவர்களது ஆலோசனைப்படி ஜனாதிபதி நடக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இருந்தும் அவர்களது ஆலோசனைகளை அவர் ஏற்றுக் கொள்வார். இத்தகைய நடவடிக்கைகளினால் நிர்வாகத்துக்கும் சட்டசபைக்குமிடையே நல்லுறவை ஏற்படுத்துவார்.

ஜனாதிபதியின் சட்டவாக்க அதிகாரங்கள்:

- ★ காலத்துக்குக் காலம் ஜனாதிபதி அமெரிக்க நாட்டு அரசாங்கத்தின் நிலை பற்றிக் காங்கிரசிற்கு அறிவிப்பதோடு தேவையான நடவடிக்கைகள் பற்றி சிபார்சு செய்ய யாப்பிலொரு விதி உண்டு.
- ★ பிரதிநிதிகள் சபையிலும் மேற்சபையிலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மசோதாக்களை சட்டமாக்க முன்பு ஜனாதிபதிக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்ற இன்னொரு விதியுமுண்டு. ஜனாதிபதி தமது முதற் கடமையை ஒரு தூதின் மூலம் நிறைவேற்றுவார். இத்தூதினை எழுத்து மூலமாகவோ அல்லது வாய் மொழி மூலமாகவோ அனுப்பலாம்.

ஜோர்ஜ் வாஷிங்டன் தொடக்கம் அடம்ஸ் வரை இருந்தவர்கள் எல்லோரும் வாய்மொழி மூலமாகவே தூதினை அனுப்பினார்கள். எழுத்து மூலம் தூதனுப்பும் முறை 100 வருடங்களுக்கு மேலாக வழக்கிலிருந்து வந்தது.

இதில் முதலாவது கூட்டு நடவடிக்கையாகும். அதில் ஜனாதிபதி ஆலோசனைகளை அல்லது பிரேரணைகளைச் சமர்ப்பிக்கலாம். காங்கிரஸ் அதனைச் செயற்படுத்தும். ஆனால் இறுதியில் மக்களது விருப்பமே கணக்கிலெடுக்கப்படும்.

ஜனாதிபதியின் உண்மையான தலைமைத்துவப் பண்புகள் இந்த வெளிநாட்டுக் கொள்கையூனூடாகவே செயற்படுத்தப்படும். அமெரிக்காவின் மிகப்பழமையான மதிப்புக்குரிய வெளிநாட்டுக் கொள்கை மொன்றோ தத்துவமாகும். (Monro Doctrine). அண்மைக்காலக் கொள்கைகள் ரூமன்ட், ஐசனோவர் தத்துவங்களாகும். 1893 இல் ரூமன்ட் நடுவுநிலையை வகித்ததிலிருந்து 1917-போர்-வரை-தொடர்ச்சியான-திட்டவட்டமான உள்பாங்குகளிலும், நடவடிக்கைகளிலும் அமெரிக்காவினை ஈடுபடச் செய்துள்ளனர். ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட தடவை போரிலும் இறங்கச் செய்துள்ளனர். எப்போதாவது ஒரு முறைதான் ஜனாதிபதி முன்னரே வைத்த கொள்கையினைக் கடைப்பிடிப்பார்.

(உம்) சான்டோ வீ டிமிங்கோ கிரன்ட் என்பவரின் திட்டம் விருப்பமில்லாத கொள்கைகளை ஜனாதிபதி மீது திணிக்கவுமில்லை. இருந்தும் 1812 இல் மெடிசன் மீதும் 1892 இல் எம்.சி.கே.கிங்லி மீதும் இவ்வாறு திணிக்கப்பட்டது. இருந்த போதும் விட்டுக் கொடுக்காத ஒரு ஜனாதிபதி மீது இவ்வாறு நடந்து கொள்வது கஷ்டமானதாகும். இரண்டு ரூஸ்வெல்டுகளும் இதற்கு உதாரணமாகும்.

1948 இல் ரூமன்ட் யூதபுத்தத்திலீடுபட முன்னர் யூதரோடு பேசும் போது 'நானே அமெரிக்காவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை உருவாக்குகின்றேன் என்பது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றல்ல' என்றார். வெளிநாடுகளோடு கருமங்கள் நடத்தும் போது ஜெபர்சன் என்பவர் கூறியது போல வெளிநாட்டுப் பணிகளில் காங்கிரஸ் அதன் மீது கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்தவோ ஆக்கபூர்வமான கண்டனங்களைச் செய்யவோ முடியாதிருக்கும். ஜனாதிபதியின் பேரிலேயே உள்துறைத்திணைக்களம் பல நடவடிக்கைகளை உருவாக்குகின்றது. ஆனால் அன்றாட வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளில் ஜனாதிபதியே ஆணையிடும் அதிகாரியாவார். உதாரணமாக உடன்படிக்கைகளையும் பேச்சுவார்த்தைகளையும் நடத்துதல் நிர்வாக ஒப்பந்தங்களையும், புதிய அரசாங்கங்களையும் நாடுகளையும் அங்கீகரித்தல், இராஜதந்திர முகவர்களைத் தெரிவு செய்தல், மேற்பார்வை செய்தல், ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அமெரிக்கத் தூதுக்குழுவுக்கு அறிவுறுத்தல் விடுத்தல், வெளிநாட்டு வல்லரசுகளுடன் தொடர்புகள் கொள்ளுதல் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

அமெரிக்க நீதித்துறை

கூட்டாட்சி நாடுகளில் குறிப்பாக அரசியல் யாப்பினை உடைய நாடுகளில் உயர்நீதிமன்றம் இருப்பதும், அது சுதந்திரமாக இயங்க வேண்டும் என்பதும் இன்றியமையாதது. நீதிமன்றங்களின் அமைப்பையும் நடைமுறைகளையும் விரிவாக நோக்கும் போது நீதிபரிபாலனத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட வேறு முக்கியமான விடயங்களையும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

01. பொதுச்சட்டத்தைப் பின்பற்றுதல்

02. சட்டத்தின் ஆட்சி

பொதுச்சட்டத்தைப் பின்பற்றும் நாடுகளில் நீதித்துறை சுதந்திரமாகவே செயற்படுகின்றன. தனியொருவரினது சுதந்திரமும் அடிப்படை உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. மாறாகத் தன்னுரிமைச் சட்டத்தைப் பின்பற்றும் நாடுகளில் நீதிமன்றங்கள் சுதந்திரமாக இயங்க முடியாது என்பதோடு அங்கு தனிமனித சுதந்திரமும் பாதிக்கப்படலாம். அமெரிக்க நீதிமன்ற முறை முதலாவது வகையைச் சேர்ந்ததாகும். இங்கு நீதிபரிபாலனம் சுதந்திரமாக இயங்கும் நீதிமன்றங்களின் மேற்பார்வையிலிருக்கின்றது. அமெரிக்க நீதித்துறையின் மற்றொரு அம்சம் சட்டவாட்சியே நீதித்துறையின் அடிப்படையாக இருப்பதாகும். அதாவது சட்டத்தின் முன் எல்லோரும் சமம் என்ற அம்சம் அங்கு வற்புறுத்தப்படுகின்றது. அமெரிக்காவின் நீதித்துறை பற்றி அதன் அரசியலமைப்பின் மூன்றாவது விதியில் பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது.

“நீதியதிகாரம் உயர்நீதிமன்றத்திடமும் காங்கிரசினால் ஏற்படுத்தப்படும் மற்றைய கீழ் நீதிமன்றங்களிடமும் இருக்கும்”

நீதிமன்றங்களின் அமைப்புப் பற்றியோ நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை பற்றியோ யாப்பு ஒன்றும் கூறவில்லை. அதனால் காங்கிரசே தலைமை நீதிமன்றக் கூட்டாட்சி நீதிமன்ற அமைப்பு அவற்றில் கடமையாற்ற வேண்டிய நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை, சம்பளம் முதலானவற்றை சட்டங்களின் மூலமாக நிர்ணயிக்கின்றது. ஆகவே காங்கிரஸ் விரும்பினால் கூட்டாட்சி நீதிமன்றங்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டவோ குறைக்கவோ இயலும். ஆனால் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளைப் பதவியிலிருந்து விலக்கவோ அவர்களது ஊதியத்தைக் குறைக்கவோ முடியாது. ஒருமுறை நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்டு விட்டால் அவர்கள் சிறப்புடன் முறையாகச் செயலாற்றுவார்களானால் ஆயுட்காலம் வரை

அவர்கள் பதவியிலிருக்கலாம். அத்தகைய பாதுகாப்புக்கள் நீதிமன்றங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்ற போதிலும் காங்கிரஸ் வேறுவழிகளில் நீதிமன்றங்களின் அமைப்பை மாற்ற முடியும். உதாரணமாக நீதிபதிகள் தமது வேலையை இராஜினாமாச் செய்தாலோ அல்லது இறந்து விடுவதனாலோ ஏற்படும் வெற்றிடங்களை நிரப்பாதிருக்கச் சட்டம் செய்யலாம். 70 வயதையடைந்த நீதிபதிகள் தாமாகவே வேலையிலிருந்தும் ஓய்வு பெற மறுத்தால் துணை நீதிபதிகளை நியமிக்கலாம். பிராங்லிங்ரூஸ் வெல்ட் ஜனாதிபதியாக இருந்த போது புதிய நீதிபதிகளை நியமிக்கச் சட்டமன்றம் தீர்மானித்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நீதிபதிகளின் நியமனமும் பதவிக்காலமும்:

உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளை ஜனாதிபதியும் சென்றும் கூட்டாக நியமிக்கலாமென்றும் மற்றைய கீழ்த்துறை நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளின் நியமனத்தை ஒன்றில் ஜனாதிபதிக்கோ அன்றேல் நிர்வாகத்துறை தலைவர்களுக்கோ வழங்கலாம் என்றும் அரசியல் யாப்பு கூறுகின்றது. அதன்படி உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் சென்றின் சம்மதத்துடன் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். மற்றைய நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளும் ஜனாதிபதியினாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

அரசியலமைப்பு நீதிபதிகளுக்கான வயது, அறிவு, அரசியற் கருத்துக்கள் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் நடைமுறையில் கட்சிப் பற்றுதல் உள்ளவர்களாயிருந்தாலும் நீதிபதிகளாய் நியமனம் பெறலாம். இருந்தும் சட்ட அறிவில் புகழ் பெற்றவர்களே நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

அமெரிக்காவில் தற்போது சமஷ்டி நீதிமன்றங்களெனவும் சமவரசு நீதிமன்றங்களெனவும் இருவகையான அமைப்புக்கள் உள்ளன. சமஷ்டி நீதிமன்றங்கள் இரண்டு வகைப்படுகின்றன.

1. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றங்கள்
2. சட்ட நீதிமன்றங்கள்

முன்னையவை அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி அமைக்கப்படுவதால் அப்பெயரையும் பின்னையது காங்கிரஸ் இயற்றும் சட்டங்களினால் அமைக்கப்படுவதால் இப்பெயரையும் பெற்றுள்ளன. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றங்கள் முறையே

- அ. மாவட்ட நீதிமன்றங்கள்
- ஆ. சுழல் நீதிமன்றங்கள்

இ. உயர் நீதிமன்றம் - என மூன்று பிரிவுகளாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

மாவட்ட நீதிமன்றங்கள்

மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் அடிமட்டத்திலுள்ள சமஷ்டி நீதிமன்றங்களாகும். அமெரிக்காவினை 86 மாவட்டங்களாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஒவ்வொரு மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கும் குறைந்தது ஒரு நீதிபதி இருப்பார். சிலவற்றில் ஒன்றிற்கு மேற்பட்டவர்களும் இருப்பார். உயர்நீதிமன்றத்திற்கு நேரடியாகச் செல்லும் வழக்குகளையும், சட்டநீதிமன்ற வழக்குகளையும் தவிர மற்றைய எல்லா சிவில் வழக்குகளும் மாவட்ட நீதிமன்றங்களுக்குத்தான் முதலில் போக வேண்டும். சமவரசு நீதிமன்றங்களிலிருந்து மாற்றப்படும் சில வழக்குகளைத்தவிர மற்றையவை இங்கு நேரே வருபவையாகும். சாதாரண வழக்குகளை ஒரேயொரு நீதிபதியே விசாரிப்பார். ஆனால் சமஷ்டியரசின் நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கள் சட்ட ரீதியானவையா? என்ற சிக்கல்களை விசாரிக்கும் போது குறைந்தது 3 நீதிபதிகளாவது பிரசன்னமாயிருக்க வேண்டும். இம்மன்றங்களினால் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பு சரியானவை அல்ல என்று கருதினால் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு மேன்முறையீடு செய்யலாம்.

சுழல் நீதிமன்றங்கள்

மாவட்ட நீதிமன்றங்களுக்கு மேலே இயங்கும் நீதிமன்றங்களே சுழல் நீதிமன்றங்களாகும். கொலம்பியா நீதிமன்றங்களோடு சேர்த்து அமெரிக்காவில் 12 சுழல் நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. தலைமை நீதிமன்ற வேலைப்பழுவைக் குறைப்பதற்காக 1891 இல் இவை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. கொலம்பியா மாவட்ட நீதிமன்றம் அமெரிக்கத் தலைமை நீதிபதியின் மேற்பார்வையிலும் மற்றைய சுழல் நீதிமன்றங்கள் ஒவ்வொன்றும் உயர் நீதிமன்றம் துணை நீதிமன்றம் ஆகியவற்றின் மேற்பார்வையின் கீழ் இயங்குகின்றன. இந்த சுழல் நீதிமன்றங்கள் கீழ் நீதிமன்றங்களிலிருந்து வரும் வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்புக்கூறும்.

உயர் நீதிமன்றம்

1789 ஆம் ஆண்டு தலைமை நீதிபதியொருவரையும் துணை நீதிபதிகள் ஐவரையும் கொண்டதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட உயர்நீதிமன்றம் 1869 இல் காங்கிரஸ் இயற்றிய விதிப்படி இப்போது 9 பேரை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டுள்ளது. 1937 இல் இந்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளின் ஒய்வுபெறும்

வயதெல்லையை 70 வயதாககியும் ஓய்வு பெறாதிருக்கும் ஒவ்வொரு நீதிபதிக்கும் ஒருதுணை நீதிபதி நியமிக்கப்பட்டார். இப்போது துணைநீதிமன்றம் வெஸ்டனில் நிரந்தரமாக இயங்குகிறது, தலைமை நீதிபதி 171,500 டொலர்களும் மற்றைய நீதிபதிகள் 164,000 டொலர்களும் ஆண்டுச் சம்பளம் பெறுவர்.

நீதிபதிகளின் சம்பளம் அவர்களின் பதவிக் காலத்தில் குறைக்கப்படுதலாகாது. ஆனால் உயர்த்தப்படலாம். உயர்நீதிமன்றம், மேன்முறையீடு செய்யும் வழக்குகளை நேரடியாக விசாரிக்கும். இது தூதுவர்கள், மந்திரிகள், கவுன்சிலர்கள் போன்றவர்களின் மீது தொடரப்படும் வழக்குகளையும், சமவரசுகளில் வாதப்பிரதிவாதங்களாக இருக்கும் வழக்குகளையும் விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்கும். அதனை விட மாவட்ட நீதிமன்றங்களின் சில வழக்குகள் சுழல் நீதிமன்றங்களுக்குப் போகாமலே நேரடியாக வரலாம். உயர்நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படும் தீர்ப்புக்கு 5 நீதிபதிகளின் சம்மதமாவது அவசியம். அமெரிக்க உயர்நீதிமன்றம் அரசியல் யாப்பை அடிக்கடி விளக்கியும் தனிமனிதனது உரிமைகளைப் பாதுகாத்தும் வருகின்றது. அதன் இன்றைய புகழுக்கும் சிறப்புக்கும் வித்திட்டவர் மார்ஷல் என்பவராவார்.

நீதிப்புனராய்வு

அமெரிக்க உயர்நீதிமன்றம் அரசியல் யாப்பினை விளக்கிக் கூறவும் மத்தியரசுச் சமவரசுச் சட்டங்களையும் நிர்வாக உத்தரவுகளையும் ஆராய்ந்து அவை செல்லுபடியானவையா? இல்லையா? என்பதைத் தீர்ப்புக் கூறும் அதிகாரம் பெற்றிருப்பதனால் அது மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாகவுள்ளது. உச்ச நீதிமன்றம் செல்லுபடியாகாது என்று தீர்ப்புக் கூறிய எதனையும் நிராகரிக்க முடியாது. உச்ச நீதிமன்றத்தின் இந்த அதிகாரத்தையே நீதிப்புனராய்வு என்கிறார்கள். இவ்வதிகாரம் யாப்பிலிருக்கிறதா? இல்லையா? என்பதைப் பலரும் ஆராய்ச்சி செய்து அதற்கேற்றாற்போல் ஆதரித்தும் எதிர்த்துமுள்ளனர். ஆனால் இந்த அதிகாரம் நடைமுறையில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு விட்டது. மார்பெரிக்கும் மெடிசினுக்கும் நடந்த வழக்கை விசாரித்த மார்பு என்பவரே நீதிப்புனராய்வு அம்சங்களைப் பின்வருமாறு எடுத்து விளக்கினார்.

1. அரசியல் யாப்பு எழுதப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தைத் தொகுத்துக் கூறுவதோடு செய்யத்தகாதவற்றைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

2. அரசியல் யாப்பு அடிப்படைச் சட்டமாகும். அதனால் அது காங்கிரஸ் சமவரசு இயற்றும் சட்டங்களிலும் மேலானது.
3. அரசியல் யாப்புக்குப் புறம்பாக மீறி இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் செல்லுபடியாகாதவை. அவை நீதிமன்றங்களைத் தமது கடமைகளைச் செய்வதின்றும் கட்டுப்படுத்த முடியாது.
4. நீதிபதிகள் அரசியல் யாப்புவிதிகளுக்கிணங்க பதவிப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்வதாலும் அவர்கள் அரசியல் யாப்பைப் பாதுகாக்க கடமைப்பட்டிருப்பதனாலும் அரசியல் யாப்பின் நோக்கத்திற்கும் ஆக்கத்திற்கும் விரோதமாக இருப்பவைகளைத் தண்டிக்க வேண்டும். அது அவர்களது இன்றியமையாத பணியாகும்.

அமெரிக்க அரசியற்கட்சிகள்

அமெரிக்காவில் அரசியற் கட்சிகள் பல விதங்களில் நலன்பேணும் குழுக்களைப் போன்ற தன்னிச்சையான ஒழுங்கமைப்புக்களாகும். ஆனால் ஒரு முக்கியமான வேறுபாடு - அடிப்படையில் நலன்பேணும் குழுக்கள் அரசாங்க வழிகளின் மீது செல்வாக்குச் செலுத்த முயற்சிக்க அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் மிக்க பதவிகளுக்குத் தமது பிரதிநிகளைத் தெரிவு செய்வதனூடாக அந்த வழிமுறைகளைக் கட்டுப்படுத்தி அதன் கொள்கைகளை வழிப்படுத்துவனாகவே அரசியற் கட்சிகள் உள்ளன.

ஆகவே அரசியற் கட்சிகள் என்பவை அரசாங்க அதிகாரத்தைப் பெற்று நடைமுறைப்படுத்தும் ஒரு ஒழுங்கமைப்பு எனலாம். அமெரிக்க அரசாங்க வழிமுறைகளில் இன்றியமையாத ஒரு பகுதியாக அரசியற் கட்சிகள் காணப்படுவதனால் மற்றைய தன்னிச்சையான ஒழுங்கமைப்புடன் சேர்த்து அவற்றை நாம் இனங்காண்பதில்லை. உண்மையில் பெரும்பாலான மக்கள் ஜனநாயகக்கட்சி, குடியரசுக் கட்சி ஆகிய இரண்டையும் அரசாங்கத்துடன் இரண்டறக்கலந்த பகுதிகளாகவே கொள்கின்றனர். ஜனநாயகத்தில் காணப்படும் தனிப்பட்டவர்களுக்கு தமது அரசாங்கத்துடன் தொடர்புபடும் பிரதான ஒழுங்கமைப்பு வழியாகவே அரசியற்கட்சிகளும் நலன்பேணும் குழுக்களும் காணப்படுகின்றன. இந்த வகையில் நாம் அரசியற்கட்சிகளை "தொடர்புபடுத்தும் இயந்திரவியல்" எனக்கொள்ளலாம். ஜனநாயக வழிமுறைகளில் தொடர்புபடுத்தல் என்பது இன்றியமையாத ஒரு பண்பாகும்.

கடமைகள்:

ஒரு ஜனநாயகத்தில் அரசியற்கட்சிகள் வழங்கும் தொடர்புபடுத்தல் என்பது பல வகைப்பட்ட நடவடிக்கைகளை உள்ளடக்கியனவாகும். அண்மைக்கால ஆய்வு ஒன்றில் ரூத் ஸ்கோட் (Ruth Scott) டும் ரொனால்ட் ரெவேனர் (Ronald Hreverer) நும் கட்சிக் கடமைளை ஆறாக இனங்கண்டுள்ளனர்.

1. பொது மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டுதல்
2. வாக்காளர்களை ஒன்றுதிரட்டுதல்
3. நலன்களைச் செயற்படுத்துவதற்கும் ஒன்று கூட்டுவதற்குமான வாய்ப்பினை வழங்குதல்
4. கொள்கைகளை உருவாக்குதல்
5. அரசாங்கத்தினை ஒழுங்குபடுத்துவதும் முகாமைத்துவம் செய்தலும்
6. தலைமைத்துவத்தை உருவாக்குவதும் அரசியற் பிரச்சாரங்களை நடத்துதலும்

அமெரிக்க அரசியல் இரு பிரதான கட்சிகளினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளது. "அதிகாரம் முழுமையாக இரு பிரதான கட்சிகளினால் செயற்படுத்தப்படுவதும் வெற்றி பெறுவதற்கு நியாயமான வாய்ப்புக்களுடையதுமான மற்றைய அல்லது சிறிய கட்சிகளிடமிருந்து குறைந்த எதிர்ப்புள்ள ஒரு ஜனநாயக அரசியல் மாதிரியினையே நாம் இருகட்சி முறையென வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம். ஆட்சி செய்யும் வழிமுறையில் இன்றியமையாத ஒரு பகுதியே இருகட்சி முறையாகும்"

அமெரிக்க காங்கிரசின் இருசபைகளும் கட்சி வழியிலேயே ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளன. பெரும்பான்மைக் கட்சியினைச் சேர்ந்தவர்கள் முக்கியமான கொள்கை வகுக்கும் பதவியினைப் பெறுகின்றனர்.

பெரும்பாலான சமவரசு அரசாங்கங்களும் பலமான கட்சி அரசுக்குட்பட்டவையே. ஆளுநர்கள் பெரும்பாலும் சமவரசுக்கட்சித் தலைவராகவே இருப்பர். உள்ளூர் மட்டத்தில்தான் கட்சிப்பதவிகளுக்கும் ஆட்கள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். இருகட்சி முறை அமெரிக்கக் கட்சிமுறையில் மத்தியமயமான முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றுள்ளது.

அமெரிக்காவில் இருகட்சி முறை நிலவுவதற்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் தரப்படுகின்றன. வரலாற்று ரீதியாக அமெரிக்க அரசியல் இரு பிரதான பகுதியினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு வந்திருப்பதோடு அதுவே இருகட்சி

முறைக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். உதாரணமாக காலனித்துவ கால கட்டத்தில் அரச பரம்பரையின் ஆட்சி யதிகாரத்தினை ஆதரித்தவர்களும் எதிர்த்தவர்களும் ஆக்கிரமிப்புச் செலுத்தினர். 1789 ஆம் ஆண்டு மாநாடு புதிய அரசுக்காக வாதாடிய வர்களுக்கும் புதிய தஸ்தாவேஜுக்களை எதிர்த்து அரச இறைமைக்காக வாதாடியவர்களுக்கு மிடையே (சமஷ்டி எதிர்ப்பாளர்) முரண்பாடு களுக்கு வழிவகுத்திருந்தது. குழந்தைப்பருவத்திலிருந்த குடியரசில் ஒருவரையொருவர் எதிர்க்கும் இருதலைவர்களைச் சுற்றி மிக விரைவாக இரு பிரதான கட்சிகளும் வளர்ந்தன. அவர்கள் அலெக்சாண்டர் ஹமில் டனும், ஜெபர்சனுமாவர். இத்தகைய மாதிரி அமெரிக்கா ஒரு தேசமாகிய வரலாற்றின் ஆரம்பத்திலிருந்து அரசியல்வாதிகள் இரு பிரதான கட்சி களாகப் பிரிந்து செல்லத் தொடங்கி இன்றுவரையும் தொடர்கிறது.

வேறு சில அவதானிகள் அமெரிக்க சமூகத்தில் வர்க்க முரண்பாடுகள் இல்லாதிருப்பதும், பெரும்பாலான அமெரிக்கர்கள் தம்மை மத்திய வகுப்பினராகக் கொள்வதும் இரு கட்சி முறைக்கான சமூகவியல் தளத்தினை வழங்கியுள்ளதென வாதாடுகின்றனர். அமெரிக்க மக்களின் மத்திய வகுப்புப் பெறுமதியினைக் குடியரசுக் கட்சியும் ஜனநாயகக் கட்சியும் பிரதிபலிக்கின்றன. வாக்காளர்களுக்குள்ளேயும் அவர்களே பெரும்பாலானவர்களாகும். இன்னொரு பிரிவினரின் கருத்துப்படி அமெரிக்க இருகட்சி முறையினை ஸ்தாபன இயல்புகளோடு தொடர்பு படுத்துகின்றனர். தனி அங்கத்துவ தேர்தல் மாவட்டங்களும் எளிய பெரும்பான்மை முறைத்தேர்தலும் ஜனாதிபதியினைத் தேர்தற்கழகத்தி னூடாகத் தெரிவு செய்வதுமே இருகட்சி முறைக்கும் பிரதான காரண மென இச்சாரார் வாதிடுகின்றனர்.

அமெரிக்க கட்சிமுறையின் மற்றொரு முக்கிய பிரத்தியேகமான அம்சம் ஒரு பன்முகப்படுத்தப்பட்ட கட்டமைப்பினூடாக அதிகாரம் பகுதி பகுதிகளாக்கப்பட்டிருப்பதாகும். சுதந்திரமான சமவரசுக்கட்சிகளின் அடிப்படை ஒழுங்கமைப்பு அலகுகளாக இருக்க அவை தேசிய ரீதியில் தளர்ச்சியான ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட கட்டமைப்பு ஒழுங்கிலமைந்து ள்ளதாகும். சமவரசுக்கும் இன்னொரு சமவரசுக்கும் உள்ளூர்க் கட்சி மாதிரிகள் வேறுபடுவது போல சமவரசுக்குள்ளும் அதன் ஆதரவு வேறுபடுகின்றது. கட்சியின் தேசிய ஒழுங்கமைப்பு தேசிய மாநாட்டின் மூலம் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன. தேசிய நிர்வாகக்குழு அங்கத் தவர்களும் தேசிய மாநாட்டுக்கான அங்கத்தவர்களும் முறையே சமவரசுத் தேசிய மாநாட்டினால் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

அதனால் தேசியக்கட்சி ஒழுங்கமைப்பு சமவரசக்கட்சிகள் மீது மிகக் குறைவான கட்டுப்பாடுகளையே செலுத்த முடிகின்றது.

தேசிய மட்டத்தில் கட்சி ஒழுங்கமைப்பு

ஒவ்வொரு பிரதான கட்சியினதும் ஒழுங்கமைப்புக்கட்டமைவு ஒரு தேசிய நிர்வாகக் குழுவினையும் ஒரு தேசியக் கட்சி மாநாட்டையும் கொண்டதாக உள்ளது. ஒவ்வொரு தேசிய நிர்வாகக் குழுவும் சமவரசக் கட்சி ஒழுங்கமைவினது பிரதிநிதிகளையும் கொண்டிருப்பதோடு தேசியத் தலைவர் ஒருவரினால் தலைமை தாங்கப்படுகின்றது. மரபுரீதியாக தேசிய நிர்வாகக்குழுவினது கடமை தேசிய மகாநாட்டினைத் திட்டமிடுதலும்-நடாத்துவதுமாகும்.-அங்குதான் கட்சியின்-கொள்கைகள் வகுக்கப்படுவதோடு ஜனாதிபதி, உபஜனாதிபதி வேட்பாளர்களும் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள். 1960 களிலிருந்து தேசிய நிர்வாகக் குழுக்கள் பெருமளவு பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்கியதாக மாறியுள்ளன. இப்போது நாட்டின் பிரதான பொதுப் பிரச்சினைகளில் ஏதாவதொரு பக்கத்தினை எடுப்பதில் கவனம் கொள்கின்றன. தேசிய நிர்வாகக் குழுவின் அங்கத்துவம் குறிப்பாக ஜனநாயகக் கட்சியினது அங்கத்துவம் பரந்த நிர்வாகப்பணி, சமூக பொருளாதார நிலை கொண்டவர்களை உள்ளடக்கியதாக வளர்ந்துள்ளது. முதியோர், இளைஞர், பெண்கள், இனச்சிறுபான்மையினர், ஏழைகள் என்போரைக் குறிப்பாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றது.

தேர்தல்களுக்கிடையில் தேசிய நிர்வாகக்குழுக்கள் ஒழுங்காகக் கூட்டங்களை நடாத்துகின்றன. இக்கூட்டங்களில்தான் கட்சிக் கொள்கைகள் விவாதிக்கப்படுவதோடு, கட்சியின் நிதி சேகரிப்புத்திட்டமிடுவதும், அடுத்த ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கான அத்திவாரமுமிடப்படுகின்றது. இங்குதான் முக்கியமான பொதுப்பிரச்சனைகளும் கவனத்துள் எடுக்கப்படுகின்றன.

சமவரசுகள் மட்டத்தில் கட்சி ஒழுங்கமைப்பு

50 சமவரசுத் தலைநகரங்களும் 50 ஆளுநர்களும் 50 சமவரசுச் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் தேசிய நிர்வாகத் தலைநகரிலிருந்தும் ஜனாதிபதி தேசிய சட்டசபைகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழிருந்தும் விலகி சுதந்திரமாக இயங்குகின்றன. அதே வேளையில் சமவரசுத்தலை நகரங்கள் அரசியல்திகாரத்தின் பலமான மத்திய நகரங்களாகச் செயற்படுகின்றது. சமவரசு மட்டத்திலான கட்சியின் அடிப்படை ஒழுங்கமைப்பு அங்கு சமவரசு

நிர்வாகக் குழுவாகும். பெரும்பாலான சமவரசுக்கட்சிகள் பின்வரும் தேவைகளுக்காக காலத்துக்குக் காலம் மாநாடுகளை நடாத்துகின்றன.

1. கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக.
2. சமவரசுக்குள் உத்தியோக நியமனங்கள் அல்லது தேசிய மாநாட்டு அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்வதற்காக.
3. சமவரசு உத்தியோக வெற்றிடங்களுக்கு வேட்பாளர்களைத் தெரிவு செய்வதற்காக.

சமவரசு நிர்வாகக் குழுக்கள் அதிகளவு அங்கத்தவர்களைத் தெரிவு செய்தல், கடமைகள் என்பவற்றைப் பொறுத்து வேறுபடுகின்றன. அவற்றின் பருமனைப் பொறுத்து சில கட்சிகளிலிருந்து 1000 வரையும் செல்கின்றன.

உள்ளூர் மட்டத்தில் கட்சி ஒழுங்கமைப்பு:

உள்ளூராட்சி ஒழுங்கமைப்பு அலகுகளின் தன்னிச்சையான அலுவல்கள் பல சமவரசுகள் "பிரிசிய" மட்டத்திலேயே உள்ளது. "பிரிசியம்" என்பது சில வாக்காளர்கள் (1000 வரையிலான வாக்காளர்கள்) கொண்ட பொதுவான தேர்தல் சாவுகளைக் கொண்டிருக்கும். அந்தத் தனிப்பட்ட ஒருவர் ஆதரவாளர்களை நியமித்து செய்திகளை விநியோகித்து வாக்களிக்கும் நிலையங்களுக்கு வாக்காளர்களை அழைத்துச் செல்வார். பிரிசியம் மாநாடுகளுக்கு அங்கத்தவர்களை அனுப்பும். பிரிண்டி அமைப்புக்களே கட்சிகளின் நோக்கமாக இருக்கும். பெரிய நகரங்களும் வட்டார நகரங்களும் பல பிரிசிய அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருக்கும். மாநகரசபைப்பிரதேசங்களிலும் பிரிசியர் வட்டார மட்டத்திலும் கட்சி கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. யந்திரங்கள் என அழைக்கப்படும். பலமிக்க உள்ளூர் கட்சி அலகுகள் கவுண்டி மட்டத்திலேயே ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றன. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த சில ஆண்டுகளுக்குள்ளே 1796, 1800 போன்ற ஆண்டுகளில் நடந்த தேர்தல்களின் போது நலன்களுக்கிடையிலான மோதல்களினாலேயே கட்சிகள் நடைமுறைக்கு வந்தன. சில வரலாற்றாசிரியர்கள் அமெரிக்கக் கட்சிகளின் தோற்றத்தினை மிகவும் பின்தள்ளியுள்ளனர். 1800 க்கு முற்பட்ட தசாப்தத்திலேயே இரண்டு முரண்படு குழுக்கள் தேர்தல்களில் போட்டியிட்ட போது கட்சிகள் தோற்றம் பெற்றன. ஆனால் பிரித்தானியர்களே கட்சிகளைக் கண்டு பிடித்ததற்கான உரிமைகளைப் பெறுகின்றனர். ஆனால் யாப்புடனான கட்சிகள் தோன்றியது அமெரிக்காவிலேதான். கட்சிகளும் ஜனநாயகமும் ஒன்றாக எழுச்சி அடைந்தன. மிக நெருங்கிய தொடர்பினூடாக அவை

இரண்டும் செழிப்படைந்தன. இவற்றில் ஏதாவதொன்று பலம் குன்றி அழிந்தால் மற்றையதும் அதனுடன் அழிந்து விடும். அமெரிக்காவில் 1856 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கட்சிகள் அரசியலை ஆக்கிரமித்து வருகின்றன. அவ்வாறு கூறுகையில் ஜனநாயகக் கட்சியினையும், குடியரசுக் கட்சியினையுமே நாம் கவனத்தில் கொள்கிறோம்.

குடியரசுக் கட்சி

“குடியரசுக் கட்சியானது தனிப்பட்டவர்களின் நீக்க முடியாத உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் அர்ப்பணிக்கும் அரசியற் குழுவாக 1856இல் தோற்றம் பெற்றிருந்தது”. அந்தக் காலம்-தொடக்கம் ஒரு சாதாரண-மனிதனின்-மேன்மை-சுதந்திரமான முயற்சிகள் என்ற அமெரிக்க அடிப்படைத் தத்துவத்திற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து வந்துள்ளது.

இக்கட்சி அமெரிக்காவில் பரவலாக எழுந்த அரசியல் உணர்வின் விளைவால் தோற்றம் பெற்றது. அமெரிக்க அரசியல் வரலாற்றின் மிகவும் பலம் வாய்ந்த அடிமட்ட இயக்கம் இதுவேயாகும். குடியரசுக் கட்சியின் அரசியலுணர்வு முற்போக்கானது ஜனநாயகத்தன்மை கொண்டது. தீவிரத்தன்மை கொண்டது. இக்கட்சி நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது போலவே சிந்தனைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது.

குடியரசுக்கட்சி அதன் தலைவர்களையும் வாக்குகளையும் மற்றைய ஒவ்வொரு கட்சியிலிருந்தும், குழுவினருந்துமே பெற்றுக் கொண்டது. குடியரசுக் கட்சியின் சாதனைகள் பல உண்டு.

01. சமஷ்டிவாதிகள் (விக்ஸ்) Whigs என அழைக்கப்படுவோர் இரண்டு தடவைகள் முயற்சி செய்து தோல்வி கண்ட பின் அமெரிக்க ஜனநாயகத்தின் ஒரு சட்டப்படி அமைந்த நீண்ட ஆயுளையுடைய ஜனநாயகத்தினை உருவாக்க முடிந்தமை.
02. அடிமைமுறை பற்றிய நீக்குறோ பிரச்சினையை முக்கியத்துவப்படுத்தி அடிமை முறையினை நீக்கினால்தான் அமெரிக்கா நாகரிகமடைந்த நாடுகளுள் ஒன்றாகும் என்பதனை வற்புறுத்தியமை.
03. ஜனநாயகக் கட்சியை போலவே அமெரிக்கா சமஷ்டிப்பண்பினைப் பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற வரலாற்றுக் கடமையைச் செய்யவைத்தமை.

04. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே அமெரிக்காவின் சகல முயற்சிகளுக்கும் உரமிட்டமை.
05. இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதிகளிலே புதிய பொருளாதார, புதிய சர்வதேசவாதம் என்ற பாரங்களைச் சுமந்து கொண்டமை. ஆகவே ஜனநாயகவாதிகளை புதியனவற்றைக் கண்டுபிடிக்கும் கட்சியாகவும் தாராண்மைவாதிகளெனவும், அதிலும் மற்றைய மக்களுடைய பணத்தினை தாராளமாகச் செலவு செய்யும் கட்சியெனக் கண்டால், குடியரசுக் கட்சி அதனை அத்தியாவசியமாகப் பேணிப்பாதுகாக்கும் கட்சியெனவே நாம் கொள்ள வேண்டும்.

குடியரசுக்கட்சியின் முக்கியத்துவம் எதுவெனில் அது அரசியல் யாப்பு வாதத்திற்கும், சமவரசுகளின் உரிமைகளையும் ஆதரித்து வந்ததோடு வாய்ப்புக்களுக்கான சுதந்திரத்தில் அரசாங்கத் தலையீட்டை மிகக் குறைந்தளவு வைத்திருப்பதோடு குறிப்பாக அமெரிக்க முயற்சியாளருக்கு எப்போதும் ஆதரவு நல்கி வந்துள்ளது.

ஜனநாயகக் கட்சி

ஜனநாயகக் கட்சியாளர்கள் கடந்த காலத்தினை விட சமகாலத்திலும் எதிர்காலத்திலுமே கவனம் கொள்ளும் ஒருகட்சியாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் தம்மைத் தாமே முன்னேற்றத்திற்கான கட்சியாகக் கொள்வதில் பெருமை கொள்வதோடு, செழிப்பு, பாதுகாப்பு, பொதுநல சேவை என்பவற்றை ஏற்படுத்துவதற்காக துணிவான புதிய வழி முறைகளை விரும்புவவர்களைக் கொண்ட கட்சியாகவே காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் தம்மை மக்கள் கட்சியினர் என்று கொள்வதில் பெருமை கொள்கின்றனர்.

ஜனநாயகக் கட்சி வளர்ந்த இரண்டு தசாப்தங்களிலும் ஜனநாயகக்கட்சி ஒரு சீர்திருத்தக் கட்சியாகவே அமைய குடியரசுக் கட்சி ஒரு பழமை பேணும் கட்சியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இந்த உண்மையினைப் பெரும்பாலான அமெரிக்கர்கள் கருத்திற் கொண்டுள்ளனர்.

எதிர்காலத்தில் ஜனநாயக அரசியல்வாதினைக் கொண்ட பல தலைமுறைகளை உருவாக்கும் நோக்குடனேயே தம்மிடையே பல வித்தியாசங்களை மறந்து ஜனநாயகக் கட்சி தோற்றம் பெற்றது. விவசாயத் தென் மாநிலங்களினதும், கிராமப்புறங்களினதும் தலைவரான தோமஸ் ஜெபர்சனும் தொழிலாளர்களை உள்ளடக்கிய வடக்கின் தலைவரான ஆர்.என்.வரும் ஒன்று சேர்ந்தனர். ஜெபர்சனுடைய கட்சி 1800, 1804, 1808 களில்

பெரும் வெற்றி கண்டது. 1816 க்குப் பின்பு சமஷ்டிவாதிகள் மறைந்த போது ஒரு சிறிது காலத்துக்கு அமெரிக்கா தனிக்கட்சியினையே கொண்டிருந்தது. 1830 களிலிருந்து மறுபிறப்பெடுத்த ஜனநாயகக்கட்சி அமெரிக்க வரலாற்றில் மிகவும் பலம் வாய்ந்த கட்சியாகவும் தொடர்ந்தும் இருந்து வருகிறது. இக்கட்சியின் சாதனைகளைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

1. அரசியல் யாப்பின் அடிப்படை விதிகளை இலகுவாக ஏற்கச் செய்ததும், யாப்பு வழங்கும் அதிகாரங்களை மிக நல்ல முறையில் பயன்படுத்தியமையும்.
2. அமெரிக்க அரசியல் வாழ்வில் பிரபல்யவாதம் (Populism) என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டமை.
3. அமெரிக்க சமஷ்டி யூனியன் பிரிந்து போவதற்கெதிராகத் தொடர்ந்து சேவை செய்தமை.
4. சிவில் யுத்தத்திற்குப் பின்னர் வடக்கையும், தெற்கையும் திரும்பவும் ஒன்று சேர்த்தமை.
5. தேசிய அரசாங்கத்தின் நேர்மையான முறைகளைத் திரும்பவும் அறிமுகப்படுத்தியமை.
6. அமெரிக்க தேசிய உணர்வினைக் கூர்மையடையச் செய்தமை.
7. கோடிக்கணக்கான குடிபெயர்ந்து வந்தோரை அமெரிக்கக் களாக்கியமை.
8. சமூக நலன் சேவைகள், பொருளாதார வளம்.
9. சுருங்கி வந்த உலகத்தில் அமெரிக்காவின் இராஜதந்திரம் என்ற புதிய பொறுப்பினை ஏற்க வைத்தமை.

ஐக்கிய அமெரிக்கா உலக வல்லரசாதல்

முதலாம் உலகப் போருக்கு முன்பு:

உள்நாட்டுப் போரினைத் தொடர்ந்து அமெரிக்கா சில காலம் தனித் திருத்தல் என்ற கொள்கையைப் பயன்படுத்தி வந்தது. அக்காலத்தில் பொருளாதார ரீதியில் அமெரிக்காவில் பல முன்னேற்றங்களேற்பட்டன. இதனையடுத்து அமெரிக்கா ஒரு வல்லரசாவதற்குப் பல காரணிகள் உதவி புரிந்தன.

1. தனித்திருத்தல் என்ற கொள்கையினைக் கைவிட்டமை

அமெரிக்கா தனது தனித்திருத்தல் கொள்கையினைக் கைவிட்டமைக் கான காரணத்தைப் பொருளாதார ரீதியிலேயே நாம் காணலாம். கைத்தொழில், விஞ்ஞானம் என்பவற்றிலேற்பட்ட அதிசயிக்கத்தக்க வளர்ச்சியால் உலகின் பல பகுதிகளிலும் ஒன்றுடனொன்று சார்ந்த வலு நிலையொன்று ஏற்பட்டது. இப்பொதுவான மாறுதலுக்கு அமெரிக்கா விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை. 1880 - 1900 ஆண்டுகளுக்கிடையில் அமெரிக்கா ஏற்றுமதி செய்த பொருட்களின் மதிப்பு 835 மில்லியன் டொலர்களிலிருந்து 1400 மில்லியன் டொலர்களாக அதிகரித்தது.

2. மெய்மை காட்டு அமைவு நோக்கத்துக்கான ஒரு புதிய வழக்கம்

அமெரிக்காவின் உலகளாவிய இலக்குப் பற்றி ஒரு புதிய விளக்கம் கொண்ட செல்வாக்கு மிக்க அரசியல்வாதிகள் அமெரிக்க சாம்ராச்சியத்தை நிறுவ வேண்டுமென வற்புறுத்தலாயினர். சாம்ராச்சியக் கொள்கையினைச் செயலாற்ற முதலில் கப்பல்துறைத்தளங்களை உலகின் பல பகுதிகளிலும் நிறுவவேண்டுமென வாதிட்டனர். கடற்படைத் தளபதியும் வரலாற்றாசிரியருமான அல்பிரட்டேயர் கடற்படையின் இன்றியமையாமை பற்றியும் அதனை விரிவுபடுத்தும் திட்டங்கள் பற்றியும் பல நூல்கள் வெளியிட்டார். இவற்றில் அமெரிக்கா குன்றியிருப்பதை அவர் எடுத்துக்காட்டினார். இதனால் 1881 லிருந்து காங்கிரஸ் புதிய கப்பல்கள் கட்டுவதற்கு போதிய நிதியை ஒதுக்கியது. அதனால் அமெரிக்கக் கப்பற்படை விரிவாக்கப்பட்டு நவீனமாக்கப்பட்டது.

3. அலஸ்காவைப் பெறுதல்

அன்ற ஜோன்சன் குடியரசு ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகித்த காலத்தில் அமெரிக்கா தனது ஆதிக்கத்தைக் கடல்கடந்த நாடுகளில் நிறுவுவதற்கான முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டது. அப்போது வெளிநாட்டுச் செயலாளராக இருந்த சிகேவர்ட் (Seward) என்பவர் அமெரிக்காவின் ஆதிக்கத்தைப் பசுபிக் கடலுக்கு அப்பாலுள்ள இடங்களிலும் நிறுவலானார். 1867 இல் சிகேவர்ட் ரஷ்யாவுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து 72 இலட்சம் டொலர்களுக்கு அலஸ்காவை வாங்கினார். அதே ஆண்டில் பசுபிக்கடலிலிருந்த மித்வே தீவுகளையும் கைப்பற்றினார். 1878 இல் சமோபா என்பவருடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து பேகோ பேகோ என்ற இடத்தில் கடற்படைத் தளமொன்றினை அமெரிக்கா நிறுவியது.

4. அனைத்து அமெரிக்க உணர்வு

அமெரிக்காவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் அனைத்து அமெரிக்க உணர்வு என்பதும் முக்கியமானதாகும். இதனை வெளியிட்டவர் ஜேம்ஸ் ஸ்டீபிளெயின் என்பவராகும். 1889 ல் அனைத்து அமெரிக்கக் கூட்டமைவு ஒன்று உருவானது. இது அமெரிக்கச் சமவரசுகளிடையே ஒற்றுமையுணர்வு ஏற்பட உதவிற்று.

5. அமெரிக்கப் பிரித்தானிய உறவுகள்

வெனிசூலாவில் எல்லைத் தகராறு முடிவுற்றதால் இங்கிலாந்திற்கும் அமெரிக்காவுக்குமிடையே நிலவிய தப்பெண்ணங்கள் நீங்கி நல்லுறவு வளரலாயிற்று. அதற்குக் காரணம் ஐரோப்பாவில் ஜேர்மனி வலிமைமிக்க நாடாக வளர்ச்சி பெற்றமையாகும். இங்கிலாந்து தனது வலிமையினைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்காக அமெரிக்காவின் நட்பைப் பெற விரும்பியது.

6. ஸ்பானிய அமெரிக்கப் போர்

1898 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 15 ஆம் திகதி மெயின் என்ற பெயருடைய அமெரிக்கப் போர்க்கப்பல் கியூபாவிலுள்ள காவன்னா துறைமுகத்தில் தகர்த்தெறியப்பட்டது. அதில் 260 அமெரிக்கர்கள் உயிரிழந்தனர். மெயின் என்ற கப்பலை ஸ்பானியர்களே சதி செய்து தகர்ந்தெறிந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. அதனால் அமெரிக்கா ஸ்பெயின் மீது போர் தொடுத்து ஸ்பானியப் படைகளை ஸ்கண்டியாகோ எனும் பட்டணத்தருகே தோற்கடித்தது. 1898 டிசம்பரில் கையெழுத்திடப்பட்ட ஒரு ஒப்பந்தத் தீர்ப்படி ஸ்பெயின் கியூபா மீதான உரிமைகளைக் கைவிட்டது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர்

பாசிசத்திற்கெதிராக மக்களாட்சி அல்லது ஜனநாயகம் என்ற தத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக அமெரிக்கா இரண்டாம் உலகப் போரில் தலையிட்டது. இப்போரில் பாசிச ஆட்சியின் தீயசக்திகளைத் தோற்கடிப்பதில் அமெரிக்காவும் நேசநாடுகளும் வெற்றி பெற்றன. போரில் பெற்ற வெற்றியினை அடுத்து அமெரிக்கா மீது பெரும் பொறுப்புக்கள் சுமத்தப்பட்டன. அவை

1. போரின் அழிவினால் சிதைவுண்ட உலகத்தினை மீண்டும் புனரமைத்தல்
2. மேலை நாட்டு நாகரிகத்தினை நிலை நாட்டல்

3. மக்களாட்சி முறையினை வலுப்படுத்துதல்
4. அனைத்து நாடுகளிலும் அரசியலமைப்பு ஒன்றினை உருவாக்குதல்

1. நல்வாழ்வுத் திட்டம்

1945 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்ற ரூமன்ட் அமெரிக்கா எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகள் பக்கம் தமது கவனத்தைச் செலுத்தினார். ரூஸ்வெல்டின் அடிச்சுவட்டில் வந்த ரூமன்ட் புதிய செயலமர்வுத் திட்டத்தைச் செயலாக்க விரும்பி ஒரு புதிய நல்வாழ்வுத் திட்டத்தை உருவாக்கினார்.

- அ. வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை நீக்குதல்
- ஆ. ஊதியத் திட்டங்களின் கீழ் வரம்புகளை உயர்த்துதல்
- இ. சேரிகளை நீக்கி புதிய வீடுகளை அமைத்தல்
- ஈ. விவசாயப் பொருட்களின் கீழ்வரம்பு விலையை உயர்த்துதல்

இத்தகைய நல்வாழ்வுத் திட்டத்தின் சிறப்பான பகுதிகளைக் காங்கிரஸ் புறக்கணித்த போதிலும் பிற பல பயனுள்ள திட்டங்களை நிறைவேற்றியது. காலப்போக்கில் மற்றைய பகுதிகளும் செயற்படுத்தப்பட்டன.

2. இராணுவத்துறையைத் திருத்தியமைத்தல்

அமெரிக்காவின் பாதுகாப்புத் திட்டத்தையும் நிர்வாகத்தையும் திறமையானதாகக் ரூமன்ட் விரும்பினார். அவரின் யோசனைகளை ஏற்றுக் கொண்ட காங்கிரஸ் ஒரு புதிய பாதுகாப்புத்துறையைத் தோற்றுவித்தது. தரைப்படையும் கடற்படையும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டன. ஜேம்ஸ் பெர்ஸ்ரல் என்பவர் பாதுகாப்புத் துறையின் முதற் தலைவராக நியமிக்கப் பட்டார். அத்துறையினர் தனித்தனியே தரைப்படை, இராணுவப்படை, கடற்படை ஆகியவற்றிற்குச் செயலாளர்களை நியமித்தனர்.

3. தொழிலாளர் நலன் பாதுகாப்பு

இரண்டாவது உலகப்போரின் பின்பு அமெரிக்காவில் பொருட்களின் விலை உயர்வினால் கஷ்டப்பட்ட தொழிலாளர்கள் சம்பள அதிகரிப்புக் கோரி கிளர்ச்சி செய்தனர். 1946 ஆம் ஆண்டு கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை மில்லியன் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். தொழில் நிறுவனங்களில் தொழிலாளர்களுக்கும் உரிமையாளர்களுக்கும்ிடையே நிலவிவந்த போராட்டங்களை மாற்றியமைக்கவும் தொழிலாளர் நலன்களுக்கு இடையூறாக இருந்த செயல்களைத் தடுக்கவும் 1947 இல் காங்கிரஸ் சட்டமொன்றை இயற்றியது.

4. அணுசக்தித்திட்டம்

அணுசக்தி உற்பத்தியினை பொறுத்து 1946 இல் அமெரிக்கா நான்காவது அணுகுண்டை கடலின் ஓரத்திலும் ஐந்தாவது அணுகுண்டை நீருக்கடியிலும் வெடிக்க வைத்தது. வெளிநாட்டு உறவுகளைப் பொறுத்து அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், பெரிய பிரித்தானியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் சோவியத் ரஷ்யாவுக்குமிடையே நிலவிய நல்லுறவு முறிவுபட்டது. ஜேர்மனி இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒன்று சோவியத் ரஷ்யாவின் கீழும், மற்றையது மேற்கு நாடுகளின் கீழும் கொண்டு வரப்பட்டது. 1951இல் ஜப்பானுடன் அமெரிக்கா சமாதான உடன்படிக்கையொன்றினைச் செய்து கொண்டது.

5. கெடுபிடி யுத்தம்:

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தக் காலத்தில் போலந்து, செக்கோசிலவாக்கியா, ஹங்கேரி, ருமேனியா, பல்சேரியா, யூகோஸ்லாவியா, அல்பேனியா ஆகிய நாடுகளில் பொதுவுடமை அரசுகள் அமைக்கப்பட்டன. லாட்வியா, லிதுவேனியா, எஸ்ரோனியா ஆகியவை சோவியத் ரஷ்யாவுடன் இணைக்கப்பட்டன. கிழக்கு ஜேர்மனியிலும் பொதுவுடமை அரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. சோவியத் ரஷ்யா அந்நாடுகளுக்கு உதவி வழங்கியது. சோவியத் ரஷ்யாவின் நடவடிக்கைகள் மக்களாட்சி நடைபெற்று வந்த நாடுகளுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கின்றதெனக் கருதியதால் மக்களாட்சி நாடுகள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அமெரிக்காவின் தலைமையின் கீழ் ஒன்று சேர்ந்தன. வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளில் சோவியத் ரஷ்யாவின் நடவடிக்கைகளால் ஏற்பட்ட பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அமெரிக்கா நடவடிக்கை எடுத்து பொதுவுடமைக் கொள்கை பரவுவதைத் தடுப்பதை முக்கிய இலக்காகக் கொண்டு பல தடுப்பு நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. மேற்கைரோப்பிய நாடுகளுக்கும் பொதுவுடமை ஆட்சி ஏற்பட்டிராத பின்தங்கிய பிற நாடுகளுக்கும் பெருமளவில் உதவி செய்வதற்கான திட்டமொன்றை ரூமன்ட் வரைந்து அதற்கு காங்கிரசின் அனுமதியைப் பெற்றார். இதற்கு ரூமன்ட் கொள்கை எனப் பெயரிடப்பட்டது.

அமெரிக்க ஐரோப்பிய உறவுகளில் புதுத்திருப்பம் ஒன்றை ஏற்படுத்திய திட்டம் மார்ஷல் திட்டமாகும். அமெரிக்க வெளிநாட்டுத் தொடர்புகளில் செயலாளராக இருந்த மார்ஷல் ஐரோப்பாவின் புனரமைப்புக்காக வெளியிட்ட திட்டமே மார்ஷல் திட்டமாகும். ஐரோப்பிய நாடுகள் புனரமைப்பு முயற்சிகளில் ஒன்றுக்கொன்று உதவி செய்ய பொருளாதாரத்திட்டங்களை வகுத்ததால் அதற்கு உதவியளிக்க அமெரிக்கா முன் வந்தது.

இத்திட்டத்திற்கு வேண்டிய நிதியுதவி வழங்க காங்கிரஸ் பொருளாதார ஒத்துழைப்புச் சட்டமொன்றையும் இயற்றியது. 1948இல் சோவியத் ரஷ்யா மேற்கு நாடுகள் சிலவற்றில் மேற்கொண்ட முற்றுகையினை அடுத்து 1949ஆம் ஆண்டு ஏப்ரலில் சோவியத் ரஷ்யாவின் தாக்குதலிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாப்பதற்காக வட அத்திலாந்திக் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம் (NATO) ஒன்றினை வரைந்தனர். பெரிய பிரித்தானியா, பிரான்சு, பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து, நோர்வே, கனடா, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுட்பட மொத்தம் 12 நாடுகள் அவ்வொப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டனர். இவ்வொப்பந்தத்தின் படி ஒரு நாட்டின் மீது எதிரி தாக்கினால் அத்தாக்குதல் அனைவரின் மீதும் தொடுக்கப்பட்ட தொன்றாகவே கருதப்படும். 1949ஆம் ஆண்டளவில் பொதுவுடமைக் கட்சியினர் மாவோ சேதுங் தலைமையில் சீனாவில் வெற்றி பெற்ற போது தேசியவாதியான சியாங் ஹசேக் சீனாவிலிருந்து தப்பியோடி ஒரு தேசிய சீன அரசை போர்மோ சாவில் நிறுவினார். இதற்கு அமெரிக்கா ஆதரவு நல்கியது.

தென்கொரியா மீது வடகொரியா நடத்திய தாக்குதல்களை முறியடிக்க ஐக்கிய நாடுகள் சபை அனுப்பிய படையினரில் பெரும்பகுதியினரை அமெரிக்கா அனுப்பியிருந்தது. ஐசனோவர் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பின்னர் 1953 இல் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தமொன்று செய்யப்பட்டது. 1955 இல் தென்கிழக்காசிய உடன்படிக்கையொன்று (SEATO) அமெரிக்க முயற்சியால் செய்யப்பட்டது. இதில் அமெரிக்கா, பெரிய பிரித்தானியா, பிரான்சு, நியூசிலாந்து, பாகிஸ்தான், பிலிப்பைன்ஸ், தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகள் இடம் பெற்றன. சுயெஸ்கால்வாய் நெருக்கடிக்குப்பின் ஐசனோவர் மத்திய கிழக்கு நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் இராணுவ உதவிக்கும் நிதி ஒதுக்குமாறு காங்கிரசை வேண்டிக்கொண்டு அதில் வெற்றியும் கண்டார். அமெரிக்க அரசுக் கெதிராகச் சதி செய்யும் தனிப்பட்டவர்களையும், குழுக்களையும் அடக்க தீவிரமான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதோடு ஜனாதிபதி ஐசனோவரது முயற்சியினால் பாடசாலைகளில் இன ஒதுக்கல் முறையும் நீக்கப்பட்டது. 1962 இல் கியூபாவில் ஏவுகணைத் தளங்கள் சோவியத் ரஷ்யாவால் அமைக்கப்படுவதை அமெரிக்க வேவுபார்க்கும் விமானங்களிடம் புலப்பட்டதினால் கண்டு பிடித்தது. ஏவுகணைத் தளங்களை சோவியத் ரஷ்யா உடனடியாக கியூபாவிலிருந்து அகற்ற வேண்டுமென கெனடி எச்சரிக்கையொன்றினை விடுத்தார். அதேநேரத்தில் கியூபாவை பாதுகாத்துக் கொள்ள அமெரிக்கக் கப்பற்படையும் அனுப்பப்பட்டது. இதனைக் கண்ட குருஷேஷ் ஏவுகணைத் தளங்களை உடனே அகற்றினார். இந்த நிகழ்ச்சியோடு அமெரிக்கா ஒரு முதல் வல்லரசு நாடாக ஆகியுள்ளதென்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். மேலும்

1950களில் உலக உற்பத்தியில் 1/3 பகுதியினை அமெரிக்காவே செய்திருந்தது. 1980களில் அது 1/5 ஆகக் குறைந்து விட்டது. மேலும் இக்கட்டத்தில் ஐரோப்பாவினதும் ஐப்பானினதும் புனர் நிர்மாணமே அமெரிக்க இலக்காக இருந்தது.

கெடுபிடி யுத்தம் முடிவடைந்தமையினைத் தொடர்ந்த உலகின் உருவத்தினால் அமெரிக்காவின் உபாய விருப்பங்கள் பலமாகப் பாதிக்கப்படலாம். ஜனநாயக நாடுகளுக்கிடையிலான கூட்டு இராணுவ ரீதியானதாக அன்றி அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக மாறி அமெரிக்காதனது இராணுவத்தினை வாபஸ் பெறுமாயின் - அத்தகைய வாபஸ் உண்மையில் பத்துருவ முறையில் வாய்ப்பினை அதிகப்படுத்துவதோடு உறுதியின்மையினையும் ஏற்படுத்தலாம்.

எல்லா அவதானிப்பாளர்களும் அமெரிக்க சர்வதேச தலைமைத்துவம் முக்கியமானது என்பதில் உடன்படவில்லை. யோன் மேயார்ட் கெய் யின்ஸ் 1930களில் பிரித்தானியாவுக்கு வழங்கிய ஆலோசனையை அமெரிக்கா செவிமடுக்க வேண்டும், பின்பற்ற வேண்டும் என டேவிட் கோடன் என்பவர் வாதிடுகிறார் அது 'சுயதேவைப்பூர்த்தி' என்பதாகும். கோடன் பின்வருமாறு சொல்கிறார்:

"நாங்கள் முதல் தர நாடாக ஆக முயற்சிக்கவும் தேவையில்லை அவ்வாறு வரவும் தேவையில்லை... மாறாக உலக பொருளாதாரத்திலிருந்து பெருமளவு சுதந்திரமாக வர முயற்சிக்க வேண்டும். சுய தேவைப் பூர்த்தியினை ஏற்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டும்."

நாம் இன்று வாழும் உலகில் கெடுபிடி யுத்தம் இல்லை. உலகின் இராட்சத நாடுகள் இரண்டுக் கிடையில் இலட்சிய ரீதியாக மோதல்கள் இல்லை. இருந்த போதிலும் நாம் வாழும் இந்த உலகின் அரசியல் உபாய இயல்பு பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் வேறுபடுகின்றன. சிலர் இதனைத் தனித் துருவமாகவும் மற்றையோர் இதனை பல் துருவமாகவும் கொள்கிறார்கள்.

முதலாம் உலகப் போர் வரையும் ஐரோப்பிய நாடுகளும், அமெரிக்காவும், யப்பானும் உலகம் எனக் கருதப்பட்டது. முதலாம் உலகப் போரைத் தொடர்ந்து வுட்ரோ வில்சனின் சிந்தனைகளும் கோட்பாடுகளும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. அதனைத் தொடர்ந்து மொன்றோ கோட்பாடு மேற்கு உலகில் அமெரிக்க மேலாண்மையினை பராமரிக்க உதவியது.

இப்போது நாம் 18 ஆம் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பா போன்று ஒரு பத்துருவ அரசியல் முறையினை நோக்கியே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். ஆசியாவின் பிரதானமான நாடுகளான சீனா, இந்தியா,

இந்தோனேசியா போன்றன இயலளவில் சிறந்தனவாகவும் அவற்றின் எதிர்காலம் மிகவும் சிறப்பானதாகவும் அமையவுள்ளன. ஆபிரிக்காவில் நைஜீரியாவும், தென் ஆபிரிக்காவும் பிரதான நாடுகளாகும். லத்தீன் அமெரிக்காவில் பிறேசிலும், ஆஜன்ரைனாவும் பிரதான நாடுகளாகும். ஒரு நேர்க்கணிய முறையில் மேற் சொன்ன நாடுகளது செல்வாக்கு, அதிகாரம் என்பவற்றை இணைத்துக் கொள்ளுதல் என்பதைச் சுற்றியே எதிர்கால பிரச்சினை இருக்கும்.

இத்தகைய பல்புருவ இயல் பிராந்திய ஒழுங்கமைப்புகளின் வளர்ச்சி யிலேயே பிரதிபலிக்கப்படும். இவற்றுள் பல அண்மைக் காலத்தில் உருவானவை. இவற்றினது பணிகள் பொருளாதாரக் கூட்டுறவு, பாதுகாப்புப் பிரச்சினைகள் இரண்டினையும் உள்ளடக்கியதாகவிருக்கும். பிராந்திய வல்லரசுகளின் எழுச்சி சமபலக் கொள்கையின் மறு வருகையையே காட்டுகின்றது. வருங்காலத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபை உலகில் உறுதிப் பாட்டினை ஏற்படுத்தும் காரணியாகச் செயற்பட வேண்டுமாயின் அத்தகைய சமபல நிலை அவசியம்.

ஆகவே, கெடுபிடி யுத்தத்தினை அடுத்த சகாப்தம் இன்றும் தளம்பலான ஒரு நிலையிலேயே உள்ளது. இந்த சகாப்தத்தில் ஜனநாயகம் வெற்றி கொண்டுள்ளது. பொருளாதார ரீதியில் தாராண்மை வாதமும் சந்தைப் பொருளாதாரமும் இன்றைய உலகின் பிரதான அம்சங்களாயுள்ளன. பொருளாதார நிதியமும் அவற்றின் செயற்பாடும் வற்புறுத்தப்படுகின்றன. அத்தோடு பிராந்திய மட்டத்திலும் இவற்றை அடைந்து கொள்ளலாம் என்ற நிலையும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. இருந்த போதிலும் சர்வதேச அதிகாரக் கட்டமைவு இன்னும் பிரமிட் போன்ற அமைப்பையே கொண்டிருக்கிறது. அதில் அமெரிக்கா உச்சியில் இருக்கிறது. இதற்கு மற்றைய மேற்கிலுள்ள கைத்தொழில் நாடுகளும் தமது பங்களிப்பினை வழங்குகின்றன.

உலக வலுச்சமநிலை வரிசைக் கிரமம் தளர்ச்சியடையலாம் ஓ.இ.சி.டி (OECD) க்குள் உள்ள எழுச்சியடையும் உப குழுக்கள் பிராந்திய ரீதியில் பாரிய பிராந்திய பங்கினையும் செல்வாக்கினையும் கொண்டிருக்கும். ஆக்கிரமிப்பு செலுத்தும் வர்த்தக பொருளாதார குழுக்களை ஐரோப்பா, வட அமெரிக்கா ஆகியவைக்கும் கிழக்காசியா - பசுபிக் நாடுகள் என்பவற்றுக்கிடையிலான பிளவுபடும் போக்கின் ஆழமும் அவற்றுக்குள் ஏற்படும் பரஸ்பர தொடர்புகளுமே கெடுபிடியுத்தம் முடிவடையந்ததைத் தொடர்ந்த சர்வதேச பொருளாதாரத் தொடர்புகளின் மாதிரியையும் - அமைதியையும் தீர்மானிக்கும்.

உண்மையாக இரண்டு வல்லரசுகள் ஆக்கிரமித்த நிலையிலிருந்து பல பெரும் அரசுகள் ஆக்கிரமிக்கும் நிலையே உருவாகும். சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சி ஐரோப்பாவின் ஒப்பீட்டு ரீதியான பலத்தை அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது. யப்பான், ஜேர்மனி என்பனவற்றின் அரசியல், இராணுவ திரிசங்கு சொர்க்க நிலையினைப் பார்க்கும் போது அவை கணிசமானளவு போட்டியிடக் கூடியவையே.

ஆக்கிரமிப்பு செய்யும் வல்லரசுகளுக்கு மத்தியில் சர்வதேச ஸ்தாபனங்களான உலகவங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF), ஜி-7 போன்றனவும் வளர்ந்து வருகின்றன. அதேவேளை ஜி-77, அணிசேரா நாடுகளின் அமையம் போன்றன தமது முக்கியத்துவத்தை இழந்து வருகின்றன.

அத்தியாயம் - 3

பிரித்தானிய அரசியல் முறை

வெ. அமீர்தீன், அம்பலவாணர் சிவராஜா

அறிமுகம்

கி.பி.ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வடகடலைக் கடந்து வந்த சக்சனியர்களும் அவர்களது உறவினர்களான ஏஞ்சல்சும் டேனசும் பாதுகாப்பற்ற செல்றிக்ஸ் எனப்படுபவர்களை மேற்கு நோக்கி கலைத்த தோடு பெரிய (பிரித்தானியாவின்) தீவின் பெரும்பாலான நிலங்களைத் தமதாக்கிக் கொண்டதுடன் நவீன ஆங்கில கலாச்சாரத்திற்குக்கு அத்தி வாரமிட்டனர். இன்றைய ஆங்கிலேயர்கள் அனைவரும் இருபதாம் நூற்றாண்டு சக்சனியர்கள் அல்லர், செல்ரிக் நோர்மன் மற்றைய பிரிவினர்கள் தேசிய இனத்தவர்களாக பின்னப்பட்டுள்ளனர். ஆங்கில அல்லது பிரித்தானிய கலாச்சாரமும் ஸ்தாபனங்களும் அடிக்கடி 'அங்கினோ சக்சன்' என அழைக்கப்படுகின்றன. இருந்த போதிலும் எமக்குத் தெரிந்த இங்கிலாந்தின் அடிப்படை இனக் குழுவும் சந்தேகமில்லாதவாறு சக்சன்தான். ஆங்கில அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் வளர்ச்சியின் முதற் காலப்பகுதியினை சக்சன் குடியமர்வுகளில் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. இது கி.பி.5 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 1066 இல் நோர்மனியர் பிரித்தானியாவைக் கைப்பற்றியது வரை விரிந்து சென்றுள்ளது. நோர்மனியர் வெற்றி பெற்றதோடு பிரித்தானியாவில் மேலிருந்து கீழ் மானிய முறைமை திணிக்கப்பட்டது. பிரித்தானியா மற்றைய நாடுகளைப் போலன்றி சிறிய ஆட்சி செய்யும் வர்க்கத்தினால் மானிய முறைப்படுத்

தப்பட்டதால் அது மத்தியமயப்படுத்தப்படவில்லை. இதனால் 1100 ஆம் ஆண்டளவிலேயே அங்கு ஒரு தேசிய அரசின் தோற்றத்தினைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. உள்ளூர் மானியப் பிரபுக்களுக்கெதிராக தம்மைப் பாதுகாப்பதற்காக மக்கள் இதனை வரவேற்றனர். ஒரு நோமானிய அரசன் சக்சனியர்களைத் தனது பிரஜைகளாகக் கொண்டிருந்தமை தேசத்தினை ஒற்றுமைப்படுத்த உதவியது. இது தேசிய அரசின் இரு இயல்புகளை வெளிக் கொணர்ந்தது

- (i) பழைய சக்சனிய வழக்கங்கள் பொதுச்சட்டத்தின் கட்டமைவாக விரிவுபடுத்தப்பட்டதோடு முடி அதனை ஏற்றுக் கொண்டது.
- (ii) மடாலயத் தலைவர்களையும் ஆன்மீக முக்கியஸ்தர்களையும் கொண்டதாக அரசனின் சபை அமைந்தமையால் அது பிரதிநிதித்துவ அரசாங்கத்தின் ஆரம்பத்தினைக் காட்டியது.

மேற்சொன்ன மத்தியமயப்படும் போக்கு 1215இல் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. யோன் என்பவன் புத்திசாதுரிய மற்ற முறையில் திருச்சபை, மானியப் பிரபுக்கள், பட்டண வர்த்தகர்களின் முன்னுரிமைகளை எதிர்த்த போது உரிமைகள் மனு (Magna Carta) ஒன்றினை வழங்குமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டான். அது மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட உரிமைகளால் அரசனின் அதிகாரம் மட்டுப்படுத்தப்படுகிறது என்பதையும் கண்முடித்தனமாக வரி விதிக்க முடியாது என்பதையும் ஏற்றுக் கொண்டது. அத்தோடு வரி விதிப்பு என்பது அரசனுக்கும் மானியப் பிரிவுகளுக்குமிடையே கலந்தாலோசனையுடன் தான் இடம் பெற வேண்டும் என்பதையும் ஏற்றுக் கொண்டது. இது பாராளுமன்றத்தின் ஆரம்பத்தினையே குறித்து நிற்கின்றது.

பிரித்தானியாவில் மானியமுறையின் வீழ்ச்சியோடு சமாந்தரமாக நிர்வாகத்துக்கும் சட்டசபைக்குமிடையே கடமைகளைப் பிரிப்பது என்பதும் இடம் பெற்றது. பிரித்தானியாவில் வர்த்தகமும் கைத்தொழிலும் வளர்ச்சியடைந்த போது நோமானிய அரசர்கள் மென்மேலும் ஆங்கிலேய பழக்கவழக்கங்களை ஏற்று ஆங்கிலேய அரசர்களாயினர். பெரும் மானியப் பிரபுக்களின் வீழ்ச்சியோடு நிலவுடமையாளர், வர்த்தகர்கள், கைத்திற கைத்தொழிலாளர்களை உள்ளடக்கிய ஒரு மத்தியதர வர்க்கம் உருவாகியது. இவ்வளர்ச்சி பாராளுமன்றப் பிரபுக்கள், பொதுமக்கள் எனப் பிளவுபட வழிவகுத்தது.

ஆங்கில சமூகத்தின் சில புதிய பிரிவினர்களின் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளை அறிமுகம் செய்து பழைய சபையினை பரவலாக்கியதன் மூலமே பாராளுமன்றம் தோற்றம் பெற்றது. இதைத் தொடர்ந்து பல

வகைப்பட்ட அங்கத்தவர்களும் இரு தெளிவான சபைகளாக - பிரபுக்கள், பொதுமக்கள் எனத் தம்மைப் பிரித்துக் கொண்டனர்.

பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தின், வளர்ச்சிக் கட்டங்களாக பின்வருவன வற்றைக் கொள்ளலாம்.

(i) யோன் என்ற மன்னன் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு நிதி நெருக்கடிகளை எதிர் நோக்கியபோது 1213 ஆம் ஆண்டில் செறிப்புகளில் ஊடாக ஒவ்வொரு கவுன்ரியிலுமிருந்து 4 பிரபுக்களை (Knight) ஒன்போர்ட்டில் நடைபெற இருக்கும் கூட்டத்திற்கு சமூக மளிக்குமாறு பணித்தான். இதன் முக்கியத்துவம் என்னவெனில் அரசனுக்கு நிதித் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டபோது அந்தஸ்தில் குறைந்த நிலவுடமையாளர்களை வரவழைத்து பேசியது தான். யோன் தனக்குத் தேவையான பணத்தை பெற முடியாது போய் விட்டாலும் அதன் பயன்பாடு உணரப்பட்டது.

(ii) மூன்றாவது கென்றி கஸ்கொனியோடு தான் நடத்திய போருக்கு அவசரமாகப் பணம் தேவைப்பட்ட போது 1254 இல் மேற் சொன்ன வழியைப் பின்பற்றி ஒவ்வொரு கவுன்ரியில் இருந்தும் இரு நைட்களை (Knight) பாராளுமன்றமாக கூடுவதற்கு அழைப்பு விடுத்தான். விரும்பிய கொடுப்பனவுகள் கிடைக்காததால் அரசனும் மானியப் பிரிபுக்களுடன் சண்டையிட்டு இறுதியில் மானியப் பிரபுக்கள் வெற்றி பெற்றதோடு அவர்களது தலைவனான மொனற்போட் என்பவன் நாட்டின் (Regent) ஆனான். 1265இல் இவன் ஒரு பாராளுமன்றத்தினை கூட்டினான். இதற்கு மானியப் பிரபுக்கள் மாத்திரமல்ல, மத குருமார்கள், ஒவ்வொரு சயரிலுமிருந்து இரு knights உம் 21 தெரிவு செய்யப்பட்ட பறோகளிலிருந்து இரு burgesses உம் வருகை தந்திருந்தனர். இக்கூட்டம் நகரத்திலுள்ளவர்களை மானியப் பிரபுக்கள், குருமார், கவுன்றி என்போரை கூட்டுறவினுள் கொண்டுவந்ததோடு ஒரு உண்மையான தேசிய அசெம்பிளி போன்றும் அமைந்தது.

(iii) அடுத்து வந்த 30 வருடங்களுள் மேலும் பல பாராளுமன்றங்கள் நடத்தப்பட்டன. ஆனால் அவற்றில் பறோக்களின் பிரதிநிதிகள் அங்கம் பெறவில்லை. இந்த நடைமுறை விரைவில் நிலைநிறுத்தப்படலாயிற்று. முதலாவது எட்வோட் 1295இல் மாதிரிப் பாராளுமன்றத்தினைக் கூட்டியதோடு குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் கண்டது. இதன்பின்னர் பாராளுமன்றம் அரசாங்கமுறையின் ஒரு ஒழுங்கான இயல்பாகியது.

நிர்வாகத்துறை

முடி:

உலக வரலாற்றின் ஒவ்வொருகால கட்டத்திலும், ஏற்பட்ட அரசியல் புரட்சிகளும் போராட்டங்களும், பெரும்பாலான நாடுகளில் முடியாட்சி முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்திருக்கையில், ஜனநாயகத்தின் பிறப்பிடமாம் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் மாத்திரம் ஏன் முடியாட்சி முறை நிலை பெறுகின்றதெனில், ஆங்கிலநாட்டு மக்கள் முடியாட்சியால் மக்களின் உரிமைகள் பாதிக்கப்படுவதில்லை யென்றும், சட்டமியற்றும் பாராளுமன்றமானது, முடிக்கு கீழ்ப்படிந்து சட்டமியற்ற வேண்டுமென நினைக்காமையுமாகும். இதனால் இம்மக்கள் வரையறைக்குட்பட்ட முடியாட்சியை ஏற்றுச் செயற்படுகின்றனர். உலக வரலாற்றில், ஏனைய நாடுகளில் குறிப்பாக, பிரான்சில் முடியரசு முறை இல்லாமல் செய்யப்பட்ட போதிலும் பிரித்தானியாவிலுள்ள முடியாட்சி முறையை நீடிப்பதால் எந்தவிதமான பாதகமும் பிரித்தானிய மக்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடவில்லை. முடியாட்சி முறைநீக்கப்பட்டு, குடியாட்சிமுறை நிலை நாட்டப்பட்ட போது எவ்வாறான உரிமைகளை உலகின் பலபாகங்களிலும் மக்கள் பெற்றுக் கொண்டார்களோ, அவ்வாறான உரிமைகளை இப்பிரித்தானிய நாட்டு மக்களும் பெற்று வருகின்றனர்.

ஐரோப்பாவில் முடியாட்சி முறை ஒழிக்கப்பட்டதற்குக் காரணம், அரசாட்சி செய்ய வந்த மன்னர்கள், மக்களின் உரிமைகளை வரையறை செய்து கொடுங்கோன்மை ஆட்சி செய்ய முற்பட்டமையாகும். மக்கள் அவர்களுக்கெதிராக கிளர்ந்தெழுந்து, அம்மக்களின் உரிமைகளை நிலைநாட்டிக் கொண்டனர். ஆனால் பிரித்தானிய முடியாட்சியானது மக்களின் சீர்திருத்த விருப்பங்களுக்கும், அவர்கள் அரசாங்கத்தில் அதிகளவில் பங்கு பற்றுவதற்கும் மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் பாராளுமன்றத்தில் ஏற்படவும் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கவில்லை.

ஆங்கில நாட்டு மக்கள் மரபுக்கும், பழக்கவழக்கங்களுக்கும், சம்பிரதாயங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால் "அரசன் இறந்து விட்டான் அரசு வாழ்க" என்பதற்கேற்ப ஹென்றி, எட்வார்ட், ஜோர்ஜ் போன்ற மன்னர்கள் இறந்தாலும், அரசு நீடித்துவந்திருக்கின்றது என்ற மனப்போக்கு ஆங்கிலநாட்டு மக்களின் மனதில் நிலைத்திருப்பதால் அவர்கள் முடியாட்சி நீடிப்பதை ஆட்சேபிக்கவில்லை.

ஆங்கிலநாட்டு அரசாங்கத்துடன் இவ் முடிக்குள்ள தொடர்புகளை நோக்கின் அவர் பொது விவகாரங்களில் தொடர்பு கொண்டுள்ளார். ஆனால் அவரின் முக்கியமான அதிகாரங்கள் அமைச்சரிடத்திலும், பாராளுமன்றத்திற்கும் மாற்றப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், சகல அரசு நடைமுறைகளும் மன்னர் பிரானின் பெயரிலேயே செயற்படுகின்றன. சட்டத்தின் அடிப்படையில் எல்லா அதிகாரங்களும் மன்னரிடமிருந்து தான் வருகின்றன. ஆயினும் இந்நிலைமைகளை ஆங்கிலநாட்டு மக்கள் ஒரு பெயரளவு பெற்ற ஒரு நபராகவே கருதுவதனால், இவ்வதிகாரங்களைத் தருவது அரசர் என்ற தனிப்பட்ட மனிதனால், அரசன் என்ற நிறுவனமாகும் என நினைத்து வருவதனாலும் இவர் ஒரு அதிகாரமற்ற நபராக மாறி விடுகின்றார்.

சட்டத்துறை அதிகாரங்கள் :

இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்ற ஆதிக்கம் ஏற்படுவதற்கு முன்னர் எல்லா சிறப்பு அதிகாரங்களும் மன்னரிடமே காணப்பட்டன. ஆனால் பாராளுமன்றம் ஆதிக்கம் செலுத்த முற்பட்டபோது மன்னரின் அதிகாரங்களும் குறைக்கப்பட்டு வந்தன. ஆயினும், சிறப்பு அதிகாரங்கள், சட்டங்கள் மூலமாக மன்னர் அதிகாரங்களைப் பெறுகின்றார். பாராளுமன்றச் சட்டங்கள் மூலமாக நிர்வாகத்திற்கு அடிக்கடி அதிகப் பொறுப்புக்களும், கடமைகளும் தரப்படுகின்றன. அந்தச் சட்டங்கள் மன்னனுக்கு அவ்வப்போது அதிகாரங்களை அளிக்கின்றன. பாராளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப் பெற்ற அரசரிடமுள்ள சில எஞ்சிய அதிகாரங்களை சிறப்பு அதிகாரங்கள் பெரும்பாலும், வழக்காற்றினாலும், நீதிபதிகளின் தீர்ப்புக்களிலிருந்தும் வந்திருக்கின்றன. இவ்வாறான அதிகாரங்களை மாற்றக் கூடிய அதிகாரம் பாராளுமன்றத்துக்கு இருப்பினும் பாராளுமன்றம் அவ்வாறு செய்வதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக:- பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டவும், கலைக்கவும், ஒத்திப்போடவும், பிரடிக்களை நியமனம் செய்யவும், அமைச்சர்களையும், நீதிபதிகளையும் நியமனம் செய்யவும் போர்பிரகடனம் செய்யவும், சமாதானம் செய்யவும், கடற்படையை பாதுகாக்கவும், குற்றிவாளிகளை மன்னிக்கவும், அரசு சாசனங்களின் மூலமாக நிர்வாகிகளை நியமிக்கவும், நெருக்கடி காலத்தில் புதிய கப்பல்களை கட்டுவிக்கவும், இச்சிறப்பதிகாரங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எனினும் இவைகள் யாவும் பாராளுமன்றத்தின் மூலமே செயற்படுத்தப்படுவதனால் இவர் ஒரு பெயரளவு நிர்வாகியாகவே காணப்படுகின்றார்.

இம் முடியின் சில சட்ட அதிகாரங்கள் நாட்டிற்கும், அரசருக்குமிடையே சில சமயங்களில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் அல்லது பட்டயங்கள் மூலம் குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் சில நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடக் கூடாது என்று சுட்டிக்காட்டும் சில சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு உ+மாக, உரிமைகள் மசோதாவின் மூலமாக முடி சட்டங்களை ரத்து செய்யவோ, அல்லது சட்டங்களிலிருந்து விலக்கதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தவோ, கூடாது என்றும், சில சிறப்பதிகாரங்களாக வழங்கப்பட்டுள்ளவைகள் வழக்கிழந்து விடுகின்றன.

நிர்வாகத்துறை அதிகாரங்கள்:

இங்கிலாந்து அரசியலில் முடிக்குரிய நிர்வாக அதிகாரங்களாக, எல்லாத் தேசிய சட்டங்களையும் செயலாற்றவும், நிர்வாக அதிகாரிகளை நியமனம் செய்யவும், நீதிபதிகளையும் முப்படைகளின் தளபதிகளையும் நியமனம் செய்யவும், ஆட்சியை ஒழுங்காகச் செலுத்தவும் முடிக்கு அதிகாரமுண்டு. அவ்வாறே நீதிபதிகளைத் தவிர, எல்லா அதிகாரிகளையும் பதவியிலிருந்து விலக்கவும் இவருக்கு அதிகாரமுண்டு.

இங்கிலாந்தின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நிர்ணயம் செய்வதற்கும், காலனித்துவ நாடுகளுடன், உறவுகளை வைத்துக் கொள்வதற்கும், முப்படை தலைமை அதிகாரத்தை தம்வசம் வைத்துக் கொள்ளவும், சிவில் வழக்குகளில் தண்டனை பெற்றவர்கள், துரோக குற்ற விசாரணையில் தண்டனை பெற்றவர், ஆகியவர்களைத் தவிர, மற்றைய வழக்குகளில் தண்டனை பெற்றவர்களுக்கு இறுதி மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரமும் இவருக்குண்டு.

இங்கிலாந்து முடியானவர் ஆங்கில நாட்டு மக்களைக் கொண்டு வழிநடாத்தும் பொறுப்பினைப் பெற்றுள்ளதால், தேசியச் சட்டங்களை கண்காணித்தலும், அவற்றைச் செயற்படுத்தலும், தேசிய வருமானத்தை வசூல் செய்தலும், நாட்டு நிதியிலிருந்து வேண்டிய செலவீனங்களைச் செய்தலும் போன்ற நிர்வாக விடயங்களையும் முடியே நடாத்தி வைக்கின்றார்.

முடியானவர், வெளிநாட்டு உறவுகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பினை யும் பெற்றிருக்கின்றார். முடியின் பெயரிட்தான் எல்லா வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களும், அமைச்சர்களும், வெளிநாட்டு அதிகாரிகளும் நியமனம் செய்யப்படுகின்றனர். அவ்வாறே, இங்கிலாந்து நாட்டுக்கான வெளிநாடு களின் தூதுவர்களையும், அதிகாரிகளையும் முடியின் பெயரிட்தான் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. சர்வதேச மகாநாடுகளில் பங்கு பற்றும்

உறுப்பினர்கள் முடியின் பெயரில் நியமனம் செய்யப்படுகின்றனர். போர் பிரகடனம், சமாதானம் போன்றவைகளும் இவரின் பெயரில்தான் செய்யப்படுகின்றன. உண்மையில் இவைகள் யாவும் பாராளுமன்றத்தின் சம்மதத்துடனேயே செய்யப்படுகின்றன.

சமாதான உடன்படிக்கைகளைச் செய்யும் அதிகாரமும், வெளிநாடுகளுடன் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளைச் செய்யவும், சமாதான உடன்படிக்கைகளில் கையொப்பமிடவும், சர்வதேச உடன்படிக்கைகளை அங்கீகாரம் செய்யவும், நாட்டில் பொதுச் சட்டத்தில், மாறுதல்கள் ஏற்படும் போதும், பொது நிதியிலிருந்து பணமளிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும் போதும் இவரின் அதிகாரம் முக்கியமானவையாகினும், இவையாவும் பாராளுமன்றத்தின் சம்மதத்துடனேயே நிறைவேற்றப்படுகின்றன.

முடியானவர், ஆங்கிலநாட்டின் காலனித்துவத்துக்குட்பட்ட பகுதிகளில் அதிகாரம் செய்யும் உரிமை பெற்றுள்ளார். "முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடு" என்று சொல்லுமளவுக்கு காலனித்துவ நாடுகள் அவரின் பெயரினால் அழைக்கப்பட்டுவருக்கின்றது. அத்துடன் இந்நாடுகளின் சட்ட, நிர்வாக நீதி அதிகாரங்களும் இவரைச் சேர்ந்ததாகும்.

நீதித்துறை அதிகாரங்கள்:

முடியானவர், நீதியின் ஊற்று அவர் பெயராலேயே நீதி வழங்கப்படுகிறது என்றும், ஒரு காலத்தில் இங்கிலாந்தின் சட்டமானது "முடியின் சட்டமாகவே" (King's Law) நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இச்சட்டமானது முடியின் நீதிமன்றங்களில் (King's Courts) நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. முடியின் நீதிமன்றங்களில் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புக்களைக் கூட முடியானவர், மாற்றியமைப்பது வழக்கம், ஆனால் தற்போதைய நிலைமையில் இவைகள் எல்லாம் மாற்றப்பட்டு விட்டன. நீதிமன்றங்கள், செய்ய வேண்டிய ஒழுங்கு முறைகளையும், நீதிபதிகளின் பதவிக்காலம், சம்பளவிகிதம், பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுங்கு விதிகள் என்பவையும் பாராளுமன்றத்தினாலேயே செய்யப்பட்டு வருகின்றன. நீதிபதிகளை முடி நியமனம் செய்கின்றபோதும், அவர்கள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட வேண்டுமாயின் பாராளுமன்றத்தின் இரண்டு சபைகளிலும், தீர்மானம் நிறைவேற்றுகின்ற போதே அவர்களை பதவிநீக்கம் செய்ய முடியும்.

இந்நீதிமன்றங்களை கண்காணிக்கும், பொறுப்பு முடியின் ஊழியரும், அதிகாரியுமான 'சான்சலர் பிரபுவை (Lord Chancellor) ஐச் சார்ந்ததாகும். இங்கிலாந்தின் காலனித்துவ நாடுகளின் நீதிமன்றங்களிலிருந்து வரும்

மேல் முறையீடுகளுையெல்லாம், பிரிவிக்கவுன்சிலின் (Privy Council) நீதி விசாரணைக் குழுவின் ஆலோசனைப் படியே முடியானவர் தீர்மானம் எடுக்கின்றார். இவர் நிர்வாகத்துறையில் கூறியது போன்று குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்குவதும் இவரின் அதிகாரங்களிலேயே வந்து விடுகின்றன.

மேலே கூறப்பட்ட முடியின் அதிகாரங்களை நோக்கும் போது, அவர் அதனைச் செயற்படுத்தவில்லை, மாறாக பாராளுமன்றமும், மந்திரி சபையுமே அவைகளை நடாத்துகின்றன. அரசியல் அமைப்பில் முக்கியமான வழக்காறுகளாகச் செயற்படும், மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள் இன்று அரசியல் அமைப்பின் பகுதிகளாகி விட்டன. இதனால் முடியின் அதிகார பூர்வமான செயல்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் யாராவது ஒரு அமைச்சரின் சம்மதம் தேவையாகின்றது. இதனால்தான் ஆங்கில நாட்டு மக்கள் "அரசி தவறு செய்ய முடியாதவர்" என்று கூறுகின்றனர். சேர் ஐவர் ஜெனிங்ஸ் கூறும்போது "நாம் அரசாங்கத்தைப் பழிக்கலாம், ஆனால் அரசரைப் பாராட்ட வேண்டும்" என்கிறார். ஆகவே இவர் இங்கிலாந்து நடைமுறையில் எண்ணிறந்த அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்த போதிலும், நடைமுறையில் அவை பாராளுமன்றத்துக்கும், அமைச்சரவைக்கும் வந்துவிட்டதனால் பெயரளவு நிருவாகியாக மாறிவிட்டார்.

பிரதம மந்திரி

இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பின்படி ஒரு மைக்கல்லாகத் திகழ்பவர் பிரதம மந்திரியாவார். மந்திரிசபையின் தலைவராக இருப்பதனால், இவர் முதன்மையானவர்களுள், முக்கியமானவராகக் காணப்படுகின்றார். பொதுமக்கள் சபையில் ஒரு பாராளுமன்றத் தேர்தலின் போது ஆகக் கூடுதலான ஆசனங்களைப் பெற்றிருக்கும் கட்சியின் தலைவர் முடியினால் பிரதம மந்திரியாக நியமிக்கப்படுகின்றார். அவரின் ஆளுமையைத் தவிர, அரசியல் அனுபவமும் திறமையும், அரசாங்கத்தைத் திறமையாகக் கொண்டு நடாத்தும் சாதாரியமும், கொண்ட ஒருவரே, அவ்வாறு தெரிவு செய்யப்படுவது வழக்கமாயிற்று. இவ்வாறு நியமனம் பெற்ற ஒருவரே அமைச்சர்கள் சபையைத் தெரிவு செய்கின்றார்.

கட்சியில் செல்வாக்கும், ஆதரவும் கூடியவர்களையும், இயல்பான திறமை சாதாரியம் கொண்ட இயல்பு உடையவர்களும், இவ்வாறு அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்படுகின்றனர். ஒவ்வொருவரின் திறமையையும் மனதில் கொண்டு பிரதம மந்திரியானவர் பெற்றுப்புக்களைப் பிரித்துக் கொடுக்கின்றார். அமைச்சர்களைத் தெரிவு செய்யும் போது எவ்வளவு

முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வாறே மந்திரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களுக்கு பொறுப்புக்கள் கொடுக்கப்படும் போதும் முக்கியமான இயல்புகள் கவனத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன.

மந்திரிசபையின் கூட்டங்களைக் கூட்டுதல், பிரதம மந்திரியின் முக்கிய பொறுப்பாகும். அத்துடன் அதற்குத் தலைமை தாங்குவதும் அவரே. மந்திரி சபைக் கூட்டங்களின் போதுதான் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன.

பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பப்படுவதற்கு முன்னர், மந்திரி சபையில் அச்சட்ட மூலங்கள் விவாதிக்கப்படும். அப்போது மந்திரிமார்களுக்கு கிடையே கருத்து முரண்பாடுகள் ஏற்படுமாயின், வேற்றுமைகளை அகற்றும் பொறுப்பும் பிரதம மந்திரியையே சாரும். மந்திரிசபையில் எந்தவிதமான கருத்து முரண்பாடுகள் காணப்படினும், அங்கு நிலவும் மந்திரிசபையின் கூட்டுப் பொறுப்புத் தத்துவம் என்ற அம்சமானது கருத்து முரண்பாடுகளை பொதுமக்கள் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பளிப்பதில்லை. இங்கு மந்திரிசபையில் ஏற்படும் கூட்டுப்பொறுப்பும் பிரதம மந்திரியே பொறுப்பாவார்.

பாராளுமன்றத்துக்கு பிரதம மந்திரி பொறுப்புடையவராக நடந்து கொள்வார், பிரபுக்கள் சபையைவிட, பொதுமக்கள் சபை அதிகமான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருப்பதனாலும், பிரதம மந்திரியின் கடமைகளும், பொறுப்புக்களும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டு வருவதனாலும் நிதானமாக பாராளுமன்றத்துடன் நடக்க வேண்டியவராகவுள்ளார். அதிகாரபூர்வமாக இவர்தான் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை வெளியிடுபவராகவும், பாதுகாப்பவராகவும் இருக்கிறார். சில முக்கியமான தேசியக் கொள்கைகளை உருவாக்குவதிலும், மக்களிடம் அறிமுகம் செய்வதிலும் அவரின் பங்கு முக்கியமானது.

அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் பாராளுமன்றத்தின் சட்டமாக அறிமுகம் செய்யப்பட்டதன் பின்னர், அதன் அமுலாக்கமும் முக்கியமானதொன்றாகக் காணப்படுவதன் காரணமாக, நிர்வாக அதிகாரிகளை நியமனம் செய்யும் பொறுப்பும் மிகமுக்கியமானதாகும். அமைச்சர்களின் தன்மைகளை கவனத்தில் கொண்டு அரசு கொள்கைகளை நிறைவேற்றத்தக்க நிர்வாக அதிகாரிகளை இவர் தெரிவு செய்கின்றார். அத்துடன் அரசாங்க கொள்கைகள் நல்லவிதமாகச் செயலாற்ற அரசாங்க நிர்வாக அதிகாரிகளை ஊக்குவிக்கும் பொறுப்பும் இவருடையதாகும்.

மந்திரி சபையில் பின்வரும் முறையில் தனது அதிகாரத்தைச் செலுத்த முற்படுகின்றார்.

1. மன்னரின் இசைவு பெற்று அமைச்சர்களை நியமிக்கலாம், நீக்கலாம்.
2. தொடர்புடைய அமைச்சர் துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் அதிகாரம் செலுத்தலாம். தன்னை கலந்தாலோசித்து எந்த அலுவலையும் செய்யும்படி அமைச்சர்களைக் கேட்கலாம். இந்தப் பொறுப்பு வெளிநாட்டு விடயங்களில் முக்கியமானதாகும்.
3. அமைச்சின் துறைகளுக்கிடையே வரும் வேற்றுமைகளை அதிகாரத் துடன் தீர்த்து வைத்தல்.
4. அமைச்சரவைக் கூட்டங்களை தலைமை வகித்து நடாத்தி, முடிவுகளை எடுக்கலாம். சந்தர்ப்பத்திற்கு தகுந்தவாறு அமைச்சர் கூட்டங்களை நடாத்துதல்.
5. மந்திரிசபைக் குழுக்களைத் தவிர, வேறுபல ஆலோசனைக் குழுக்களையும் நியமிக்கலாம்.
6. பாதுகாப்புப் படைகளில், முப்படைகளான தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படைகள் போன்றவற்றினை ஒன்றிணைக்கலாம்.
7. பாதுகாப்புக் குழுவின் தலைவர் பிரதமராவார்.
8. மந்திரிசபைக் காரியாலயத்தைக் கண்காணித்து அமைச்சர்கள், மந்திரிசபையில் தீர்வு செய்ய வேண்டிய அலுவல்களை முடிவு செய்யலாம்.
9. மந்திரி சபையின் முடிவுகளை நிர்வாகத் துறையினர் நடைமுறையில் கொண்டு வருகின்றனரா? என்று அவதானிப்பதும் பிரதமரின் கடமை.
10. நெருக்கடி நேரங்களில் மந்திரிசபைக்கு தீர்மானங்களைக் கொண்டு வராமல் முடிவெடுப்பதற்கு மற்றைய அமைச்சர்களுக்கு அனுமதி தர வேண்டியவர் பிரதமராவார்.
11. அமைச்சரவைக்கும் முடிக்குமிடையில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துபவரும் இவரே.
12. குடியேற்ற நாட்டு பிரதம மந்திரிகளுடன் உறவுகளை வைத்துக் கொள்பவரும் பிரதமரே.
13. கட்சியின் தலைவராகையால் பாராளுமன்றத்தின் மற்றைய கட்சித் தலைவர்களோடு அதிகாரபூர்வமான தொடர்புகளை வைத்துக் கொள்பவரும் பிரதமரே.

14. அரசின் பொதுக் கொள்கைகளைப் பற்றி பாராளுமன்றத்தில் பேசும் பொறுப்புள்ளவரும் பிரதமரே.
15. பாராளுமன்றத்திற்குள்ளும், வெளியிலும் தமது கட்சி இயந்திரத்தை சரியாக இயக்குபவரும் பிரதமரே.

நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரையில் நாட்டின் உயர் நீதித்துறை அதிகாரியான 'சான்சலர் பிரிவு', மேல் நீதிமன்றப் பிரபு, சட்டத்துறை முதல்வர் அன்டனி ஜெனரல் போன்றோர்களையும் நீதித்துறை நீதிபதிகளையும் நியமிக்கும் பொறுப்பும், குற்றமிழைத்தவர்களை மன்னிக்கும் பொறுப்பும் இவருடையதாகும். இதனால் 'லஸ்கி என்பவர்', 'பிரதமமந்திரியானவர், அமைச்சரவையின் அமைப்புக்கும் வாழ்வுக்கும், முடிவுக்கும் அவரே அச்சாணியாகத் திகழ்கின்றார்' என்கின்றார். எவ்வாறாயினும் சகல துறைகளிலும் பிரதம மந்திரியானவர் முக்கியமான ஒருவராகத் திகழ்வதனால் அவர் மந்திரி சபைஆட்சி முறையில் உண்மை நிர்வாகியாகவும், பிரதம மந்திரியின் ஆட்சியாகவும் மாறி செயற்பட வழி வகுத்துள்ளார். அமைச்சர்கள் பிரதம மந்திரியின் தோழர்களாக இருப்பினும், 'மார்ளி பிரபு கூறுவது போல்' அவர் சமமானவர்களுள் முதன்மையானவராக மட்டுமல்லாது விண்மீன்களின் நடுவிலுள்ள திங்கள் போல் மட்டுமல்லாது, கோள்களைச் சுற்றிவரும் கதிர்வன் போல் ஒளி பிறப்பிக்கின்றார்' என்கிறார். இவ்வாறான அதிகாரங்களை யெல்லாம் கொண்ட பிரதம மந்திரியானவர் ஒரு சர்வாதிகாரியாக மாறாமல் அவர் ஒரு ஜனநாயகவாதியாகத் திகழ்வதும் இங்கிலாந்து அரசியலில் பிரதம மந்திரியின் முக்கியத்துவத்தை தெளிவுபடுத்தும்.

அமைச்சரவை:

பிரித்தானிய அரசியலில் முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று மந்திரி சபையாகும். காலத்தால் பழமைப்பட்ட இம்மந்திரிசபை வால்போலின் (Wal Pole) காலத்திலிருந்து (1721 - 42) விக்குக் கட்சியினர் (The whigs) உயர்நிலையை அடைந்திருந்த போது, வளர்ச்சியுற்றது எனப் பொதுவாகக் கூறுவர். எவ்வாறாயினும் இம்மந்திரிசபையின் கட்டமைப்பும், கடமையும், காலத்தின் தேவைக்கும், நடைமுறைக்குமேற்ப மாற்றம், மடைந்து வந்திருக்கின்றது. 1937 ஆம் ஆண்டில் முடியின் அமைச்சர்கள் சட்டம் (Ministers of the Crown Act) நிறைவேறியது. இச்சட்டமானது அமைச்சர்களின் ஊதியத்தைத் தெளிவுபடுத்தியதுடன் முதன் முதலாக சட்டப்படுத்தும் ஒன்றில், அமைச்சர்கள் என்னும் சொல் எழுதப்படவும் காரணமாயிற்று. இதன் பின்னர், இவ்வமைச்சரவை அமைப்பானது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக விளங்கி வரலாயிற்று.

“அரசென்னும் கப்பலை திசை திருப்பும் விசை” என்று ராம்சேமியூர் என்பார் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிரதம மந்திரியானவர் தனது கட்சியிலிருந்து முக்கியமானவர்களைத் தெரிவு செய்து அமைச்சர் பதவிகளைக் கொடுக்கின்றார். இதனால் இவர்கள் பொறுப்புள்ள கடமைகள் பலவற்றைச் செய்வதற்கு உள்ளாக் கப்படுகின்றனர். பேராசிரியர் லஸ்கி இதுபற்றிக் குறிப்பிடும்போது “கட்சிப் பண்புகள்தான் ஒரே நோக்கை அளிக்கின்றது. அதனால் அமைச்சர்கள் அனைவரிடமும் ஒரே விதமான கருத் தொருமைப்பாடு தோன்றி வருகின்றது” என்றார். எச்.டி.டி.ரெயில் (Traill) என்பார், அமைச்சரவையில் அமைந்துள்ள அரசியல் கருத்துக்களையும், கூறு களையும் கீழ்க்காணுமாறு சுருக்கமாகக் கூறினார்.

(அ) சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்

(ஆ) ஒரே அரசியல் கருத்துள்ள உறுப்பினர்கள், அவர்கள் பொது மக்கள் சபையில் பெரும்பான்மைக் கட்சியிலிருந்து தெரிந்து எடுக்கப்படுகின்றனர்.

(இ) அவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து தீர்மானித்த கொள்கையைப் பின்பற்றுகின்றனர்.

(ஈ) அவர்கள் கூட்டுப் பொறுப்புள்ளவர்கள், பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை இழந்தால் அனைவரும் பதவி துறப்பர்.

(உ) பிரதம மந்திரிக்கு எல்லோரும் கட்டுப்பட்டவர்கள்.

அமைச்சரவையின் இயல்புகள்

பிரித்தானிய அமைச்சரவைத் தத்துவத்தின் உயிர் நாடியாகத் திகழ்வது, அமைச்சர்களின் கூட்டுப் பொறுப்பாகும் (Collective Responsibility) நாட்டின் அலுவல்களைத் தொடர்ந்தேர்ச்சியாகக் கவனித்து வருவது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். அதன் பொறுப்புகள் யாவும் அமைச்சரவையின் முன்வைக்கப்படுகின்றன. “அமைச்சரவையின் முதல் அலுவல் ஒன்றுபட்ட பிரிக்க முடியாத, பொறுப்பாகும். அரசியையும் சட்டமன்றத் தையும் பொறுத்தவரையில் அது ஓர் குழுவாகும்,” அதன் கருத்துக்கள் ஒரே மனிதனின் கருத்துக்களைப் போல், அரசியின் முன்னும், சட்ட மன்றத்தின் முன்னும் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன”. ஆகவே ஒவ்வொரு அமைச்சரும், அமைச்சரவையின் எல்லா முடிவுகளுக்கும், பொறுப்புள்ள வர்களாக இருப்பதுடன், அவற்றைப் பாராளுமன்றத்துக்குள்ளும் வெளி

யிலும் ஆதரிக்க வேண்டும். ஒவ்வோர் அமைச்சரும், பிற அமைச்சுக்களின் கொள்கைக்கும் பொறுப்புள்ளவராக இருக்க வேண்டும்.

பிரித்தானியாவானது ஒரு பாராளுமன்றச் சார்புள்ள நிருவாகத்துறையைக் கொண்டிருப்பதால், பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. இங்குள்ள அமைச்சரவை மக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பொதுமக்கள் சபைக்குப் பொறுப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. இதனை அரசியல் பொறுப்பு (Political Responsibility) என்கின்றனர். இதற்கேற்ப அமைச்சரவையானது தனது அரசாங்கத்தின் பொதுக் கொள்கைகளுக்கு பொறுப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் பொதுமக்கள் சபையில் அது தனது பெரும்பான்மையையும் நம்பிக்கையையும் இழந்து விடுமாயின் பதவி துறக்க வேண்டி வரலாம். பொதுமக்கள் சபையில் உள்ள உறுப்பினர்கள் பெரும்பாலும் அரசாங்கத்தில், அமைச்சரவையின் செயல்களுக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வரலாம். அல்லது முக்கியமான மசோதாக்களை ஏற்க மறுக்கலாம். இவ்வாறான அதிகாரங்கள் பொதுமக்கள் சபைக்கு இருப்பதனால் அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்துக்கு பொறுப்புள்ளதாக மாறி விடுகின்றனர்.

மேலும், இவர்களிடம் மற்றொரு வகைப் பொறுப்பும் காணப்படுகின்றது. சட்டமன்றம், சட்டத்தை இயற்றிவிடுமாயின் அதன் அமுலாக்கம், நடைபெறவருகின்ற போது, அத்துறை சார்ந்த அமைச்சர்களின் ஒப்புதல் தேவை, இதனால் அதனைச் சட்டப் பொறுப்பு (Legal Responsibility) என்கின்றனர். இச்சட்டத்துடன் தொடர்பான ஏதாவது பிரச்சினைகள் ஏற்படுமாயின் அவ்வமைச்சரே நீதிமன்றத்தின் முன் அச்செயலுக்கான பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும். இதனால்தான் இங்குள்ள மக்கள் "அரசர் தவறு செய்வதில்லை" என்கின்றனர்.

பொதுவாக அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பதனால் ஒரே அரசியல் நோக்குடையவர்களாக இக்கட்சிப் பண்பு மாற்றி விடுகின்றது. எனினும் அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பாராளுமன்றத்தின் இருசபைகளுள் ஏதாவது ஒன்றின் உறுப்பினர்களாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு இல்லையெனில், அமைச்சரான ஆறுமாத காலத்தினுள் பாராளுமன்ற சபைகளுள் ஏதாவது ஒன்றின் உறுப்பினராதல் வேண்டும் என்பது வழக்கமாகி விட்டது.

"அமைச்சர்கள் என்ற முறையில் அவர்கள் பொதுமக்கள் சபைக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்த போதிலும், கட்சித்தலைவர்கள் என்னும் வகையில், அவர்கள் தம்மைக் கட்டுப்படுத்துவோரை கட்டுப்படுத்தும் நிலையில் உள்ளனர்" ஏனெனில் பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அமைச்சரவை மிகுந்த அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது. முக்கிய

மான மசோதாக்களையெல்லாம், அமைச்சர்களே பாராளுமன்றத்தின் முன் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட உறுப்பினர்கள் கொண்டுவரும் மசோதாக்களை ஆதரிப்பதா? இல்லையா? என்பவைகள் பற்றியும் அமைச்சரவையே தீர்மானிக்கின்றனர்.

அமைச்சரவை அரசாங்கத்தின் கொள்கையை வகுத்து, அதனைச் செயற்படுத்தும், வழிவகைகளையும் திட்டமிடுகின்றனர். குறிப்பாகக் கூறின், வெளிநாட்டுக் கொள்கை, போர், சமாதானம் போன்றவை களுடன், நிர்வாகத்தின் சகல செயற்பாடுகளையும் மேற்பார்வை செய்து கட்டுப்படுத்தி, நடைமுறைப்படுத்துவதும் அமைச்சரவையின் இயல்பாகி விட்டது.

மந்திரிசபையின் ஆதிக்கம்

இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பில் மந்திரி சபையின் ஆதிக்கம் முக்கியமான ஒன்றாகும். 19 ம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையில் பாராளுமன்றத்தின் ஆதிக்கம் மேலோங்கி இருந்தது. இப்போது அதன் சகல அதிகாரங்களும் மந்திரிசபையின் கைகளுக்கு மாறிவிட்டது. 'எந்தக் கொள்கையை நிர்ணயம் செய்வதானாலும் எந்த ஒரு மாற்றத்தைச் செய்வதும், அல்லது எந்த ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியும், மந்திரி சபையின் அனுமதியின்றி செயற்படுவதில்லை'. இதனால் அரசாங்கத்தை செலுத்தும் சக்தி மந்திரிசபைக்கே உள்ளது. ஆனால் இந்த அதிகாரம் பாராளுமன்றத் துக்கும் மந்திரிசபைக்கும் பெரும்பான்மை இருக்கும் வரையிலேயே செலுத்த முடியும். ஆயினும் மந்திரி சபையின் ஆதிக்கம் ஒரு சர்வாதிகாரியின் ஆதிக்கத்தைப் போன்றதல்ல. அது சூசகமானது. மந்திரி சபையில் உள்ள மற்ற அமைச்சர்களின் செல்வாக்கிற்கும், அதன் வெளியே உள்ள மற்றவர்களின் செல்வாக்கிற்கும் கட்டுப்பட்டுள்ளது. அதன் வெற்றி மற்றவர்கள் அளிக்கும் ஒத்துழைப்பில் தான் உள்ளதே தவிர, அதனுடைய ஆதிக்கத்தில் மட்டுமல்லவெனலாம்.

இங்கிலாந்து அமைச்சரவையானது கட்சிமுறையின் அடிப்படையில் அமைய வருவதால், பொதுமக்கள் சபையில் பெரும்பான்மை பெற்றுள்ள கட்சியின் ஆதரவுடன் நீடித்து வருகின்ற போதும், கட்சிக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக அதற்கு எப்போதும், பொதுமக்கள் சபையின் ஆதரவு இருக்கின்றது. பொதுமக்கள் சபையை கலைக்கும் அதிகாரம், அமைச்சரவையின் ஆற்றல் மிகு அதிகாரமாகும். 'அமைச்சரவை ஒரு படைப்புயிராகும், ஆனால் பிற படைப்புயிர்களைப் போலல்லாமல் தன்னைப் படைத்த வரையே அழிக்கவல்லது' என்று கூறும் போது,

பொதுமக்கள் சபையை அழிக்கவல்லது என்பது தெளிவாகின்றது எனினும் இன்று பொதுமக்கள் சபையின் பணிகள் உலகப் போர்கள் பொருளாதார நெருக்கடி, பொது நலப் பாதுகாப்புப் பணிகள் என்று பெருகிவிட்டதனால், பொதுமக்கள் சபை ஒரு பொறுப்புள்ள சபையாக தோற்ற மளிப்பினும், உண்மையில் இச்சபையின் ஆயுள் மந்திரிசபையில் பெற்றிருக்கும் நம்பிக்கையைப் பொறுத்தே அமைகின்றது. இல்லையெனில், மந்திரிசபை முடிக்கு பொதுமக்கள் சபையை கலைக்கும்படி ஆலோசனை கூறும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், பாராளுமன்றத்துக்குள் இணக்கத்தையும், அதன் அறிவுரையையும் பெற்று அமைச்சரவை சட்டங்களைக் கொண்டு வருகின்றனர். ஆயினும் இப்போதெல்லாம் பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் முக்கிய கூறுகளை மட்டும், இயற்றி அதிலுள்ள இடைவெளிகளை நிரப்பும் அதிகாரத்தை அமைச்சரவைக்கே விட்டு விடுகின்றது. இதை "வழங்கப் பெற்ற சட்டவாக்க உரிமை" (Delegated Legislation) என்கின்றனர்.

எவ்வாறாயினும், மந்திரிசபையானது தனது பூரண அதிகாரத்தைச் செலுத்தி மேலாதிக்கம் செய்ய முடியுமாயின் அதனை தடைசெய்ய மளவுக்கு பொதுசன அபிப்பிராயம் (Public Opinion) பெற்று விடுகின்றது. மந்திரி சபையானது பாராளுமன்றத்தில் எவ்வளவு பெரும்பான்மை பெற்றிருப்பினும் "பொதுமக்கள் அபிப்பிராயமானது" அரசுக்கெதிராக மாறும்போது அதனை மாற்றும் சக்தி அமைச்சரவைக்கு இல்லையெனில் அரசாங்கம் மாறிவிடும். இந்த முக்கியத்துவத்தை இறுதியில் பொதுமக்கள் பெற்று விடுகின்றனர். மேலும் பாராளுமன்றத்தின் மரபொழுங்கும் மந்திரி சபையைக் கட்டுப்படுத்தி விடுகின்றது. இங்கிலாந்து மக்கள், பழக்கவழக்கங்கள், மரபுகள், சம்பிரதாயங்களுக்கு முக்கியத்துவமளிப்பவர்கள். இவைகளும் மந்திரிசபை மேலாதிக்கம் கொண்ட ஒன்றாக மாறாமல் தடை செய்கிறது. இங்கிலாந்து அரசியலில் மாபெரும் சக்தியாக விளங்குவது எதிர்க்கட்சியாகும். சகல விடயங்களையும் ஒரு நிழல் அமைப்பொழுங்கின் கீழிருந்து அவதானித்து மந்திரிசபையை நெறிப்படுத்தும் பொறுப்பு இவ்வெதிர்க்கட்சிக்கு இருப்பதனால், மந்திரி சபை வல்லாட்சி செய்வது வரையறை செய்யப்பட்டு விட்டது.

சட்டவாக்கத்துறை

உலகிலுள்ள பாராளுமன்றங்களுக்கெல்லாம், பிரித்தானியப் பாராளுமன்றமே தாயாக விளங்குகின்றது. இது தற்கால சட்டமன்றங்களுக்குள் தொன்மை வாய்ந்ததாகும். மற்ற ஜனநாயக நாடுகளுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாகவும், பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறைக்கு ஒரு முன்னோடியாகவும், இது இருந்துள்ளது. பொதுமக்கள் சபை, பிரபுக்கள் சபையென்னும் இரு சபைகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றம் இங்கிலாந்தின் வரலாற்றுடன் பின்னிப்பிணைந்து வளர்ந்த ஒர் நிறுவனமாகும். ஆரம்பகாலத்தில் ஒரேயொரு அவையாக இருந்த பாராளுமன்றம் 14ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இருசபைகளைக் கொண்ட நிறுவனமாக மலரத் தொடங்கியது. எனினும், பிரபுக்கள் சபையானது மிக அண்மைக்காலத்தில் அதன் முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிட்டது. இங்கிலாந்து அரசியல் வரலாற்றில் பாராளுமன்றத்தின் வளர்ச்சி சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது.

(a) பொதுமக்கள் சபை (The House of Commons)

பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்தின் கீழ் சபையாகிய பொதுமக்கள் சபையே இங்கிலாந்து அரசியலில் முக்கியமானதெனலாம். இதனால், இங்குள்ள அரசியல் கட்சிகள் அதில் பெரும்பான்மை இடத்தைப் பெறுவதற்காக வேண்டி அதிக பிரயத்தனங்களுடன் போட்டியிடுகின்றன. 630 உறுப்பினர் இச்சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். 1948 ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட பிரதிநிதித்துவ சட்டப்படி 613 உறுப்பினர்களுக்கு குறையாமல் இருக்க வேண்டுமென உத்தேசமாக மதிப்பிட்டுள்ளனர். ஸ்கொட்லாந்திற்கு 71 உறுப்பினர்களுக்கு குறையாமலும், வேல்ஸுக்கு 35 உறுப்பினர்களுக்கு குறையாமலும், வட அயர்லாந்திற்கு 12 உறுப்பினர்களுக்கு குறையாமலும், இருக்க வேண்டுமென்று இச்சட்டத்தில் நிர்ணயம் செய்தனர். இவர்கள் தனி உறுப்பினர் தொகுதிகளிலிருந்து (single member constituencies), புவியியல் அடிப்படையில் 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட வாக்காளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இவர்களது பதவிக்காலம் பொதுவாக 5 ஆண்டுகளாகும். அதற்கு முன்னும் பொதுமக்கள் சபை கலைக்கப்படலாம். அவசரகாலங்களில் அவையின் காலம் நீடிக்கப்படலாம். உ+மாக உலகப் போரின் போது அவ்வாறு நீடிக்கப்பட்டிருந்தது.

சபாநாயகர் (Speaker)

பொதுமக்கள் சபையில் மிகத் தெளிவாகக் காட்சியளிப்பவர் சபாநாயகராவார். புதிய பாராளுமன்றம் கூடியவுடன் பொதுமக்கள் சபையின்

உறுப்பினர்கள் அவரைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர். இவர் விவாதங்களில் கலந்து கொண்டு பேசுவதில்லை மற்ற சமயங்களிலும் அவர் குறைவாகவே பேசுகின்றார். இவர் சபையின் சார்பில் பேசுவாரேயன்றி சபையில் பேசுவதில்லை. இவரின் நிலையும் மக்கள் சபையைப் போன்று மிகப் பழமையானது, ஆரம்ப காலத்தில் இச்சபையின் சார்பில் அரசோடு பேசும் உரிமையையும் இவர் பெற்றிருந்தார்.

இச்சபையின் விவாதங்களின் போது தலைமை தாங்க ஒருவர் அமர்த்தப்பட வேண்டுமென்பதையும், பொதுக்கருத்து உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்பதையும் சபையின் முடிவு அரசுக்கு அறிவிக்கப்பட வேண்டுமென்பதையும் உணர வந்த போது ஆங்கில நாட்டு வளர்ச்சியில் இப்பதவி நிலை கொள்ளவந்தது.

சபாநாயகர் என்ற முறையில் அவர்கட்சி சார்பற்ற முறையில் தலைமை வகித்து சட்டமன்ற நிகழ்ச்சிகளை நடாத்தி வைக்கின்றார். பதவியேற்ற நேரத்திலிருந்து இவர் எந்தக் கட்சியிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட போதிலும், கட்சித் தொடர்பற்றவராகி விடுகிறார். இவர் கட்சிக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வதில்லை. கட்சிக் கொள்கைகளை கலந்தாராய்வதில் மற்றவர்களோடு பங்குபற்றுவதில்லை. இதனால் அரசியலில் இவர் நடுநிலைமை வகிக்கின்றார்.

சபாநாயகரின் பொறுப்புக்களும், கடமைகளும், மிகப் பலவாகும். பொதுமக்கள் சபையின் முழுக் கூட்டத்திற்கும், தலைமை தாங்குதல் இவருடைய தலையாய பணியாகும். தலைமை தாங்கும் போது சபாநாயகர் பல கடமைப் பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றுகிறார். விவாதங்கள் ஒழுங்காக நடைபெற இவர் உறுதியளிக்க வேண்டும். உறுப்பினர்கள் தம் கருத்துக்களை தலைவரை நோக்கியே தெரிவிக்க வேண்டும். சபையில் நடவடிக்கைகள் வரம்பு மீறும் போது சபையில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுகின்றார். இவரது அதிகாரத்தை ஏற்க்க மறுக்கின்ற போது கூட்டத்தை சபாநாயகர் தள்ளி வைக்கலாம். அல்லது நீக்கி விடலாம். உறுப்பினர் ஒருவரின் கூற்று ஒழுங்குவிதிகளை மீறியதாக இருந்தால் அவரை மன்னிப்பு கேட்கச் சொல்லலாம். சபையிலிருந்து வெளியேறச் சொல்லவும் இவருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், விவாதங்கள் நிகழும் போது சபையின் சீரொழுங்கையும், மரபையும் வழுவாமல் பாதுகாக்கின்றார். உறுப்பினர்களைப் பேச அனுமதிப்பதும், எதிர்க்கட்சியினர் தமது கருத்தை, எடுத்துரைக்கப் போதிய வாய்ப்பளிப்பதும், சபையில் சமமான வாக்குகள் அளிக்கப்படும்போது தீர்மானிக்கும் வாக்கு (Casting vote) அளிப்பதும், ஒரு

குறிப்பிட்ட பிரச்சினை உடனே விவாதிக்கப்பட வேண்டிய முக்கியமான பிரச்சினையா? என முடிவு கூறுவதும், உரிமைப் பிரச்சினைகள் பற்றி இறுதித் தீர்ப்பளிப்பதும், விவாதத்தின் பின்னர் வாக்கெடுப்பை நடாத்தி, வாக்கெடுப்பின் முடிவை அறிவிப்பதும், இவரின் கடமையாகின்றன. சபையின் முக்கியமான பிரதிநிதி என்ற முறையில் இச்சபையின் முடிவுகளை முடிக்குத் தெரிவிப்பதும், ஒரு சட்டமானது சாதாரண சட்டமா? நிதி மசோதாவாவென தீர்மானிக்க வேண்டிய ஒருநிலை ஏற்படும் போது 1911 ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்ற சட்டத்திற்கேற்ப தீர்மானிக்கும் உரிமையும் இவருக்குண்டு. எவ்வாறாயினும் சபாநாயகரின் தீர்ப்புக்கள் இறுதியானவை. இவை பற்றி மேன்முறையீடுகள் செய்யப்படுவதில்லை.

பொதுமக்கள் சபையின் கடமைகளும் அதிகாரங்களும்

பாராளுமன்றத்தின் முக்கியமான அலுவல்களுள் சட்டமியற்றுவது மொன்றாகும். இப்பொது மக்கள் சபையானது "சட்டங்களை இயற்றுதல், உறுதி செய்தல், விரிவாக்குதல் ஆகிய அலுவல்களில் பாராளுமன்றம், இறைமையும், வரையிறைந்த அதிகாரமும் பெற்றுள்ளது. இதனால் பொது மக்கள் சபையானது ஏனைய நாடுகளில் காணப்படும், சட்டமன்றங்களைப் போலல்லாமல், சட்டவாக்க அதிகாரத்தைப் பொறுத்த வரையில், அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் சக்தியையும் பெற்றுள்ளது. இச்சபையில் சமர்ப்பிக்கப்படும் சாதாரண சட்டங்கள், நிதி சம்பந்தமான சட்டங்களில், சாதாரண சட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் பொதுமக்கள் சபையும், பிரபுக்கள் சபையும் சமமான அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் கருத்து முரண்பாடற்ற மசோதாக்கள் முதலில் பிரபுக்கள் சபையிலேயே கொண்டுவரப்படுகின்றன. நிதி மசோதாக்கள், பொதுமக்கள் சபையில்தான் கொண்டு வரப்படுகின்றன.

இப்பொதுமக்கள் சபையின் கடமைகளை நோக்கின்,

- (அ) அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பது, கண்காணிப்பது திறனாய்வு செய்வது.
- (ஆ) விவாதங்கள் நடாத்தி, வாக்காளர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை விளக்குவதும், மெய்ப்பிப்பதும், காலத் தேவைக்கேற்ப முக்கியமான பிரச்சினைகளை அணுகி மாற்றுவழிகளைக் கூறி மக்களுக்கு அறிவு புகட்டுவது.
- (இ) நிர்வாகத்துறையோடு தனிமனிதன் கொண்டிருக்கும் தொடர்பினை வரையறை செய்து, தனிமனித உரிமைகள் பேணப்பட வழிவகைகள் செய்தல்

(ஈ) வரவு செலவுத்திட்டத்தின் மூலம் நாட்டின் பண, வரவு, செலவுகளை வரையறை செய்தல்.

(உ) சட்டமியற்ற உதவுதல், போன்ற இன்னோரன்ன முக்கியமான கடமைகளைச் செய்கின்றது.

சட்டத்துறையினைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு மசோதாவானது சட்டமாவதற்கு முன்னர் பல்வேறு சட்டங்களை முதல்நிலை, இரண்டாம் நிலை, மூன்றாம்நிலை, வாசிப்புக்களின் போது மசோதா பற்றிய அறிமுகமும், உள்ளடக்கமும் தெரிவிக்கப்பட்டு, அறிக்கை நிலைக்கு அனுப்பப்படும் போது மசோதா பற்றிய பல்வேறு விவாதங்களை நடாத்தவும், இறுதியாக பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியுடன் முடியின் கையொப்பத்திற்கு மசோதாவை அனுப்புவது பொதுமக்கள் சபையின் தொழிற்பாடாகின்றது.

நிர்வாகத்திற்கும், சட்டத்துறைக்கும் இடையில் இருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பானது தனிமனித உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல், அரசாங்கத்தின் குறைநிறைகளை இனங்காணல், பொதுமக்கள் சபையின் வழக்கமான செயல் முறையின் சிறப்பியல்புகளை அதிகரிக்கச் செய்கின்றது.

அரசாங்க கொள்கைத் திட்டங்களில் காணப்படும் நன்மை, தீமைகள் விவாதிக்கப்படும் போது பொதுமக்கள் சபையில், எதிர்க்கட்சியின் அறைகூவல் நடவடிக்கைகள் காரணமாக இச்சபை முன்வரும் எல்லா நடவடிக்கைகளையும், பொதுமக்களுக்கு தெளிவுபடுத்தும் செயற்பாட்டையும் செய்கின்றது. 'நாட்டுக்குத் தெரியாதவற்றை இச்சபை தெரிவிக்கின்றது. நாம் கேட்கக் கூடாதவற்றை சபை தெரிவிக்கின்றது,' இப்பொது மக்கள் சபை நாட்டின் பேராய்வு மன்றமாக விளங்குகின்றது.

மேலும் அமைச்சரவை பொதுமக்கள் சபைக்குப் பொறுப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. அமைச்சரவை கொண்டுவரும் திட்டங்களை பொதுமக்கள் சபை ஏற்க மறுக்கலாம், ஆயினும் நடைமுறையில் இப்போது அவ்வாறு நடைபெறுவதில்லை. ஏனெனில் அமைச்சரவைக்குப் பொதுமக்கள் சபையில் பெரும்பான்மை ஆதரவு இருப்பதனால், இது பொதுமக்கள் சபையைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. ஆனால் பொதுமக்கள் சபை அரசாங்கத்தின் கொள்கைளிலுள்ள குறைகளை எடுத்துக் கூறுவதன் மூலமாக அரசாங்கத்தை வழிநடாத்தும் போது அதன் நிர்வாகத்துறையுடனான தொடர்புகளைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

இப் பொதுமக்கள் சபையானது இன்று வரவு செலவுத்திட்டத்தைத் தயாரித்து நிறைவேற்றுகின்றது. இதனால் அரசாங்கம் கொண்டிருக்கும் நிதி சம்பந்தமான கொள்கைகள் இப்பொதுமக்கள் சபையின் ஊடாகவே

செய்யப்பட வேண்டியதன் காரணமாக நாட்டின் நிதிசம்பந்தமான நடவடிக்கைகளை செப்பனிடும் ஒரு சபையாகவும் இது விளங்குகின்றது.

இன்றைய நிலையில், இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் அதிக அதிகாரம் செலுத்தும் ஒரு சபையாக இப்போது மக்கள் சபை விளங்குகின்றது. ஏனெனில் இது "அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதன்றி, குறைகளைக் கூறும் அரசங்கமாகவும், பொதுமக்கள் கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் மையமாகவும் சிறந்த பணியாற்றி வருகின்றது."

(b) பிரபுக்கள் சபை (The House of Lords)

இங்கிலாந்தின் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு முன்னர் பிரபுக்கள் சபையானது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும், மதிப்புக் குரியதாகவும் விளங்கியது. இப்போது வலிமை இழந்து பொதுமக்கள் சபையின் தயவால் வாழும் ஒரு சபையாக மாறிவிட்டது. இப்பிரபுக்கள் சபையானது ஒரு இரண்டாம் சபையாக மாத்திரமன்றி, ஒரு இரண்டாம் தர சபையாகவும் மாறிவிட்டது. அந்தளவுக்கு அதன் அதிகாரங்களும், கடமைகளும் குறைக்கப்பட்ட ஒரு சபையாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கிலாந்து அரசியலானது ஒற்றையாட்சி அரசாங்க நடைமுறையுடன் கூடிய ஒன்றாக விளங்குவதால் இப்படியான ஒரு மேல் சபை தேவையில்ல என்னும் வாதம், பேசப்படுகின்றது. எனினும் இங்கிலாந்தின் பழமையின் சின்னமாக நீடித்திருந்து வருகின்றது.

இந்தப் பிரபுக்கள் சபையில் அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இளவரசர்கள், பரம்பரைப் பிரபுக்கள், ஆயுட்காலப் பிரபுக்கள், ஸ்கொட்லாந்துப் பிரபுக்கள், அயர்லாந்து பிரபுக்கள், சட்டப்பிரபுக்கள், மதப்பிரபுக்கள் என்று ஏறக்குறைய 800 முதல் 900 வரையிலும் உறுப்பினர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்களுள் பெரும்பான்மையினர் மரபு வளிப்பிரபுக்கள், அவர்களது எண்ணிக்கைக்கு வரம்பில்லை. முடி, பிரதம மந்திரியின் ஆலோசனையின் பெயரில் எத்தனை பெயரையும் நியமிக்கலாம். ஐக்கியச் சட்டமானது 1707 ம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்டு அதன்படி புதிய பாராளுமன்றமொன்று கூடுகின்றபோது ஸ்கொட்லாந்துப் பிரபுக்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி தங்களுக்குள் 16 பேரைத் தெரிவு செய்தல் வேண்டுமென்றது. 1800 ஆம் ஆண்டின் ஐக்கியச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்ட போது ஐரிஸிலிருந்து ஆயுள்பிரபுக்களாக இருப்பதெட்டுப் பிரபுக்கள் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டுமெனக் கேட்கப்பட்டது. ஆனால் 1922 ஆம் ஆண்டு அயர்லாந்து விடுதலை பெற்றதிலிருந்து இந்த நடைமுறை அமுலில் இல்லாமல் செய்யப்பட்டது.

மரபுவழிவந்த பிரபுக்களையும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரபுக்களையும் தவிர, காண்டர்பரி, யார்க் நகரின் இருபேராயர்களும் இருபத்தி நான்கு ஆயர்களும் தங்கள் பதவிகள் காரணமாக பிரபுக்கள் சபையில் அமர்கின்றனர். மேலும் ஒன்பது சட்டப் பிரபுக்கள் (Law Lords) அல்லது மேல் தீர்ப்புப் பிரபுக்கள் (Lord of Appeal ordinary) இருக்கின்றனர். இவர்களும் ஆயுட் காலப்பிரபுக்களே, எனினும் புதிதாக பிரபுக்களை பிரபுக்கள் சபையில் உருவாக்கும் போது அவர்களின் பெயர்களின் புகழ்ப்பட்டியலினை (Honours List) அறிவிப்பது வழக்கமாயிற்று. 1958 ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்கு வந்த ஆயுட்காலப் பிரபுக்கள் சட்டம். (Life Peerage act) ஆயுட்காலத்துக்கு மட்டும், பிரபுப் பட்டம் பெறும் பிரபுக்களை முடிநியமிக்கலாமென அனுமதித்தது. 1963 ஆம் ஆண்டு பிரபுக்கள் சட்டம் மரபுவழிப்பிரபுக்கள் தமது பட்டத்தையும், பதவியையும் ஆயுள் முழுவதும் கொண்டிருக்க உரிமையளித்தது.

பிரபுக்கள் சபையிலுள்ள அதிகாரிகள் அனைவரும், நியமனம் செய்யப்படுகின்றனர். பிரபுக்கள் சபையின் கூட்டங்களுக்கு தலைமை வகிப்பவர்கள் சான்சலர் பிரபுவாவர். இவர் இச்சபையில் அனுமதியையும், ஒழுங்கையும் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பிரபுக்கள் சபையே அப்பணியைச் செய்து கொள்ளும்.

பிரபுக்கள் சபைக் கூட்டங்களில் யார் பேசுவது என்பதையும், அச்சபையே முடிவு செய்து கொள்ளும். பிரபுக்கள் சபையில் பிரபுக்கள் பேசும்போது விளித்துப் பேச வேண்டியதில்லை. எமது பிரபுக்களே (My Lords) என்று பிரபுக்களை விளித்துப் பேசினால் போதும். மற்றைய அரசியற் கட்சி உறுப்பினர்களைப் போன்று சான்சலர் பிரபு சாதாரணமாகப் பேசலாம். சாதாரண கட்சி உணர்வோடு வாக்களிக்கலாம்.

ஆனால் இச்சான்சலர் பிரபுக்கு இறுதிநிர்ணய வாக்கு (Casting Vote) கிடையாது.

பிரபுக்கள் சபையில் ஒரு பொதுநிலைக் குழுக்களை அமைப்பதோ, ஆய்வுக் குழுக்களை அமைப்பதோ இல்லை. பிரபுக்கள் சபை விரும்பினால், அவ்வித குழுக்களை அமைத்துக் கொள்ளலாம். இப்பிரபுக்கள் சபையானது மிகவும் மதிப்புக்குரிய சபையாக பணியாற்றி வந்திருக்கின்றது. பொதுமக்கள் சபையைக் காட்டிலும், பிரபுக்கள் சபைதான் கவர்ச்சியாக இருந்துள்ளது. இங்கிலாந்து அரசியல் வளர்ச்சியில் அதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்துப் பேசுவதற்கில்லை'' ஆயினும் இதன் நிலை மிகவும் சிக்கலான ஒன்றாகிவிட்டது.

இதன் அதிகாரங்களை நோக்கின் சட்டவாக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் பணம் மசோதாக்களைத் தவிர, சாதாரண மசோதாக்கள் எல்லாம் இரு சபைகளிலும் முதலில் சமர்ப்பிக்கப்படலாம். ஆனால் தனிமசோதாக்களையும், நிதி சார்ந்த மசோதாக்களையும் தவிர, ஒரு சில மசோதாக்களே பிரபுக்கள் சபையில் முதன் முதலில் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றது. பிரபுக்களை சபையிலும், பொதுமக்கள் சபையைப் போல மசோதாக்கள் ஐந்து நிலைகளைக் கடக்க வேண்டியுள்ளது.

இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தின் இருசபைகளும் சமமான அதிகாரங்களையே கொண்டிருந்தன. ஆனால், பண மசோதாக்களைப் பொறுத்தவரையில் அதன் அதிகாரமானது 1911ம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்ட சட்டத்தின்படி குறைக்கப்பட்டு விட்டது. 1909 ஆம் ஆண்டு திரு.லாயிட் ஜோர்ஜ் கொண்டு வந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திற்கு பிரபுக்கள் சபை ஆதரவளிக்க மறுத்தமையால், இவ் 1911ம் ஆண்டுச் சட்டமானது நிதிசம்பந்தமான மசோதாக்களில் பிரபுக்கள் சபைக்கிருந்த அதிகாரத்தைக் குறைத்தது. பிரபுக்கள் சபையில் ஜூன் 9, 1948 ல், சீர்திருத்த மசோதாவை நிராகரித்த போது, அது அப்போதிருந்த தொழிற்கட்சி அரசாங்கத்துக்கு ஒரு சிக்கலான நிலைமையை ஏற்படுத்தியது. இதனைத் தொடர்ந்து, பிரபுக்கள் சபையானது ஒரு மசோதாவை இருமுறைதான் தடுத்து வைத்திருக்க முடியுமென 1949 ம் ஆண்டுச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதுடன், பிரபுக்கள் சபையின் மீதியாக விருந்த அதிகாரங்களும் குறைக்கப்படலாயிற்று. ஆயினும், பாராளுமன்றச் சட்டங்கள் பிரபுக்கள் சபையின் அதிகாரங்கள் சிலவற்றை இன்னும் விட்டு வைத்திருக்கின்றன. பிரபுக்கள் சபையானது சாதாரண மசோதாக்களை ஓராண்டிற்கு நிறைவேறாது தடுத்து வைக்கலாம். இந்த தற்காலிக மறுப்பாணை (Suspensive Veto) அம் மசோதாவை முற்றிலும், நிறைவேறாது தடுத்து விடவும் கூடும். அதற்கிடையில் பல மாற்றங்கள் நிகழக்கூடும். ஒருபொதுத் தேர்தலின் போது பொதுமக்கள் சபையில் கட்சிகளின் சமநிலைகள் மாறிவிடக்கூடும். அதனால் பொதுமக்கள் சபை அம்மசோதாவை மீண்டும் பிரபுக்கள் சபையின் முன் சமர்ப்பிக்கப்படாமலும் விட்டுவிடலாம்.

பிரபுக்கள் சபை நீண்டகாலமாக இறுதி முறையீட்டு நீதிமன்றமாகப் பணியாற்றி வந்தது. (Final Courts of appeal) பிரபுக்கள் சபை இந்தப் பணியை ஆற்றுவதில் பொதுப்படையான அதிருப்தி நிலவியதால், பிரபுக்கள் சபையில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சில சட்டப் பிரபுக்களை (Law Lords)நியமனம் செய்தனர். சட்டம் தெரிந்த பிரபுக்கள் முறையீட்டு வழக்குகள் விசாரித்து வந்ததனால், மக்களிடையே காணப்பட்ட அதிருப்தி அகன்றது. ஆயினும் பின்வரும் மூன்று காரணம்

களுக்காக பிரபுக்கள் சபை சட்டமியற்றும் வேலைகளைச் செய்வதை இங்கிலாந்து மக்கள் விரும்பவில்லை.

- (1) இச்சபையிலுள்ள 90% மான உறுப்பினர்கள் பரம்பரைப் பிரபுக்களாவர். அவர்கள் பிரபுக்களாக இருக்கின்ற காரணத்தினாலேயே பிரபுக்கள் சபையில் உறுப்பினர்களாக இருக்க தகுதி பெற்றுள்ளனர். இந்தப் பிரபுக்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கத் தேவையில்லை யென்றும்,
- (2) பிரபுக்கள் சபையில் பெரிதும் நிலப்பண்ணையாளர்களும், தொழிலதிபர்களும் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுள்ளதைப் போன்று நடுத்தர வகுப்பினரும், தொழிலாளர்களும் இச்சபையில் அங்கம் வகிக்கவில்லை.
- (3) பிரபுக்கள் சபையிலுள்ள உறுப்பினர்கள் கன்சர்வேடிவ் கட்சியை மட்டுமே ஆதரிக்கின்றவர்களாகக் காணப்படுவதுமாகும்.

எவ்வாறாயினும் இப்பிரபுக்கள் சபையானது, நிர்வாக ரீதியான சில கடமைகளையும் செய்கின்றது. அமைச்சர்களிடம் கேள்வி கேட்பதற்கும், அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் பற்றி விவாதிப்பதற்கும் அதற்கு உரிமையுண்டு. உயர் நீதிபதிகளை பதவியிலிருந்து நீக்குவதிலும் பிரபுக்கள் சபை, பொதுமக்கள் சபையைப் போல் சமமான அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது.

இச்சட்ட, நிர்வாக அதிகாரங்களைப் போன்று பிரபுக்கள் சபையானது நீதித்துறை அதிகாரங்களையும் பின்வரும் மூன்று வகைகளில் செலுத்துகின்றது.

- (1) மேல் முறையீட்டு நீதிமன்றமாகச் செயற்படுகின்றது. அவ்வாறு செயற்படும்போது சட்டப்பிரபுக்களே இதில் அமர்வது வழக்கம்.
- (2) பொதுமக்கள் சபை குற்றம் சாட்டும் உத்தியோகத்தர்களைப் பிரபுக்கள் சபை விசாரிக்கும். ஆனால் இப்போது அமைச்சரவை பொதுமக்கள் சபைக்குப் பொறுப்புள்ளதாக இருப்பதால், இத்தகைய குற்றச் சாட்டுக்கள் (Impeachment) வழக்கொழிந்து போயுள்ளன.
- (3) பிரபுக்கள் சபைக்கு அரசதுரோக குற்றம் சாட்டப்பட்ட பிரபுக்களை விசாரிக்க உரிமையுண்டு. ஆனால் 1936 ஆம், ஆண்டுக்குப் பின்னர் இந்த உரிமையைப் பிரபுக்கள் சபை இழந்துவிட்டது.

பிரபுக்கள் சபையின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்ட பின்னர் அச்சபை நாட்டுக்குத் தேவைதானா? என்ற பிரச்சினை கிளம்பியுள்ளது. ஒரு மேல்சபை பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறைக்கு தேவைதான் என்று வைத்துக்

கொண்டாலும், பரம்பரைப் பிரபுக்களை அதிகமாகக் கொண்ட இப் பிரபுக்கள் சபை இங்கிலாந்தில் ஏன் நீடிக்க வேண்டுமெனவும் எண்ணுகின்றனர். ஆயினும், இச்சபையானது பொதுமக்கள் சபை நிறைவேற்றிய மசோதாக்களை மறு ஆய்வு செய்யும் வேலையை ஒழுங்காகச் செய்கின்ற தென்றும், இதனால் அவசரமாக சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதை தடுக்கின்றதென்றும், வேலைப்பழுவின் காரணமாக பொதுமக்கள் சபை நுணுக்கமாக ஆராய்வு செய்யாத சட்டங்களை ஆய்வு செய்கின்ற தென்றும், மேலும் சட்டம் சம்பந்தமான விவாதங்களை இப்பிரபுக்கள் சபை ஒழுங்காக மேற்கொள்வதனால் பொதுசன அபிப்பிராயம் ஏற்பட வழி பிறக்கின்றது எனவும் கூறப்படுகின்றது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அறிவில் முதிர்ந்த சிலர் பொதுமக்கள் சபைக்கு தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெல்ல முடிவதில்லை. ஆயினும் அவர்களைப் பிரபுக்கள் சபைக்குச் சேர்த்துக் கொள்வதால், அவர்களின் துறை சார்ந்த சேவைகளை நாடு பெற்றுக் கொள்வதுடன், இப்பிரபுக்கள் சபை இன்று, பொதுமக்கள் சபைக்குத் தடையாக இருப்பதில்லை என்பன போன்ற பல காரணங்களின் அடிப்படையில் இச்சபை இன்னும் நிலைத்து நின்று வருகின்றது.

நீதித்துறை

ஐனநாயகவாட்சியானது, நீடித்து நிலைத்திருக்க வேண்டுமாயின், பொதுமக்கள் சபையில் இயற்றப்படுகின்ற சட்டங்கள் புறக்கணிக்கப்படாமலும், மீறப்படாமலும் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டும். இவ்வாறான பாதுகாப்பு நிறுவனங்களாக நீதிமன்றங்கள் அமைந்து விடுகின்றன. நியாயமாகவும், நீதியாகவும், விரைவாகவும், வழக்குகளை பரிசீலனை செய்து, மதிப்பையும் பெற்றதாக அவை செயலாற்ற வேண்டும். சட்டமும் ஒழுங்கும், பேணி நாட்டில் அமைதி பேணப்படல் வேண்டும். இவ்வாறான தன்மைகளுக்கு காரணமாக அமைவது நீதியின் சுதந்திரமாகும்.

இதனால் நீதிமன்றங்களின் பணிகளாவன;

- (1) பாராளுமன்றம் இயற்றும் சட்டமொன்றினை திட்டவட்டமாக நிர்ணயம் செய்யும் பொறுப்பு.
- (2) அரசாங்கமானது தான் எடுக்கும் கொள்கைத் திட்டங்களின் அடிப்படையில் ஒரு சர்வாதிகாரமாக மாறாமல் தடுக்கும் பொறுப்பு; சட்டங்களின் நடைமுறையின் போது அதிகாரிகளுக்கும் மக்களுக்கும் ஏற்படும் மோதல்களைத் தீர்க்கும் நீதிமன்றமாகச் செயற்படல்.

- (3) சட்டங்களை மீறுபவர்களுக்குரிய தண்டனைகளை அளித்தல்.
- (4) மக்களிடையே ஏற்படும், சிவில், கிரிமினல் பிரச்சினைகளையும், வழக்குகளையும் விசாரித்து தீர்ப்புக் கூறல்,
- (5) மக்களின் உரிமைகளில் மற்றவர்கள் தலையிடாது பாதுகாத்தல்.
- (6) பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் குறைகளை விசாரித்து, அவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்து வைத்தல்,

இந்நீதித்துறையானது பின்வரும் இரண்டு அம்சங்களின் அடிப்படையில் வளர்ச்சி பெற்றுவந்துள்ளது.

- (1) நீதித்துறை, அரசாங்கத்தின் ஓர் அங்கமாகக் கருதப் பெற்று, நீதி வழங்கிவருகின்றது.
- (2) நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புக்கள் முடிவானவையாக இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது. தவிர, நீதித்துறை சட்டமியற்றும், நிர்வாகம் செய்யும் துறைகளின் கீழ் கட்டுப்படாமல் சுதந்திரமாக இயங்க வேண்டும் என்ற அம்சமும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

இங்கிலாந்தில், குற்றவியல் (Criminal) வழக்குகளுக்கென்றும்; உரிமையியல் (Civil) வழக்குகளுக்கென்றும், இருவகையான நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. நீதிபதிகளை முடியானவர் பதவியில் அமர்த்துகிறார். நீதிவழுவாது நெறிமுறை தவறாது இருக்கும்வரை அவர்கள் பதவியிலிருக்கலாம். சட்டத்துக்கு முரணானவகைகளில் ஈடுபடாமல் இருக்கும் போது அவர்கள் பதவி நீடிக்கப்படுகின்றனர். பாராளுமன்றத்தின் இருசட்டசபைகளின் வேண்டுகோளின் பெயரில் முடி அவர்களை பதவியிலிருந்து நீக்க முடியும். இங்கிலாந்து பாராளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்களை அரசியலமைப்புக்குப் புறம்பானவையா? இல்லையா? என்று தீர்ப்புக் கூறுவதோடு, அரசின் உத்தியோகத்தர்களும், சாதாரண மக்களைப் போலவே சாதாரண நீதிமன்றங்களில் விசாரிக்கப்படுகின்றன.

இங்கிலாந்து அரசியல் வரலாற்றில் நீதித்துறையானது சாக்ஸன் (Saxon) காலத்திலிருந்து, அரசனின் ஒரு புறம்பான அதிகாரம் செலுத்தும், ஒரு துறையாகவே கருதப்பட்டு வந்தது. இதனால், மன்னர்களே நீதியை வழங்கி வந்தனர். இன்றும் கூட, மன்னரின் நீதிபதிகள் (Queen's Judges) மன்னரின் நீதிமன்றங்கள் (Queen's Courts) மேன்மை தங்கிய மன்னரின் சிறைச்சாலைகள் (Her majesty's Prisons) என்றுதான் வழமையாக அழைக்கப்படுகின்றன.

நீதித்துறையும், நிர்வாகமும் ஒன்றோடொன்று சேர்த்து செயற்படும் போக்கே இங்கிலாந்தில் ஆரம்பகாலத்தில் காணப்பட்டது. இருப்பினும் நாகரீகம் வளர்ச்சியடைந்து, சுதந்திரம், உரிமைகள், பாதுகாப்பு பற்றிய எண்ணங்கள் வளர்ச்சியடைந்த போது, நீதித்துறை நீதிமன்றம் (The Court Exchequer) தோற்றுவிக்கப்பட்டு, அரசு குடும்பத்தினின் நடவடிக்கைகளில் கவனம் செலுத்தியதுடன், பின்பு இது பொதுமக்களை விசாரணை செய்யும் நீதிமன்றங்களின் (The Courts of Common pleas)கைக்கு மாறியது. நாளடைவில் பொதுமக்களின் வழக்குகள் அதிகரித்த போது அனைவருக்கும் தீர்ப்புக் கூறுவதில் ஏற்பட்ட காலதாமதமானது அரசனின் நீதிமன்றம் (The Court of King's Bench)தோன்றவும், இதில் மிகவும் முக்கியமான வழக்குகளை மட்டும் அரசன் விசாரணை செய்ய நேரிட்டதால், அரசனின் நீதிமன்றம் வளர்ச்சியுற்று, வழக்கு நீதிமன்றங்களாக மாற்றமடைந்தன (Assize Courts) இந்த நீதிமன்றங்களில் வழக்குகள் அதிகமாக வரநேரிட்டதாலும். வெஸ்மினிட்டரில் உள்ள பொதுச்சட்ட நீதிமன்றங்களில் பணியாற்ற வந்த நீதிபதிகளையும், அரசாங்க நீதிமன்றங்களில் நியமித்ததால், இந்த நீதிமன்றங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. எனினும், நாளடைவில், வர்த்தகம், கைத்தொழில், தொழில் நுட்பம் போன்றவைகள் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிய போது சான்சரி நீதிமன்றம் (The Court of Chancery)தோற்றம் பெற்றதுடன், அன்றாட சிக்கல்களை தீர்க்கும். ஒருநிறுவனமாக மாறலாயிற்று. குடியேற்றவாதம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அதன் அதிகார வீச்சினைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டி கடற்படைகள் அதிகரிக்கப்படத் தொடங்கிய போது கடற்படை நீதிமன்றம் (The Courts of Admiralty)போன்றவைகள் உருவாக்கப்பட்டு கடற்படைத் தளபதிகள் தீர்ப்பு வழங்கும். ஒரு நடைமுறையும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. மேலும் வளர்ச்சியுற்ற ஒரு நவீன சமுதாய அமைப்பு இங்கிலாந்தில் தோற்றம் பெறவந்த போதும், ஏற்பட்டு வந்த பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்து அவற்றுக்கு தீர்ப்பு வழங்க வேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணம் தோன்றிய போதும், உள்ளூர் நீதிமன்றங்கள் (Local Courts) தோன்றி செயற்பட வந்தன.

சட்டவாட்சி / சட்டத்தின் ஆட்சி (Rule of Law)

இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பின் தனிச் சிறப்புகளில் ஒன்றாக இந்த சட்டவாட்சி அமைந்து விடுகின்றது. மக்களாட்சித் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அரசாட்சி செய்வதற்கு அரசுக்கு சில அதிகாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதேவேளையில், மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான சட்டங்களும், இயற்றப்பட்டுள்ளன. மக்களின் உரிமை

கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்றால், அரசாங்கம் சட்டங்களை மதித்தல் வேண்டும். அரசாங்கங்கள் காலத்திற்கு காலம் மாறிக் கொண்டு போகலாம். ஆனால், சட்டம் நிரந்தரமானது ஆகவே அதன் முதன்தன்மையே ஆட்சி செய்ய வேண்டுமென்று கூற வருவதே சட்டவாட்சியாகும்.

இங்கிலாந்து நாட்டில் மன்னருக்கும், மக்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட போராட்டத்தில், மக்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்ட உரிமைப் பட்டயம் (1215) உரிமைகள் மசோதா (1628) போன்றவைகள் கொண்டு வரப்பட்டதற்குக் காரணம் நாட்டின் பொதுவான சட்டத்தை அரசன் புறக்கணித்து நடந்தமையே யாகும். இதனால் இறுதியில் பாராளுமன்றம் மக்களின் உரிமைகளை வரையறை செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. இதனால் அரசு ஒழுங்கொன்று ஒழுங்கமைப்புக்குள் வந்தபோது, சட்டத்தின் இறைமைத் தன்மையை ஏற்றுக் கொள்ள வந்தது. இதனால் 19 ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பேராசிரியர் ஏ.வி.டைசி (A.V.Dicey) என்பவர், சட்டவாட்சி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்

“ஆங்கில அரசியல் அமைப்பின் அடிப்படைக் கருத்தே சட்டத்தின் இறைமையாகும்” என்றார். இதன்படி சட்டவாட்சியின் பின்வரும் தன்மைகள் பேணப்படல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

(1) நாட்டின் அதிகார பூர்வமான சட்டத்தை ஒருவன் மீறுகின்ற போது, அவனை சட்டத்தின் முன்னிறுத்தி, நீதிமன்றங்கள் தான் விசாரிக்க வேண்டுமென்றும், மாறாக வேறு எவராலும், எவற்றாலும் தண்டிக்கப்படக்கூடாது என்றும். இதன்படி ஒருவன் தண்டிக்கப்படுவதற்கு 3 நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும்.

(அ) அவன் சட்டத்தை மீறியிருக்க வேண்டும்.

(ஆ) அந்தக் குற்றச்சாட்டு நிரூபிக்கப்படல் வேண்டும்.

(இ) நாட்டிலுள்ள சாதாரண நீதிமன்றங்களில் அவன் குற்றச் சாட்டுக்கள் நிரூபிக்கப்பட்டு உறுதிப்படுத்தப்படல் வேண்டும். இந்த மூன்று நிபந்தனைகளும் ஒரே காலத்தில் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும்.

(2) சட்டத்திற்கு முன் யாவரும் சமன், நாட்டில் எவ்வாறான அதிகார முடைய அதிகாரியாயினும், அல்லது சாதாரண மகனாயினும் சட்டத்தின் முன் வேறுபாடின்றி நடத்தப்படுவர்.

(3) தனிமனிதனின் உரிமைகளின் விளைவாக அரசியலமைப்பின் விதிகள் தோன்றினவே தவிர, அரசியலமைப்பின் விதிகள் காரண

மாகத் தனிமனிதனின் உரிமைகள் பிறக்கவில்லை. தனிமனிதனின் உரிமைகளைப் பற்றித் தனிப்பட்ட வழக்குகளில் நீதிமன்றங்கள் அளித்த தீர்ப்புக்களின் விளைவாக அரசியலமைப்பின் விதிகள் வளர்ந்தன வென்றும், இது இங்கிலாந்தின் தனிமனிதர்களின் உரிமைகளைக் காப்பதில் நீதிபதிகள் ஆற்றிவந்த பணிகளை வலியுறுத்தியது என்றார்.

டைசியின் மேற்கூறிய அடிப்படைக் கொள்கைகள் தான் இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது என்று பலர் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. சேர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் (sir Ivor Jennings) கூறும் போது சட்டத்தின் ஆட்சி மாத்திரம் ஆங்கிலேய அரசியல் அமைப்பு ஏற்படுவதற்கு காரணமில்லை என்கிறார். டைசியின் கருத்து அவர் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலைகளுக்கு பொறுத்தமானதாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்று, அரசாங்கம், கல்வி, பொருளாதாரம், பொதுநலம் போன்ற துறைகளில் அக்கறை செலுத்தத் தொடங்கியபோது, அதுபொது நலத்துக்கான சட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டியிருப்பதால், நிருவாகத் துறை சார்ந்த அதிகாரங்களைப் பெறத் தொடங்கியது. தனிப்பட்ட வர்களின் உரிமைகளை அரசாங்கம் பாதுகாக்க வேண்டுமென்றிருந்தாலும், சமூகத்தின் நலன்களையும் பாதுகாக்க வேண்டியுள்ளது. திட்டமிட்ட பொருளாதார அமைப்பும், பொதுநல அரசாங்கமும், அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளாக இருக்கின்ற பொழுது, தனிப்பட்ட வர்களின் உரிமைகளை மாத்திரம் பாதுகாப்பதென்பது கடினமென்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும், இன்று அரசாங்கத்தின் அலுவல்கள் பெருகி வருகின்றன. சட்டங்களை அரசாட்சி செய்வதற்கு ஆட்சித்துறை அறிவு தேவைப்படுகின்றது. இத்தகைய அறிவைச் சாதாரண நீதிபதிகளிடம் காண்பதரிது, அதனைச் செய்வதற்கு நிர்வாகத்துறையின் தயவு தேவைப்படுகின்றது.

எந்தச்சட்டமும் மக்களின் தேவைகளுக்காகவும், அவர்களின் பாதுகாப்புக்காகவும் இயற்றப்படுகின்றது. மக்களது விருப்பத்திற்கு மாறான சட்டங்கள் பயனற்று விடுகின்றன. "சுதந்திரம், மக்களின் இதயங்களில் உள்ளது, அச்சுதந்திரம் அங்கு இறந்து விட்டதென்றால், எந்த அரசியல் அமைப்பும், எந்தச் சட்டமும், எந்த நீதிமன்றமும், அதைக் காப்பாற்ற முடியாது" என்று ஒரு அமெரிக்க அறிஞர் கூறினார். மேலும், டைசி, எண்ணியது போல்லல்லாமல், நிர்வாகத்துறைச் சட்டம் (Administrativ Law) நிலவும், பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் அரசாங்க நிர்வாகிகளுக்கு மட்டுமன்றி, தனிப்பட்ட மக்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பிரான்சில் நிர்வாகிகளின் தவறுகளை "நிர்வாகத் தவறு" (Faullt

of Service) என்றும், தனிப்பட்டவரின் தவறு (Personal Fault) என்றும் வேறுபடுத்தி மக்களின் பாதுகாப்புக்கு வித்திடப்பட்டுள்ளது. இதனால் நவீன அரசு நடைமுறைகளில் சட்டவாட்சியென்பது, நாட்டின் நடைமுறைகளுக்கேற்ப, நடைபெறும் ஒன்று என்று கூறுகின்றார்.

பிரித்தானியா அரசியல் கட்சிகள்

இங்கிலாந்தில் அரசியற் கட்சிகள் இரண்டாம் சார்ல்ஸ் அரசரின் காலத்தில்தான் தோற்றம் பெற்றன. அதற்கு முன் பாராளுமன்றத்தில் சில குழுக்கள் காணப்பட்டன. திருச்சபையை விரும்புவர்களும் அரசனையும் அரசுவையையும் ஆதரிப்பவர்கள் ஒரு கட்சியாகவும், ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபை முறைகளைக் கொண்டிருந்த தேசிய திருச்சபையினை தாக்கிய சீர்திருத்த சமயவாதிகள் ஒரு கட்சியாகவும் பாராளுமன்றத்தில் செயற்பட்டனர். இருந்த போதிலும் அரசன் இறையுரிமை கோரிய போது இவ்விரு கட்சியினரும் அதை எதிர்த்ததோடு பாராளுமன்றத்தின் இறைமையை நிலை நாட்ட விரும்பின. திருச்சபையின் ஆதரவாளர்கள் புரட்சி செய்ய விரும்பாது போருக்குத் தயாரான போது தான் திருச்சபை அரசன் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டது.

பாராளுமன்றத்தின் இறைமை இறுதியாக நிலை நாட்டப்பட்ட பின் அரசன் ஆட்சியில் அமர்த்தப்பட்ட பின்பு வேறு பிரச்சினைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே கட்சிப் பிளவுகள் ஏற்பட்டன. 1678 இல் கத்தோலிக்க அரசர் ஒருவரைக் கண்டு அஞ்சியவர்கள் வருங்கால இரண்டாம் ஜேம்ஸ் மன்னரை விலக்கக் கூடிய ஒரு மசோதாவை கொண்டு வரத் திட்டமிட்டனர். இத்திட்டத்திற்கு இணக்கம் தெரிவிக்க மறுத்தவர்கள் "டோரிகள்" எனவும் ரோமன் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையோடு இரகசியமாகத் தொடர்பு கொண்டவர்கள் எனவும் கண்டிக்கப்பட்டனர். மாறாக "விக்குகள்" (Whigs) என்ற சொல் அரசருக்கெதிராகப் பாராளுமன்றத்தை ஆதரித்தும் மக்களின் உரிமைகளை வலியுறுத்தியும் ரோமன் கத்தோலிக்கரைத் தவிர மற்றெல்லோருக்கும் சமயப் பெறையை வலியுறுத்தியவர்களுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

மகோன்னத புரட்சிக்குப் பின்பு இங்கிலாந்தில் கட்சிகள் குறிப்பிடத்தக்களவு வளர்ச்சியடைந்தன. 1695இல் வில்லியம் டோரிக்குகளை அமைச்சரவையிலிருந்து நீக்கி விட்டு விக் "குறுங்குழு" ஒன்றை ஏற்படுத்தினார் பிரான்சோடு நடந்த போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்

காக மார்பரோவையும் கொடோல்பினையும் நீக்கிவிட்டு டோரிப் பெரும்பான்மையினரின் ஆதரவோடு தம் எஞ்சிய பதவிக் காலம் முழுவதையும் ஆன் அரசியார் ஆட்சி செய்தார். இக்கட்டத்தில் இரு கட்சிகளுக்கும் துண்டுப் பிரசுரங்களை வெளியிடவென எழுத்தாளர்கள் இருந்தனர். அடிசன் (Addison), டிபோ (Defoe), ஸ்டீல் (Steele), லொக் (Lodce) போன்றோர் விக் கட்சியிலும் சுவிபர் (Swift), பொலிங்புரோக் (Boling broke) போன்றோர் டோரிக் கட்சிக்கும் எழுத்தாளர்களாயிருந்தனர். இவர்கள் தத்தமது கட்சிகளின் கருத்துக்களைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தினர். அரசனின் சிறப்பதிகாரங்களை மேலும் குறைக்கவும் சமய எதிர்பாளர்களுக்கு எல்லா உரிமைகளையும் வழங்கவும் நிலக்கிழார் களுக்கெதிராக பகைக்காரர்களை ஆதரிக்கவும் விக்குகள் விரும்புவதாக சுவிபர் உரிமை கொண்டாடினார். மறுபுறம் 1688 ஆம் ஆண்டின் புரட்சி ஏற்பாடுகளை மாற்றி அமைக்கவும் இணங்காச் சமயத்தினர் மீது இன்னும் சில கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கவும் நிலக்கிழார் முறையை வளர்க்கவும் ஐரோப்பாவில் தலையிடாமையையும் டோரிகள் விரும்புவதாக பொலிங்புரோக் கூறினார்.

விக், டோரிக் கட்சிகள் இரண்டும் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து வளர்ச்சியடைந்த போதிலும் அடுத்து வந்த இரு நூற்றாண்டுகளின் போது ஏற்பட்ட மாற்றங்களினாலும் இவை மாற்றமடைந்தன. மூன்றாம் ஜோர்ஜ் மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் விக்குகளுக்கெதிராக அரசியல் ஆதரவு பயன்படுத்தப்பட்ட பொழுது இம்முறை முழுவதையும் சீர்திருத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள். அரசியல் கட்சிகளின் ஒரு தனிச்சிறப்பான வரையறைக்கு இவர்களின் பொதுவான நோக்கம் உதவியது. "எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சில குறிப்பிட்ட கருத்துக்களின் மீது தம் கூட்டுமுயற்சியால் நாட்டின் நலனை மேம்படுத்துவதற்காக ஒன்றுபட்ட மனிதர்களின் கூட்டமே கட்சி" என பேர்க் குறிப்பிட்டார். இக்கட்டத்தில் ஒன்றிணைந்த கட்சிகள் பாராளுமன்றத்துக்கு வந்து விட்டபோதிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டு முடியும் வரை சுயேட்சை உறுப்பினர்களே பொது மக்கள் சபையில் பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் உரிமைகள் மசோதா ஆதரவாளர் கழகம், யோக் சபா மன்றம், அரசியலமைப்பு தகவல் வளர்ச்சிக் கழகம், குறிப்பிட்ட சீர்திருத்தங்களைப் பாராளுமன்றம் நிறைவேற்ற ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும் சங்கங்கள் போன்ற பல்வேறு குழுக்கள் இருந்தன. நாட்டிலுள்ள கழகங்களுக்கும் பாராளுமன்றத்தில் இருந்த கட்சிகளுக்கிடையே தொடர்புகள் இருக்கவில்லை. இக்கழகங்கள் குறிப்பிட்ட சில குறிக்கோள்களை வளர்க்க அமைக்கப்பட்டிருந்தனவேயன்றி தேசிய வாழ்க்கையின் சகல

அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய செயல்திட்டங்களைக் கொண்டிருக்க வில்லை.

1832 இல் டோரிக்குகள் கார்ல்டன் சங்கத்தையும் 1836இல் விக்குகள் சீர்திருத்த சங்கத்தையும் நிறுவினர். செய்தித்தாள்களின் வளர்ச்சியும், கிராமப்புற மாவட்டங்களை இணைக்கும் வகையில் போக்குவரத்து முறை வளர்ச்சியடைந்தமையும், பீல் (Peel), டிசுரேலி (Desgeli), கிளாஸ்டன் (Glasdan) போன்ற பெருந் தலைவர்களின் தோற்றமும் அரசியல் கட்சி அமைப்புகளை வளர்த்தன. ஆனால் உண்மையான வளர்ச்சி 1832 ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தினாலேயே ஏற்பட்டது. பாராளுமன்றத்தில் போதியளவு பெரும்பான்மை வாக்குகளை விலைக்கு வாங்க முடியா திருந்ததால் அரசியல் கட்சிகள் நாடு முழுவதும் சென்று ஆதரவு திரட்டின. வாக்காளர் பதிவுச் சங்கங்கங்களை நிறுவி வாக்காளர் பட்டியல்களை தொகுத்தும் திருத்தியும் வந்தன.

1867 இல் கொண்டு வரப்பட்ட சீர்திருத்த சட்டத்தின் விளைவாக முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பர்மிங்காம், மன்செஸ்டர், லிவர்பூல் போன்ற நகர் ஒவ்வொன்றுக்கும் இச்சட்டம் மூலம் மூன்று உறுப்பினர்களை பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்ப இது வழிசெய்தது. ஒவ்வொரு வாக்காளருக்கும் இரண்டு வாக்குகள் அனுமதிக்கப்பட்டன. ஒரு கட்சியின் இரண்டு அல்லது மூன்று வேட்பாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வேண்டுமென்றால் வாக்குகள் கவனமாக ஒதுக்கி அளிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் முற்போக்குவாதிகள் பாமிங்காமில் இம்முறையை வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்தினர். 1868 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் மூன்று இடங்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இதன் பின்பு இம்முறை ஸ்தல ஸ்தாபன தேர்தல்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு பின்னர் நாடு முழுவதற்கும் பரவியது.

இங்கிலாந்தில் முன்னர் அமைக்கப்பட்ட பதிவுச் சங்கங்கள் பிராந்திய கட்சிக் கழகங்களாக வளர்ச்சியடைந்தன. தேர்தல் போட்டிகளுக்காக இவை கவனமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதோடு மத்திய அமைப்போடு தொடர்புபடுத்தப்பட்டன.

1867 இல் உருவாக்கப்பட்ட கொன்சர்வேட்டிப்புகளின் தேசிய யூனியனும் அரசியலமைப்புக் கழகமும், 1877இல் தோன்றிய லிபரல் கூட்டமைப்பும் தேசிய நிலையில் ஒன்றாக இணைந்தன. 1883 ஆம் ஆண்டின் நெறிகேடான, சட்ட முரணான செயல்கள் தடுப்புச் சட்டத்தினால் இவற்றின் வளர்ச்சி உறுதிப்பட்டது.

பாட்டாளி மக்களின் தொழில் சங்கங்களின் வளர்ச்சியிலேயே தொழிற்கட்சி தோன்றியது. சமதர்ம சனநாயக கூட்டமைப்பு (1881), பேபியன் கழகம் (1883), சுதந்திர தொழிற்கட்சி (1893) ஆகிய மூன்று சோசலிச அமைப்புகளும் 64 தொழிற்கட்சி பிரதிநிதிகளோடு தம் பிரதிநிதிகளையும் அனுப்பி தொழிலாளர் பிரதிநிதித்துவக் குழுவை அமைத்த போது 1906 இல் தொழிற்கட்சி எனவே அதற்குப் பெயரிடப்பட்டது.

கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சி

கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சி என ஆங்கிலத்திலும் பழமை பேண் கட்சியெனத் தமிழிலும் அழைக்கப்படும். இக்கட்சியினை ஒரு பிற்போக்குக் கட்சியெனவும் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையான கட்சியெனவும் எவரும் கொள்எமாட்டார்கள். பீல் (Peel), டிசரேலி (Disraeli) ஆகிய இருவரின் தலைமையின் கீழ் இக்கட்சி பெரும் முற்போக்குக் கட்சியாக இருந்தது. கடந்த 95 வருடங்களில் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சீர்திருத்தமான சட்டங்களைக் கணக்கிலெடுத்தால் அவற்றுள் பல கொன்சர்வேட்டிவ் அமைச்சர்களால் கொண்டு வரப்பட்டதென்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சியினர் சீர்திருத்தவாதிகளாயினும் கவனமும் எச்சரிக்கையானவர்களாகவும் உள்ளனர்.

இக்கட்சியினரின் அங்கத்தவர்களின் தன்மையினை எடுத்தால் இது விளங்கும். போருக்கு முன்னும் பின்னும் நிலப்பிரபுக்களும் நிறுவப்பட்ட திருச்சபை குருமார்களும் திருச்சபையின் ஆதரவாளர்களான பொது மக்களும் இதன் உறுப்பினர்களாகவிருந்தனர். இங்கிலாந்தின் கிராமப்புறங்களில் இக்கட்சி எப்போதும் செல்வாக்குப் பெற்று வந்துள்ளது குறிப்பாகத் தென் மாவட்டங்களில் பெரிதும் செல்வாக்குப் பெற்ற கட்சியாகும். வழக்கறிஞர்கள், வங்கியாளர்கள், தொழிலதிபர்கள், படையினர் இதன் அங்கத்தவர்களாயிருந்துள்ளனர். பல்கலைக்கழகப்பட்டதாரிகள் பலர் இதன் அங்கத்தவர்களாயுள்ளனர்.

தொழில் கூட்டு நிறுவனங்கள், பெரும் தொகை பணத்தை வருமான வரியாகச் செலுத்துவோர், மதுபானங்கள் விற்போர் ஆகியோரை கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சி பெரிதும் கவர்ந்துள்ளது. சிறு உற்பத்தியாளர்கள் வணிகர்கள், கடைக்காரர்கள் ஆகியோர் அடங்கிய நடுத்தர வகுப்பினரிடையே இக்கட்சி சிறிது செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது.

1964 க்கு பின்பு பழமை பேண் கட்சியின் அரசியல் சிந்தனைகளின் மாதிரி வழிப்படுத்தல் என்பவற்றில் குறிப்பிடத்தக்களவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சித்தாந்த வேறுபாடுகள் இக்கட்சிக்குப் புதிதல்ல. கொன்சர்வேட்டிவ்

கட்சியின் வரலாற்றில் கட்சிக்குள்ளே சிந்தனை முரண்பாடுகளும் போக்குகளும் பல இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால் கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சிக்குள்ளே இடம் பெற்ற சித்தாந்த வேறுபாடுகள் பற்றிப் பார்க்கும் போது அத்தகையன வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்துவதிலும் பார்க்க ஒற்றுமையினை ஏற்படுத்தின என்பதைக் கவனத்துள் கொள்ள வேண்டும். இக்கட்டத்திலும் பழமைபேண் தன்மையின் இன்றியமையா அடிப்படைகள் மாற்றமடையவில்லை. தேர்தல் தொகுதி அழுக்கங்களுக்கு இயைவாக பன்மையில் மாற்றங்களுக்குள்ளாகும் கட்சியாகவே அது தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. கொன்சர்வேட்டிவ்கள் வரலாற்றினை ஒரு ஒற்றுமையாகவே இன்னும் கொள்கின்றனர்; அதாவது கடந்த காலத்துக்கும் எதிர்காலத்துக்கான கடமைக்குமிடையே தொடர்ச்சியாக உறவு உண்டு அதனால் கடந்த காலத்தின் Legacy சடுதியான பரவலான மாற்றமாக இருக்கக் கூடாது. ஆனால் மெதுவாக திருத்தப்பட்டு வருங்காலத் தலைமுறையினருக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். மனிதனின் இயல்பு பற்றி கொன்சர்வேட்டிவின் அவநம்பிக்கை கொண்டவர்களாவுள்ளனர். மனிதனையும் சமூகத்தினையும் சமூக நகற் திட்டங்களினால் முன்னேற்ற முடியாது அதிகாரத்தினால் கட்டுப்படுத்தாவிட்டால் மனிதன் கெட்டவன் ஒரு பலமான அரசுக்கான தேவையுண்டு. ஒழுங்கினை நிலைநாட்டுதல் அரசின் முதல் கடமைகளுள் ஒன்று. கொன்சர்வேட்டிவ் சிந்தனையில் அரசியல், சமூக சமத்துவத்திற்கு இடமில்லை. ஆட்சி செய்ய மிகவும் பொருத்தமானவர்களாலேயே தலைமைத்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும். பிரித்தானியா தொடர்பில் உயர் மத்திய, மத்திய வகுப்பினரே அவர்களாவர். ஆளப்படுபவர்களின் நலன்களை மனிதில் கொண்டே இந்த அரசியல் உயர்ந்தோர் குழு ஆட்சி செய்யும் ஒரு விதமான சமூக எப்போதும் பழமை பேண் வாதத்தின் ஒரு தன்மையாகவிருந்து வந்துள்ளது. எல்லா பிரித்தானிய அரசியல் ஸ்தாபனங்களையும் இக்கட்சி தொடர்ந்து ஆதரித்து வந்துள்ளதோடு அவற்றின் அடையாளத்தினைக் கட்சியோடு பராமரிப்பதிலும் வெற்றி கண்டுள்ளது. பழமைபேண் சிந்தனையில் தனியார் சொத்துடமை இயல்பாகவே முக்கியத்துவம் பெற்று வந்துள்ளது. ஐரோப்பிய பொருளாதார ஆணைக்குழுவில் அங்கத்துவம் தேசிய நலனைப் பாதுகாப்பதில் முக்கியமானது என நம்பி வந்துள்ளது.

இருந்தும் 1964 க்கு பின்பு பழமை பேண் சிந்தாந்தத்தினை பகுப்பாய்வு செய்வதில் மூன்று சிரமங்கள் உள்ளன.

- (1) பழமை பேண்மை ஒரு சித்தாந்தம் அல்ல என்ற நீண்ட கால பழமை பேண் நம்பிக்கை
- (2) 1964 இல் இருந்து கொன்சர்வேட்டிவ் தலைவர்களின் பண்படாத

நடத்தை மாதிரி விசேடமாக தட்சரின் சித்தாந்த வழிமாற்ற மாற்றங்கள்

- (3) இக்காலக்கட்டத்தில் கட்சி உண்மையான சித்தாந்த வேறுபாடுகளுக்குட்பட்டது. பழமைபேண்வாதத்தின் பழைய அம்சங்கள் தற்காலிகமாக மறைந்து புதியனவற்றுக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டி வந்தமை.

லிபரல் கட்சி

சீர்திருத்தம், கட்டுப்பாடற்ற வணிகம் ஆகியவை பற்றிய கட்சியாக லிபரல் கட்சி ஒரு காலத்தில் இருந்தது. தாராண்மை வர்த்தகத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதாக இன்றும் கட்சி கூறி வருகிறது. ஆனால் தலையிடாக்கொள்கையை எப்போதோ இது கை விட்டு விட்டது. நாட்டின் தீமைகளுக்கு தாராண்மை வர்த்தகம் வழி வகுக்கும் என்ற கருத்தை இப்போது இக் கட்சி கை விட்டு விட்டது. தொடக்கத்தில் இருந்ததைப் போல் நல்லெண்ணத்துடன் குடிகளின் உரிமைகள் மீது தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளைச் சமத்தும் சட்டங்களை கண்டு இக்கட்சி இப்போது கவலைப்படுவதில்லை. குறைந்த பட்ச ஊதியத்தாலும் சமூகக் காப்புறுதியாலும் தொழிலாளரைப் பாதுகாப்பதற்கு இவர்கள் பின்வாங்கவில்லை. செல்வந்தர்களின் தனியுரிமையிலும் வறியவர்கள் கூட்டுறவிலும் இக் கட்சிக்கு இப்போது நம்பிக்கையுண்டு. போருக்குப் பின் லிபரல் கட்சி வீழ்ச்சியடைந்தமைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். 1918 க்குப் பின்பு இங்கிலாந்தின் உடனடியான பொருளாதார சமூகப் பிரச்சினைகள் தோன்றின. ஆனால் இவைகளைத் தீர்க்க லிபரல்களிடம் திட்டவாட்டமான, பொருத்தமான செயற்திட்டமெதுவும் இருக்கவில்லை. அதனால் இக்கட்சிக்கு இடமில்லாது போயிற்று.

போருக்கு முன் லிபரல் கட்சியின் உறுப்பினர் சமூகத்தின் பரவலான எல்லாப் பகுதியினரையும் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தனர். தொழில், வணிக வகுப்பினரில் ஒரு கணிசமான பகுதியினரும் நகரிலுள்ள சிறிய கடைக்காரர்களும், வணிகர்களும், நாட்டின் விவசாய துறையைச் சேர்ந்த ஒருசிலரும் நகரத் தொழிலாளர்களில் ஒரு பெரும் பகுதியினரும் இக் கட்சியின் உறுப்பினர்களாய் இருந்தனர். கடந்த 40 ஆண்டு காலத்தில் இவர்களில் பெரும்பாலோர் மற்ற இரு கட்சிகளிலும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

நவீன தாராண்மை வாதிகளின் அரசியல் சிந்தனைகள் பற்றிய ஆய்வு பல சிரமங்களை ஏற்படுத்தவல்லது. கட்சி நீண்ட காலமாக ஆட்சி அதிகாரம் பெற முடியவில்லை. அது ஒரு சிறிய கட்சியாக இருந்ததோடு கட்சி எந்த

கொள்கைகளை கொண்டுள்ளது என்பது பற்றி தெளிவற்ற எதிர்க்கணிய வெளிப்பார்வையே வாக்காளர்களிடம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஒரு தொகுதியான சித்தாந்த நிலைப்பாட்டோடு தாராண்மைக் கட்சியினை அடையாளம் காண முடியாதுள்ளது என்பது உண்மை. முதலாம் உலகப் போருக்குச் சற்று முன்னர் நிலவிய சித்தாந்த பிளவுகள் சமூக தீவிர தாராண்மைவாதிகளிடையே நிலவிய பிளவுகள் 1945க்குப் பிற்பட்ட தாராண்மைக் கட்சியிலும் நிலவியது.

தர்சரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட 19ஆம் நூற்றாண்டு தலையிடா தாராண்மை வாத பழமை பேண் விளக்கமான அரச அதிகாரத்தினை நவீன் விபரல் கட்சி எதிர்க்கவில்லை. தனிமனித வாதம், சுதந்திரம் மீதான வற்புறுத்தல் இன்னும் தொடர்ந்துள்ளது. நவீன தாராண்மை வாதிகள் தொடர்ந்தும் யோன் ஸ்ரூவேர் மில்லினை மேற்கோள்காட்டி வருகின்றனர். ஆனால் 19 ஆம் நூற்றாண்டு மத்திய பகுதி தாராண்மைவாதிகள் செல்வாக்கும் தெரிகின்றது. சமூக, பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்துவதற்காக அரச அதிகாரத்தினை பயன்படுத்துவதை நவீன தாராண்மைவாதிகள் நம்புகிறார்கள். ஆனால் அரைகுறை கூட்டுறவு தனியார் சிவில் சுதந்திரங்கள் நிர்வாக, அரசியல் பரவலாக்கம், அரசியல் முரண்பாட்டிற்கு வர்க்க விளக்கமளிப்பதை நிராகரிக்கிறார்கள். இருந்த போதிலும் சமூக பொருளாதார மறு பங்கீட்டு கொள்கை பற்றிய நிச்சய மின்மை இன்னும் தொடர்கிறது.

நவீன தாராண்மைக் கட்சியின் கொள்கைகளாக பின்வருவனவற்றையும் கொள்ளலாம்.

- (1) அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்த வழிமுறை
- (2) பிரித்தானிய ஐரோப்பிய பொருளாதார ஆணைக்குழுவில் சேர வேண்டும் என்பதற்காக வாதிட்டது.
- (3) பிராந்திய அதிகாரப் பகிர்வு ஸ்கொர்லாந்துக்கும் வேல்சுக்கும் சுய ஆட்சி அரசாங்கம்
- (4) பிரபுக்கள் சபையில் சீர்திருத்தங்கள்
- (5) தேர்தல் தொகுதி முறையில் சீர்திருத்தம்

தொழிற்கட்சி

தொழிற்சங்க உறுப்பினர்களே தொழிற்கட்சியின் முதுகெலும்பாக விளங்குகின்றனர். சமகால சோசலிஸ்டுகள் தொழிற்கட்சியைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. ஆயினும் சோசலிச வாக்காளர்களில் பெரும் பகுதி

யினரை தொழிற்கட்சி கவர்ந்துள்ளது. சமூக பொருளாதார நிலையில் கீழ் நிலையில் உள்ள வர்க்கத்தினர் தான் பெருமளவில் தொழில் கட்சி உறுப்பினர்களாகவுள்ளனர். ஆனால் உயர்நிலை வர்க்கத்திலிருந்து தான் இதன் தலைமையும் அறிவாற்றலும் உருவாயின. அறிஞர்கள், அரசாங்க ஊழியர்கள், முதலாளிகள், பிரபுக்கள் ஆகிய பலதரத்தினரையும் இக்கட்சி கவர்ந்துள்ளது. 1931 இல் கட்சியில் ஏற்பட்ட பிளவிற்றுக்குப் பின் கட்சி சோசலிசத்தை நோக்கிச் சென்றுள்ளது. படிப்படியான முன்னேற வேண்டும் என்ற கொள்கையை இறுதியாகக் கைவிட்டு விட்டது. சிறிது சிறிதாக பொருளாதாரத்தை மாற்றியமைப்பதையும் இது கைவிட்டு விட்டது.

நிலக்கரிச் சுரங்கங்கள், போக்குவரத்து, சக்தி என்பவற்றை தேசீய மயமாக்குதல் வேண்டுமென்று தொழிற்கட்சி 1918 இல் முன்வைத்த கோரிக்கைகளை 1945க்கும் 1951க்கு மிடையில் இளமண்ட அர்லியின் தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் நிறைவேற்றியது. இங்கிலாந்து வங்கியையும் அரசாங்கம் கையேற்றது. உருக்குக் கப்பல் கட்டுதல், வான்போக்குவரத்து தொழிற்சாலைகள் என்பனவும் தேசீய மயமாக்கப்பட்டன. உற்பத்தி, பங்கீடு, பரிமாற்றம் என்பன முழுமையாக தேசீயமயமாக்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியும் கலப்புப் பொருளாதாரம் பற்றியும் முரண்பாடுகள் நிலவுகின்றன. பொதுத்துறையினை வரையறை செய்ய வேண்டுமென்பது பற்றியும் தெளிவின்றமை நிலவுகின்றது. தொழிற்கட்சி சமூக சேவைகளில் அதிகளவு பொதுப் பணத்தினைச் செலவு செய்யும் கட்சியாகும். அது சமூக சம்பளம் என்பதை வற்புறுத்துகின்றது. அதாவது தொழிலாள மக்களுக்கும் அவர்களது குடும்பத்தவர்களுக்கும் சாதகமான செல்வமும், செல்வாக்கும் பெறத்தக்க அடிப்படை மாற்றத்தினை ஏற்படுத்துவதே தொழிற்கட்சியின் நோக்கமாகும்.

தொழிற்கட்சியினுள் எப்போதும் சித்தாந்த வேறுபாடுகள் இருந்து வந்துள்ளன. ஆனால் 1964 பிற்பட்ட காலப்பகுதி உட்கட்சி விவாதங்கள் உக்கிரமடைந்த காலப் பகுதியாகவுள்ளது. இம்முரண்பாட்டின் இரு முக்கியமான அம்சங்களை வற்புறுத்த வேண்டியுள்ளது.

- (1) 1970 களில் கட்சி பிரிவினைகளை ஏற்படுத்திய பிரச்சினைகளை இடது - வலது என்ற பதங்களைக் கொண்டு விளக்கி விடமுடியாது. கட்சி முழுமையாக இடது புறம் சாய்ந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை ஆனால் அத்தகைய பிரச்சினைகள் பல தரப்பினரது ஆதரவையும் பெற்றுக் கொடுத்தன.
- (2) கட்சிச் சச்சரவுகள் கட்சியின் உயர்ந்தோர் குழுவினரிடையே தோன்றியதால் செயற்பாடுகள் குறைந்த கட்சி உறுப்பினர்களை அது பாதிக்கவில்லை.

சித்தாந்த கிளர்ச்சிகளின் இயல்பினையும் இடது புறம் நோக்கிய சாய்வின் அடையாளங்களையும் பல உதாரணங்களைக் கொண்டு விளக்கலாம்.

- (1) 1973 இல் முன் வைத்த தொழில் கொள்கைத் திட்டத்தின் தீவிரத் தன்மை அது பிரித்தானிய கைத்தொழிலை பொது சொத்தாக்குவதனையும் அதன் மீது ஜனநாயக கட்டுப்பாட்டினை ஏற்படுத்துவதனையும் வற்புறுத்தியது.
- (2) ஒரு பக்க அணு ஆயுதக் குறைப்பினை கட்சியின் உத்தியோக பூர்வ கொள்கையாக ஏற்றுக் கொண்டமை
- (3) 1980 களில் கட்சி இடதுசாரி - மத்திய தலைவர்களை கட்சி தலைவர்களாகத் தெரிவு செய்தமை.

1970 களில் ஏற்பட்ட இடது புறம் நோக்கிய சாய்வுக்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

- (1) தொடர்ந்து பதவியேற்ற தொழிற்கட்சி அரசாங்கங்களினது பொருளாதார கொள்கைகளின் தோல்வி
- (2) பூரண வேலை வாய்ப்பு என்பதைக் கைவிட்டமை
- (3) சம்பளக் கட்டுப்பாடு, தொழிற்சங்க சீர்திருத்தம் என்ற தொழிற்சங்க அரசாங்க கொள்கைகளாலும் உள்ளார்ந்த மாற்றங்களாலும் தொழிற் சங்கங்கள் மேலும் இடது புறம் சாய்ந்தமை
- (4) தனி ஒரு பிரச்சினைக்கான அழுக்கக் குழுக்களின் வளர்ச்சி உ+ம். பெண்கள் குழுக்கள், கறுப்பர் ஒழுங்கமைப்புகள், சூழல்வாதிகள், சிவில் சுதந்திரக் குழுக்கள் என்பன தொழிற்கட்சி உறுப்பினர்களை தீவிர மாக்கியதோடு புதிய உறுப்பினர்களையும் சேர வைத்தது.
- (5) மத்திய வர்க்க உறுப்பினர்களின் தொகை அதிகரித்து வர தொழிலாளர் - வர்க்க உறுப்பினர்கள் பலர் வெளியேறியமையும் கட்சியினை தீவிரப்படுத்தியது என்ற வாதாட்டத்திலும் ஓரளவு உண்மையுண்டு.

பிரித்தானியாவில் கொன்சர்வேட்டிங் கட்சி, லிபரல் கட்சி, தொழிற்கட்சி என மூன்று பிரதான அரசியல் கட்சிகள் இயக்கத்தில் உள்ளன. இம் மூன்று அரசியல் கட்சிகளும் வாக்காளரின் மனதைக் கவரும் அளவுக்கு பெரியனவாகவும் சகிப்புத் தன்மையுள்ளவாகவும் உள்ளன. இக்கட்சிகள் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கைகளும் அதிகாரத்துக்கு வந்தால் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர உத்தேசிக்கும் சட்டங்களும் பொதுமக்களுள் பெரும்

பாலோரின் சம்மதத்தைப் பெறுவதற்கு போதுமானளவு வரிவாதையாக உள்ளன. இவற்றுள் கொள்சர்வேட்டிங் கட்சியும் தொழிற்கட்சியுமே இரண்டாம் உலகப் போருக்கு பின்னர் மாறி மாறி ஆட்சியினை அமைத்து வருவதனால் பிரித்தானியாவில் இரு கட்சி முறை நடைமுறையிலுள்ளது என கொள்ளலாம் தொடர்ந்து மூன்று தடவைகள் கொள்சர்வேட்டிங் கட்சியினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 1959ஆம் ஆண்டுக்கு முன் 90 ஆண்டுகளில் எந்த அரசாங்கமும் தொடர்ந்து இரண்டு தடவை பதவியில் இருக்கவில்லை. அடுத்தடுத்து நிகழ்கின்ற கட்சி மாற்றங்களுக்கு ஐயப் பாடான வாக்குகளை காரணம் எனத் தெரிகின்றது.

பிரித்தானியாவில் உள்ள வாக்காளர்கள் அதிக ஸ்தாபனங்களைப் பெறக் கூடிய ஒரு கட்சியையே எப்போதும் ஆதரித்து வந்துள்ளனர். அரசாங்கம் அமைப்பதற்குப் போதிய பலத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு கட்சிக்காகத் தீவிரமாக உழைத்தால் திட்டவட்டமான சில நோக்கங்களையாவது அடையலாம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். எனவே தமது உடனடியான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டிய முக்கியமற்ற அரசியல் நோக்கங்களை கைவிட முன் வருகின்றனர். இவை பிரித்தானிய தேர்தல் தொகுதி ஒன்றில் ஒரு மூன்றாவது கட்சி தலை தூக்குவதற்கு சந்தர்ப்பங்களை மிக அரிதாகவே ஏற்படுத்துகின்றன. இரு கட்சி முறையினால் பின்வரும் அனுகூலங்கள் ஏற்படுகின்றன.

- (1) ஒரே கட்சியிலிருந்து அங்கத்தவர்கள் தெரிவு செய்வதால் பல வருட காலம் ஒன்றாகக் கூடி வேலை செய்ததன் மூலம் அரசியல் கருத்து ஒன்றுபடும். அனுபவமும் அமைதியான ஒத்துழைப்பை வளர்ப்பதற்கும் எப்போதும் உதவியாகவிருக்கும்.
- (2) பொது மக்கள் சபையில் பெரும்பான்மையினராய் இருப்போர் ஒரே அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாயிருப்பதும் அவசியம். இல்லாதுவிட்டால் மந்திரி சபையிலும் பாராளுமன்றத்திலும் பிளவுகளையும் தகராறுகளையும் ஏற்படுத்தி விடும். இதன் விளைவாக ஒரு ஸ்திரமற்ற அரசாங்கம் தோன்றும்.
- (3) ஒரு மந்திரி சபை பதவி துறந்தால் நாட்டின் நிர்வாகத்தை மேற் கொள்வதற்கு மாற்று அரசாங்கம் ஒன்று தயாராய் இருக்கும்.
- (4) ஒரு முதலமைச்சரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பு மன்னருக்கு இருக்காது.
- (5) இரு கட்சி முறை வாக்காளர்கள் தமக்கு விருப்பமான அரசாங்கத்தையும் பிரதமந்திரியினையும் தெரிவு செய்ய வழி வகுக்கும்.

- (6) போட்டியிடும் கட்சிகளின் திட்டங்களும் கொள்கைகளும் வாக்காளரின் தீர்ப்புக்கு விடப்படுகின்றன.
- (7) இரு கட்சிமுறையின் கீழ் வாக்காளர் தனது வாக்கு வீண் போகாது என்பதை அறிவர்.
- (8) அரசாங்கம் சாக்குப் போக்குச் சொல்லி தப்பி விட முடியாது செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாத போது அரசாங்கத்தை அல்லது எதிர்க்கட்சியினை பொறுப்பாக்கி விட முடியும்.
- (9) எதிர்க்கட்சி கூடப் பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்து கொள்ள முடியாது.
- (10) அரசாங்கத்துக்கும் எதிர்க்கட்சிக்குமிடையில் ஒத்துழைப்பும், நேசமனப்பான்மையும் எப்போதும் வளர்ந்து வர இடமுண்டு.

1867ஆம் ஆண்டின் இரண்டாவது சீர்திருத்த சட்டத்தினைத் தொடர்ந்து பொதுமக்கள் சபையினை ஆக்கிரமிக்கும் இரண்டு அரசியல் கட்சிகள் எழுச்சியடைந்தன. 1868ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் 670 ஆசனங்களுள் லிபரல் கட்சி 384 ஆசனங்களைப் பெற கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சி 274 ஆசனங்களைப் பெற்றது. ஆனால் ஐரில் சுயாட்சிக் கட்சிகளின் எழுச்சியுடன் இருகட்சிமுறை சற்று தெளிவற்ற நிலைக்குட்பட்டது. 1874ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலிலும் 1880ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலிலும் சுயாட்சிக் கட்சியினர் முறையே 57 ஆசனங்களையும் 61 ஆசனங்களையும் பெற்றன.

அட்டவணை - 1

தேர்தல்	மொத்த ஆசனங்கள்	கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சி	தாராண்மை யூனியனிஸ்ட்	தாராண்மைக் கட்சி	சுயாட்சிக் கட்சி	தொழிற் கட்சி
1885	670	250	-	334	86	-
1886	670	316	79	190	85	-
1892	670	268	47	274	81	2
1895	670	341	70	177	82	-
1900	670	334	68	184	82	2

Source : M.Kinner, The British Voter (London : Batsford, 1986)

1885 இலும் 1886 இலும் நடந்த இரு தேர்தல் முடிவுகள் நடைமுறை யிலிருந்த கட்சிமுறையினை மேலும் குழப்பியது. ஐரிஸ் சுயாட்சி கட்சி தனது பிரதிநிதித்துவத்தை மேலும் அதிகரித்தமை ஒரு காரணம். 1886 இல் தாராண்மை கட்சி பிளவுண்டு தாராண்மை யூனியனிஸ்ட் என ஒரு புதிய கட்சி ஆரம்பிக்கப் பட்டமை இன்னொரு காரணமாகும்.

முதலாம் உலகப் போர் பிரித்தானிய கட்சி முறையில் மேலும் குழப்பங்கள் ஏற்பட வழிவகுத்தது. 1918ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலுக்குப் பின்பு ஐரிஸ் சுயாட்சிக் கட்சி மறைந்து விட்டதோடு லிபரல் கட்சியும் தொழிற் கட்சியும் பிளவு பட்டன. இத்தேர்தலுக்குப் பின்பு பலம் வாய்ந்த கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சிக்கு பிரதான சவாலாக தொழிற்கட்சி எழுச்சியடைந்தது.

1945 க்கும் 1964 க்கு மிடையில் பிரித்தானிய கட்சி முறை இரண்டு அவதானித்தக்க இயல்புகளை வெளிப்படுத்தியது. அவை நவீன பிரித் தானியாவின் கட்சி அரசியலைத் தனித்துவமுடையதாகக்கியது. அதில் ஒன்று இரு பிரதான கட்சிக்கும் பிரித்தானிய தேர்தல் தொகுதி, பாராளு மன்ற அரசியலை கிட்டத்தட்ட முழுமையாக ஆக்கிரமித்தமை இரண் டாவது; கொள்கை ஆக்கத்தின் பிரதான பகுதிகளைப் பொறுத்து இவ்விரு கட்சிகளிடையேயும் காணப்பட்ட உடன்பாடு. முதலாவது இயல்பினை ஆறு தேர்தல் முடிவுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

அட்டவணை - 2

ஆண்டு	மொத்த ஆசனங்கள்	கொன்சர் வேட்டிவ் கட்சி	தொழிற் கட்சி	தாராண்மை கட்சி	சுயாட்சிக் கட்சி
1945	640	212 (39.8%)	394 (48.3%)	12 (9.1%)	22 (2.8%)
1950	625	298 (43.5%)	315 (46.1%)	9 (9.1%)	3 (1.3%)
1951	625	321 (48.0%)	295 (48.8%)	6 (2.5%)	3 (0.7%)
1955	630	344 (49.7)	277 (46.4%)	6 (2.7%)	3 (1.2%)
1959	630	365 (49.4%)	258 (43.7%)	6 (5.9%)	1 (0.9%)
1964	630	304 (43.4%)	317 (44.1%)	9 (11.2%)	0 (1.3%)

Source : Nuffield Election Studies, 1950-64

இரு கட்சிகளதும் இணைந்து பெற்ற வாக்குத் தொகை 87.5% க்கு குறையவில்லை. மிகப் பெரும்பான்மையான இரு பிரதான கட்சிகளே தொடர்ந்தும் பெற்று வந்தன.

1945 தொடக்கம் 1964 வரை குறிப்பாக 1950 களில் இரு பிரதான கட்சி களிடையேயும் பரவலான கருத்தொருமைப்பாடு நிலவியது. இது 1945க்கு முன்னரும் 1964 க்குப் பின்னரும் காணப்படாததொன்று. இரு கட்சி கருத்தொருமைப்பாடு என்ற சட்டகத்தினுள் இரு கட்சிகளுள் வெற்றிகரமான கட்சியாக கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சியே இருந்தது அது 13 ஆண்டுகள் தொடக்கம் 15 ஆண்டுகள் வரை தொடர்ச்சியாகப் பதவி வகித்தது.

1980 களில் மத்திய பகுதியிலும் பிரித்தானிய அரசியற் கட்சி முறையினை இரு கட்சிமுறையெனத் தொடர்ந்தும் அழைக்கக் கூடியதாயிருந்தது. ஏனெனில் பொதுமக்கள் சபையில் பெரும்பான்மையான ஆசனங்களை இரு பெரும் கட்சிகளே தொடர்ந்து பெற்று வந்தன இருந்த போதிலும் 1970களிலும் 1980களிலும் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகளைக் கொண்டு பல அவதானிப்பாளர்கள் பிரித்தானியா ஒரு பல கட்சி முறையினுள் காலடி எடுத்து வைத்துள்ளது என வாதிடுகின்றனர். தேர்தல் முடிவுகளைப் பொறுத்தவரையில் 1964க்குப் பின்பு பிரித்தானிய இரு கட்சி முறை பலவீனம் அடைந்துள்ளது என்பதில் சிறிதளவே சந்தேகம் உண்டு. உ+மாக 1951 இல் முழுமையாக அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளில் இரு பிரதான கட்சிகளும் 96.8% ஆன வாக்குகளையும் பொதுமக்கள் சபையில் 98.6% ஆன ஆசனங்களையும் பெற்றிருந்தன. 1974இல் இவ்விரு கட்சிகளும் 74.9% ஆன வாக்குகளையும் 94% ஆன ஆசனங்களையும் பெற்றன. 1983 இல் 70 % ஆன வாக்குகளையும் 93% ஆன ஆசனங் களையும் பெற்றன. (பார்க்க : அட்டவணை 3)

1964க்குப் பின்பு இரு பிரதான கட்சிகளின் மீயுள் தன்மைக்கு பயமுறுத்தல் முதலில் தாராண்மைக் கட்சியிடமிருந்தும் 1981 க்குப் பின்பு தாராண்மை வாதிகளும் சமூக ஜனநாயக கட்சியும் இணைந்ததால் தோன்றிய கூட்டி னாலுமே ஏற்பட்டது. 1981இல் சமூக ஜனநாயகக் கட்சி உருவாக்கப் பட்டமையும் அது தாராண்மை வாதிகளோடு ஏற்படுத்திக் கொண்ட கூட்டும் பிரித்தானிய அரசியற் கட்சி வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க கட்டமாகும். தாராண்மைவாதிகள் வளர்ச்சியடைந்து வந்தபோதிலும் இரு கட்சி முறையின் செயற்பாட்டினை பயமுறுத்துவதாக இருக்கவில்லை என்ற இவ் அபிவிருத்தி பிரித்தானிய கட்சி முறையில் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியது. 1981, மார்ச் மாதம் 26 ஆம் திகதி தொழிற் கட்சியின் பாராளுமன்ற பிரிவிலிருந்து 14 பேர் கட்சி மாறியமையினாலும் முன்

னைய தொழிற் கட்சி அரசாங்கத்தில் இடம் பெற்ற பல அங்கத்தவர்களின் ஆதரவினாலுமே மேற் கொள்ள கூட்டு சாத்தியமாயிற்று.

அட்டவணை - 3

தேர்தல்	கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சி		தொழிற் கட்சி		ஏனையவை	
	ஆசனம்	வாக்கு %	ஆசனம்	வாக்கு %	ஆசனம்	வாக்கு %
1964	304	43.4	317	44.1	9	12.5
1966	253	41.4	363	47.9	14	10.2
1970	330	46.4	288	43.0	12	10.6
1974	297	37.8	301	37.1	37	25.1
1974	277	35.8	319	39.2	39	25.0
1979	339	43.9	269	37.0	27	19.1
1983	397	42.4	209	27.6	43	30.1

Source : Nuffield Election Studies, 1964-83

1983 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலுக்கு முன்பு புதிய கட்சி 29 பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களது ஆதரவினை எதிர்பார்த்தது. புதியகட்சி யொன்று தோன்றம் பெற்றமைக்கான காரணங்கள் மிகவும் குழப்பமானவை. அவற்றுள் பிரதான காரணங்கள் பின்வருமாறு.

1. 1945க்கு முன்பிருந்த கருத்தொருமைப்பாடு வீழ்ச்சியடைந்தமையும் சமகாலப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு கீன்சியன் (Keynesian) தீர்வுகளைப் பயன்படுத்துவது பற்றிய பிரச்சினையும் தொழிற் கட்சியின் வலதுசாரிகளிலிருந்து பெரும்பாலோர் கட்சி மாறியமையும் இவர்கள் ஒரு மறு சிந்தனை, மாற்று பொருளாதார உபாயத்தின் அவசியத்தையும் அங்கீகரித்தனர்.
- 2) 1981 ஆம் ஆண்டின் புதிய தலைமைத்துவத்தினை தெரிவு செய்யும் முறையூடாக கட்சியில் தொழிற் சங்கங்களது அதிகாரம் மேலும் பலமடைந்தமை
- 3) தொழிற் கட்சியின் கொள்கைகளில் பல அம்சங்களில் நிலவிய அதிருப்தி
- 4) இடதுசாரிகளின் ஊடுருவல்
- 5) தொழிற் கட்சியின் யாப்பு மாற்றங்கள்

அத்தியாயம் 4

பிரான்சின் அரசியல் முறை

அம்பலவாணர் சிவராஜா

அறிமுகம்

பிரான்சின் ஐந்தாவது குடியரசின் யாப்பு முன்னைய அரசியல் யாப்புகள் உருவாக்கிய நான்கு அரசியல் முறைகளிலும் காணப்பட்ட குறைபாடுகள் காரணமாகவே நடைமுறைக்கு வந்தது. அவற்றின் பிரதான குறைபாடுகள்.

i. நிர்வாகத்தின் உறுதியின்மை

ii. அரசாங்கத்துக்குப் போதுமான அதிகாரங்கள் வழங்கப்படாமை, பிரான்சிய அரசியல் வாழ்வில் இரண்டு மாதிரியான உறுதியின்மைகள் காணப்பட்டன. முதலாவது அரசாங்க உறுதியின்மை சாதாரண காலங்களில், தீர்த்து வைக்க வேண்டிய கடுமையான பிரச்சினைகள் இல்லாத போதும் கூட ஒரு அரசாங்கத்தின் வாழ்வு ஒரு வருடம் வரையே நீடித்தது. இது கொள்கையில் மாற்றமில்லாது அரசாங்கத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றமாகும். பெரும்பாலான அமைச்சர்கள் தொடர்ந்து பதவி வகிக்க பிரதமமந்திரி மாறினார். மிகவும் உறுதியான சிவில் சேவை பிரான்சில் இருந்ததாலேயே இது சாத்தியமாயிற்று. அங்கு பிரதானமான சிவில் சேவை உத்தியோகத்தர் ஒரு அரசியல் பங்கினை வகித்தார்.

இரண்டாவது மாதிரியான உறுதியின்மையானது முற்றிலும் வேறுபட்டது.

இது குறிப்பிட்ட மிகவும் சிரமமான பிரச்சினைகளை பிரான்ஸ் எதிர் நோக்கிய போது ஏற்பட்டன. உ+ம்: ஐரோப்பிய பாதுகாப்பு சமூகத்தில் ஜோர்மனிக்கு மீண்டும் ஆயுத உதவி வழங்குவது அல்லது அல்ஜீரிய பிரச்சினை. பிரான்ஸில் தனியே பல எண்ணிக்கையுள்ள கட்சிகள் இருந்தது மாத்திரமல்ல, அக்கட்சிகளினுள்ளே பல பிரிவுகள் இருந்தமை யாலும் எந்தத் தீர்மானங்களையும் எடுக்க முடியவில்லை. ஆகவே இவ் உறுதியின்மை அசெம்பிளியின் உறுதியின்மையினையும் தேசம் தீர்மானங்களை எடுக்க முடியாமையையும் பிரதிபலித்தது.

இந்த சூழ்நிலையிலிருந்து பிரான்ஸ் மீள வேண்டுமென எல்லோரும் விரும்பினர். பொது விருப்பம் இல்லாத ஒரு தேசத்தில் ஒரு பொது விருப்பத்தை எவ்வாறு ஏற்படுத்துவது. செயற்படு பெரும்பான்மை இல்லாத ஒரு அசெம்பிளியில் ஒரு பெரும்பான்மையினை ஏற்படுத்துவது எவ்வாறு?

அரசியல் விஞ்ஞானிகளும் அரசியல்வாதிகளும் நடத்திய கலந்துரையாடல்களில் 20ஆம் நூற்றாண்டில் ஜனநாயக அரசியல் யாப்புகளைப் பொறுத்து மூன்று மாதிரிகளே இருக்க முடியுமென்று தெரிந்தது. பிரித்தானிய மாதிரி, அமெரிக்க மாதிரி, மூன்றாவது மாதிரியே ஐந்தாவது பிரான்சியக் குடியரசின் அரசியல் யாப்பாகும்.

பிரான்சின் ஐந்தாவது குடியரசின் அரசியல்முறை (1958)

பிரான்சின் ஐந்தாவது குடியரசு நெருக்கடியான நிலைகளின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டதாகும். நாலாவது குடியரசு பிரான்சின் உறுதியற்ற நிலையினை ஏற்படுத்திய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணத் தவறிவிட்டது. அரசாங்கம் மூன்றாவது குடியரசுக் காலத்திலிருந்தது போல் ஆட்டங்காணும் நிலையிலும் எதிர்காலம் பற்றி நிச்சயம் அற்ற நிலையிலும் இருந்தது. இவற்றுக்கும் மேலாக நாடு பொருளாதார நெருக்கடிகளில் அமிழ்ந்திருந்தது. மேலும் அல்ஜீரியப் பிரச்சினை தொடர்ந்தும் இடர்களை விளைவித்து வந்தது. பாரிஸ் அரசாங்கம் அல்ஜீரிய குழப்பக்காரர்களுடன் உடன்பாட்டுக்கு வர எவ்வளவு முயன்ற போதிலும், அல்ஜீரியாவில் குடியேறியிருந்த பத்து லட்சத்துக்கு மேலான பிரான்சு மக்கள் தங்களால் ஒத்துக்கொள்ள முடியாத எத்தகைய உடன்படிக்கையும் உடனடியாக முறியடிக்கப்படும் எனப் பகிரங்கமாகக் கூறினர். இப்பிரென்சுக் குடியேற்றக்காரரும் பிரென்சு இராணுவத் தலைவர்களும் சேர்ந்தே நாலாவது குடியரசின் அழிவுக்கு வழிவகுப்பதில் இறுதியில் பொறுப்பாகவிருந்தனர். இக்குடியேற்றக்காரர்களின் தலைவர்கள் ஓய்வு

பெற்றிருந்த ஜெனரல் டீ கோலை மீண்டும் ஆட்சிப் பொறுப்பு வகிப்பதற்கு அழைப்பதன் மூலம் உறுதியான ஆட்சி ஏற்படும் என்றும் அல்லீரியாவை கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டுவர முடியும் எனவும் எதிர்பார்த்தனர். அல்லீரியாவில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பிரெஞ்சு சிவில் இராணுவ அதிகாரிகளே ஜெனரல் டீ கோலை ஆட்சியின் அமர்த்துவதற்கு இறுதியில் பொறுப்பு வகித்தனர். உறுதியான அரசாங்கம் நிறுவப்பட வேண்டுமென்பதிலும் தாம் முக்கியமான குறிக்கோளொன்றை அடைவதற்காகவே ஆட்சி பீடத்தில் அமர்த்தப்பட்டிருக்கின்றோம் என்ற உண்மையிலும் அவர் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். அதற்காக அவர் பலர் எதிர்பார்த்தது போல் ஒரு சர்வாதிகாரியாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஐந்தாவது குடியரசின் அரசியல் யாப்பினை வரைவதிலும் நெருக்கடியான சமயங்களில் அவசரகால அதிகாரங்களைத் தான் கொண்டிருப்பதற்கு அவசியமான ஒழுங்குகளைச் செய்தவதிலும் முக்கிய பங்கு வகித்தார்.

1958 யூன் 3 ஆம் திகதி பிறப்பிக்கப்பட்ட அரசியல் நியதிச் சட்டம் டீ-கோலைத் தலைவராகக் கொண்ட அரசாங்கத்திற்கு பின்வரும் தத்துவங்களுக்கமைய ஒரு புதிய அரசியல் யாப்பினை தயாரிக்குமாறு அதிகாரம் வழங்கியது.

- 1) அதிகாரத்தின் ஒரே வாய்க்காலாக சர்வசன வாக்குரிமை இருத்தல் வேண்டும்.
- 2) அரசாங்கமும் பாராளுமன்றமும் தத்தம் துறையில் முழு அதிகாரத்துடன் செயலாற்றக் கூடியதாக சட்டமியற்றுதல் நிர்வாகஞ் செய்தல் என்பவை சார்ந்த அதிகாரங்கள் தனித்தனியாக அமைதல் வேண்டும்.
- 3) அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்பு வகித்தல் வேண்டும்.
- 4) அடிப்படை (உரிமைகள்) சுதந்திரங்கள் மதிக்கப்படத் தக்கவாறு நீதிப் பரிபாலன அமைப்பு சுதந்திரமாக இயங்குதல் வேண்டும்.
- 5) பிரான்சுக்கும் அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட மக்களுக்குமிடையே தொடர்பு இருக்கும் வகையில் அரசியல் யாப்பில் ஏற்பாடு செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

பிரான்சின் ஐந்தாவது குடியரசின் அரசியல் யாப்பு

சுவத்தி

பிரான்சிய மக்கள் இத்தால் 1789ஆம் ஆண்டுப் பிரகடனம் வரைவிலக் கணப்படுத்தியதன் படியும் 1946ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் சுவத்தி மறுபடியும் குறைநிரப்பும் செய்ததன் படியும் மனிதனின் உரிமைகள் தேசிய இறைமையின் தத்துவங்களின் மீதான ஈடுபாட்டையும் பிரகடனப்படுத்துகின்றனர்.

அத்தகைய தத்துவங்களின் பெறுமதிகளது அடிப்படையிலும் மக்களது சதந்திரமான தீர்மானத்தின்படியும் குடியரசு கடல் கடந்த பிரதேசங்கள் அந்த தத்துவங்களைப் பின்பற்றுவதாக அறிவித்தால் அவற்றின் ஜனநாயக படிமுறை வளர்ச்சியினைக் கருத்திக் கொண்டும் விடுதலை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற பொது இலட்சியத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அவற்றுக்குப் புதிய ஸ்தாபனங்களை இத்தால் வழங்கும்.

சரத்து 1

குடியரசு கடல் கடந்த பிரதேசங்களது மக்களது சதந்திரமான தீர்மானத்தின் மூலம் தற்போதைய அரசியல் யாப்பினை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் ஒரு சமுதாயமாகின்றன.

பகுதி I - இறைமை பற்றி

சரத்து 2

பிரதேசம் ஒரு பிரிக்க முடியாத, மத சார்பற்ற, ஜனநாயக, சமூகக் குடியரசாகும். பிறப்பு, இனம், மதம் என்ற வேறுபாடுகள் இன்றி சட்டத்தின் முன் எல்லாப் பிரசைகளதும் சமத்துவத்தினை நிச்சயப்படுத்தும்.

சரத்து 3

தேசிய இறைமை மக்களுக்கு உரியது. அது இந்த இறைமையினை தனது பிரதிநிதிகள் ஊடாகவும் மக்கள் தீர்ப்புகள் என்ற வழிகளிலும் செயற்படுத்தும்.

அரசியல் யாப்பு விதிக்கும் சூழ்நிலைகளின் கீழ் வாக்குரிமை நேரடியானதாகவோ மறைமுகமானதாகவோ அமையலாம். அது எப்போதும்

எல்லோருக்குமானதாகவும் சமமாகவும் இரகசியமானதாகவும் இருக்கும்.

சிவில், அரசியல் உரிமைகளை உடைய வளர்ந்த ஆண், பெண்பாலர்களும் உட்பட எல்லா பிரான்சிய பிரசைசுளும் சட்டம் தீர்மானிக்கும் சூழ்நிலைகளில் வாக்களிக்கலாம்.

சரத்து 4

வாக்குரிமையினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் அரசியற் கட்சிகளும் குழுக்களும் கருவிகளாயிருக்கலாம்.

பகுதி II - குடியரசின் ஜனாதிபதி

சரத்து 5

குடியரசின் ஜனாதிபதி அரசியல் யாப்பு மதிக்கப்படுதலை பார்த்துக் கொள்வார். தனது நடுவு நிலையின் படி அரசாங்க அதிகார சபைகளின் ஒழுங்கான செயற்பாட்டினையும் அரசு தொடர்ந்திருத்தலையும் நிச்சயப்படுத்துவார்.

அவர் தேசிய விடுதலை, ஆள்புல ஒருமைப்பாடு சமுதாயத்தின் உடன்பாடுகள் ஒப்பந்தங்கள் என்பவற்றை உத்தரவாதம் செய்வார்.

சரத்து 6

குடியரசின் ஜனாதிபதி 7 வருடங்களுக்குக் கடமையாற்றவென மாநகரசபைகளின் தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்கள் கடல் கடந்த பிரதேசங்களின் அசெம்பிளிகள், பொதுச்சபைகள் பாராளுமன்றத்தின் அங்கத்தவர்கள் என்போரை உள்ளடக்கிய ஒரு தேர்தல் கழகத்தினால் தெரிவு செய்யப்படுவார்.

சரத்து 7

முதலாவது வாக்கெடுப்பில் பிரான்சின் ஜனாதிபதி அறுதிப் பெரும் பான்மையினால் தெரிவு செய்யப்படுவார். இது கிடைக்காவிடின் ஒரு இரண்டாவது வாக்கெடுப்பின் மூலம் சார்பு பெரும்பான்மையுடன் தெரிவு செய்யப்படுவார்.

அரசாங்கம் கூட்டப்பட்டிருக்கும் போது வாக்களிப்பு ஆரம்பமாகும்.

பதவியிலிருக்கும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் காலவதியாவதற்குக் குறைந்தது 20 நாட்களுக்கு முன்பு ஆகக் கூடியது 50 நாட்களுக்கு முன்பு புதிய ஜனாதிபதிக்கான தேர்தல் இடம் பெறவேண்டும்.

சரத்து 8

குடியரசின் ஜனாதிபதி பிரதமரைத் தெரிவு செய்வார். பிரதமர் அரசாங்கம் இராஜினாமாச் செய்வதாக கடிதம் வழங்கினால் பிரதமரின் கடமைகளை ஜனாதிபதி முடிவுக்குக் கொண்டு வருவார்.

பிரதமரின் பிரேரணையின் பேரில் அரசாங்கத்தின் மற்றைய அங்கத்தவர்களை அவர் நியமிப்பதோடு அவர்களது கடமைகளையும் அவரே முடிவுக்குக் கொண்டு வருவார்.

சரத்து -9

அமைச்சர்கள் சபைக்கு (Council of Ministers) குடியரசின் ஜனாதிபதி தலைமை வகிப்பார்.

சரத்து -10

இறுதியாக நிறைவேற்றிய சட்டம் அரசாங்கத்துக்கு அறிவிக்கப்பட்ட 15 நாட்களுள் குடியரசின் ஜனாதிபதி சட்டங்களை அமுல்படுத்துவார். காலக்கெடு முடிவடைய முன்பு அவர் சட்டத்தினை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறோ அல்லது அதன் சரத்துகளை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறோ கோரலாம். இந்த மறுபரிசீலனையினை மறுக்கமுடியாது.

சரத்து -11

நடைமுறையிலுள்ள ஸ்தாபனங்களின் செயற்பாட்டினைப் பாதிக்கக் கூடிய அரசியல் யாப்புக்கு முரணாகாத ஒரு ஒப்பந்தத்தினை ஏற்றுக் கொள்வதற்கான அதிகாரத்தினை தரும் அல்லது சமுதாய உடன் பாட்டிற்கு அங்கீகாரம் வழங்குவதற்கோ அரசாங்க அதிகாரிகளின் ஒழுங்கமைப்போடோ சம்பந்தப்படும் எந்த மசோதாவையும் உத்தியோகபூர்வ புத்தகத்தில் பிரிசுரித்த பின்பு அரசாங்கம் பாராளுமன்றம் கூடியிருக்கும் போதோ அல்லது இரு அசெம்பிளிகளின் கூட்டு பிரேரணையின் மூலமோ பிரேரித்தால் குடியரசின் ஜனாதிபதி அதனை ஒரு மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடலாம். மக்கள் தீர்ப்பு மசோதாவுக்குச் சாதகமாக தீர்மானித்தால் இதற்கு முன் வந்த சரத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட காலக்

கெடுவினுள் ஜனாதிபதி அதனை அமுல்படுத்துவார்.

சரத்து 12

பிரதமருடனும் அசெம்பிளியிகளினது தலைவர்களோடும் கலந்தோசித்த பின்னர் குடியரசின் ஜனாதிபதி தேசிய அசெம்பிளளி கலைக்கப் பட்டுள்ளதென அறிவிக்கலாம். கலைக்கப்பட்டதன் பின் குறைந்தது 20 நாட்களுக்குப் பின் கூடியது. 40 நாட்களுக்குள் பொதுத் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட வேண்டும்.

சரத்து 13

அமைச்சர்கள் சபையில் தீர்மானிக்கப்படும். விதிகள் கட்டளைகளை குடியரசின் ஜனாதிபதி ஒப்பமிடுவார். அரசின் சிவில் அல்லது இராணுவ பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிப்பார்.

சரத்து 14

வெளிநாட்டு அரசுகளுக்கு ஜனாதிபதி தூதுவர்களையும் இராஜதந்திரிகளை நியமிக்கலாம். வெளிநாட்டு தூதுவர்களும் இராஜ தந்திரிகளும் அவரிடம் அனுப்பி வைக்கப்படலாம்.

சரத்து 15

ஜனாதிபதி ஆயுதப் படைகளின் ஆணையிடும் தளபதி ஆவார். தேசிய பாதுகாப்புக்கான உயர் சபைகளுக்கும் குழுக்களுக்கும் தலைமை வகிப்பார்.

சரத்து 16

அரசியல் யாப்பினுள் அமைந்த அரசாங்க அதிகாரத்தின் ஒழுங்கான செயற்பாடு தடைப்படும் போதும் குடியரசின் ஸ்தாபனங்கள், தேசத்தின் சுதந்திரம், ஆள்புலத்தின் ஒற்றுமை அல்லது சர்வதேச கடமைப்பாடுகளை நிறைவேற்றுவது பயமுறுத்தல்களுக்குள்ளாகும் போதோ பிரதமர், அசெம்பிளிகளின் தலைவர்கள், அரசியல் யாப்பு சபை என்பவற்றுடன் உத்தியோக பூர்வமாகக் கலந்தாலோசித்த பின்னர் இந்தச் சூழ்நிலைகளுக்குகந்த நடவடிக்கைகளை ஜனாதிபதி எடுப்பார். அவசரகால அதிகாரங்கள் செயற்படுத்தும் போது பாராளுமன்றம் (ஜனாதிபதியால்) கலைக்கப்படக்கூடாது.

சரத்து 17

குடியரசின் ஜனாதிபதிக்கு மன்னிப்பு வழங்கும் உரிமையுண்டு.

பகுதி III - அரசாங்கம்

சரத்து 20

தேசத்தின் கொள்கையினை அரசாங்கம் தீர்மானிப்பதோடு வழி நடத்தும் அது நிர்வாகத்தினையும் ஆயுதப் படைகளையும் கொண்டிருக்கும்.

சரத்து 21

பிரதமர் அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டினை வழி நடத்துவார். தேசிய பாதுகாப்புக்கு அவரே பொறுப்பு சட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதினை அவர் கண்காணிப்பார். சரத்து 13 இற்கு உட்பட்டு அவருக்கு ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரங்களும் சிவில், இராணுவப் பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிப்பார்.

பகுதி IV - பாராளுமன்றம்

சரத்து 24

பாராளுமன்றம் தேசிய அசெம்பிளியினையும் சேனேற்றையும் கொண்டிருக்கும். தேசிய அசெம்பிளி அங்கத்தவர்கள் நேரடி வாக்கின் மூலம் தெரிவு செய்யப்படுவர். மறைமுக வாக்கின் மூலம் சேனேற் தெரிவு செய்யப்படும். சேனேற் குடியரசின் பிரதேச அலகுகளை பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் பிரான்சுக்கு வெளியே வாழும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் சேனேற்றில் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கும்.

பகுதி V - பாராளுமன்றத்துக்கும் அரசாங்கத்துக்கும்

இடையிலான தொடர்புகள் பற்றி

சரத்து 34

எல்லா சட்டங்களும் பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்படும்.

சரத்து 35

போர்ப் பிரகடனத்திற்குப் பாராளுமன்றம் அனுமதி வழங்கும்.

சரத்து 36

அமைச்சர்கள் சபையின் கூட்டத்திலேயே மார்சல் சட்டம் அறிவிக்கப்படும் 12 நாட்களுக்குப் பின்பும் அது நீடிக்கப்பட வேண்டுமாயின் பாராளுமன்றம் அதற்கு அனுமதி வழங்க வேண்டும்.

சரத்து 39

பிரதமரோ பாராளுமன்றத்தின் அங்கத்தவர்களோ ஒரு சட்ட மூலத்தினை ஆரம்பித்து வைக்கும் உரிமையுண்டு. அரசின் சபையுடன் கலந்தாலோசித்த பின் அரசாங்க மசோதாக்கள் அமைச்சர்கள் சபையில் ஆராயப்படலாம். அதன் பின் இரு அசெம்பிளிகளுள் ஒன்றின் செயலகத்தில் அவை ஒப்படைக்கப்படும். நிதி மசோதாக்கள் முதலில் தேசிய அசெம்பிளியிலேயே முன்னுரைக்கப்பட வேண்டும்.

பகுதி VI - ஒப்பந்தங்களும் சர்வதேச உடன்படிக்கைகளும் பற்றி

சரத்து 52

குடியரசின் ஜனாதிபதி ஒப்பந்தங்கள் பற்றி பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதோடு அவற்றை அங்கீகரிக்கலாம். அங்கீகாரத்துக்கு சமர்ப்பிக்கப்படாத சர்வதேச உடன்படிக்கைகளின் முடிவுகளைக் கொண்டு வரும் பேச்சுவார்த்தைகள் பற்றி அவருக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

பகுதி VII - அரசியல் யாப்புச் சபை

சரத்து 56

அரசியல் யாப்புச் சபை 9 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருக்கும் அவர்களது பதவிக்காலம் 9 வருடங்கள் என்பதோடு அங்கத்துவம் புதிப்பிக்கப்படமாட்டாது. ஒவ்வொரு மூன்று வருடங்களுக்கும் ஒரு முறை மூன்றில் ஒரு அங்கத்தவர்களுக்கு இடங்கள் மாற்றப்படும். இச்சபையின் மூன்று அங்கத்தவர்கள் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்படுவார். மூன்று பேர் தேசிய அசெம்பிளியின் தலைவராலும் 3 பேர் செனேற்றின் தலைவராலும் தெரிவு செய்யப்படுவார்.

ஒன்பது அங்கத்தவர்கள் தவிர முன்னைய ஜனாதிபதிகளுக்கும் பதவி காரணமாக இச்சபையில் அங்கத்துவம் பெறுவார். இச்சபையின் தலைவர் ஜனாதிபதியால் தெரிவு செய்யப்படுவார்.

குடியரசு ஜனாதிபதியின் தேர்தலின் ஒழுங்குமுறைப்படி நடப்பதை யாப்புச்சபை உறுதிப்படுத்தும் குற்றச்சாட்டுக்களை பரிசீலனை செய்வதோடு வாக்களிப்பின் முடிவுகளை அறிவிக்கும்.

பிரதிநிதிகள் செனேற்றர்களின் தேர்தல் ஒழுங்குமுறை பற்றி கருத்து வேறுபாடுகள் எழுமாயின் யாப்புச் சபை இறுதி முடிவு எடுக்கும்.

யாப்புச்சபை மக்கள் தீர்ப்பு நடத்தும் வழிமுறைகளை ஒழுங்கு முறையினை உறுதிப்படுத்துவதோடு அதன் முடிவுகளையும் அறிவிக்கும்.

யாப்புச்சபையின் தீர்மானங்களை எந்தவகையான நீதிமன்றங்களிலும் முறையீடு செய்ய முடியாது.

பகுதி VIII - நீதித்துறை அதிகாரிகள் பற்றி

சரத்து 64

நீதித்துறை அதிகாரிகளின் சுதந்திரத்திற்கு உத்தரவாதி குடியரசின் ஜனாதிபதியாவார்.

நீதித்துறையின் உயர்சபை அவருக்கு உதவி வழங்கும்

சரத்து 65

குடியரசின் ஜனாதிபதி நீதித்துறையின் உயர் சபைக்குத் தலைமை தாங்குவார். இதற்கு நீதி மந்திரி உபதலைவராவார்.

ஒரு சேதன உறுப்பு சட்டம் தீர்மானிக்கும் நிபந்தனைக்குக்கேற்ப உயர் சபை மேலும் ஜனாதிபதியினால் தெரிவு செய்யப்படும் 9 அங்கத் தவர்களைக் கொண்டிருக்கும். மேன்முறையீட்டு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி களுக்கான வேட்பாளர்களையும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற முதல் தலைவர்களது வேட்பாளர்களையும் உயர் சபை சமர்ப்பிக்கும். மற்றைய நீதிபதிகள் நியமனத்துக்காக நீதிமந்திரி சமர்ப்பிக்கும் பிரேரணைகளில் தனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கும். மன்னிப்பு வழங்கும் விடயங்களில் இதன் அபிப்பிராயம் பெறப்படும். இந்நீதித்துறை உயர்சபை நீதிபதிகளது ஒழுக்காற்று சபையாகவும் செயற்படும்.

பகுதி X - பொருளாதார சமூகச்சபை

சரத்து 69

எப்போது அரசாங்கம் கோருகின்றதோ அப்போது அதற்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும் பாராளுமன்ற மசோதாக்கள், விதிகளும் கட்டளைகளும்

அரசாங்க மசோதாக்கள் என்பவை பற்றி பொருளாதாரச் சமூகச் சபை தனது அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்கும்.

சரத்து 70

குடியரசுக்கு அல்லது சமுதாயத்திற்கு நாட்டமுள்ள பொருளாதார, சமூக இயல்புடைய எந்தவொரு பிரச்சினை பற்றியும் பொருளாதார சமூகச் சபை அரசாங்கத்திடம் ஆலோசனை பெறும். பொருளாதார சமூக இயல்புடைய எந்தத் திட்டமும் அல்லது எந்தத் திட்டத்துடனும் சம்பந்தப்படும் மசோதாக்களையும் அதன் ஆலோசனைகளுக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்படும்.

சரத்து 71

பொருளாதார சமூகச் சபையின் அமைப்பும் அதன் செயற்படு வழிமுறை பற்றிய விதிகளும் ஒரு சேதன உறுப்பு சட்டத்தினால் தீர்மானிக்கப்படும்.

பகுதி XIV - திருத்தங்கள் பற்றி

சரத்து 89

அரசியல் யாப்பினைத் திருத்தும் ஆரம்ப முயற்சி பிரதமராலும் பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களும் பிரேரிக்கப்படும் போது ஜனாதிபதிக்குரிய தாகும்.

திருத்தத்திற்கான அரசாங்க அல்லது பாராளுமன்ற மசோதா ஒரேமாதிரி இரு அசெம்பிளிகளினாலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். ஒரு மக்கள் தீர்ப்பில் அனுமதி கிடைத்த பின்னரே திருத்தம் நடைமுறைக்கு வரும்.

ஜனாதிபதி தீர்மானித்து பாராளுமன்றம் காங்கிரஸ் முறையில் கூடி ஐந்தில் மூன்று ஆதரவு வாக்குகளைப் பெறுமானால் ஒரு திருத்தத்திற்கு மக்கள் தீர்ப்பு அவசியமில்லை.

சட்டவாக்கத்துறை

(அ) செனேர்

பிரான்சின் பாராளுமன்றம் ஈரங்க மன்றங்களைக் கொண்டதாகும். அவை முறையே, தேசிய அசெம்பிளியும் செனேற்றும் ஆகும். செனேற் பிரதேச ரீதியிலான அலகுகளுக்கும் பிரான்சுக்கு வெளியே வாழும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்குகிறது. 9 வருடங்களுக்கு இதன் அங்கத்தவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவதோடு ஒவ்வொரு மூன்று வருடங்களுக்கும் ஒரு முறை இதன் அங்கத்தவர்களில் 1/3 பகுதியினர் புதிதாகத் தெரிவு செய்யப்படுவர். யாப்பினை வரைந்தோர் செனேற்றின் அதிகாரத்தினை அதிகரிக்க விரும்பினர். பிரதம மந்திரியும் அரசாங்கமும் விரும்பினால் செனேற்றுக்கு சட்டம் ஒன்றுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க முடியும். யாப்பின் 45 ஆவது சரத்துப்படி பிரதம மந்திரி இரு சபைகளிலிருந்தும் சமமான அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதொரு மகா நாட்டில் இரு சபைகளுக்குமிடையிலான வேறுபாடுகளைத் தீர்க்க முடியும்.

பிரான்சில் இரு சபைகளும் ஒரே வகையான அதிகாரங்களை கொண்டுள்ளன. ஆனால் நிதி மசோதாவின் முதல் வாசிப்பு தேசிய அசெம்பிளியிலேயே இடம் பெற வேண்டும். 1958 ஆம் ஆண்டின் ஐந்தாம் குடியரசு யாப்பு தேசிய அசெம்பிளி செனேற்றினை மட்டுப்படுத்துவதற்கு இடமளிக்கவில்லை. அரசாங்கம் விரும்பினால் சட்டங்களுக்கு மறுப்பாண்மை விதிக்கும் அதிகாரம் கொண்டுள்ளது. அரசாங்கம் தலையிடா விடில் இரு சபைகளுக்கும் ஒத்துவராத மசோதாக்களை இரு சபைகளுக்குமிடையில் மாறி மாறி போய்வரும். 45 ஆம் சரத்து இரு சபைகளுக்குமிடையில் தொடர்ச்சியான கருத்தொருமையின்மைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதற்கு இடமளிக்கவில்லை. ஒரு கூட்டுக் குழுவினை அமைத்து அத்தகைய பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண இடமுண்டு.

அரசாங்கம் ஒரு சட்டத்தை விரும்பாவிடின் செனேற்றின் ஊடாக அத்தகைய சட்டத்தை தடுத்து நிறுத்தலாம். செனேற் நிர்வாகத்தினைக் கட்டுப்படுத்தாது. தேசிய அசெம்பிளிக்கு மட்டுமே அரசாங்கம் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும். குடியரசின் ஜனாதிபதி செயற்பட முடியாத கட்டத்தில் செனேற்றின் தலைவரே ஜனாதிபதியாகக் கடமையாற்றுவார். (புதிய ஜனாதிபதி தெரிவு செய்யப்படும் வரை) 16 ஆம் சரத்தின் கீழ் அவசரகால அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்த முன்பு ஜனாதிபதி - செனேற் தலைவரை கலந்தாலோசிக்க வேண்டுமென்பது ஒரு யாப்பு கடமைப்

பாடாகும். (மேற் நீதிமன்ற நிலையில்) அசெம்பளி அளவு பிரதிநிதித் துவம் வகிக்கும் உரிமையுண்டு. ஏதாவதொரு விடயத்தை ஒரு மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடமுன்பு அசெம்பளிக்கு சேனேற்றின் சம்மதம் அவசியம். செனேற்றுக்கு ஜனாதிபதியின் செய்திகளை பெறும் உரிமையுண்டு.

(ஆ) தேசிய அசெம்பளி

ஐந்தாம் குடியரசின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட அரசியல் யாப்பு ஒரு பகுத்தறிவுடனான பாராளுமன்றத்தினை அதாவது வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களையுடைய பாராளுமன்றத்தினை அறிமுகம் செய்தது. அது இரு சபைகளைக் கொண்டதாகும். (1) தேசிய அசெம்பளி (2) செனேற். ஒரு வருடத்தில் தேசிய அசெம்பளியினதும் செனேற்றினதும் அமர்வுகள் இரு தடவைகள் மாத்திரமே இடம் பெறுகின்றது. அரசியல் யாப்பின் பிரகாரம் முதலாவது அமர்வு ஒக்ரோபர் மாதம் 2 ஆம் திகதி ஆரம்பித்து 80 நாட்களுக்கு நடைபெறும் இரண்டாவது அமர்வு ஏப்ரல் 2 ஆம் திகதி ஆரம்பிக்கும். அது 90 நாட்களுக்கு மேல் நீடிக்க முடியாது. ஆகவே மொத்தமாக 5 மாதங்கள் 20 நாட்களுக்கே இவ்வமர்வுகள் இடம்பெறும். பிரதம மந்திரி அல்லது தேசிய அசெம்பளியின் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தால் பிரத்தியேக அமர்வுகள் இடம்பெறும். அவை குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சி நிரலின் அடிப்படையிலேயே இடம் பெறும். குடியரசு ஜனாதிபதியின் ஆணையின் பிரகாரமே இவை கூட்டப்பட்டு கலைக்கப்படும்.

அரசியல் யாப்பு வரையறுக்கும் விடயங்கள் மீதே பாராளுமன்றம் சட்டமியற்ற முடியும். மற்றைய விடயங்களில் அரசாங்கம் ஒரு சாதாரண ஆணையின் மூலம் சட்டங்களை இயற்றலாம். யாப்பின் 37 ஆவது சரத்து ("Matters other than those which in to domain of the law shall be subject to rule making power") சட்டத்தின் ஆட்சிக்குள் வரும் மற்றெல்லா விடயங்களுக்கும் பிராமணங்களை (விதிகளை) இயற்றும் அதிகாரத்தின் கீழ் வரும். 34 ஆவது சரத்து பாராளுமன்றம் தீர்மானிக்கும் சட்டங்கள் பற்றி விளக்குகிறது. அதனால் அரசியல் யாப்பு பாராளுமன்றத்தின் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தினைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. இக்கட்டுப்பாடு களுக்கு அப்பாலுள்ள அதிகாரங்கள் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரியான அரசாங்கத்திடம் உள்ளது.

சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தினை யாப்பு நிர்வாகத்துக்கும் வழங்குகின்றது. 38 ஆம் சரத்துப்படி (The government may for the excantion of it programme who parliament to anthorize it to take by ordinances, within a limited preiod of time, measures which are normally reserved to the domain of law.)

வழக்கமாக சட்டத்தின்கீழ் ஒதுக்கப்பட்ட சில நடவடிக்கைகளை குறிப்பிட்ட காலஎல்லையினுள் அரசாங்கம் தனது திட்டங்களை செயற்படுத்துவதற்கான விதிகளினூடாக பாரமெடுக்கலாம். அத்தகைய விதிகள் விடுக்கப்பட்ட உடன் அவை நடைமுறைக்கு வரும் ஆனால் அரசாங்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துள் பாராளுமன்றத்துக்கு அதனைச் சமர்ப்பிக்காவிடில் அவை பெறுமதியற்றனவாகி விடும். அல்லது அது நிராகரிப்பட்டாலும் செல்லுபடியற்றதாகி விடும்.

அமைச்சரவை

அரசியல் யாப்பின் மொழிப்படி அமைச்சரவை பிரதம மந்திரியையும் இதர அமைச்சர்களையும் உள்ளடக்கியிருக்கும் அதுவே அரசாங்கமாக அமைந்து தேசத்தின் கொள்கையைத் தீர்மானிப்பதோடு பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும். ஜனாதிபதியின் பங்கு தேசத்தின் ஒரு காப்பாளராக இருப்பதோடு அரசாங்கத்தின் பங்கு ஆள்வதாகும். ஜனாதிபதி அமைச்சர்கள் சபை கூட்டங்களுக்குத் தலைமை வகிப்பார். ஆனால் அரசாங்கம் முழுமையாக குறிப்பாக அதன் தலைவர் பிரதமமந்திரியே நாட்டின் கொள்கைகளுக்குப் பொறுப்பாகவிருப்பார்.

பிரதம மந்திரி அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டினை வழி நடத்துவதோடு தேசிய பாதுகாப்புக்கும் பொறுப்பாளராவார். சட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதினை மேற்பார்வை செய்தலும் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தினையும் செயற்படுத்துவார். ஆனால் எல்லா ஆணைகளும், விதிகளும் ஜனாதிபதியால் ஒப்பமிடப்படவேண்டும்.

பிரதம மந்திரி மந்திரிசபையின் (Cabinet) எண்ணிக்கையினையும் அமைப்பினையும் தீர்மானிப்பதோடு அதன் கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்குவதோடு நிர்வாக சேவைகளை வழி நடத்துவார். பாராளுமன்றத்தில் தனது கொள்கைகளை வாதிடுவதோடு பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் எழுப்பும் கேள்விகளுக்கு விடையளிப்பார். அரசாங்கத்தின் முழு செயற்திட்டத்தினை விசேட பிரகடனங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தி, தேசிய அசெம்பிளியினர் முன்பு நம்பிக்கை வாக்கெடுப்புகளுக்கும் விடுவார் ஜனாதிபதியே தெரிவு செய்ய வேண்டுமென விதித்த பதவிகள் தவிர மற்றவற்றுக்கு நியமனங்கள் செய்வார்.

பிரதம மந்திரி மற்றைய பாராளுமன்ற அங்கத்தவரோடு இணைந்து ஒரே நேரத்தில் சட்ட ஆக்க ஆரம்பத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவார் தேசிய அசெம்பிளியினைக் கலைத்தல், ஜனாதிபதி அவசரகால அதிகாரங்களை

பயன்படுத்தல் என்பனவற்றில் பிரதமமந்திரியின் ஆலோசனை பெற வேண்டும் என அரசியல் யாப்பு எடுத்துரைக்கின்றது.

13 வது சரத்தும் 20 ஆம் சரத்தும் கூட்டாக தீர்மானங்கள் எடுத்தல் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றது. 13 ஆம் சரத்து அமைச்சர்கள் கழகத்தினால் (Council of Ministers) கவனத்துள் எடுக்கப்பட்ட விதிகள், ஆணைகள் என்பவற்றுக்கு ஒப்பமிடுவார் எனக் குறிப்பிடுகிறது. 20 வது சரத்து கூட்டுத் தீர்மானம் எடுப்பதை அரசாங்கத்தின் கூட்டுப் பொறுப்புடன் தொடர்புபடுத்துகிறது.

கூட்டுத் தீர்மானம் எடுத்தல் தேசிய அசெம்பிளிக்கு அரசாங்கம் கூட்டாகப் பொறுப்பு வகித்தல் பற்றி அரசியல் யாப்பின் விதிகள் எவற்றைச் சொன்ன போதிலும் cabinet இல் அமைச்சரவையில் கடமைகள் De Ganllின் கீழும் Giscard இன் கீழும் தீவிர மாற்றங்களுக்குட்பட்டன. இதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. (1) 25 ஆம் சரத்தின்படி ஒருவர் அமைச்சர் ஆகியதன் பின் பாராளுமன்ற அங்கத்தவராக தொடர்ந்திருக்க முடியாது. இது பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் பிரதிநிதிகள் சபை என்ற பாராளுமன்ற மரபுக்கு மாறாக அமைகின்றது. (2) இதனால் அரசாங்கம் என்பது பாராளுமன்ற அங்கத்துவத்தை இராஜினாமாச் செய்தவர்களை மாத்திரம் உள்ளடக்கியிருக்கவில்லை. 1958 இல் இருந்து cabinet இன் அமைச்சரவையில் மூன்றில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் சிலில் சேவையாளர், தொழில் நுட்பவியலாளர்கள், உயர் தொழில் புரிவோர், புத்திஜீவிகள் என்போரை உள்ளடக்கி வருகிறது. (3) கபினென் என்பது அல்சி ஆராய்ந்து கொள்கை வகுக்கும் அங்கமாக இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் De Ganlle இன் டீகோலின் கீழ் அது ஜனாதிபதியின் வழிகாட்டல்கள் அல்லது ஆலோசனைகளை கவந்துரையாடும் ஒன்றாகவே இருந்தது.

நிர்வாகத்துறை - ஜானதிபதி

ஜனாதிபதி தெரிவு செய்யப்படும் முறை

ஐந்தாவது குடியரசு யாப்பின் கீழ் ஆரம்பத்தில் ஒரு தேர்தல் கழகத்தின் ஊடாக மறைமுகமாகவே பிரான்சிய ஜனாதிபதி தெரிவு செய்யப்பட வேண்டுமென விதிக்கப்பட்டது. இக்கழகத்தில் 8000 பெரும் தேர்வாளர்கள் இடம் பெற்றனர். பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள், பொதுச்சபைகள், வெளிநாட்டினுள் ஆள்புலங்களின் அசெம்பிளி அங்கத்தவர்கள், தெரிவு

செய்யப்பட்ட மாநகர சபை அங்கத்தவர்கள் பெரும் மாநகர சபையின் அங்கத்தவர்கள், தேர்தல் கழகத்தின் பிரதிநிதித்துவம் சனத்தொகைக்கு விகிதாசாரமாகவே அமைந்தது.

1962 இல் 1௨ கோல் ஜனாதிபதித் தேர்தல் முறையினை திருத்த வேண்டுமென பிரேரித்தார். ஆனால் அதற்கு பலத்த எதிர்ப்பு இருந்தது. 1௨ கோல் தேசிய அசெம்பிளியினை கலைத்து மேற்சொன்ன முறையை மாற்று வதற்கு ஒரு மக்கள் தீர்ப்பினை நடத்துவதற்கு தீர்மானித்தார். 1962 ஒக்டோபர் மாதம் 28 ஆம் திகதி மக்கள் 1௨ கோலின் பிரேரணையினை ஆதரித்து வாக்களித்தனர். அதனால் 6 ஆம் 7 ஆம் சரத்துகள் திருத்தப்பட்டன.

இப்போது பிரான்சிய ஜனாதிபதி சர்வசன வாக்குரிமையின் கீழ் நேரடியாக தெரிவு செய்யப்படுகிறார். முதலாவது தேர்தலில் அறுதிப் பெரும் பான்மையினை ஒரு வேட்பாளர் பெறாவிட்டால் இரண்டாவது வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும். இது முதலாவது தேர்தல் முடிந்த 2 வது ஞாயிற்றுக்கிழமை நடத்தப்பட வேண்டும். இரண்டாவது வாக்கெடுப்பில் இரு வேட்பாளர்கள் மாத்திரமே போட்டியிடுவர். முதலாவது தேர்தலில் போட்டியிட்டு ஆகக் கூடிய வாக்குகள் பெற்ற இருவரே இரண்டாவது வாக்கெடுப்பில் போட்டியிடுவர். 7 வருட காலங்களுக்கு ஜனாதிபதி தெரிவு செய்யப்படுவர். எத்தனைதரம் தேர்தலில் ஒரு ஜனாதிபதி யானவர் போட்டியிடலாம் என்பதற்கு பிரான்சிய யாப்பு கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கவில்லை.

ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள்

அரசியல் யாப்பின் 5 ஆம் அத்தியாயம் ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை தெளிவுற்ற முறையில் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கிறது.

குடியரசின் ஜனாதிபதி அரசியல் யாப்புக்கு மரியாதை வழங்குதலை நிறைவேற்றுவார். அவரது arbitrage மத்தியஸத்தின்படி பொது அதிகாரங்கள் ஒழுங்காக செயற்படுவதனையும் அரசின் தொடர்ச்சியையும் உறுதிப்படுத்துவார். தேசிய விடுதலை, ஆள்புலத்தின் ஒருமைப்பாடு (பிரான்சிய) சமூகத்தின் ஒப்பந்தங்களை அவர் மதிப்பார்.

arbitrage மத்தியஸ்தம் என்ற சொல் பற்றிய பல விளக்கங்கள் இதுவரையும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. (சட்டங்கள்) விதிகள் மதிக்கப்படுவதனை உறுதிப்படுத்தும் ஒரு நடுவராகக் கடமையாற்ற வேண்டும் என்று பொருள்படலாம் அல்லது அரசாங்க செயற்பாடுகளில் சுறுசுறுப்புடன் பங்கு பற்றுபவர் எனவும் பொருள்படலாம். 20 ஆம் சரத்து தேசத்தின்

கொள்கையை தீர்மானிப்பதும் வழிநடத்துவதும் அரசாங்கமே எனக் குறிப்பிட 21 ஆம் சரத்து அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை பிரதம மந்திரி வழிநடத்துவார் எனக் குறிப்பிடுகிறது. 8 ஆம் சரத்தின் கீழ் ஜனாதிபதி பிரதம மந்திரியினை நியமிப்பார். ஆனால் இது உண்மையான தெரிவினை அல்லது பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவரை சம்பிரதாயபூர்வமாக பிரதமமார்க்குவதனையும் குறிக்கலாம். அவ்வாறே பாராளுமன்றத்தினைக் கலைக்கவும், தேர்தல்களை நடத்துவதும் உண்மையான அதிகாரமாகவும் அது சம்பிரதாயபூர்வமானதாகவும் அமையலாம். அமைச்சர்கள் சபை தலைவராக ஜனாதிபதி விளங்குவார். இதுவும் பல்வேறு விளக்கங்களுக்குட்படலாம். அமெரிக்க ஜனாதிபதி போல அல்லாது பிரான்சிய ஜனாதிபதிக்கு சட்ட மறுப்பாண்மை கிடையாது. ஆனால் மறு பரிசீலனைக்காக பாராளுமன்றத்துக்கு மசோதாக்களைத் திருப்பியனுப்பலாம். அரசாங்கம் உபவிதிகள் - அல்லது ஆணையினூடாக செயற்படும் போது தான் ஜனாதிபதிக்கு மறுப்பாண்மை உண்டு. மற்றைய அதிகாரங்கள் ஜனாதிபதிக்கும் பிரதம மந்திரிக்கும் உண்டு. உம்: தேசிய பாதுகாப்பு - உத்தியோகத்தர்களை நியமித்தல், ஆனால் 16 ஆம் சரத்து திட்டவட்டமானது இதன்படி தேசிய அவசர கால நிலையின் போது ஸ்தாபிக்கும் ஆள்புல ஒருமைப்பாடும், பயமுறுத்தப்படும் போது கிட்டத்தட்ட ஒரு சர்வாதிகாரி போலவே செயற்பட இடமளிக்கிறது. ஆனால் அரசியல் யாப்பு சபையினைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். பாராளுமன்றம் அமர்வில் இருக்க வேண்டும். கூடுமானளவு மிக விரைவில் சாதாரண நிலை அரசாங்கத்தினை ஏற்படுத்த வேண்டும். ஒருமுறை தான் இவ்வதிசாரங்கள் டிகோலினால் 1961 ஆம் ஆண்டு அல்ஜீரியாவில் நடந்த இன்னொரு இராணுவக் கிளர்ச்சியினை அடக்குவதற்காக கையாள்வதற்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. 1964 ஆம் ஆண்டின் ஆணைப்படி பிரான்சின் அணு ஆயுதங்களை பயன்படுத்துவது பற்றி ஜனாதிபதி மட்டுமே தீர்மானிக்கலாம்.

ஐந்தாம் குடியரசு நடைமுறைக்கு வந்த ஆரம்ப காலங்களில், டிகோலின் ஆக்கிரமிப்புமிக்க ஆளுமை காரணமாக எங்கு அதிகாரம் இருக்கிறது என்பது தெளிவாகியது. அல்ஜீரிய பிரச்சினை இருக்கும்வரை பாராளுமன்றத் தலைவர்கள் அவரின் விருப்பப்படியே ஆளவிட்டனர். மக்கள் தீர்ப்பினூடாக மக்களுக்கு நேரடியாக வேண்டுகோள் விடுப்பதினூடாக டிகோல் தனது அதிகாரங்களை மேலும் பலப்படுத்திக் கொண்டார்.

டிகோல் தொடர்ச்சியாக ஜனாதிபதி சார்பான விளக்கங்களையே அரசியல் யாப்புக்கு அளித்து வந்தார். யாப்பு இடம் தராவிட்டாலும் அவரே பிரதம மந்திரிகளை தெரிவு செய்தார். (மொசம்பிக்கு மந்திரியாக

தெரிவு செய்யப்பட்ட போது திகதியிடாத இராஜினாமாக்கடிதம் ஒன்றை கொடுத்திருந்தார்.) மற்றைய மந்திரிகளையும் ஜனாதிபதியே நியமித்தார். யாப்பு இதனை பிரதம மந்திரிக்கே வழங்கியது. ௨ கோல் தனிப்பட்ட முறையில் பிரதான கொள்கைத் தீர்மானங்களை பாராளுமன்றத்தைக் கலந்தாலோசிக்காது எடுத்து வந்தார். ௨ கோலுக்குப் பின்னர் ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்ற ௨ கோலின் கீழ் பிரதம மந்திரியுமாயிருந்த பொம்படுவும் பிரதம மந்திரிக்கு உரிய இடம் வழங்கவில்லை. இவ்வாறு பலம் வாய்ந்த ஜனாதிபதி என்ற மரபு நிலைநிறுத்தப்பட்டது. ஆகவே பிரான்சிய ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களைப் பின்வரும் தலைப்புக்களின் கீழ் ஆராயலாம்.

1. மரபு ரீதியான கடமைகள்

- (அ) ஜனாதிபதி பிரதம மந்திரியினை நியமித்தலும் பிரதம மந்திரியின் இராஜினாமாவை ஏற்றுக் கொள்ளுதலும்.
- (ஆ) பிரதம மந்திரியின் பிரேரணையின் படி அரசாங்கத்தின் மற்றைய அங்கத்தவர்களை நியமிப்பதுவும் நீக்குவதும்.
- (இ) அமைச்சர்கள் தேசிய பாதுகாப்பு சபைகள், குழுக்கள், நீதித்துறை கூட்டங்களுக்கும் தலைமை தாங்குதல்
- (ஈ) நாட்டின் ஆயுதப் படைகளின் ஆணையிடும் தலைவர்.
- (உ) உடன்படிக்கைகளுக்கான பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்துதலும் அவற்றுக்கு அங்கீகாரம் வழங்குதலும்.
- (ஊ) தூதுவர்களையும், விசேட envoys ஸ்தாகனர்களையும் அங்கீகாரம் வழங்கி வரவேற்கவும்.
- (எ) அரசின் சில இராணுவ-சிலில் பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிக்க,
- (ஏ) ஆணைகள், பிரமாணங்களுக்கு ஒப்பமிட, பாராளுமன்றத்துக்கு செய்திகள் அனுப்ப, சட்டங்களைப் பிரகடனம் செய்ய
- (ஐ) மசோதாக்களையோ, மசோதாக்களில் சில சரத்துக்களையோ மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு கோர
- (ஓ) சர்வதேச ஒப்பந்தம் ஒன்றினை முடிவு செய்யும் எல்லாப் பேச்சுவார்த்தைகளையும் அவருக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

2. தனிப்பட்ட, அல்லது தன்னிச்சையான அதிகாரங்கள்

அரசியல் யாப்பு மரபுரீதியான அதிகாரங்களை விட தனிப்பட்ட அல்லது தன்னிச்சையான அதிகாரங்களை ஜனாதிபதிக்கு வழங்கியுள்ளது. அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த பிரதம மந்திரியின் மறு ஒப்புமம் அவசியமில்லை. அரசியல் யாப்பு அத்தகைய நான்கு விடயங்களைக் குறிப்பிடுகிறது.

- (1) ஜனாதிபதி தேசிய அசெம்பிளியினை எந்த நேரத்திலும், எந்த பிரச்சினை தொடர்பாகவும் எந்தக் காரணத்துக்காகவும் கலைத்து விடலாம். ஆனால் ஒரு வருடத்துள் இரண்டு தேசிய அசெம்பிளிகளை கலைக்க முடியாது. பிரதமர் அசெம்பிளியினை கலைக்குமாறு கோரினால் அதனை அவர் நிராகரிக்கலாம்.
- (2) ஒரு மக்கள் தீர்ப்புகளுக்காக மசோதாக்களை மக்களிடம் சமர்ப்பிக்கும் அதிகாரம்.
- (3) குடியரசின் ஸ்தாபனங்கள், தேசத்தின் விடுதலை ஆள்புல ஒருமைப்பாடு, வலுவான பொது அதிகாரங்களின் செயற்பாடுகள் சீர்குலையும் போது ஜனாதிபதி பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க அதிகாரம் உண்டு.
- (4) தனது சுயவிருப்பப்படி செயற்படுத்த வேறு சில அதிகாரங்களையும் யாப்பு அவருக்கு வழங்குகின்றது.

உ+ம்: நியமனங்கள்

ஜனாதிபதி ஒரு மத்தியஸ்தராக

மத்தியஸ்தம் என்பது தனிப்பட்ட நடவடிக்கையாகும். இதன்படி தீர்ப்புகளைச் செயற்படுத்துவதாகும். (இதில் 5ஆம் சரத்து இடம் பெற வேண்டும்) இத்தகைய பொறுப்பு எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்குகிறது. அரசியல் யாப்பு இதனை ஜனாதிபதிக்கு வழங்குகிறது.

நீதித்துறை

பிரான்சின் சட்டங்கள் நோமன் சட்டத்தின் அடிப்படையில் இறுக்கமாக கட்டியெழுப்பப்பட்டவையாகும். நெப்போலியன் போனப்பார்ட்டின் கீழ்த்தான் பிரான்சின் முழு நீதி வழங்கு முறையும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு முடிவாக்கப்பட்டது.

பிரான்சின் இன்றைய சட்டம் அடிப்படையில் நெப்போலியன் ஒருங் கிணைத்த சட்டங்களை கையாள முடிந்த போதிலும் புதிய சூழ்நிலைகள், தேவைகள் என்பவற்றுக்கேற்ப திருத்தியும், மாற்றியும், பரவலாக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக அதிகளவு கைத்தொழில் மயமாக்கம் மற்றைய பொருளாதார மாற்றங்கள் என்பவற்றுக்குப் பொருந்தத்தக்கவாறு மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரான்சின் நீதித்துறை பின்வரும் நான்கு இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளது: (1) நாடு முழுவதற்கும் ஒரே விதமான சட்ட முறையைக் கொண்டுள்ளது. அதில் ஒற்றுமை, ஒப்புரவு என்று காணப்படுவதோடு எளிமையானவையாகவும் எளிதில் கிடைக்கக்கூடியனவாகவும் உள்ளன. (2) அது எழுத்துருவில் அமைந்த சட்டமாக இருப்பதனால் ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகளிலிருந்து வேறு பட்டனவாக உள்ளன. (3) பிரான்சிய சட்டம் இயற்றப்பட்டவையாக அல்லது statutory தாக இருந்த போதிலும் பல அம்சங்களில் அவை மரபுகளில் வேர் கொண்டவையாகும். (4) பிரான்சில் சாதாரண சட்டத்திற்கும் நிர்வாக சட்டத்திற்கும் வேறுபாடு உண்டு. அதனால் அங்கு இரு வேறுபடும் நீதிமன்ற முறைகளுண்டு. (அ) சாதாரண நீதிமன்றங்கள் (ஆ) நிர்வாக நீதிமன்றங்கள்.

சாதாரண நீதிமன்ற முறை

நீதி என்பது எல்லோருக்கும் இலகுவில் கிடைக்க வேண்டுமென்பதால் பிரான்ஸ் முழுவதிலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமான நீதி மன்றங்கள் உள்ளன. நீதிமன்றங்களின் ஒழுங்கமைப்பும் இலகுவானதாகும். கீழ் மட்டத்தில் சமாதான நீதவான் இருப்பார்.

இவருக்கு சம்பளம் வழங்கப்படுவதோடு ஓரளவு நீதித்துறை அனுபவங்களையும் கொண்டிருப்பார். ஒவ்வொரு கன்ரனுக்கும் Canton அத்தகைய ஒரு நீதிமன்று இருக்கும். சில இடங்களில் இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட Canton கன்ரோன்களுக்கு ஒன்று இருக்கும். அத்தகைய 3,000 நீதிமன்றங்கள் உண்டு. இது சிறிய குற்றங்களையும், சிலில் தகராறுகளையும் விசாரிக்கும். 1958 இல் இடம் பெற்ற சீர்திருத்தின் பின்பு இந்நீதிமன்றங்கள் ஒழிக்கப்பட்டு இப்போதைய கீழ் மட்ட நீதிமன்றாக 454 tribunal d' urisance கள் உள்ளன. முக்கியமான வழக்குகள் tribunal de grando nrisance நடத்தப்படும். 172 அத்தகைய நீதிமன்றங்கள் பிரான்சில் உள்ளன. வர்த்தக வழக்குகளை விசாரிக்கும் tribunal de commerce போன்ற சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் மேன்முறையீடுகளை விசாரிக்கும். தொழில் ஒப்பந்ததாரர்கள் சம்பந்தமாக தொழிலாளர்களுக்கும் தொழில் கொடுப்பவர்களுக்கும் இடையிலான வழக்குகளை conseil de prnd' homms என்பன விசாரிக்கும். சிறிய குற்றவியல் வழக்குகளை பொலீஸ் நீதிமன்றங்கள் விசாரிக்கும்.

மிகவும் முக்கிய வழக்குகளை tribunary correchonels வழக்குகளை court do arrises என்பன விசாரணை செய்து தீர்ப்பு வழங்கும்.

நிர்வாக நீதிமன்றங்கள்

நிர்வாக நீதி மன்றங்கள் நிர்வாக உத்தியோகத்தர்கள் தம்மிடையே ஏற்படும் பிணக்குகளை தீர்ப்பதற்கு (உள்ளூர் மத்திய மட்டங்களில்) இந்த உத்தியோகத்தர்களுக்கு எதிரான மக்களின் மனத் தாங்கல்களையும் விசாரிக்கும்.

பிரான்சின் பிரதான நிர்வாக நீதிமன்றங்கள் tribunaux Adminigtratigs உம் Counseild' Etar என்பனவாகும். அடி மட்டத்தில் 23 tribunaux Administratigs உள்ளன. இது முழுமை வாய்ந்த நிர்வாக வழக்குகளை முதலில் விசாரணை செய்வனவாகும். இவை பெரும்பாலும் தனிப்பட்ட வர்களின் நிர்வாக உத்தியோகத்தர்களுக்கெதிரான குற்றச் சாட்டுக்களை விசாரிக்கும்.

உயர் மட்டத்தில் பல வழக்குகளில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகவும் முக்கியமான பிரச்சினைகளை விசாரிப்பது conseil d' Etat ஆகும். இது 150 அங்கத்தவர்களை கொண்டது. இவர்கள் நிர்வாகக் கல்வூரியினூடாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

ஐந்தாம் குடியரசின் கீழமைந்த அரசியல் யாப்புச் சபை 9 அங்கத்தவர்களைக் கொண்டுள்ளது. இவர்கள் 9 வருடங்களுக்குச் சபையில் கடமையாற்றுவர். இவர்களுள் மூவர் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுவர். மூவர் தேசிய அசெம்பிளியினாலும் மற்றைய மூவரும் செனேற்றின் தலைவராலும் நியமிக்கப்படுவர். அரசியல் யாப்பு சபை 4 தெளிவான கடமைகளைக் கொண்டது.

- (i) ஜனாதிபதித் தேர்தலில் மக்கள் தீர்வுகளை ஒழுங்காக நடத்தப்படுவதனை மேற்பார்வை செய்வதும் அவற்றின் முடிவுகளை அறிவித்தலும்
- (ii) சேதனச் சட்டங்கள் பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளினதும் நிலையியற் கட்டளைகள் அரசியல் யாப்புடன் ஒத்துப் போகின்றனவா என்பது பற்றி இச்சபையினரிடம் ஆலோசனை பெறவேண்டும்.
- (iii) அவசர கால அதிகாரங்களை ஜனாதிபதி பயன்படுத்த விரும்பினால் இச்சபையுடன் ஜனாதிபதி ஒரு ஆலோசனை நடத்தவேண்டும்.

- (iv) ஒப்பந்தங்கள் உட்பட்ட எல்லா மசோதாக்களும் (சேதன சட்டங்கள் தவிர) அறிவிக்கப்பட முன்பு அரசியல் யாப்பு சபைக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.

மக்கள் தீர்ப்பு

ஐந்தாம் குடியரசின் அரசியல் யாப்பின் பிரகாரம் ஜனாதிபதி சில வகையான பிரச்சினையாக ஒரு மக்கள் தீர்ப்பினூடாக மக்கள் முன் சமர்ப்பிக்கலாம். இரண்டாம் சரத்துப்படி

"The Berident of Republic" on the proposal of the government.... or on joint rero lition by the two legeslative assenblyes.... may submit to refrem dum any bill dealing inthe organisation of public powers the approval of an agreement of the Community or the authorization to ractity a treaty, that without being wntrary to the constitution effect the functioning of existiy constitution

அரசாங்கத்தின் பிரேரணையின் மூலம் அல்லது இரண்டு சட்ட சபைகளினது கூட்டுத்தீர்மானம் மூலம்கேட்டும் போது, ஜனாதிபதி பொது அதிகாரங்களை ஒழுங்கப்படுத்துதல் தொடர்பான மசோதாக்களை ஒரு சமுதாயத்தின் ஒப்பந்தத்தினை ஏற்றுக்கொள்ள அல்லது ஒரு ஒப்பந்தத்தினை நிறைவேற்ற யாப்பினை செயற்பாட்டினைப் பாதிக்காதவாறு மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடலாம்.

89 ஆம் சரத்து அரசியல் யாப்பினைத் திருத்துவதற்கு மக்கள் தீர்ப்பினை பயன்படுத்த இடமளிக்கிறது.

அரசியல் யாப்புத் திருத்தம்

யாப்பினைத் திருத்துவதற்கு விசேட வழிமுறைகள் உண்டு. இதற்கு இரண்டு வழிகள் உண்டு. யாப்பினை திருத்துவதற்கான முன்மொழிவு ஜனாதிபதியிடமிருந்தோ அல்லது பிரதம மந்திரியிடமிருந்தோ அல்லது பாராளுமன்றத்தின் தனிப்பட்ட அங்கத்தவர்களிடமிருந்தோ வரலாம். யாப்புத்தினத்துக்கான பிரேரணை நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முதலில் இரு சபைகளினதும் ஒரே மாதிரியான சாதாரண பெரும்பான்மை பெறுவதோடு ஒரு மக்கள் தீர்ப்பில் அது மக்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். அல்லது இரு சபைகளினதும் கூட்டத்தில் 3/5 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

தனிப்பட்ட அங்கத்தவரிடமிருந்து வரும் பிரேரணைகள் மக்களிடம் மக்கள் தீர்ப்புக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும்.

பிரான்சின் அரசியல் கட்சிகள்

ஐந்தாம் குடியரசின் ஆரம்பத்திலிருந்து பிரான்சின் கட்சிமுறை மாற்றங்களுக்குட்பட்டது. சில கட்சிகள் கிட்டத்தட்ட அழிந்து விட்டன. மற்றவை வெறும் எலும்புக்கூடுகள் போன்று இயங்கின. மற்றவை தனி ஒரு பெயரின் கீழ் தமது ஒழுங்கமைப்புகளை இணைப்பதற்கு முயற்சித்தன. இதன் விளைவாக 1967 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் போது பிரான்சில் 4 பிரதான கட்சிகளே போட்டியிட்டன. அவை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சோசலிஸ்ட் கட்சி, கோலிஸற கட்சி, (Union power la Denosatic Francsise) UDF என்பனவாகும்.

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1920 ஆம் ஆண்டு சோசலிஸ்ட் கட்சியில் ஏற்பட்ட ஒரு பிளவு காரணமாகத் தோன்றியதாகும். Tours ருவேர்சில் இல் நடந்த மாநாட்டில் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்கள் மூன்றாவது அகிலத்தோடு இணைவதற்கு ஆதரவாக வாக்களித்தனர். அதனைத் தொடர்ந்து பெரும்பான்மையோர் தனியானதொரு கட்சியாக மாறி கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி எனப் பெயரிட்டனர். அது மார்க்கிஸ்ட் - லெனினிஸ்ட் கொள்கைத் திட்டத்தினை தூக்கியெறிவதனையும் உற்பத்தி கருவிகள், பங்கீடு, பரிமாற்றம் என்பவற்றை சமூகமயப்படுத்தலினையும் இலக்காகக் கொண்டதாகும். 1924 களுக்கும் 1928 க்குமிடையில் ஆகக் குறைந்தது. பிரான்சில் மிகவும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கட்சியாக இருந்தது கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியாகும். இது அடிப்படையில் ஒரு தொழிலாளர் வர்க்கக் கட்சியாகும். ஆனால் பல மத்தியவர்க்க புத்திஜீவிகள் இதில் முக்கிய பதவிகளை வகிக்கின்றனர். 1986 மார்ச்சில் நடந்த பொதுத் தேர்தலில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி 9.8% வீதமான வாக்குகளோடு 34 ஆசனங்களையே பெற முடிந்தது. 1981 இல் இது 22% வாக்குகளை பெற்றது.

சோசலிஸ்ட் கட்சி

சோசலிஸ்ட் கட்சி 1879 இல் உருவாக்கப்பட்ட போதும் Jean Jaures இடம் இருந்து பெற்ற ஊக்கம் காரணமாக 1905 இல் தான் உறுதியாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. உத்தியோகபூர்வமாக இது SEIO என அழைக்கப்படுகிறது. section francanese de l'untentimale ourrisef இது இரண்டாவது அகிலத்தின் பிரான்சிய பிரிவாகும். 1915 வரையும் சோசலிசக் கட்சி படிமுறை சோசலிசம் கொள்கைத்திட்டத்தினையே பின்பற்றியது. இதன்

பின்னர் தீவிரவாதிகள் சர்வதேச அம்சங்களை வற்புறுத்தினர்.

SFIO ஜனநாயகக் குடியரசின் பாதுகாவலராகவும் இருந்தமையால் புரட்சிக்கு எதிரானதாகும். அது பொதநல அரசு, திட்டமிட்ட வெகுஜன முதலீடு பொது வீட்டு வசதி, கைத்தொழில் மயமாக்கல் கல்வி வாய்ப்புக்கள், சமமான வரி விதிப்பு என்பவற்றை வற்புறுத்தும் ஒரு கட்சியாகும்.

கோலிஸ்ட் கட்சி

1958 ஆம் தேர்தலில் போது கோலியட் கட்சியினை மறுசீரமைக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1958 தேர்தலில் U.N.R. (The Union of the New Republic) என்ற பெயரில் கோலிஸ்ட் போட்டியிட்டு 189 ஆசனங்களை பெற்று Deprties இன் உதவியுடன் 210 பெரிய பாராளுமன்றக் குழுவாகியது. இக்கட்சி வலது -மத்திய - விசேடமாக கத்தோலிக்கரின் வாக்குகளை பெறுகிறது. இது பெண்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கும் கட்சி. ஆயினும் இளைஞர்களைக் கவர் தவறியுள்ளது. இதன் 13% வாக்காளர்கள் விவசாயிகளாகவும் 27% தொழிலாளர்களாகவும் உள்ளனர்.

UDF

1978 இல் Guscrd இன் ஆதரவாளர்களால் உருவாக்கப்பட்டதே UDF (Union power la Demogratic Francsise) ஆகும். இது தளர்ச்சியான ஒரு கூட்டாகும். இதில் குடியரசுக் கட்சி, கிறிஸ்தவ ஜனநாயகக் கட்சி, தீவிரக் கட்சி (a Splinter from the right of the socialist party and the clubs perspeative etrealites). என்பன இடம் பெற்றுள்ளன.

அத்தியாயம் 5

சோவியத் யூனியனின் அரசியல் முறை

அம்பலவாணர் சிவராஜா

அறிமுகம்

1917 ஆம் ஆண்டில் ரஸ்யாவில் இரண்டு புரட்சிகள் நடந்தன; ஒன்று மார்ச் மாதத்தில் நடந்தது. மற்றையது நவம்பர் மாதத்தில் இடம் பெற்றது. இவற்றுக்கு, முன்பு 1905 இல் ஒரு புரட்சியும் அங்கு நடந்தது. சார் அரசாங்கம் அதை மிகவும் முர்க்கத்தனமாக அடக்கி விட்டு தனது ஏதேச்சாதிகார ஆட்சியினை நடத்தி வந்தது. முக்கியமாக, மார்க்ஸிய வாதிகளும் போல்சுவிக்களும் அதன் கோபத்துக்குள்ளானார்கள். அவர்களின் முக்கியமான தலைவர்கள் எல்லோருக்கும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு சைபீரியாவிலோ வெளிநாடுகளிலோ வாடினர்.

1905 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் நடந்த அடக்குமுறைகளால் பொல்சிவிக் தலைவரான லெனினும் அவர்களுடைய தோழர்களும் சோர்வடைய வில்லை. அவர்கள் அக்காலத்தில் வரப்போகின்ற புரட்சிக்குத் தங்களைத் தயார் செய்து வந்தார்கள்.

இதனைத் தொடர்ந்து பெட்ரோ கிராட்டில் உணவுக்காக கலகங்கள் தோன்றின. மார்ச் மாத ஆரம்பத்தில் தொழிலாளர்களின் நீண்ட வேதனை யிலிருந்து புரட்சி சற்றும் எதிர்பாரா விதத்தில் எவருடைய தூண்டுதலு மின்றி தானாகவே தோன்றியது. ஐந்து நாடுகளில் அப்புரட்சி வெற்றி பெற்றது. பெட்ரோகிராட்டில் புரட்சி வெற்றி பெற்றவுடனேயே மொஸ் கோவும் அதனைப் பின்பற்றியது. பெட்டோகிராடும், மொஸ்கோவும் தொழிலாளர்கள் நிறைந்த நகரங்கள். நகரங்களில் புரட்சி நடந்த போது

கிராமங்களில் வாழ்ந்த விவசாயிகள் மேற்சொன்ன புரட்சிகளைக் கவனித்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு இரண்டு விடயங்கள் முக்கியமாக இருந்தன. நிலம் அவர்களுக்குச் சொந்தமாக வேண்டும். யுத்தம் தேவையில்லை சமாதானம் வேண்டும். இந்த நிகழ்ச்சியின் போது, சாரும் ரூஸ்ய அரங்கிலிருந்து மறைந்து விட்டார்.

இதனிடையே ரூஸ்யாவில் சோவியத்துகள் உருவாக்கப்பட்டன. அதில் தொழிலாளர் பிரதிநிதிகளுடன் இராணுவத்தின் பிரதிநிதிகளும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். அவர்கள் அதிகாரத்தை ஏற்று நடத்தும்படி டோமை (சட்டசபை) கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொண்ட டோக் குழு ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டது. இருந்தும் தற்காலிக அரசாங்கத்துக்கும் சோவியத்துகளுக்குமிடையே பிரச்சினைகள் எழுந்தன. இதனால் கெரன்சி என்ற தீவிரவாதி ஒரு கூட்டரசாங்கத்தினை அமைத்தார். அதற்கு போல்கிவிக்குகளும் தமது பிரதிநிதிகளை அனுப்பினார்கள்.

இருந்தும் தற்காலிக அரசாங்கத்திடமிருந்து அரசைக் கைப்பற்றுவதற்குரிய காலம் வந்து விட்டதாக போல்கிவிக்குகள் தீர்மானித்தார்கள். புரட்சிக்குரிய எல்லா ஏற்பாடுகளும் ரொஸ்கியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. புரட்சி செய்வதற்கு நவம்பர் மாதம் 7 திகதி என நாள் குறிக்கப்பட்டது. நவம்பர் மாதம் 13ம் திகதி சோவியத் இராணுவ வீரர்கள் முன்னேற்பாடாகச் சென்று அரசாங்க கட்டிடங்களை கைப்பற்றினர். தந்தி, ரெலிபோன், அரசாங்க வங்கி போன்றவற்றை முதலில் தம்வசப்படுத்தினர். சோவியத் படைகளை ஒருவரும் எதிர்க்கவில்லை. புரட்சிக்காரர்களுக்கு முன்னால் தற்காலிக அரசாங்கத்தால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. புதிய அரசாங்கத்துக்கு லெனின் தலைவரானார். ரொஸ்கி வெளிநாட்டு மந்திரியானார். இவ்வாறு முன் கூட்டியே வகுக்கப்பட்ட திட்டத்தின்படி நடந்தது வரலாற்றிலேயே முதற்தடவையாக மிகவும் ஏழ்மையான வகுப்பாளரின் பிரதிநிதிகள், குறிப்பாக தொழிலாளரின் பிரதிநிதிகள், ஒரு தேசத்தின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். 1917 நவம்பரில் நடந்த இப்புரட்சியினை பொல்கிவிக்கு புரட்சி அல்லது 'அக்ரோபர் புரட்சி' என அழைக்கப்படுகிறது. ஏனெனில் ரஸ்யா பின்னர் தனது கலண்டரை மாற்றிக் கொண்டது. இக் கலண்டரே ரஸ்யாவில் நடைமுறையிலுள்ளது.

திரு.ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல:

புரட்சியை அடுத்து நாலு வருசங்களில் 1917 லிருந்து 1921 வரை, பகைவர் கூட்டத்தினின்று புரட்சியைக் காப்பதற்குப் போரிடவே பொழுது சரியாயிருந்தது. யுத்தமும் கலகமும் உள்நாட்டுப் போரும், பட்

டினியும் சாவும் நிறைந்த அக்காலம் உருக்கமும் சோகமும் ததும்பி, ஸ்சியத்ததைக் காப்பதற்காகச் சாமானியப்பொது மக்கள் காட்டிய வீராவேசத்தால் தோன்றுகின்றது. அவர்களுக்கு உடனே கிடைத்த பரிசு ஒன்று மில்லை. ஆனால் பின்னால் சுகம் பெறுவோம் என்னும் நம்பிக்கையில் அவர்கள் கொட்டு துன்பங்களை பரஸ்பரம் சகித்துக் கொண்டு தங்கள் ஆட்சிப் பாதைகளையும் வீடுகளையும் மறந்து நின்றார்கள். இதைப் "போற்றும் கம்னியூசு"த்தின் காலம் என்று சொல்லலாம்.

இதன்பின்பு 1921 இல் லெனின் 'புதிய பொருளியல் கொள்கையை அறிமுகம் செய்தார். உற்பத்தி சாதனங்களை அரசாங்கப் பொதுவுடமையாக்கும் திட்டத்துக்கு மத்திய விவசாய வகுப்பினரை அணுகுலமாகத் திருப்புவதற்கே அக்கொள்கை வகுக்கப்பட்டது.

புரட்சியின் போது சார் சாமராஜ்ஜம் உருக்குலைந்து போயிற்று. சிறிது காலம் வரை மொஸ்கோவையும் லெனின்கிராட்டையும் சுற்றியுள்ள சிறுபிரதேசமே சோவியத் குடியரசின் வசம் இருந்தது. மேற்கு வல்லரசுகளின் தூண்டுதலால் பின்லாந்து, எஸ்தோனியா, லடாவியா, லிதுவேனியா ஆகிய தேசிய இனங்கள் சுதந்திர இராச்சியங்கள் ஆகிவிட்டன. சோவியத்துகள் வெற்றி பெற்று வெளிநாட்டுப் படைகள் வெளியேறியவுடன் சைபீரியாவிலும் மத்திய ஆசியாவிலும் சுதந்திர சோவியத்து அரசாங்கங்கள் தோன்றின. அவ்வரசாங்கங்களின் இலட்சியங்கள் பொதுவாயிருந்தபடியால் அவை ஒன்று சேர்ந்து சோவியத் யூனியன் ஆயின. சோசலிஸ்ட் சோவியத்துக் குடியரசுகள் யூனியன் என்பது அதன் முழுப் பெயராகும். இவ்வாறு சோவியத் யூனியன் பல குடியரசுகளின் கூட்டாக விளங்கியது. ஆரம்பத்தில் அது 12 சுய ஆட்சிக் குடியரசுகளின் கூட்டாக இருந்தது.

ஸ்டாலின் அரசியல் யாப்பு 1936:

1935 பெப்ருவரி முதலாந் தேதி, கட்சியின் அறிவுறுத்தல்களைப் பெற்ற மொல்டோவ் Molotov அனைத்து யூனியன் சோவியத்துக்கள் காங்கிரஸ் கூடியபோது அரசியல் யாப்பில் பின்வரும் மாற்றங்களைப் பிரேரித்தார்.

(அ) தேர்தல் முறையை மேலும் சனநாயக அடிப்படையில் அமைத்தல், அதாவது பூரண சமமில்லாத தேர்தல்களுக்குப் பதிலாக சமமான தேர்தல்களையும், பகிரங்கவாக்கெடுப்புள்ள தேர்தல்களுக்குப் பதிலாக இரகசிய வாக்கெடுப்புள்ள தேர்தல்களையும் நடத்துதல். (ஆ) அரசியல் திட்டத்தின் சமூகப் பொருளாதார அடிப்படைகளை மேலும் திட்டவட்டமாக்குதல், அதாவது யு.எஸ்.எஸ்.ஆர் இல் வகுப்புக்களிடையே பரஸ்பர

சம்பந்தம் காணப்படும், இன்றைய நிலைமைக்கொத்ததாய் அரசியல் திட்டத்தை அமைத்தல் (புதிய சமூகவுடைமை சார்ந்த கைத்தொழிற் றுறையை உண்டாக்குதல், குலாக்குகளை (Kulaks)அழித்து விடுதல், சோவியத் சமுதாயத்தின் அடிப்படையாக சமூகவுடைமை சார்ந்த சொத்துரிமை உறுதிப்படுத்தல் ஆகியன.)

மொஸ்டோவின் பிரேரணையைக் காங்கிரஸ் அங்கீகரித்தது. புதிய அரசியல் திட்டத்தை வரைய ஸ்டாலின் தலைமையில் ஆணைக்குழு வொன்று நியமிக்கப்பட்டது. புதிய அரசியல் திட்டத்தின் வரைவு (draft)கட்சியின் மத்திய குழுக்கூட்டத்தில் 1936 யூன் முதலாந் தேதி சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இதனிடையில் 1936 யூன் 12 ஆம் தேதி இந்த நகல் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அது பற்றிய விவாதங்களும் அதனை விருத்தி செய்வதற்கான ஆலோசனைகளும் பொதுமக்களிடமிருந்து வரவேற்கப் பட்டன. அரசியல் திட்டம் கணிசமான உற்சாகத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டது. 1936 டிசெம்பர் 5ஆம் திகதி அனைத்து சோவியத்துக்கள் காங்கிரசின் எட்டாவது சிறப்புக் கூட்டத்தில் அரசியல் திட்டத்தின் இறுதியான நகல் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இந்நகல் பொதுமக்களுடைய விவாதங்களிலிருந்தும் விமரிசனங்களிலிருந்தும் கிடைக்கப்பெற்ற ஆலோசனைகளிற் சிலவற்றைத் தன்னுடன் இணைத்துக்கொண்டது.

அரசியல் திட்டத்தை அனைத்து யூனியன் சோவியத்துக்கள் காங்கிரஸ் முன்னிலையில் சமர்ப்பித்த போது, பொருளாதாரத்துறையில் உண்டான மாற்றங்கள் காரணமாக அரசியல் திட்ட அமைப்பில் மாற்றங்களைச் செய்வது அவசியமாயிற்று என்று ஸ்டாலின் கூறினார். பொருளாதாரத் துறையிலுண்டான மாற்றங்கள், விவசாயத்தைக் கூட்டாகச் செய்தல், கூட்டுப்பண்ணை (Collective farm) முறையைப் புகுத்தல், குலாக்குகளை முற்றாக ஒழித்தல், முதலாளி வகுப்பினரையும் வியாபாரிகளையும் அகற்றல் என்பவாகும். ஸ்டாலின் கருத்துப்படி, "சமூகத்தில் முரண் பாடான வகுப்புகள் இனிமேல் இருக்க முடியாது என்ற உண்மையின் அடிப்படையில் புதிய அரசியல் திட்டம் செயற்படுகிறது. இச்சமூகத்தில் நட்புறவான இரு வகுப்பினரே அதாவது தொழிலாளரும் குடியான வருமே உண்டு. இவ்வகுப்பினரே அதாவது உழைக்கும் வகுப்பினரே அதிகாரத்திலிருக்கிறார்கள்" உள்நாட்டிலிருந்து பகையான சக்திகள் அகற்றப்பட்டதாலும் அதிகாரம் வலுப்படுத்தப்பட்டதாலும் அரசியல் திட்டத்தில் தாராள நோக்குடைய பல அம்சங்களைப் புகுத்துதல் சாத்தியமாயிற்று, அவற்றுட் சில பின்வருமாறு; (1) தேர்தல் பிரதிநிதித் துவ விடயமாய் தொழிலாளருக்கும் குடியானவருக்கும் சமத்துவமளித் தல். (2) எதிரிடையான சக்திகளுக்கு வாக்குரிமை மறுக்கவேண்டிய அவ

சியம் இனி இல்லாமையால் கட்டுப்பாடற்ற வகையில் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்குதல். (3) மறைமுகமான தேர்தல் முறையை நீக்கி, இரகசிய வாக்கெடுப்பு முறையைப் புகுத்துதல்.

புதிய அரசியல் திட்டம் உள்நாட்டிலுள்ளவர்கள் மாத்திரமன்றி, வெளிநாட்டினரும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக இருக்க வேண்டுமெனக் கருதப்பட்டது. சோவியத் யூனியன் சனநாயக வழியைப் பின்பற்றிச் செல்கிற தென்பதை உலகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டும் ஒருமுயற்சி இஃதாகும். தாராள நோக்குடைய அம்சங்கள் பல காணப்பட்டாலும் பொதுவுடமைக் கட்சியின் அரசியல் தலைவர்களுடைய ஏகபோகவுரிமையை அரசியல் திட்டம் சிறிதும் விட்டுவிடாமல் பாதுகாத்தது. நாட்டிலுள்ள ஒரே வகுப்பினரான தொழிலாளரதும் குடியானவரதும் நலவுரிமைகளைக் கட்சியானது பாதுகாக்க வேண்டியிருந்ததால் "தொழிலாள மக்களுக்குக் கான சனநாயகத்தை, அதாவது அனைவருக்குமாக சனநாயகத்தை" அரசியல் திட்டம் வழங்கியது என்பது ஸ்டாலின் வாதம். மேலும் "அதனாற்றான் யு.எஸ்.எஸ்.ஆர் அரசியல் திட்டம் ஒன்றே உலகத்திலேயே முழுமையான சனநாயக அரசியல் திட்டமாகுமென நினைக்கிறேன்" என்று ஸ்டாலின் கூறினார்.

சோவியத் யூனியன் கலைக்கப்படும் வரை அரசியல் திட்டம் 1936 இல் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. இந்த அரசியல் திட்டம் சனநாயக வழிநோக்கி நிச்சயம் செல்லக்கூடியதொன்று. இது தாராள நோக்குடைய பல அம்சங்களை யுடையது. இவை மேல்நாடுகளிலுள்ள நடுத்தரச் செல்வந்தரின் அரசியற் திட்டங்களிலிருந்து கடன்வாங்கப்பட்டவையாயிருக்கலாம். இத்திட்டம் உள்நாட்டினுள்ளவரைப் போல வெளிநாட்டவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாயிருக்க வேண்டுமெனக் கருதப்பட்டது. எனினும் சோவியத் அரசியல் முறையிலுள்ள சர்வாதிகாரத்தன்மை மாற்றத்துக்குச் சிறிதும் உட்படாமல் பாதுகாக்கப்பட்டது. பொதுவுடமைக் கட்சி தாபனரீதியில், தொழிலாள வகுப்பினரின் பாதுகாப்புப் படையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அரசின் இரகசிய பொலிஸின் வசம் விசேட நியாயாதிக்க அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் 1936 இல் செய்யப்பட்ட மாற்றங்கள் முக்கியமானவையாகும். ஏனெனில் சட்டசபை நிருவாகசபை, நீதிசேவை என்பவற்றுக்கிடையில் அதிகாரங்களை வேறுபடுத்துதல், நேரடியான வாக்குரிமை, சர்வசன வாக்குரிமை, இரகசிய வாக்கெடுப்பு முதலியவை அப்போது புகுத்தப்பட்டன. இம்மாற்றங்கள் ரஸ்சியப் புரட்சியின் வெற்றியைக் குறித்தன. சோவியத் அரசியல் முறை நிலை பெற்று விட்டதென்பதும் வெளிநாட்டு எதிரிகளின் உற்சாகமான நம்

பிக்கைகளைப் பொய்யாக்கி விட்டதென்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மைகளாயின. சோவியத் யூனியனில் நிலவிய உள்நாட்டு நிலைமைகள் பெரிதளவில் உறுதியாக்கப்பட்டு விட்டனவென்பதும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உண்மையாயிற்று. இத்தகைய மாற்றங்களும் அபிவிருத்திகளும் உண்டானதன் பயனாக, திட்டவட்டமான சனநாயக, தாராள நோக்குடைய அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு புதிய அரசியல் திட்டத்தைப் புகுத்த வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

1936 ஆண்டு சோவியத் அரசியல் திட்டம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குப் பரவலான அதிகாரங்களை வழங்கிய 21 பகுதிகளையுடைய ஒரு கூட்டிணைப்பரசை ஏற்படுத்தியது. அவ்வதிகாரங்களுள் வெளிநாட்டு விவகாரம், பொருளாதாரத் திட்டம், கல்வி, சுகாதாரம், தொழில் என்பன சார்ந்த சமூகச் சட்டவாக்கம் முதலியன முக்கியமானவையாகும். எஞ்சிய எல்லா அதிகாரங்களும் இணைக்கப்பட்ட பகுதிகளின் அரசாங்கங்களில் குவிந்திருந்தன. கூட்டரசின் சட்டத்திற்கும் மாகாண அரசின் சட்டத்திற்குமிடையே தகராறு ஏற்படுமானால், அரசியல் திட்டத்தின் 20 ஆம் பிரிவின்படி முன்னைய அரசின் சட்டமே செல்லுபடியாகும். மாகாணங்கள் கூட்டரசிலிருந்து பிரிந்து போகும் உரிமையுடையனவெனினும்; இது பெரிதளவில் வழக்கிலில்லாத ஒன்றாகவே காணப்பட்டது. ஏனெனில், அதிகாரங்கள் பங்கீடு செய்தலை குடியரசு உறுப்பினரின் சம்மதத்தைப் பெற்றோ பெறாமலோ சோவியத் தலைமைப் பீடத்தினால் மாற்ற முடியும். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் மத்திய சட்ட சபையிலுள்ள இந்தக் குடியரசு உறுப்பினர்களின் சம்மதம் கோரப்படலாம். இதனாலும், பொதுவுடமைக் கட்சியின் ஒன்றுபடுத்தும் சக்தியினாலும், அரசு பொலிஸ் படையினரின் மேலதிகமான நியாயதிக்க அதிகாரங்களும், மத்திய அரசாங்கமானது, ஆட்சியைப் பன்முகப்படுத்துமுகமாக வெளிப்படையான போக்குகள் காணப்பட்டிருந்தும், பெரிதளவில் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்தது.

புதிய அரசியல் திட்டத்தின் 10 ஆம் அதிகாரத்திலே அடிப்படையான உரிமைகளும் கடமைகளும் பற்றிய ஓர் அறிக்கையும், உரிமைகள் எவ்வாறு பாதுகாக்கப்படும் அல்லது உறுதிப்படுத்தப்படும் என்பது பற்றிய ஒருவிளக்கமும் காணப்படுகின்றன. எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் சமஉரிமை, வேலைசெய்யும் உரிமை, கல்வியும் முதுமைப்பராயத்தில் பாதுகாப்பும் பெறும் உரிமை, வழிபாட்டுச் சுதந்திரம், சமய எதிர்ப்புப் பிரசாரசுதந்திரம், பேசுவதற்கும் சங்கமாகக் கூடுவதற்கும் சுதந்திரம், பிரசைகளின் இல்லங்களில் உட்புக முடியாத உரிமை, கடிதப் போக்கு வரத்துகளை இரகசியமாய் வைத்திருக்கும் உரிமை முதலியன உரிமை

களுள் அடங்கும். அடிப்படையான கடமைகள் பற்றிய அறிக்கையிலே தொழிலாளர் கட்டுப்பாட்டொழுக்கத்தைப் பேணும் அவசியமும், சட்டங்களுக்குப் பணியும் அவசியமும், பொதுசனச் சொத்துக்களைப் பாதுகாத்தல், பிறந்தநாட்டைப் பாதுகாத்தல், பொதுசனக் கடமையை நேர்மையுடனும் மனச்சாட்சியுடனும் செய்தல் ஆகியவை வற்புறுத்தப்படுகின்றன. இவ்வுரிமைகள் வெறுமனே பிரகடனஞ் செய்யப்படவில்லை. ஆனால் அவை எவ்வாறு பாதுகாக்கப்படும் அல்லது உறுதிப்படுத்தப்படும் என்பது பற்றியும் அறிக்கை செய்யப்பட்டது. உதாரணமாக, வேலை செய்வதற்கான உரிமை சம்பந்தமான ஏற்பாடு, வேலையின்மையை ஒழிப்பதன் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உரிமைகளை இப்படியாக உறுதிப்படுத்துவதும் பாதுகாப்பதும் அவசியமாயிருந்ததற்குக் காரணம், அமெரிக்காவில் உயர்தரநீதிமன்றத்தின் மூலம் உரிமைகள் பற்றிய விதிகள் அமுலாக்கப்படுவதுபோல், சோவியத் யூனியனில் எம்முறையில் உரிமைகள் பற்றிய சட்டம் அமுலாக்கப்பட வேண்டுமென்பது சம்பந்தமாய் எத்தகைய ஏற்பாடும் இல்லாதிருந்ததே அன்றியும், இவ்வுரிமைகள் சமூகவுடைமையாக்கப்பெற்ற சொத்துக்களின் புனிதத்தன்மைக்கும் சேதமடையாத நிலைமைக்கும் உட்பட்டவை; எனவே, சோவியத் பிரசைகளுக்கு உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ள சுதந்திரம், சமூகவுடைமையாக்கப் பெற்ற சொத்துக்கள் பாதிக்கப்படக் கூடாதென்ற ஏற்பாட்டுக்கு உட்பட்டதாகும். இஃதன்றி சமுதாய ஒழுங்கமைப்புக்குப் புறம்பானவையாக உரிமைகள் இருப்பதில்லையென்பதையும், ஆனால் தொழிலாள வகுப்பினரின் நலன்கருதி (உதாரணமாக, பேச்சுரிமை, கூட்டங்கூடும் உரிமை, அச்சலகு உரிமை) இவ்வுரிமைகள் செயற்படுத்தக் கூடியவை யென்பதையும் அரசியல் திட்டம் தெளிவாக்கியது.

மத்திய சட்டசபையானது மேலாண்மையுடைய சோவியத் ஆகும். இஃது இணையான அதிகாரங்களையுடைய இருமன்றங்களைக் கொண்டிருந்தது: (1) நேஷனாட்டிவ் சோவியத்; (2) யூனியன் சோவியத்: முன்னையது படிமுறை வரிசையில் பிரதேச அடிப்படையிலான பிரதிநித்துவத்தைக் கொண்டிருந்தது. இணைக்கப்பட்ட குடியரசுகள் ஒவ்வொன்றும், நிலப்பரப்பையோ சனத்தொகையையோ கருதாமல் 25 உறுப்பினர்களை அம்மன்றத்துக்கு அனுப்பிவைக்கலாமென்றிருந்தது. தன்னாட்சியுரிமையுடைய குடியரசுகள் ஒவ்வொன்றும் 11 உறுப்பினரையும், தன்னாட்சியுரிமையுடைய பிரதேசங்கள் ஒவ்வொன்றும் 5 உறுப்பினரையும், தேசியப் பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் 1 உறுப்பினரையும் அனுப்பிவைத்தன. யூனியன் சோவியத் என்ற மன்றம், பிரதேச அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு 300,000 பேருக்கும் நேர

டியான வாக்கெடுப்பு, இரகசிய வாக்களிப்பு 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட எல் லோருக்கும் வழங்கப்பட்ட சர்வசனவாக்குரிமை ஆகியவற்றின் அடிப் படையில் ஒவ்வொரு பிரதிநிதி அம்மன்றத்தில் இடம் பெற்றிருந்தார்.

சோவியத் யூனியனில் நடைபெறும் தேர்தல், கட்சி அபேட்சகர்களுக்கு உற்சாகமிக்க வரவேற்பு அளிக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. மேலைநாடுகளிலுள்ளது போல், வேறுபட்ட அபேட்சகர்களுள் ஒரு வரைத் தெரிந்தெடுக்கும் சந்தர்ப்பம் அங்கு நிலவவில்லை. முன்னைய சந்தர்ப்பத்தில் தேர்தல்கள் கட்சியின் விருப்பத்தைப் பதிவு செய்யும் ஒருசாதனமாக விருந்தன; தேர்தல்களில் வாக்காளரின் ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் கோரப்பட்டது. கட்சி சார்பற்ற தாபனங்களிலிருந்துங் கூட அபேட்சகர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். அவர்களுக்கான செலவை அரசே ஏற்றுக்கொள்ளும்; அவர்கள் கட்டுப்பணம் எதுவும் செலுத்த வேண்டியதில்லை. மேல்நாடுகளில் அபேட்சகரின் நிதி நிலைமையைப் பொறுத்தே அவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவர். பொதுவாக அவர் தமது தேர்தற் செலவுகளை தாமே ஏற்றுக்கொள்வர். அவர் தமக்கு நியாயமான செல்வாக்குண்டு என்பதை உறுதிப்படுத்துமுகமாக கட்டுப்பணம் செலுத்தும்படி கோரப்படுவர்.

மேலாண்மை சோவியத், ஒன்றே சட்டமியற்றும் சமஸ்தித்தாபனமாகும் ஒவ்வொரு மன்றமும் அரசின் பல்வேறு விவகாரங்களுக்குப் பொறுப்பு வகிக்க தனது ஆணையாளர்களைத் தெரிவு செய்யும். நிதிவிடயம் உட்பட எல்லாச் சட்டங்களும் இறுதியாக அமுல்நடத்தப்படுவதற்கு இருமன்றங்களிலும் அது நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். எனினும், அரசியல் திட்டம் சம்பந்தமான திருத்தங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு இருமன்றங்களிலுமுள்ள மூன்றிலிரு பங்கு பெரும்பான்மையினர் வாக்குத் தேவைப்படும். இரு மன்றங்களுக்கிடையிலும் முட்டுக்கட்டை ஏற்படுமானால், வேறுபாடுகளைச் சீர்படுத்திக் கொள்வதற்காக குழுக் கூட்டமொன்று கூட்டுவிக்கப்படும். இக்குழுவிலும் விவகாரம் தீர்க்கப் படாவிட்டால், சர்ச்சைக்கிடமான விடயம், இருமன்றங்களாலும் புனராலோசனை செய்யப்படுவதற்காக அவற்றுக்குத் திருப்பி அனுப்பப் படும். இரு மன்றங்களுமே விட்டுக்கொடுக்காவிடில் அவை கலைக் கப்படும்.

சட்டமியற்றும் நடைமுறைபற்றி அதிக விபரம் தெரியவில்லை. எனினும், பொதுவுடமைக் கட்சி ஆதிக்க நிலையிலிருப்பதால் எல்லாச் சட்ட வாக்கங்களும் அக்கட்சியின் அனுமதியைப் பெறுகின்றனவென்பதும் அதனால் வழிநடத்தப்படுகின்றனவென்பதும் வெளிப்படையான உண்மையாகத் தோன்றுகிறது. மசோதாக்கள் இருமன்றங்களிலும்

அமைச்சர் ஒருவரால் அறிமுகப்படுத்தப்படும். மசோதா புகுத்தப் பட்டபின், மன்றம் ஒத்திவைக்கப்படும். பின்னர் மசோதா சம்பந்தப்பட்ட விடயத்தைப் பரிசீலனை செய்யும் பொறுப்பு ஒரு குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்படும். அது பரிசீலனை செய்தபின் மன்றத்தில் அது மீண்டும் புகுத்தப்படும். இதனைச் செய்வது அமைச்சரன்று. ஆனால் ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர் ஒருவரே திருத்தங்களைச் சிபார்சு செய்து அம்மசோதாவை இப்போது புகுத்துவார். இந்த அறிக்கையைத் தொடர்ந்து பொதுவிவாதம் நிகழும்; இதனைத் தொடர்ந்து சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் எந்தெந்த திருத்தங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமென்று விளக்கி ஓர் அறிக்கை சமர்ப்பிப்பார். உயர்ந்த சித்தாந்தம் பற்றிய விடயங்கள், சோவியத் முறை என்பவை தவிர்த்து, பரிபாலனம் சம்பந்தப்பட்ட வேறுவிடயங்கள் பற்றிக் கண்டனம் செய்வதற்கு எவ்விதத் தடையும் கிடையாது. வரவு செலவுத்திட்டம் பற்றிய விவாதத்தின் போது, உறுப்பினர்கள் பொதுவாக கல்வி வசதிகள் பற்றியோ ரெயில்வே நிர்மாணத்துக்கான உதவிக் கொடைகள் பற்றியோ, இவை போன்ற விடயங்கள் பற்றியோ வேண்டுகோள் விடுப்பார். இந்த வேண்டுகோள்களும் ஆலோசனைகளும் உடனடியாக வரவுசெலவுத்திட்டத்தில் நிதி அமைச்சரால் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும். சோவியத் யூனியனில் சட்டசபையானது சனநாயக நாடுகளிலுள்ளது போலன்றி பணச்செலவுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முறையை மேற்கொள்வதில்லை. மேலும், சட்டசபை, இருகாரணங்களை முன்னிட்டு, நிருவாக சபையாகவும் செயலாற்றுகிறது. முதலாவது, நிதிகளை ஒதுக்கீடு செய்வது, மேலாண்மை சோவியத்தின் கடமையன்று என்பதாக அரசியல் திட்டத்தில் திட்டவட்டமான ஏற்பாடெதுவும் கிடையாது. இரண்டாவது, சோவியத் யூனியனில் சட்டசபைக்கு வரி விதிக்கும் அதிகாரமில்லை; ஏனெனில் எல்லா வருமானமும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களின் விலைகளை அதிகரிப்பதன் மூலம் பெறப்படுகிறது. வரிவிதிக்கக்கூடிய தனியார் சொத்துடமை கிடையாது; எனவே வரி விதிக்கும் அதிகாரத்தை அரசாங்கமே கொண்டிருக்கிறது.

பிரிசீடியம் சோவியத் முறைக்கு மாத்திரமே உரிய ஒருவிசேட தாபனமாகும். அது ஒருவகை நிரந்தரமான பாராளுமன்றக் குழுவாகும்; இது ஓரளவில் அமைச்சரவையாகவும் ஓரளவில் சட்டசபையாகவும், முழுமையான உயர்நீதிமன்றமாகவும் செயலாற்றுகிறது. இது பிரெஞ்சுப் பாராளுமன்றக் குழுக்களைப் போன்று சட்டசபைக்கும் நிருவாக சபைக்கும் இடைப்பட்டதொன்று என்றும், ரஷ்யாவிலே ஒரு விதத்தில் இரட்டை அமைச்சரவை இருப்பதாகச் சொல்லலாம் என்றும் சேர் எர்னஸ்ட் பாக்கர் கூறியுள்ளார். சுப்பிரீம் சோவியத் இத்தாபனத்தை தெரிவுசெய்யும்

இருசபைகளையும் சேர்ந்த 37 பேர் இதில் உறுப்பினர்களாயிருப்பர். இதற்குச் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களில்லை. ஆனால் இயல்பாக பின்வரும் கருமங்களாற்றும் நிருவாகசபையாக இது காணப்படுகிறது. (1) இருசபைகளுக்கிடையே இணக்கப்படுத்த முடியாத வேறுபாடுகளிலிருக்கும் பட்சத்தில் இது சுப்பிரீம் சோவியத்தைக் கலைத்துவிடும். (2) சுப்பிரீம் சோவியத்தின் கூட்டங்களை இது கூட்டுவிக்கும்... நாலாண்டு கழித்து அதனைக் கலைத்துவிட்டு, புதிய தேர்தலுக்கு ஏற்பாடு செய்யும். (2) இது நிருவாக உத்தியோகத்தர்களையும் இராஜாீகத் தூதுவர்களையும் இராணுவ அலுவலர்களையும் நியமிக்கும். (3) இது உடன்படிக்கைகளை அங்கீகரிக்கும்; குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பளிக்கும்; தற்பாதுகாப்பின் பொருட்டு போர்ப்பிரகடனஞ் செய்யும் படைதிரட்டுவதற்குக் கட்டளையிடும். (5) இது, அவசியம் நேரிட்டால், இராணுவச் சட்டத்தைப் பிரகடனஞ் செய்யும். (6) இது தனது சொந்த முயற்சியாலோ இணைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு குடியரசின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கியோ ஒப்பங் கோடல்களை நடத்துவிக்கும். இது மேற்கொள்ளும் முடிவுகள் சுப்பிரீம் சோவியத்தின் அங்கீகாரத்திற்கு உட்பட்டவையாகும். (7) சுப்பிரீம் சோவியத் கூட்டங்கூடக் கருமமாற்றும்போதுங்கூட அதனால் பிறப்பிக்கப்பட்ட சட்டங்களை தலைமைப்பீடம் விளக்கம் கொடுக்கும். இதன் நியாயத்திக் அதிகாரத்தின்படி, சமஷ்டி சட்டத்துக்கு முரணாகவோ பொருத்தமற்றதாகவோ சுப்பிரீம் சோவியத் அல்லது ஓர் அமைச்சர் விடுக்கும் கட்டளைகளை இது தள்ளுபடி செய்யலாம். தலைமைப்பீடத்தின் அக்கிராசனர் மற்றைய நாடுகளில் பெயரளவிலுள்ள தலைவருக்கிருப்பது போன்றதொரு நிலைமையைப் பெற்றுள்ளார்.

இப்படியாக பிறிசீடியம் ஓரளவுக்கு அமைச்சரவையாயும் ஓரளவுக்கு சட்டசபையாயும் முழு அளவுக்கு உயர்நீதி மன்றமாயும் அமைந்துள்ளது என்பது இதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். ஏனெனில் இது சுப்பிரீம் சோவியத்தின் ஒரு சிருஷ்டி என்றாலும், இதன் உறுப்பினர்களை நீக்குவதற்கு சுப்பிரீம் சோவியத்துக்கு அதிகாரங்கொடுக்கப்படவில்லை என்க. இரண்டாவது, இது தோன்றுவதற்கு சுப்பிரீம் சோவியத்துதான் காரணமாயிருந்ததெனினும், இதுவே சுப்பிரீம் சோவியத்தை பொருந்திப் போகாத எந்தவொரு முடிவின் காரணமாக கலைந்தபின், உண்மையில் இயங்கிச் செயலாற்றுகின்றது. மூன்றாவது இது சுப்பிரீம் சோவியத்தின் ஒரு குழுவாகுமெனினும், சுப்பிரீம் சோவியத் கூட்டங்கூடியிருக்கும் போதுங்கூட அதன் சட்டங்களை முரணானவையெனப் பிரகடனஞ் செய்வதற்குத் பிறிசீடியத்திற்கு உரிமையுண்டு. கடைசியாக நிருவாக அதிகாரிகளின் கட்டளைகள் சட்டமுரண்பாடானவையாக இருந்தால்,

அவற்றை பிறிசீடியம் ஒதுக்கிவிடலாம். மரபுமுறையாலும் நடைமுறையாலும் தலைமைப்பீடம் இத்தகைய அதிகாரங்களை மட்டுமீறிச் செலுத்துவதால், இதற்கு எப்போதும் ஆதரவு இருக்கும்.

நிருவாக அதிகாரம் அமைச்சர் கவுன்சிலிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே அமைச்சரவையாகும். இதன் அக்கிராசனர் -இவரைப் பிரதம அமைச்சர் என்பர். சுப்பிரீம் சோவியத்தின் இருமன்றங்களும் இணைந்த கூட்டத்தில் அவர் தெரிந்தெடுக்கப்படுகிறார். அவர் மற்றைய அமைச்சர்களை நியமிக்கிறார். அவர்களுடன், சமஷ்டி இலாகாக்களின் தலைவர்களையும், அரசுக்குரிய திட்டமிடுதல், கட்டுப்பாடு செய்தல். கலைகள், உயர்கல்வி, அரசின் வங்கிப் பரிபாலனம் முதலிய துணையான ஆணைக்குழுக்களின் தலைவர்களையும் பிரதமநீதிபதி நியமிக்கிறார். இந் நியமனங்கள் யாவும் சுப்பிரீம் சோவியத்தின் அங்கீகாரம் பெறவேண்டும்; நியமிக்கப்பட்டவர்கள் சுப்பிரீம் சோவியத்துக்குப் பொறுப்புக் கூற வேண்டியவராவார், அமைச்சர் கவுன்சிலின் வேலை, வெவ்வேறு இலாகாக்களை வழிநடத்தி, ஒன்று படுத்தி இயைபாக்குவதும், அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதும், அரசின் பொருளாதாரத்திட்டத்தைச் செயற்படுத்துவதும், நாட்டின் நிதிநிலையைக் கட்டுப்பாடு செய்வதும் ஆகும். யூனியனுக்கும் இணைக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளுக்கு மிடையே பரிபாலனம் சம்பந்தமாய் உறுதியான இயைபாக்கத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு, யூனியன் அமைச்சர் ஒவ்வொருவரும் இணைக்கப்பட்டுள்ள குடியரசுகளின் தலைநகர் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு பிரதிநிதியைக் கொண்டிருக்கிறார்; இந்தக் குடியரசுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் மொஸ்கோவில் ஒரு பிரதிநிதியிருக்கிறார். இந்தப் பிரதிநிதிகள் தங்களுடைய சொந்தக் குடியரசு சம்பந்தமாய் எத்தகைய பாதகமான விடயங்களும் அமைச்சர் கவுன்சிலில் ஆராயப்படும போது, அங்கு சமூகமளித்திருக்க உரிமையுடையவராவர்.

நீதிசேவையைப் பொறுத்தவரை, நீதிபதிகள் சுதந்திரமானவராயும் சட்டத்துக்கு மாத்திரமே உட்பட்டவராயும் இருக்க வேண்டுமென 112 ஆம் விதி கூறுகிறது. சமூகவுடைமையாக்கப்பட்ட சொத்துக்களின் புனிதத்தன்மைக்கு உட்பட்டு, சட்டத்தின்முன் சகல பிரசைகளும் சமமானவர்கள் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அரசுக்கு எதிரான சதிக்குற்றங்கள் விசேட நீதிமன்றங்களால் விசாரிக்கப்படும். இவற்றிலிருந்து மேல்நீதிமன்றத்துக்கு முறையீடு செய்யமுடியாது. பிரதான சட்ட அலுவலரான அட்டோணி ஜெனரலை ஏழு வருடகாலத்துக்குப் பதவி வகிக்குமாறு மேலாண்மை சோவியத் நியமிக்கிறது; அவரோ குடியரசுகளுக்குரிய அரசு அட்டோணிகளை ஐந்து வருடகாலப் பதவிக்கு

நியமிக்கிறார். ஸ்டேட் அட்டோணிகள் பிரதேசங்களுக்குரிய மாவட்ட அட்டோணிகளை ஐந்து வருடகாலத்துக்குப் பதவி வகிக்கும்படி நியமிக்கிறார்கள். நீதித்துறையில் அதிக விசேடமானதாகச் சொல்லக்கூடிய அம்சம், தெரிவு செய்யும் முறையாகும். ஒவ்வொரு நீதிமன்றத்திலும் ஒரு நீதிபதியும் 2 வழக்கு மதிப்பீட்டுக்காரரும் இருப்பர்; பின்னையவர் ஒருவருடத்தில் 10 நாட்களுக்கு மேலாகப் பணியாற்றுவதில்லை. நீதிபதிகள் ஒழுங்குமுறையான தவணைகளில் சேவை செய்கிறார்கள். கீழ்நீதிமன்றங்களில் நீதிபதிகளும் வழக்குரைப்போரும் நாட்டுப்புறத்திலுள்ள வாக்காளர்களால் மூன்று வருட காலம் பதவிவகிக்குமாறு தெரிவு செய்யப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்குக் கல்வித்தகைமை எதுவும்கிடையாது. எந்தப் பிரசையும் நீதிபதியாக விளங்கி வருவதற்கு உரிமையுண்டு. மாகாண பிரதேச நீதிமன்றங்களுக்குரிய நீதிபதிகளும் வழக்குரைப்போரும் ஐந்து வருடகாலத்துக்குப் பதவி வகிக்குமாறு தொழிலாள மக்களின் பிரதிநிதிகளான சோவியத்துக்களால் தெரிவு செய்யப்படுகிறார்கள். இணைக்கப்பட்டுள்ள குடியரசுகள் தங்களுக்கென உயர்தர நீதிமன்றங்களைக் கொண்டுள்ளன. அவற்றின் நீதிபதிகளையும் வழக்குரைப்போரையும் ஐந்து வருடகாலத்துக்கு குடியரசுகளின் சுப்பிரீம் சோவியத் தெரிவு செய்கிறது. மிகவுயர்ந்த நீதிமன்றம் USSR இன் உயர்நீதிமன்றமாகும். இதன் நீதிபதிகளும் வழக்குரைப்போரும் ஐந்து வருடத்துக்குப் பதவி வகிக்குமாறு USSR இன் சுப்பிரீம் சோவியத் தெரிந்தெடுக்கிறது. சோவியத் நீதி சேவையில் பின்வரும் தத்துவங்கள் அனுசரிக்கப்படுகின்றன. (1) சட்டத்தின் முன் பிரசைகள் அனைவரும் சமமாகக் கருதப்படுதல், (2) யூனியன் முழுவதும் சிவில் கிறிமினல் வழக்கு நடைமுறை ஒரே தன்மையாயிருத்தல், (3) நீதிபதிகள் சட்டத்துக்கு மாத்திரமே உட்பட்டவர்களாய், சுதந்திரமுடன் நீதிவழங்குதல், (4) நீதிமன்றங்களிலும் நீதிமன்றம் தொடர்பான வேலைகளிலும் உள்ளூரில் வழங்கும் மொழிகளை உபயோகித்தல். (5) ஒவ்வொரு எதிர் வாதியும் சட்டமுறையாக எதிர்வாதம் புரிந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் உரிமையுடையதாயிருத்தல், (6) நீதி சேவையிலுள்ளவர்களைத் தெரிந்தெடுத்தல், (7) சட்டமூலம் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளவை தவிர்ந்த பிற வழக்குகள் சம்பந்தமாய் நீதிமன்ற நடைமுறையைப் பகிரங்கப்படுத்தல். இணைக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளைப் பொறுத்தவரை, அவை ஒவ்வொன்றும் மத்திய சட்டசபையை யொத்த, ஆனால் உள்ளூருக்குரிய மாற்றங்களையுடைய ஒவ்வொரு சுப்பிரீம் சோவியத்தினால் ஆட்சி செய்யப்படுகிறது. எனினும், இணைக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளுக்குரிய சட்டசபைகளைத்துமே ஓரங்கமன்றமாகும். அரசாங்கத்தின் அடிப்படையான

சாதனம் சோவியத் ஆகும். நிருவாக, பரிபாலனக் கருமங்களை சோவியத்தின் உறுப்பினர்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு நிருவாகக் குழுசெயலாற்றி வருகிறது. பட்டினங்கள் கிராமங்கள், பிரதேசங்கள், பகுதிகள் என்பவற்றில் அரசாங்க அமைப்பு இவ்வாறே இருக்கின்றது.

பகுதிகள் தன்னாட்சியுரிமையுடையவை எனப் பிரகடனப்படுத்தப்படும் யூனியனிலிருந்து பிரிந்துபோகும் உரிமையளிக்கப்படும் இருந்த போதிலும், வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் உரிமை அவற்றுக்கில்லை. மேலும், அவற்றின் அதிகாரங்கள் அரசியல் திட்டப்படி பெரிதளவில் குறைக்கப்பட்டுப் போயின. இணைக்கப்பட்டுள்ள பகுதிகளுக்கான அரசாங்கமுறையை வழங்கிய அரசியல் திட்டத்தில் வெளிப்படையாக இருவிடயங்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. முதலாவது பகுதிகளின் அதிகாரங்கள் சட்டங்கள் ஆதிக்க எல்லை என்பனபற்றி எவ்வித விளக்கமும் காணப்படவில்லை. இரண்டாவது உள்ளூருக்குரிய வரவுசெலவுத்திட்டம் பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை. நுகர்வோர் பொருள்களின் விலையை அதிகரிப்பதன் மூலம் மறைமுகமாக வரிவிதித்து அதிலிருந்து பெறும் வருமானமே மிகப் பெரிய வருவாயாக இருந்தது. எனவே சமஷ்டி அரசாங்கம் உண்மையான வரவுசெலவுத்திட்டத்தை உருவாக்கியது. உள்ளூராட்சித் தாபனங்களான மாகாண இலாகாக்கள் போன்றவை தங்கள் செலவினங்களை சமஷ்டி அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இச்செலவினங்கள் பிரதான வரவுசெலவுத்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. உள்ளூராட்சிக்குரிய வரவுசெலவுத்திட்டங்கள் கிடையா.

அரசியல் திட்டம் தாராளநோக்குடைய சனநாயக அம்சங்கள் பலவற்றை நிச்சயமாகக் கொண்டிருந்தது என்பதை மேற்கூறியவற்றிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். "அரசியல் திட்டம் இன்னும் ஒரு கருத்தில், புதிதாயும் திருத்திய உருவிலும் அமைந்த ஒரு பாராளுமன்ற சனநாயக முறையாகும்" என்று சேர் ஏர்னஸ்ட் பாக்கர் உண்மையிற் கூறினார். முந்திய முறைகளில் வெளிப்படையாகக் கையுயர்த்தி மறைமுகவாக்களிப்பு நடைபெற்றது; மேலும் தொழில் ரீதியான பிரதிநிதித்துவ அடிப்படையையும் அந்த முறைகள் கொண்டிருந்தன; இதனால் நகர்ப்புறத்திலுள்ள பாட்டாளிகளுக்கே அதிக பிரதிநிதித்துவம் கிடைத்தது. புதிய அரசியல் திட்டமோ சர்வசனவாக்குரிமை வழங்குவதன் மூலம் மக்கள் சம்மதமளிக்கும் அடிப்படையை விரிவுபடுத்தியது; மேலும் பிரதேசவாரியான பிரதிநிதித்துவம், இரகசிய வாக்களிப்பு, நேர்முக வாக்கெடுப்பு என்பவற்றின் அடிப்படையிலும் அது மக்கள் சம்மதத்தைப் பெற்றது. லெனின் ஆதரித்த முன்னைய முறையானது" எல்லா அதிகார

முடைய சனநாயக' முறையானது "மக்கள் தாங்களே வேலை செய்ய வேண்டும், தங்களுடைய சட்டங்களைத் தாங்களே அமுல்நடத்த வேண்டும், உண்மை நடைமுறையில் உண்மைகளைத் தாங்களே மெய்ப்பிக்க வேண்டும்" என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. ஆரம்பகால சனநாயகமுறை சார்ந்த இந்த இலட்சியம் சோவியத்துக்கான முறையிலும், சோவியத்துக்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டிருந்த மாநாடுகள் முறையிலும் இணைந்திருந்தது. இதிலிருந்தே சனநாயக மத்தியமயம் என்ற லெனின் வழங்கிய ஒருகருத்து உதயமாயிற்று. இத்தகைய பழைய முறைக்குப் பதிலாக, அதிகாரங்களை வெவ்வேறாகக் குதலின் அடிப்படையில் கருமங்களை வேறுபடுத்தும் முறையொன்று இப்போது புகுத்தப்பட்டது. சுப்பிரீம் சோவியத் என்று வழங்கப்படும் ஒருசட்டசபை உண்டு. இது சட்டங்களை முற்றாகப் பிறப்பிக்கும் ஒருசாதனமாகும். நிருவாக அதிகாரிகளின் சட்டவாக்கம் சார்ந்த ஏற்பாடுகளைத்தையும் இது ஆராயும். முன்னைய முறைகளில் யூனியன் காங்கிரஸ் தனது அதிகாரங்களை மத்திய நிருவாகக் குழுவொன்றிடம் கையளித்தது. இக்குழுவே சட்டங்களை இயற்றி, 2 அல்லது 3 வருடத்துக்கொருமுறை கூட்டப்படும் அனைத்து யூனியன் காங்கிரஸின் முறையான அங்கீகாரத்திற்கு அவற்றைச் சமர்ப்பித்தது. உண்மையில் யூனியன் காங்கிரஸ் கூட்டங்கள் பொதுக்கூட்டங்களைப்போல தோற்றமளித்தன. அக்கூட்டங்களில் சட்டமியற்றுதல் நடைபெறும் முறை விவாதமோ தர்க்கமோ எதுவுமின்றி தலைவர்களின் அறிக்கைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வந்தமையாகும். அங்கு திரு.எஸ்.என். (கூப்பர்) கூறுவது போன்று, "முறைப்படி வாக்கெடுப்பு நடைபெறுவதற்குப் பதில் கைதட்டல்" நடைபெற்றது. அன்றியும், "புரட்சிகரமான சட்டத்தன்மை" என்ற முன்னைய கருத்துக்குப்பதில், புதிய அரசியல் திட்டத்தின் 112 ஆம் விதி ஒரு சுதந்திரமான நீதி சேவையை வழங்குகிறது. மேலும், முழுத் தகுதிவாய்ந்த நிலையான சட்டசபையால் முறையாகப் பிறப்பிக்கப்படும் ஒரு நிலையான சட்ட ஒழுங்குபற்றிய கருத்தும் இடம் பெறுகிறது. இஃதன்றி சேர் ஏர்ன்ஸ்ட் பாக்கர் கூறுவது போன்று, புதிய அரசியல் திட்டம் "வேறுபடுத்திக் காட்டும் அரசு பற்றிய கொள்கையைப் புகுத்துகிறது.

சுப்பிரீம் சோவியத்

சோவியத் யூனியனின் அரசியல் யாப்பினைத் திருத்தும் உரிமை சுப்பிரீம் சோவியத்துக்கு மட்டுமே இருந்தது. யூனியனின் யாப்பினைப் பின்பற்றுவதையும் யூனியன் குடியரசுகளின் யாப்புகள் சோவியத் யூனியனின் யாப்போடு ஒத்துப்போகின்றதா என்பதைக் கட்டுப்படுத்துவதும்

சுப்பிரீம் சோவியத்தே. சோவியத் யூனியனுள் புதிய குடியரசுகளை அனுமதிப்பது சுப்பிரீம் சோவியத் மட்டுமே.

முழுநாட்டுக்குமான திரட்டப்பட்ட அரச வரவு செலவுத்திட்டத்தினை அங்கீகரித்து அதனை செயற்படுத்துவது பற்றிய அறிக்கைகளையும் தரும். வெளிநாடுகளுடனான தொடர்புகள், போரும் சமாதானமும் பற்றிய பிரச்சினைகள், வெளிநாட்டு அரசுகளுடனான ஒப்பந்தங்களை அங்கீகரிப்பது நாட்டின் பாதுகாப்பினை ஒழுங்குபடுத்துதல், ஆயுதப் படைகளை வழிநடத்துதல் என்பவற்றை சுப்பிரீம் சோவியத்தே செயற்படுத்தும். ஆகவே சோவியத் யூனியனின் சுப்பிரீம் சோவியத்தே சோசலிஸ்ட் குடியரசுகளின் சோவியத் யூனியனின் அரச அதிகாரத்தின் மிக உயர்ந்த கருவியாகும்.

சுப்பிரீம் சோவியத் இரு சபைகளைக் கொண்டிருந்தது. ஒன்று யூனியனின் சோவியத் மற்றையது தேசிய இனங்களின் சோவியத்.

இரகசிய வாக்களிப்பின் ஊடாக சமத்துவமான நேரடி, சர்வசன வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் இரு சபைகளும் தெரிவு செய்யப்பட்டன. ஒவ்வொரு 300,000 ஆட்களுக்கும் ஒவ்வொரு பிரதிநிதி என்ற அடிப்படையில் சோவியத் யூனியனின் முழு பிரசைகளாலும் யூனியனின் சோவியத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொரு யூனியன் குடியரசுகளும் 25 அங்கத்தவர்கள் என்ற அடிப்படையில் யூனியன் குடியரசுகளாலும், சுயாட்சி குடியரசுகள் ஒவ்வொன்றும் ஐந்து அங்கத்தவர்களையும், தேசிய பிரதேசசபை ஒவ்வொன்றும் ஒரு அங்கத்தவர் என்ற அடிப்படையில் வெவ்வேறாக தேசிய இனங்களின் சோவியத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

சோவியத் யூனியனின் இரு சபைகளும் சமமான உரிமைகளைக் கொண்டிருந்தன ஒவ்வொன்றும் சட்டங்களை தொடக்கி வைக்கும் உரிமைகளைக் கொண்டிருந்தன. இரண்டு சபைகளிலும் சாதாரண பெரும்பான்மை வாக்குகள் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டால்தான் ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டதாகக் கொள்ளப்பட்டது. இருந்த போதும் அரசியல் யாப்புத் திருத்தத்திற்கு மூன்றில் இரண்டுக்கும் குறையாத பெரும்பான்மையால் இரு சபைகளிலும் அவசியம் இரு சபைகளும் அங்கத்தவர்களின் பதவிக் காலம் 4 வருடங்களாகும். இரு சபைகளும் ஒரு காலத்தில் கூட்டப்பட்டு அதன் அமர்வுகளும் ஒரே காலத்தில் இடம் பெறும். சோவியத் அரச பல இனத் தன்மை கொண்டிருப்பதாலேயே இரண்டு சபைகள் அமைக்கப்பட்டன. சோவியத் யூனியனிலுள்ள பல்வேறுபட்ட தேசிய இனங்களும் விசேட நலன்கள் தேசிய இனங்களின் சோவியத்துக்கான அங்கத்தவர்களால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டது.

ஒவ்வொரு சுயாட்சிக் குடியரசிலும் அதன் பிரசைகள் தமக்கான சுப்பிரீம் சோவியத்தினைத் தெரிவு செய்து கொள்வார்கள். சுயாட்சி குடியரசின் சுப்பிரீம் சோவியத் ஒரு சபையினை மாத்திரம் கொண்டிருந்தது. குறிப்பிட்ட சுயாட்சி குடியரசின் அதிகாரங்கள் அதன் யாப்பில் விரிவாக வரைவிலக்கணப்படுத்தப் பட்டிருந்தது.

சோவியத் யூனியனின் அரசியல் யாப்பின் 14 ஆம் சரத்து அரச அதிகாரத்தின் உயர் கருவியும் அரச நிர்வாகமும் எத்தகைய உரிமைகளைக் கொண்டுள்ளன என்பதை விளக்குகின்றது. இந்த உரிமைகள் சோவியத் யூனியனின் சுப்பிரீம் சோவியத்தினால் செயற்படுத்தப்படும்.

எல்லா யூனியன் சட்டங்களையும் நிறைவேற்றும் முழு அதிகாரத்தினையும் சுப்பிரீம் சோவியத்தே கொண்டிருந்தது. பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் என்ற விடயங்களில் யூனியன் குடியரசுகளின் உரிமைகளை விரிவுபடுத்தும் உரிமைகளையும் அதுவே கொண்டிருக்கும். எல்லா யூனியன் சட்டங்களும் யூனியன் குடியரசுகளைக் கட்டுப்படுத்தவல்லன. எல்லா ஸ்தாபனங்களும், ஒழுங்கமைப்புகளும், உத்தியோகத்தர்களும் தனிப்பட்ட பிரசைகளும் அவற்றை அனுசரித்து நடக்க வேண்டும். எல்லா யூனியன் குடியரசுகளின் மொழிகளிலும் அவை பிரசரிக்கப்படும்.

சோவியத் யூனியனினை சுப்பிரீம் சோவியத்தின் பிறிசீடியம்

சோவியத் யூனியனிலிருந்து சுப்பிரீம் சோவியத்தின் பிறிசீடியம் இரண்டு சபைகளினது கூட்டு அமர்வொன்றின் போது அவற்றின் அங்கத்தவர்களிடையேயிருந்து தெரிவு செய்யப்படுவதோடு அது ஒரு தலைவர், 16 உப தலைவர்கள், ஒரு காரியதரிசி, 15 அங்கத்தவர்கள் என்போரைக் கொண்டிருக்கும். அதன் நடவடிக்கைகள் யாவற்றிற்கும் அது சுப்பிரீம் சோவியத்துக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும்.

1937 இல் நடந்த சோவியத் யூனியனிலிருந்து சுப்பிரீம் சோவியத்தின் முதலாவது அமர்வு எம்.ஐ.கலினின் என்பவரை பிறிசீடியத்தின் தலைவராகத் தெரிவு செய்தது.

அரசியல் யாப்பு பிறிசீடியத்தின் அதிகாரங்களை எடுத்துரைத்தது. பிறிசீடியம் சுப்பிரீம் சோவியத்தின் அமர்வுகளைக் கூட்டுவதோடு, சுப்ரீம் சோவியத்தின் தேர்தல்களுக்குரிய காலத்தையும், புதிதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட சுப்பிரீம் சோவியத்தின் முதலாவது அமர்வையும் கூட்டியது.

அரசியல் யாப்பின் 47 ஆம் சரத்தின்படி யூனியன் சோவியத்துக்கும்

தேசிய இனங்களின் சோவியத்துக்குமிடையில் கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றி இரு சபைகளும் அப்பிரச்சினையினைத் தீர்க்க முடியாவிட்டால் ஆயுட்காலம் முடியுமுன்னரே சுப்பிரீம் சோவியத்தினைக் கலைத்து புதிய தேர்தல்களுக்குக் கட்டளையிடலாம்.

சோவியத் யூனியன் பிறிசீடியத்துக்கு ஆணைகளைப் பிறப்பிக்கும். அவை சோவியத் குடியரசுகளில் சுப்பிரீம் சோவியத் நிறைவேற்றும் சட்டங்களுக்குச் சமமான வலுவினைக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் அவ்வாணைகள் யூனியன் சட்டங்களோடு ஒத்துப் போவனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

பிறிசீடியம் எல்லா யூனியன் சட்டங்களுக்கும் விளக்கமளித்ததோடு அவற்றின் நோக்கங்களை விளக்கும் அதன் விதிகளை சரியாக பயன்படுத்தும் வழிகளையும் தெரிவிக்கும் பிறிசீடியமே மக்கள் தீர்ப்புகளை நடத்தும்.

அரசின் பாதுகாப்பு, பொது ஒழுங்கின் தேவைகளுக்காக முழு சோவியத் யூனியனிலும் அல்லது சில பகுதிகளில் மார்சல், சட்டத்தினை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரலாம் அரைகுறை அல்லது பொது படைதிரட்டலுக்கு ஆணையிடுவதோடு சோவியத் யூனியனின் ஆயுதப் படைகளின் உயர் தளபதியினை நியமிக்கவும் பதவி நீக்கம் செய்யவும் முடியும்.

சுப்பிரீம் சோவியத்தின் அமர்வுகளுக்கிடையிலுள்ள காலத்தில் பிறிசீடியம் யூனியன் மீது இராணுவத் தாக்குதல் இடம் பெற்றால் போர்ப் பிரகடனம் செய்யலாம். ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக பரஸ்பர பாதுகாப்பு சம்பந்தமான சர்வதேச ஒப்பந்த கடமைப்பாடுகளை நிறைவேற்றலாம்.

சுப்பிரீம் சோவியத்தின் அமர்வுகளின் இடைக்காலத்தில் பிறிசீடியம் அமைச்சர்களை நியமிக்கலாம். அல்லது அமைச்சர்களை விடுவிக்கலாம், புதிய அமைச்சர்களையும், புதிய பிராந்தியங்களையும் பிரதேசங்களையும் உருவாக்கலாம். இவ்வாணைகளை சுப்பிரீம் சோவியத்தின் அடுத்த கூட்டத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு யூனியன் குடியரசினது சுப்பிரீம் சோவியத்தும் தனது அங்கத்தவர்களிலிருந்து ஒரு பிறிசீடியத்தினைத் தெரிவு செய்யும். அது குடியரசில் நிரந்தரமாகச் செயற்படும் குடியரசின் அரச அதிகாரத்தின் கருவியாக இருப்பதோடு சுப்பிரீம் சோவியத்துக்குப் பொறுப்புச் சொல்லவும் வேண்டும்.

சுயாட்சிச் குடியரசுகளின் சுப்பிரீம் சோவியத் தனது பிறிசீடியத்தினை தெரிவு செய்யும். அது சுப்பிரீம் சோவியத்துக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல

வேண்டும். சுயாட்சிக் குடியரசின் பிறிசீடியத்தின் அதிகாரங்கள், அமைப்பு பற்றி அரசியல் யாப்பு எடுத்துரைக்கின்றது.

சோவியத் யூனியனின் அமைச்சர்கள் சபை

சோவியத் யூனியனின் அரச அதிகாரத்தின் மற்றுமொரு நிரந்தரமான உயர் கருவி அமைச்சர்கள் சபையாகும் சுப்பிரீம் சோவியத்தின் இரு சபைகளினதும் இணைப்புக் கூட்டத்தில் அமைச்சர்கள் சபை உருவாக் கப்படுகிறது. அமைச்சர்கள் சபையின் அதிகாரங்கள் அமைப்பு பற்றி அரசியல் யாப்பு எடுத்துரைக்கின்றது.

சோவியத் யூனியனின் அமைச்சர்கள்-சபை நடைமுறையிலுள்ள சகல யூனியன் சட்டங்களுக்கு ஏற்ப தீர்மானங்களையும் ஆணைகளையும் விடுப்பதோடு அவற்றை விளக்கி நடைமுறைப்படுத்தும். அதன் தீர்மானங்களும் ஆணைகளும் சோவியத் யூனியன் முழுவதும் பெறுமதியுடையனவாகும்.

அமைச்சர்கள் சபை பின்வரும் கடமைகளுக்கும் பொறுப்பாகவிருந்தது.

- (1) பொது ஒழுங்கினைப் பராமரித்தல்
- (2) அரசின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்
- (3) பிரசைகளின் உரிமைகளைப் பேணுதல்
- (4) இராணுவ சேவைக்கு அழைக்கப்படும் பிரசைகளுக்கு வருடாந்த நிகழ்ச்சியினை ஒழுங்கு படுத்துதல்
- (5) சோவியத் யூனியனின் ஆயுதப் படைகளின் பொதுவான ஒழுங்கமைப்பினை வழிநடத்துதல்
- (6) வெளிநாட்டு அரசுகளுடனான தொடர்புகள் துறையில் பொதுவான வழிகாட்டுதல்
- (7) தேசிய பொருளாதாரத்தினை மேம்படுத்துதல்
- (8) அரசு வரவு செலவுத்திட்டம், தேசிய பொருளாதாரத் திட்டம் என்பவற்றுக்கு அவசியமான நடவடிக்கைகளை எடுத்தல்.
- (9) நாட்டின் கடன் நிதி முறைகளை பலப்படுத்துதல்
- (10) அதன் நியாயதிக்கத்தின் கீழ் வரும் அமைச்சர்கள், ஸ்தாபனங்கள் என்பவற்றை வழிப்படுத்தலும் ஒழுங்கிணைத்தலும்.

சோவியத் யூனியனின் அமைச்சர்கள் அகில யூனியன் அமைச்சர்கள் எனவும், யூனியன் - குடியரசு அமைச்சர்கள் எனவும் பிரிக்கப் படுகின்றனர். தனிப்பட்ட ஒரு மத்திய நிலையத்திலிருந்து வழிப்படுத்தும்

அகில யூனியன் அமைச்சர்கள் தேசிய பொருளாதாரத்தின் கிளைகளை வழிப்படுத்துவர். யூனியன் குடியரசு அமைச்சர்கள் தேசிய பொருளாதாரத்தின் கிளைகளையும் நிர்வாகத்தினையும் வழிப்படுத்துவர்.

சோவியத் யூனியனின் அமைச்சர்கள் சபை யூனியன் குடியரசு அமைச்சர்கள் சபையினது தீர்மானங்களையும் கட்டளைகளையும் இடைநிறுத்தம் செய்யலாம். ஆகவே சோவியத் யூனியனின் அரச அதிகாரத்தின் உயர்ந்த நிறைவேற்று நிர்வாக கருவி அமைச்சர்கள் சபையாகும். அது சுப்பிரீம் சோவியத்துக்கும் பிரிசீடியத்திற்கும் பொறுப்பை, நியாயப்படுத்தக் கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு யூனியன் குடியரசும் அதற்கென அமைச்சர்கள் சபையைக் கொண்டிருக்கும். குடியரசின் அரச அதிகாரத்தின் உயர்ந்த நிறைவேற்று நிர்வாக கருவி அதுவாகும். சுப்பிரீம் சோவியத்தே யூனியன் குடியரசின் அமைச்சர்கள் சபையைத் தெரிவு செய்யும். அவை அதற்கு பொறுப்பும், நியாயப்படுத்தத் தக்கதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

சோவியத் நீதிமன்றங்களும் அவற்றின் கடமைகளும்

சோவியத் நீதிமன்றங்கள் சோவியத் சோசலிச அரசுத் தொழிலாளர்களது விவசாயிகளதும் கருவிகளாகும். சோவியத் பிரசைகள், அரசாங்க ஸ்தாபனங்கள், முயற்சிகள், கூட்டுப்பண்ணைகள், மற்றைய பொது ஒழுங்கமைப்புகளின் நலன்கள், உரிமைகள் சம்பந்தமான பிணக்குகளை தீர்க்க சோவியத் நீதிமன்றங்கள் அவசியம்.

1936 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 16 ஆம் திகதி சுப்பிரீம் சோவியத் நிறைவேற்றிய ஒரு சட்டம் சோவியத் நீதிமன்றங்களின் கடமைகளை வரைவிலக்கணப்படுத்தியது.

1. சோவியத் யூனியனின் சமூக அரச முறையினை பாதுகாத்தல்.
2. சோசலிச பொருளாதாரத்தின் பொது, சோசலிச சொத்தினைப் பாதுகாத்தல்
3. சோசலிசத்தின் எதிரிகளை ஈவு இரக்கமின்றி வீழ்த்தத்தக்க தீர்வுகளையும், தண்டனைகளையும் வழங்குதல்.
4. சோவியத் யூனியனின் அரசியல் யாப்பும், சுயாதீன குடியரசு களுக்கும் பிரசைகளுக்கு உத்தரவாதம் வழங்கியவாறு சோவியத் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புக்கள் அரசியல், தொழில், வீடு, சொத்து மற்றைய தனிப்பட்ட உரிமைகளையும் நலன்களை பாதுகாப்பதாக அமையும்.

5. அரசு ஸ்தாபனங்கள், முயற்சிகள், கூட்டுப்பண்ணைகள், கூட்டுறவு சங்கங்கள் மற்றைய பொது ஒழுங்கமைப்புகளது உரிமைகளையும் நலன்களையும் சோவியத் நீதிமன்றங்கள் பாதுகாக்கும்.
6. சோவியத் நீதிமன்றங்களின் விசேட தன்மை அது குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்காது. அவர்கள் விட்ட பிழைகளைத் திருத்தவும் மறுகல்வி பெறவும் ஆவன செய்யும்.
7. 1947 ஆண்டு மே மாதம் 26 ஆம் திகதி சுப்பிரீம் சோவியத்தின் பிறிசீடியம் வெளியிட்ட ஒரு ஆணையின்படி மரண தண்டனை சோவியத் யூனியனால் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டது.

சோவியத் நீதித்துறைக் கருவிகள்

சோவியத் சோசலிச அரசின் கூட்டங்களின் அடிப்படையில் நீதியினை நடைமுறைப்படுத்தும் அரசின் கருவி சோவியத் நீதிமன்றமாகும். தேசிய இனம், சாதி, சமூகப் பின்னணி, மதம் அல்லது சொத்து அல்லது வகிக்கும் பதவி என்ற வேறுபாடுகளின்றி சோவியத் யூனியனின் நீதிமன்றங்கள் முறையே ஒரே மாதிரியாகவும் எல்லா பிரசைகளுக்கும் சமத்துவமான தொன்றாகவும் அமையும்.

சோவியத் யூனியனில் நீதி பல்வேறு நீதித்துறை கருவிகளால் நடைமுறைப்படுத்தப்படும்:

சோவியத் நீதித்துறையின் அடிப்படைக் கருவி மக்கள் நீதிமன்றங்கள் ஆகும். மக்கள் நீதிமன்றம் குற்றவியல் சிவில் வழக்குகள் இரண்டிற்கும் தீர்ப்பு வழங்கும். சோவியத் பிரசைகளினது தேர்தல் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் தொழில் ஒழுக்கத்தினை மீறுதல், ஒழுங்கீனமாக நடத்தல் என்பவற்றில் நீதிமன்றங்கள் நேரடித் தீர்ப்புக்களை வழங்கும்

நிலங்கள், பிராந்திய, பிரதேச நீதிமன்றங்களும், சுயாதீன பிரதேசங்கள், தேசிய பிரதேசங்களது நீதிமன்றங்களும்.

அரசுக்கும் பொது ஒழுங்கமைப்புகளுக்குமிடையே ஏற்படும் பிணக்குகள் சம்பந்தமான சிவில் வழக்குகள் அரசின் பாதுகாப்பு, சோசலிச சொத்துக்களை அழித்தல் போன்ற கிறிமினல் வழக்குகள், மற்றைய பாரதூரமான குற்றங்கள் என்பவற்றில் மேற்கொள்ள நீதிமன்றங்களுக்கு நியாயாதிக் கம் இருந்தது. இவற்றை விட மக்கள் நீதிமன்றங்கள், தீர்ப்புக்கள், நீதி வழங்குதல் தொடர்பான மேன்முறையீடுகளையும் இவை விசாரிக்கும்.

சுயாட்சி குடியரசுகளின் உயர்நீதிமன்றம் சுயாட்சிக் குடியரசுகளுள் உயர்ந்த நீதித்துறை அங்கம் சுயாட்சிக் குடியரசுகளின் உயர்நீதிமன்ற

மாகும். இது குடியரசிலுள்ள நீதி மன்றங்களின் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வை செய்யும். சட்டம் அதற்கு வழங்கியுள்ள நியாயாதிக்க முடைய கிறிமினல், சிவில் வழக்குகளை அது விசாரிக்கும் குடியரசு கீழ் நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய தீர்ப்புக்கள் சம்பந்தமான மேன்முறையீடுகளையும் விசாரிக்கும். யூனியனின் குடியரசின் உயர் நீதிமன்றம்.

யூனியன் குடியரசின் ஆள்புலத்தின் பகுதியான பிரதேசங்கள், பிராந்தியங்கள், ஆள்புலங்கள் சுயாட்சிக் குடியரசுகள் போன்ற யூனியன் குடியரசுகளின் மற்றைய எல்லா நீதிமன்றங்களினதும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வை செய்யும் பொறுப்பு யூனியன் குடியரசின் உயர்நீதிமன்றத்துக்கு உண்டு. சட்டப்படி அதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள நியாயதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட கிறிமினல், சிவில் வழக்குகளை இது விசாரிக்கும். ஆள்புல பிராந்திய, மற்றும் குடியரசு நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய தீர்ப்புகள் மீதான மேற் முறையீடுகளையும் இது விசாரிக்கும்.

சோவியத் யூனியனின் உயர் நீதிமன்றம்

சோவியத் சோசலிச குடியரசுகளின் யூனியனது உயர் நீதித்துறைக் கருவி உயர்நீதிமன்றமாகும். யூனியன் குடியரசுகளினதும், சோவியத் யூனியனதும் நீதித்துறை கருவிகளின் நடவடிக்கைகளை உயர்நீதிமன்றம் மேற்பார்வை செய்யும் பொறுப்புண்டு. சோவியத் யூனியனின் உயர்நீதிமன்றம் ஐந்து பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. கிறிமினல், சிவில், இராணுவ, புகையிரத, தண்ணீர்ப் போக்குவரத்து என்பவை அவையாகும். உயர்நீதி மன்றத்தில் தலைவருக்கு சோவியத் யூனியனிலோ அல்லது யூனியன் குடியரசுகளிலோ உள்ள எந்த நீதிமன்றத்தினதும் எந்த வழக்குகளது பதிவுகளை கேட்டுப் பெறுவதற்கும் அது தொடர்பான மேன்முறையீடு செய்வதற்கும் உரிமையுண்டு. நீதிமன்ற நடைமுறைபற்றி வழிகாட்டும் அறிவுறுத்தல்களை வழங்கும். மிக முக்கியமான கிறிமினல், சிவில் வழக்குகளை அது விசாரிப்பதோடு யூனியன் குடியரசுகளின் உயர்நீதி மன்றங்களதும் விசேட நீதிமன்றங்களது தீர்ப்புகள் நீதிமுடிவுகள் என்பவை தொடர்பான மேன்முறையீடுகளையும் விசாரிக்க முடியும்.

சோவியத் யூனியனின் விசேட நீதிமன்றங்கள்

இராணுவ (Tribunal)புகையிரத தண்ணீர்ப் போக்குவரத்து முறைகளின் (Line Courts) என்பன சோவியத் இராணுவம் விமானப்படை, புகையிரத தண்ணீர்ப் போக்குவரத்து சேவைகளிடம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இராணுவ ஏழுடியரசுக் கட்டுப்பாடு சோவியத் யூனியனிலிருந்து இராணுவத்

தின் சக்தி பலப்படுத்தல் என்பவற்றின் அவசியம் காரணமாகவே விசேட இராணுவ நீதிமன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. புகையிரதம், தண்ணீர் போக்குவரத்து முறை என்பவற்றில் காணப்பட்ட விசேட சூழ்நிலை காரணமாக விசேட (line) நீதிமன்றங்கள் அவசியமாயிற்று.

சோவியத் வழக்குத் தொடுநர் காரியாலயம்

எல்லா அமைச்சுகளும், அதன் கீழுள்ள எல்லா ஸ்தாபனங்களும் எல்லா உத்தியோகத்தர்களும் சோவியத் யூனியனின் பிரசைசுகளும் சட்டத் தினைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதனையும் கடுமையாக நடைமுறைப் படுவதனையும் மேற்பார்வை அதிகாரத்தினைச் செயற்படுத்த ஒரு விசேட கருவியாக வழக்குத் தொடுநர் காரியாலயம் உருவாக்கப்பட்டது.

(முன்னைய) சோவியத் யூனியனில் இருந்து

(தற்போதைய) சுதந்திர அரசுகளின் பொது நலவாயம் வரை

1985 மார்ச் மாதம் சோவியத் ரஷ்ய கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைமைத் துவம் அதன் பொதுக் காரியதரிசிப் பதவிக்கு Mikhail Gorbachevஐ தெரிவு செய்தது. சோவியத் ரூஸ்யா எதிர் நோக்கிய மந்தம் decay, வீழ்ச்சி என்பவற்றை திசை திருப்புவதற்கான அனுமதிகளை அரசியல் உயர்குழு அவருக்கு வழங்கியது. இந்த ஆணை என்ன செய்ய வேண்டும் எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறவில்லை. அதனால் 1985, 86 ஆம் ஆண்டுகள் பிரெஸ் ரோறிக்கா அல்லது புனர் நிர்மாணத்தின் ஆரம்ப ஆண்டுகளாயின.

பிரெஸ்ரோறிக்காவினை மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது கட்டம் 1986 Fallஇல் இருந்து 1987 summerவரை நீடித்தது. இக்கட்டத்தில் கொர்ப்பச்சோவின் இலக்கு ஜனநாயக மயப்படுத்தலும் glasnot அல்லது (openion) வெளிப்படையாக இருத்தல் என்பதோடு பணிக்குழு ஆட்சியாளரின் எதிர்ப்புக்கு எதிராக வெகுஜனங்களை ஒன்றுதிரட்டுவதாக இருக்கிறது. (கட்டமைவு) பொருளாதார சீர்திருத்தத்தின் முழுமையான திட்டமாக மாறக் கூடிய ஒரு எண்ணக்கருச் சட்டகத்தினை உருவாக்க முனைந்தார். இவற்றுக்குச் சமாந்தரமாக தனது தலைமைத்துவ மட்டத்தில் அதிகாரத்தினை நிலைநிறுத்தவும் முனைந்தார்.

பிரெஸ்ரோறிக்காவின் இரண்டாவது கட்டம் 1987இல் இருந்து 1988 ஏப்ரல் வரை நீடித்ததோடு பிரெஸ்ரோறிக்காவினை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தாமதம் ஒன்றினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய. பணிக்குழு ஆட்சி

யாளரின் எதிர்ப்பு அதிகரித்ததோடு கிளாஸ்ரொட்டின் எதிர்பாளர்கள் வெளிப்படையாக அதனைத் தாக்கினர்.

மூன்றாவது கட்டம் 1988 இல் ஆரம்பித்தது. இக் கட்டம் பெரஸ்ரோறிக் காவின் எதிர்பாளர்களுக்கெதிராக கொர்பச்சோவின் எதிர்தாக்குதலோடு ஆரம்பித்தது.

மேற் சொன்ன கட்டங்களைத் தொடர்ந்து 1988, யூன் மாதம் 28 ஆம் திகதி கட்சியில் 19 வது மாநாடு ஆரம்பித்து மூன்று நாட்கள் வரை அது நடைபெற்றது. 3780 கட்சி அங்கத்தவர்களைப் பிரதிநிதித்துவபடுத்தும் 5000 (delegates) பேராளர்கள் இதில் பங்கு பற்றினர். பேராளர்களில் 59வீதமானோர் ரஸ்யக் குடியரசிலிருந்து வந்திருந்தனர். மொஸ்கோ லெனின் கிறாட் என்பவற்றிலிருந்து 10% பேராளர் வந்திருந்தனர். 33% பேராளர்கள் தொழிலாளர்கள் 16% விவசாயிகளும் (farm) பண்ணை தொழிலாளர்களாவர். 8% ஆக்கபூர்வ புத்திஜீவிகள் 17% கட்சி கருவிகளினது வந்தவர், 25% பெண்கள். இம் மகாநாட்டினை மத்திய போக்கினைக் கடைப்பிடித்தோரே ஆக்கிரமித்தனர். அரசியல் முறையினை மாற்றுவதனைப் பொறுத்து இவர்கள் நடுநிலையிலிருந்து தான் அப் பொருளாதார சீர்திருத்தத்தினை வரவேற்றனர்.

இம் மகாநாட்டின் சோவியத் அரசியல் முறையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவல்ல பிரேரணைகள் தலைவர்களாலும் பேராளர்களாலும் முன்மொழியப்பட்டன. இப்பிரேரணைகள் மரபு ரீதியான அனைத்தாண்மை முறையில் முதல்முதலாக சோவியத் வரலாற்றில் தடைகளையும் சமன்பாடுகளையும் அறிமுகப்படுத்தியது. இந்த தடைகளையும் சமன்பாடுகளையும் அறிமுகப்படுத்தியதனால் ஸ்ராலின் காலத்திலிருந்து வந்த சோவியத் முறையில் பாரதூரமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக் கூடியதாயிற்று.

19 ஆவது கட்சி மகாநாடு முன்னரே தாயாரிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலின்படி நடத்தப்பட்ட போதும் சில ஆச்சரியங்களை ஏற்படுத்தியது. அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானது எவ்வாறு சோவியத்துக்கான முறையினை அரசாங்கத்தின் உண்மையான சட்டஆக்க கிளைகளாக மாற்றுவது, எவ்வாறு கட்சியினதும் அரசு உயர் தலைவர்களது ஸ்தாபனங்களையும் ஒன்றிணைப்பது என்பதாகும்.

அத்தகைய அரசியல் மாற்றம் பின்வரும் ஆறு அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாகும். ஜனநாயக மயப்படுத்தல், வெகுஜன கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி, கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கட்சிக் கருவிகள், சோவியத்துக்கள் முறைமுதலாவது செயலாளர்களது கடமைகள், சட்டப்படியமைந்த அரசு.

1. ஜனநாயகமயப்படுத்தல்

- ★ கட்சியும் அரசு தேர்தல் தொகுதிகளும் ஒவ்வொரு பதவிக்கும் பல வேட்பாளர்களை நியமிப்பதற்கான உரிமை.
- ★ எல்லாப் பதவிகளும் 5 வருடங்களுக்கே
- ★ தேர்தல்கள் இரகசியமாக நடத்தப்பட வேண்டும்.
- ★ சுதந்திரமான உரையாடல்களின் பின்பே பிரேரணைகள் சட்டங்களும் நிறைவேற்றப்படுதல்

2. வெகுஜன கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி

முன்னர் குருசேவ் கட்சியினை இவ்வாறு மாற்ற முனைந்த போதிலும், உட்கட்சி விதிகளிலும் கட்டமைவிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படாததால் அது தோல்வியில் முடிந்தது. கொர்ப்ச்சேவ், தனது ஜனநாயக மயப்படுத்தல் வழிமுறையினூடாக ஆட்சியினை மாற்ற முனைந்தார்.

3. கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிக் கருவிகள்

முன்னைய சோவியத் யூனியனில் கட்சிக் கருவிகளே மிகவும் பலம் வாய்ந்த பணிக்குழு ஆட்சியாக இருந்தது. 200 இல் இருந்து 2,50,000 வரையான நடவடிக்கைகளைக் கொண்டிருந்த இவர்கள் கட்சியின் முழு நேர வேலையாளர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் கட்சியில் சம்பளம் பெற்றனர். எல்லா பணிக்குழு ஆட்சியாளர்களையும் மேற்பார்வை செய்தல் கட்சிக்காகப் பேசுதல், சோவியத் கட்சி அரசின் எல்லா மட்டங்களிலும் கிராமம், கவுன்சில், மாவட்டம், நகரம், மாகாணம் குடியரசு, மத்திய என்பவற்றுக்காக தமது கடமைகளை ஆற்றினர். இவர்களின் எண்ணிக்கையினைக் குறைத்ததோடு கொர்ப்ச்சேவ் இவர்கள் பொருளாதார திணைக்களத்தில் தலையிடுவதனையும் தடுத்தார்.

4. சோவியத்துக்கள் முறை

19 ஆம் மகாநாடு ஏற்படுத்திய சீர்திருத்தங்களில் மிகவும் பிரதானமானது சோவியத்துக்கள் முறையில் ஏற்படுத்திய சீர்திருத்தமாகும். சோவியத் யூனியனில் அரசியல் கட்டமைவில் சோவியத் என்பது இரண்டு அர்த்தங்களைக் கொண்டிருந்தது. 1. அந்த ஸ்தாபனம் ஒரு சட்டசபையின் கடமையை ஆற்ற வேண்டும். 2. சட்ட ஆக்க நிர்வாக அதிகாரத்தின்

ஒற்றுமையினையும் வெளிப்படுத்தியது. ஏனெனில் சட்டசபை நிர்வாகத் திணை தெரிவு செய்ய நிர்வாக அலகின் முன்னணி அங்கத்தவர்கள் சட்டசபைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். சோவியத்துக்கள் 1905 ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியின் போது தொழிலாளர்கள் ஒழுங்கமைப்பாகவே தோற்றம் பெற்றன. போல்சிக்கர்கள் 1917 இல் அதிகாரத்தில் பெற்ற பின்பு ஒரு கட்சி அரசில் பாராளுமன்ற அரசாங்கத்துக்கு மாற்றீடாக லெனின் சோவியத்துக்களைத் தெரிவு செய்தார்.

கொர்ப்சேவ் சட்ட ஆக்க கடமைகளை சோவியத்துக்கள் எல்லா மட்டங்களிலும் நிர்வாகக் கடமைகளிலிருந்து பிரிக்க விரும்பியதோடு நிர்வாக அங்கத்தவர்களுக்கு மேலாக சட்ட ஆக்க சோவியத்துக்களின் அதிகாரத்தினை அதிகரிக்க விரும்பினார்.

5. முதலாவது செயலாளர்களின் கடமை.

முதலாவது கட்சி செயலாளர்கள் சோவியத் யூனியனில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆட்சியின் அடையாளமாக இருந்தனர். இவர்களே கட்சி கருவிகளின் முதுகெலும்பாக விளங்கியதோடு சோவியத் அரசியல் ஒழுங்கின் மத்திய மயப்படுத்தும் தத்துவங்களாகவும் இருந்தனர். இவர்களின் கைகளிலேயே கிட்டத்தட்ட அதிகாரத்தின் கடிவாளம் இருந்தது.

கொர்ப்சேவ் இவர்களின் அதிகாரங்களைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாக அதிகரிப்பதற்கான பிரேரணைகளை முன்வைத்தார். உண்மையில் கொர்ப்சேவ் தனது பிரேரணைகளுக்கு கட்சிச் செயலாளர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கே இந்த பிரேரணைகளை முன்வைத்தார்.

6. சட்டப்படியான அரசு

மகாநாட்டின் பெரும்பாலான கலந்துரையாடல்கள் நேரடியாகவோ மறை முகமாகவோ சோவியத் யூனியனில் சட்டத்தின் ஆட்சியினை ஏற்படுத்துவது பற்றியதாகவே இருந்தது. குடி மக்களது உரிமைகள், சோவியத் மக்களின் அரசியல் பொருளாதார சமூக உரிமைகளுக்கும், சுதந்திரங்களுக்கும் உத்தரவாதத்தினை பலப்படுத்துவதற்கான பிரேரணையும் முன்வைக்கப்பட்டன.

1991 மார்ச்சில் நடந்த மக்கள் தீர்ப்பு

1990 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 17 ஆம் திகதி கொர்ப்சேவ் பின்வரும் கேள்வியில் நாடாளுவிய ஒரு மக்கள் தீர்ப்பினை நடத்தினார்.

ஒவ்வொரு தேசத்தினதும் உரிமைகளுக்கும் முழுமையான உத்தரவாதம் வழங்கும் புதிதாகமைக்கப்பட்ட இறைமை படைத்த குடியரசுகளின் கூட்டாண்மையாக சோவியத் சோசலிஸ்ட் குடியரசுகளின் யூனியனை பராமரிப்பது அவசியம் என நீர் கருதுகிறீரா?

இதன் முடிவுகள் எல்லாப் பகுதியினருக்கும் வெற்றி கொடுக்கக்கூடியதாக அமைந்தது. இதன் அடிப்படையில் கொர்ப்ச்சேவ் 23 ஏப்ரல் 91 இல் புதிய ஒப்பந்தம் ஒன்றை வரைய முற்பட்டார். இந்தப் பிரச்சினையில் USSR இல் சுப்பிரீம் சோவியத் இரு துருவமாகியது.

1991 ஓகஸ்ட் 19 ஆம் திகதி மரபுரிதியான கொம்னியூஸ்டுகள் ஜனாதிபதி கொர்ப்ச்சேவுக்கு எதிரான (தோல்வியுற்ற) ஒரு சதிப்புரட்சியை நடத்திய பின் முழு அரசியல் சூழ்நிலையும் மாற்றமடைந்தது. ரூஸ்ய குடியரசின் ஜனாதிபதி ஜெல்ற்சின் சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்தி கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பலத்தினை அழிப்பதற்காக கொம்னியிஸ்ட் அடையாளத்துக்குப் பதிலாக ரூஸ்ய அடையாளங்களை பயன்படுத்தியதோடு குடியரசு எல்லைக்குள் ஸ்தாபனங்களையும் பொருளதார முயற்சிகளையும் தனது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வந்தார். கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நடவடிக்கைகள் தடை செய்யப்பட்டன. அதன் பிரசாரங்களும் தடைசெய்யப்பட்டன. மற்றைய குடியரசுகளிலும் இந் நடவடிக்கைகள் பின்பற்றப்பட்டன. நவம்பர் மாதத்தில் ரூஸ்யாவில் கொம்யூனிஸ்ட் UPSU கட்சி உத்தியோக பூர்வமாகத் தடைசெய்யப்பட்டது. மற்றைய அரசுகளில் அது தனது பெயரை மாற்றி அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது.

1991 ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முற்பகுதியில் ரஸ்யா, உக்ரெயின், பைலோ ரஸ்யா என்பவற்றின் தலைவர்கள் மின்சுக்கு அருகே சந்தித்து ஒரு புதிய "சுதந்திர அரசுகளின் பொதுநல வாயத்தினை" உருவாக்கினர். டிசம்பர் மாதம் 25 ஆம் திகதி கொர்ப்ச்சேவ் USSR இன் ஜனாதிபதி பதவியிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்தார். அடுத்த நாள் சுப்பிரீம் சோவியத் கூட்டம் கூடி அதனது நடவடிக்கைகளை நிறுத்துவதென தீர்மானித்ததோடு சோவியத் ரஸ்யாவைக் கலைப்பதெனவும் பிரகடனப்படுத்தியது. அதனைத் தொடர்ந்து வந்த கிழமைகளிலும் மாதங்களிலும் பெரும் பாலான முன்னைய சோவியத் குடியரசுகள் சுதந்திர அரசுகளின் பொதுநலவாயத்தின் அங்கத்துவ நாடுகளாகின. (ஜோர்ஜியாவும், முழுமையான சுதந்திர பால்டிக் அரசுகளும் புறநடைகள்) அசார்ப்ட்சான் badzham உம் மால்டேவியவும் அங்கத்துவ நாடுகள் ஆகியபோதும் அவை அதில் பெரும் ஆர்வம் காட்டவில்லை.

சோவியத் யூனியனின் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி

சோவியத் அரசியல் முறையில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியே பிரதானமான ஸ்தாபனமாகும். பன்மை கட்சியுள்ள அரசியல் முறைகளோடு ஒப்பிடும் போது பெருமளவு குழப்பம் ஏற்படும். பல கட்சி முறைகளில் எப்போதும் இரண்டோ இரண்டுக்கு மேற்பட்ட கட்சிகளோ நடைமுறையிலிருக்கும். அதனால் எதிர்க்கட்சி 'பணிவுள்ள எதிர்க்கட்சி' என்ற பங்கினை வகித்து பதவியிலுள்ள கட்சியினை அதிகாரத்திலிருந்து அகற்றுவதற்கு முனையும்.

அதன் உருவத்தினைப் பொறுத்து சோவியத் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி முழுமையாக வேறுபடும் காட்சியையே தந்தது. லெனின் மார்க்சிய பார்வையில் அமைந்த ஒரு பரிபூரண சமூகத்தினை அடைவதில் கட்சி ஒரு தவிர்க்க முடியாத கருவியெனக் கொண்டார். அந்த முறைக்குள்ளே கோரிக்கைகளின் செயற்படுத்தும் நியாயபூர்வமான கருவியாக அல்லாது ஆரம்பத்திலிருந்தே நடைமுறையிலிருந்து சார் அரசியல் முறையினை தூக்கியெறிவதற்கான சூழ்ச்சி செய்யும் கருவியாகவே செயலாற்றி வந்தது. புரட்சியினை அடுத்து "பாட்டாளிகளின் சர்வாதிகார ஆட்சி" என்பதற்கு அர்த்தம் கொடுப்பதாக எட்டு தசாப்தங்களாக இருந்து வந்துள்ளது. 1918 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியெனவே அது அழைக்கப்பட்ட போதும் 1952 வரையும் "பொல்கவிக் கட்சி" என்ற பதமும் நடைமுறையில் இருந்து வந்தது. இக்கட்சிக்கே அரசியல் நடவடிக்கைகள் தனியுடமையாக இருந்தது. சித்தாந்தத்தின் ஸ்தாபனரீதியான பாதுகாவலனாகவும் அதற்கு விளக்கமளிக்கும் ஒன்றாகவும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி திகழ்ந்தது. முழுமையான கொம்யூனிசத்தின் கீழ் வாழ்வதற்கு மக்களை உளவியல் ரீதியாகத் தயார் படுத்தும் ஒன்றாகவும் மக்களுக்கு கொம்யூனிச தத்துவத்தினை புகட்டும் ஒன்றாகவும் கட்சி விளங்கியது.

ஒவ்வொரு கொம்யூனிஸ்ட்டும் வரலாற்றில் பொய்யாக்க முடியாத வழிகாட்டி கட்சியே எனப் போதிக்கப்பட்டதோடு அதன் ஆணை கேள்விக் இடமில்லாததாகவும் அமைந்தது. ஸ்ராலின் ஆட்சியின் போது ஓரளவு பிறழ்வுக்குட்பட்ட போதிலும், மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ், லெனின் என்பவர்களது படிப்பினைகளை புகட்டுவதே கட்சியின் கொள்கை பரப்பும் முகவர்களது வேலைகளாயிருந்தது.

சோவியத் யூனியனின் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி எப்போதும் அது ஒரு தொழிலாளர் வர்க்கக் கட்சியென உரிமை கொண்டாடி வந்துள்ளது. கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஒரு தொழிலாள வர்க்கக் கட்சியென்ற உரிமை

அடிப்படையில் கட்சி அதனது அரசியல் நடவடிக்கைகளை முதலாளித் துவத்திலிருந்து சோசலிசத்திற்கு மாறுவதற்கான போராட்டத்தில் தொழிலாளர் வர்க்கமே பிரதான வர்க்கத் தளமாக விளங்குகின்றது என்றே பொருள்படும் இந்த உரிமைக் கோரலுக்கு பல காரணங்கள் உண்டு.

1. முதலாளித்துவத்தின் கீழ் தொழிலாளர்களே மிகவும் சுரண்டப்பட்ட வர்க்கமாயிருந்தமை.
2. சமூகத்துக்கென ஏற்கனவே அவர்கள் உற்பத்தி செய்வதால் அவர்கள் சொத்தினை சமூக மயப்படுத்த வேண்டும் என்பதை இலகுவாக ஏற்கச் செய்ய முடியும்.
3. தொழிலாளர் வர்க்கம்தான் முதலாளித்துவத்தினை தூக்கியெறியத்தக்க ஒரே ஒரு வர்க்கம் என்பதனாலும்

மேலே சொல்லப்பட்டவை மரபுரிதியான மார்சிஸ்டுகளின் கருத்துக்கள். லெனின் இதில் இரு மாற்றங்களைச் செய்தார்.

- (1) அறிவுஜீவிகளது புரட்சிகரப் பங்களிப்புக்கு அவர் அழுத்தம் கொடுத்தார்.
- (2) கைத்தொழில் பாட்டாளிகளின் நண்பர்களாக தவிர்க்க முடியாதவாறு குடியானவர்களே உள்ளனர் என்பது.

பாட்டாளிகளின் வெகுஜன இயக்கம் விஞ்ஞான சோசலிசமான மார்க்சிசம் என்ற ஒரு சக்தியிலும் ஒன்றிணைந்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியாகும் என கொம்யூனிஸ்டுகள் உரிமை கொண்டாடுகின்றனர்.

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஒரு பாட்டாளிகள் கட்சி என்பதோடு ஒத்ததே கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி பாட்டாளிகளின் முன்னணி அங்கம் என்ற எண்ணக் கருவுமாகும்.

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒழுங்கமைப்பு

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒழுங்கமைப்புக் கோட்பாடு

சோவியத் யூனியனின் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பி.எஸ்.யு.(PSU) அடிப்படை ஒழுங்கமைப்புத் தத்துவம் "ஜனநாயக மத்திய வாதம்" ஆகும். கட்சி விதிகளின் 19 ஆம் சரத்து பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது.

- (அ) மிகக் குறைந்த நிலையிலிருந்து மிகவும் உயர்நிலை வரைக்கும் எல்லா முன்னணி கட்சி அங்கங்களுக்கும் தேர்தல் நடைபெற வேண்டும்.

- (ஆ) கட்சி ஒழுங்கமைப்புகளுக்கும் உயர் அங்கங்களுக்கும் காலத்துக்குக் காலம் அறிக்கைகள் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.
- (இ) கட்சி ஒழுக்கப்பாடு கடுமையானதாக இருப்பதோடு பெரும்பான்மைக்குச் சிறுபான்மையோர் பணிந்து போக வேண்டும்.
- (ஈ) உயர் அங்கங்கள் எடுக்கும் தீர்மானங்களுக்கு குறைந்த நிலை அங்கங்கள் கட்டுப்பட வேண்டும்.

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒழுங்கமைப்புக் கோட்பாடு ஜனநாயக மத்தியவாதம் ஆகும்.

ஜனநாயகத்துக்கும் ஜனநாயக மத்திய வாதத்துக்குமுள்ள வேறுபாடு பின்வருமாறு: பெரும்பாலான ஜனநாயகக் கட்சிகள் பெரும்பான்மை தீர்மானங்கள் என்பதை வெறும் சம்பிரதாயமாகவே கொள்கின்றன. ஆனால் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி அத்தகைய தீர்மானங்களோடு சிறுபான்மையோர் ஒத்துச் செயற்பட வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துகின்றது. இது கட்சியின் ஒற்றுமை என்ற எண்ணக் கருவிலிருந்து பிறக்கிறது. அதன் அடிப்படையில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பது ஒரு கொள்கையினைக் கொண்ட ஒரே குரலில் பேசும் கட்சியாகும். கட்சி விதிகளின் படி ஒருகட்சி அங்கத்தவர் கட்சியின் தீர்மானங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தீர்மானமாக ஈடுபட வேண்டும் என்பதோடு கட்சியின் சிந்தாந்த ஒழுங்கமைப்பு ஒற்றுமையினையையும் முன்னுரிமை கொடுத்துப் பலப்படுத்த வேண்டும். தீர்மானத்தினை எதிர்த்த அங்கத்தவர்களுக்கும் இது பொருந்தும். கீழ்நிலை அங்கங்களும் அங்கத்தவர்களும் உயர் முன்னணி குழுக்களது தீர்மானங்களை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இவை ஜனநாயக மத்திய வாதத்தின் தத்துவங்களாகும்.

கட்சி - அரசுத் தொடர்புகள்

கோட்பாட்டளவில் சோவியத் யூனியனில் கட்சிக்கும் அரசுக்குமிடையே நிலவிய தொடர்பு மிகவும் தெளிவாக இருந்தது கட்சி அரசியலில் உயர்ந்ததாக அங்கு இருந்தது. ஏனெனில் அதுவே சோசலிச புரட்சியினை வழிப்படுத்திய சக்தியாகும். அரசின் அங்கங்கள் கட்சியையும் வெகுஜனங்களையும் இணைக்கும் அலகுகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. ஆயினும் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி அரசு ஒழுங்கமைப்பின் மாற்றாகக் கருத்தப்படவில்லை.

- (1) தொழிலாளர் வர்க்கத்தினதும் வறுமையான குடியாவர்களினதும் ஆட்சி செய்யும் ஒழுங்கமைப்பே சோவியத்துக்கள் ஆகும்.

- (2) வறுமையான குடியானவர்களையும் பாட்டாளிகளையும் முன்னணியினரையும் அதன் அங்கத்தவர்களாகக் கொண்டு அவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்துவதே கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒழுங்கமைப்பாகும்.
- (3) சோவியத்துக்கள் பத்து கோடிக்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்களை தமது அங்கத்துவத்தின் கீழ் ஒற்றுமைப்படுத்துகிறார்கள்.
- (4) உழைப்பாளர் ஒழுங்கமைப்புகள் எல்லாவற்றினதும் முழுமையான தலைமைத்துவத்தினையும் அவற்றின் மீது தீர்மானமான செல்வாக்கினைச் செலுத்துவதும் அதனது இலக்காக கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி கொண்டிருந்தது.

நடைமுறையில் சோவியத் அரசாங்கத்தினை வழிநடத்தும் சக்தியாக கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியே விளங்கியது என்பதில் எந்தவித சந்தேகமுமில்லை. ஆனால் எல்லா மட்டங்களிலும் கட்சி அரச அங்கத்துவங்களிடையேயான தொடர்பு ஒரே மாதிரியானதாக இருக்கவில்லை.

கட்சியினதும் அரசினதும் ஒழுங்கமைப்பு கட்டமைவுகள் பெருமளவுக்குச் சமாந்தரமானவை கட்சிக் கட்டமைவில் உச்சியில் கட்சிக் காங்கிரஸ் அமைந்திருந்தது. அதன் அளவு சார்புரீதியான முக்கியத்துவம் என்பவற்றில் அரச அங்கத்துவமான சுப்பிரீம் சோவியத்துடன் ஒப்பிடலாம். கட்சியின் மத்திய குழு பிறிசீடியத்துடனும் அமைச்சர் சபைக்கும் சமாந்தரமானதாக இருந்தது.

கீழ்மட்டத்தில் ஒரு குடியரசின் சுப்பிரீம் சோவியத்தும் அமைச்சர்கள் சபையும் குடியரசுக் கட்சி காங்கிரசுக்கும் குடியரசுக் கட்சி மத்திய குழுவுக்கும் சமாந்தரமானவை. உள்ளூர் மட்டத்தில் நகரச் சோவியத்துக்கள் - நகர கட்சி மகாநாட்டுக்கும் நகர சோவியத்துக்களின் நிர்வாகக் குழுவுக்கும் நகர கட்சிக் குழுவுக்கும் சமாந்தரமானது அதேபோன்று ஒப்லாஸ்த் (Oblast) சோவியத்தின் நிர்வாகக்குழு ஒப்லாஸ்த் கட்சிக் குழுவுக்கும் சமாந்தரமானது. ஆகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே கட்சி ஒழுங்குக்குச் சமாந்தரமாக அல்லது சமமாக ஒரு நிர்வாக அலகும் இல்லை. உம் ஊர், குடியேற்றவாக மட்டம்.

கொள்கை உருவாக்கல் என்பது சுப்பிரீம் சோவியத் பல்வேறு அங்கங்கள் பிறிசீடியம் அமைச்சர்கள் சபை என்பவற்றாலேயே சம்பிரதாய பூர்வமாக செய்யப்பட்டனும் உண்மையில் அது கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முன்னணி அங்கங்களாலேயே செய்யப்பட்டது.

அத்தியாயம் 6

இந்திய அரசியல் முறை

வே. சிவயோகலிங்கம், அம்பலவாணர் சிவராஜா

இந்திய தேசிய இயக்கம்

தேசியவாதம் என்ற பதத்தினை "தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட பிரதேச எல்லைக்குள் வாழுகின்ற சமுதாயமோ சமுதாயங்களோ பொதுவான சரித்திர பாரம்பரியங்களைக் கொண்டதாக சந்தேகங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட தனித்துவங்களை உடையதாக விளங்கி சுதந்திரமாகவும் கூட்டாகவும் வாழ்வதற்கான விளைவேயாகும்" என வரையறை செய்யலாம். தென் ஆசியப் பிராந்தியம், போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோரது ஊடுருவலுக்குள்ளான போதும் பிரித்தானியரே 19ம் நூற்றாண்டாகும் போது இப்பிராந்தியத்தைத் தமது பூரண ஆதிக்கத்தினுள் கொண்டு வந்தனர். எனவே ஆசியாவில் உருவாகிய தேசியவாத இயக்கத்தினை அந்நிய ஆதிக்கத்தினை ஒழிக்க இக்குடியேற்ற நாடுகளில் உருவாக்கிய இயக்கம் என்ற முடிவுக்கு வரலாம். இந்தியா, இலங்கை, பர்மா, இந்தோனேசியா போன்ற நாடுகளில் உருவான இவ்வியக்கங்கள் "ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு" என்ற பொதுத்தன்மையைப் பெற்றிருந்த அதேவேளை இவை சுதேச மதங்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டவையாக காணப்பட்டன. உதாரணமாக இந்தியா இந்து, இஸ்லாம் என்ற மதப் பின்னணியில் பிளவுண்டு, சுதந்திரமடையும் போது இந்தியா பாகிஸ்தான் என மத அடிப்படையில் பிளவுண்டது. பர்மாவில் பெளத்த சமயத்தின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்ததோடு சுதந்திரத்தின் போது அங்கு பெளத்த அரசாங்கம் ஒன்றும் தாபிக்கப்பட்டது. இந்தோனேசியா விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு இஸ்லாமிய மதம் வழிகாட்டிய

தோடு சுதந்திரத்தின் பின்பு அந்த நாட்டு அரசாங்கத்திற்கு அடிப்படை யாகவும் அமைந்தது.

இலங்கையிலும் 19ம் நூற்றாண்டிலும் 20 ம் நூற்றாண்டின் முதற் தசாப்தத்திலும் பௌத்த மதத்தின் தாக்கம் மிகவும் பரந்துபட்டதாக இருந்தது. இருந்த போதிலும் இப்பிராந்தியத்தினுள் எழுந்த போராட்டங் களுள் இந்திய விடுதலைப் போராட்டமானது ஓர் தனித்துவமான பங்கினைப் பெறுகின்றது. ஏனெனில் ஆசிய தேசியவாதத்தின் பிரிக்க முடியாத ஓர் சக்தியாக இந்தியா விளங்கியதோடு அதுவே முதலில் சுதந்திரத்தினைப் பெற்றுக் கொண்ட ஒரு நாடாகவும் திகழ்ந்தது. அத்தோடு இவ்விதக்கம் ஏனைய நாட்டு இயக்கங்களுக்கு முன்னு தாரணமாகவும், வழிகாட்டியாகவும் விளங்கியது. ஒப்பீட்டு ரீதியில் அதிக சனத்தொகையையும், படிப்பறிவு குறைந்தவர்களையும், ஏழை களையும், மூட நம்பிக்கையில் தீவிரமான போக்குடையவர்களையும் கொண்ட இந்திய மக்களை ஒன்றுபடுத்தி மக்கள் இயக்கமாக்கி அந்நிய ஆட்சிக்கெதிராக விடுதலையடையச் செய்த இயக்கம் என்ற வகையில் இந்திய தேசிய காங்கிரசின் பங்கு பற்றி நோக்குதல் அவசியமாகும். 19ம் நூற்றாண்டில் குறிப்பாக 1876ம் ஆண்டு ஆங்கிலவேய பாராளுமன் றத்தில் இயற்றப்பட்ட ஒரு சட்டத்தின்படி இந்தியா முழுவதும் பிரிட் டனின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்க வேண்டியிருந்தது. துணைக் கண்டத்தின் பெரும்பகுதியை ஆள்வதற்கு வைஸ்ராய் (viceroy) ஒருவர் நியமிக்கப் பட்டார். அவருக்கு உதவியாக குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இந்தக் கட்டத்தில்தான் தேசிய இயக்கம் தோன்றி வளரலாயிற்று.

இந்திய தேசிய காங்கிரசின் தோற்றம்.

1857ல் நிகழ்ந்த சிப்பாய் கலகமே இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் தோற்றத் திற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது. தேசிய காங்கிரஸ் தோன்றுவதற்கு முன்பு தேசிய உணர்வானது அமைப்பு ரீதியான ஒரு வடிகாலினைக் கொண்டிருக்கவில்லை. தேசிய காங்கிரசே விடுதலை விரும்பிகளின் நோக்கம், செயல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்தியா முழுவதும் அமைப்பு ரீதியாக செயற்பட ஓர் ஏதுவாக அமைந்தது. காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தவர் அலன் ஒக்டேவியன் கியூம் ஆவார். இவர் வங்கத்தில் அரச பணியாளராகக் கடமையாற்றிய வேளை சிப்பாய் கலகத்தின் போது காயமடைந்தவர். பின்பு 1882ல் அரசாங்க பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றார். ஒரு வேற்று நாட்டுக் கிறிஸ்தவருக்கு இவ்வாறான ஓர் அமைப்பைத் தோற்றுவிப்பதற்கான எண்ணம் ஏன் ஏற்பட்டது என்பது தொடர்பாக பல கருத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றது. காங்கிரசானது

மக்கள் மனக்குறைகளைத் தவறுகளை வெளிப்படுத்தவும், மனநிறை வின்மையை வன்முறைக் கிளர்ச்சியாக மாறிவிடாமல் தடுக்கவும், அமைதியான அரசியலமைப்பு வழிமுறைகளை மேற்கொள்வதற்குமான ஓர் அமைப்பாக உருவாக்கினார் என்று கூறப்படுகின்ற அதேவேளை மறுபுறமாக ஹியூம் அவர்கள் காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தது சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் உள்ள கோடிக்கணக்கான மக்கள் மீது ஆங்கிலம் படித்த புதிய உயர் வகுப்பினருக்கு செல்வாக்குத் தேடித்தரும் நோக்கத்துடனும் இந்திய மக்கள் மீது மிதவாதிகளுக்கிருந்த செல்வாக்கைக் குறைத்து, ஆங்கிலம் படித்தவர்களுடைய செல்வாக்கை அதிகரிக்கவும் தான் என்ற கருத்தும் இந்திய வரலாற்றில் கலந்திருக்கின்றது. ஆக மொத்தத்தில் இந்திய அரசுக்கெதிரான உணர்வலைகள், வன்முறை கிளர்ச்சியாக மாறி விடாமல் தடுக்கவும், பிரிட்டனுக்கு சாதகமான ஒரு நிறுவனமாக காங்கிரசை உருவாக்குவதுமே ஹியூமின் நோக்கமாக இருந்திருக்க வேண்டும். லாலா ஜலபதிராஜ் அவர்களின் கூற்றின்படி "இந்தியாவில் அப்போது முழு அமைதி இல்லாததினாலும், பிரிட்டிஸ் பேரரசை புரட்சி அபாயங்களில் இருந்து பாதுகாப்பதற்கும் தான் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்பட்டது". எவ்வாறிருந்த போதிலும் இந்தியாவில் அமைதி நிலவினால்தான் அது ஆங்கில அரசுக்கு சாதகமான நிலைமை களை பெற்றுத்தரும் என்பதில் இரு கருத்துக்கள் இல்லை. எனவே ஏ.ஓ.ஹியூம் தான் காங்கிரசின் ஸ்தாபகர். ஹியூம் அவர்கள் காங்கிரசை தொடக்கி வைத்தது பற்றி காந்திஜி அவர்கள் பேசும்போது "காங்கிரசைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் முதலில் ஒரு ஆங்கிலேயருக்கு தோன்றியது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒரு விடயமாகும். ஏ.ஓ.ஹியூம் தான் காங்கிரசின் "தந்தை" ஆவார். (காந்தி நூல்கள், தொகுப்பு-6, பக்கம் 118). இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் வரலாறு என்ற நூலை எழுதிய ஆர்.சி.மஜும்தார் (R.C. Majumdar) "சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி என்பவர் முயற்சியினால் கல்கத்தாவில் கூடிய மகாநாடே காங்கிரசுக்கு வழி காட்டியாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் காங்கிரசை உருவாக்கிய பெருமை கியூமையே சாரும்" என்றார். எனவே இந்திய தேசிய காங்கிரசானது ஒரு வேற்று நாட்டுக் கிறிஸ்தவரால் உருவாக்கப்பட்டு இந்திய நாட்டு கிறிஸ்தவரால் தலைமை தாங்கப்பட்ட இயக்கம் என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

தேசிய காங்கிரஸின் வளர்ச்சிக் கட்டங்கள்

முதலாவது கட்டம் (1885 - 1905)

இக்காலகட்டம் மிதவாத கொள்கைகள் பின்பற்றப்பட்ட காலமாகும். 1885 மார்ச்சுமீயில் பம்பாய் நகரில் காங்கிரஸின் முதற் கூட்டம் நடைபெற்றது. முதற் கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கிய வோமேஸ் சந்திரா பனர்ஜி, காங்கிரஸ் அமைப்பின் குறிக்கோள்களை வரையறை செய்தார். அவையாவன :

- (1) நாட்டின் உயர்வுக்காக உதவும் தொண்டர்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்த்தல்
- (2) பரஸ்பரம் நட்புறவின் மூலம் குறுகிய நோக்கின் அடிப்படையில் எழும் வேற்றுமைகளை அகற்றி தேசிய ஒற்றுமையை வளர்ப்பது.
- (3) நாட்டின் உடனடித் தீர்வுகளுக்கு வேண்டிய சமூக பிரச்சினைகள் தொடர்பாக இந்திய அறிஞர்களுடைய கருத்துக்களை அதிகாரபூர்வமாக்குவது.
- (4) வருகின்ற ஓராண்டிற்கான திட்டங்களை வரையறை செய்வது.

ஆரம்ப கட்டத்தில் செயலாளர் ஒருவர் மூலம் காங்கிரஸ் வழிநடத்தி செல்லப்பட்டது. இதன் கூட்டம் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை கூட்டப்பட்டது. 1895ல் லாகூரில் நடைபெற்ற ஒரு கூட்டத்தில் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு அறைகூவல் விடுக்கும் விதத்தில் தாதாபாய் நொரேஜி அவர்கள் கூறியதாவது, "நான் இந்துவாயினும் இஸ்லாமியனாயினும் பேர்சியனாயினும், கிறிஸ்தவராயினும் சரி நான் முதலில் இந்தியனே. நமது நாடு இந்தியா. நமது தேசியம் இந்தியா." இவ்வாறு மதசார்பற்ற தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியதன் மூலம் காங்கிரஸ் இந்தியாவில் ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் நலனுக்காகவன்றி அனைவரது நலனையும் பேண விளைவதாகக் காட்டியது.

ஆக மொத்தத்தில் 1885 - 1905 வரை காங்கிரஸ் பிரிட்டிஸ் அரசுக்கு விசுவாசம் தெரிவிக்கும் குழுவாக விளங்கியது. தாதாபாய் நொரேஜி, சுரேந்திர நாத் பானர்ஜி, பெரோஷாமேத்தா, கோகலே போன்ற காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மிதமான போக்கினையே கொண்டிருந்தனர். இருந்தாலும் இவர்கள் இந்தியாவில் இருந்த ஆங்கிலேய நிர்வாகிகளின் செயற்பாடுகளை விமர்சித்தனர். ஆனால் ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தில் இந்தியருடைய பிரச்சினைகள் தகுந்த முறையில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டால் தகுந்த தீர்வு கிடைக்கும் என இம்மிதவாதிகள் நம்பினர். இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை, பிரதிநிதித்துவம் என்பன ஆங்கிலேயரின்

நல்லெண்ணத்தைப் பொறுத்தே அமையும் எனவும், சுதந்திரத்தை ஒரே நாளில் அடைய முடியாது எனவும், சட்டத்திற்குட்பட்ட போராட்டம், பொறுமை, படிப்படியான முன்னேற்றம் என்பவற்றின் ஊடாகவே சுதந்திரத்தினை அடைய முடியும் எனவும் இவர்கள் நம்பினர். மொத்தத்தில் மிதவாதிகளின் ஆதிக்கத்தில் காங்கிரஸ் இருந்த போது அரசாங்க உயர்நிர்வாக அலுவல்களில் இந்தியர்கள் அதிக அளவில் பங்குபற்ற வேண்டுமென்பதும், அதிகளவு பிரதிநிதித்துவ அமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கினையே கொண்டிருந்தது. இதனைப் பிரிட்டனின் நல்லெண்ணம், ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றின் மூலம் அடைய முடியும் எனவும் மதவாதிகள் நம்பினர். கோகலே அவர்கள் "தாராளப் போக்கும் மிதமானபோக்குமே காங்கிரசின் தாரக மந்திரமாகும்" என்றார்.

முதலாவது கட்டத்தில் வரி விதிப்புக்கு எதிர்ப்பு, நிலவருவாய் குறைப்பு, அதிக பிரதிநிதித்துவம், நேரடித்தேர்தல் போன்ற சில கோரிக்கைகளை முன் வைத்து மிதவாதிகள் நடத்திய போராட்டங்களில் ஓரளவு வெற்றிகண்டனர். பொருளாதாரத்துறைகளில் இந்தியர்களது நலன்களைப் புறக்கணிக்கும் அரசாங்கத்தின் கொள்கை சரியற்றது எனக் குறை கூறினர். இந்நிலையில் மிதவாதிகளைத் திருப்திப்படுத்த ஆங்கில அரசாங்கம் 1892ல் கவுன்சில் சட்டம் என்றொரு சட்டத்தை கொண்டு வந்தது. பொதுவாகவே குடியேற்ற நாடுகளில் அந்நியர் ஆட்சிக் கெதிரான போராட்டங்கள் எழுகின்ற போது அதனை அடக்க அல்லது அதன் வேகத்தை குறைக்க இரு வழிகளை பின்பற்றுவது வழக்கம். ஒன்று அரசியல் சீர்திருத்தங்களை வழங்குவது இரண்டு பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியைப் பயன்படுத்துவது. பிரிட்டிஸ் அரசாங்கம் இந்த இருவழிகளையும் பின்பற்றியது. அதன் விளைவே கவுன்சில் சட்டமாகும். ஏற்கனவே 1861 முதல் ஒரு கவுன்சில் சட்டம் நடைமுறையில் இருந்தது. அச்சட்டத்தின் மூலம் இடம் பெற்ற இராசப் பிரதிநிதியின் மன்றம் விரிவுபடுத்தப்பட்டு இந்தியப் பிரதிநிதிகள் இடம் பெறச் செய்யப்பட்டதோடு அவர்களில் ஒரு பகுதியினர் தேர்தல் மூலம் தெரிந்தெடுக்கப்படவும் புதிய 1892 கவுன்சில் கூட்டம் வழி செய்தது. எனவே இந்திய அரசியல் வரலாற்றில் பிரதிநிதித்துவம் என்ற அம்சத்தினை தோற்றுவித்த சட்டம் என்றவகையில் இச்சட்டம் முக்கியத்துவப்படுத்திக் கூறப்பட்டதோடு இதனை காங்கிரசின் முதல் வெற்றியாகவும் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாறாக 1885 - 1905 வரை இந்திய தேசிய காங்கிரசும் அதன் தலைவர்களும் ஆண்டு தோறும் கூடி இந்திய மக்களுடைய குறைகளைப் போக்குவதற்கு பல தீர்மானங்களை இயற்றி விண்ணப்பங்களாகச் சமர்ப்பித்ததோடு, மிதமான அரசியல், சலுகைகளையும் உரிமைகளையும் வேண்டினர். ஆகவே முதல், 20 வருட

காலமும் மிதவாத அரசியல், சட்டபூர்வமாக கிளர்ச்சி, ஆங்கிலேயரில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை ஆகியவற்றினை அடிப்படையாக கொண்டே காங்கிரஸ் வளர்ந்து வந்தது.

இரண்டாவது கட்டம் 1906 - 1918

தேசிய இயக்க வளர்ச்சியின் இரண்டாவது கட்டம் தீவிர வாதிகள் செல்வாக்குச் செலுத்திய காலகட்டம் எனக்கூறலாம். 1892ல் நிறைவேற்றப்பட்ட கவுன்சில் கூட்டம் மிதவாதிகளின் போராட்டத்திற்கு கிடைத்த வெற்றி எனக் கருதப்பட்ட போதிலும் அதில் காணப்பட்ட நிறைகளை விடக் குறைகளே அதிகமாகும். இதனால் அரசுக்கு விசுவாசம் அரசுடன் ஒத்துப்போதல் என்ற மிதவாதிகளின் கொள்கைகளுக்குப் பதிலாக உறுதியான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ள வேண்டுமென காங்கிரசினுள் சிலர் வலியுறுத்தினர். மிதவாதிகள் அரசாங்கத்தோடு விரோதிக்காது அமைதியான முறையில் நாடு சுதந்திரமடைய வேண்டுமென விரும்பினர். ஆனால் தீவிரவாதிகளோ அரசாங்கத்திற்கு அடிபணிந்து சுதந்திரம் பெறுவது அவமானமெனக் கருதினர். தீவிரவாதிகளின் முயற்சியினால் 1906ல் புரட்சிகரமான தீர்மானங்கள் இயற்றப்பட்டன. சுதந்திரமே அவர்களது நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் இத்திட்டங்களுக்கு மிதவாதிகள் முழுமனதோடு ஆதரவு கொடுக்கவில்லை. தீவிரவாதத்தை முன்னெடுத்த பால் கங்காதர் திலகர், லாலா லாஜ்பட் ராஜ், பிபிள் சந்திரபோஸ் ஆகியோர் இந்தியர்கள் தம்மைத் தாமே ஆட்சிபுரிய முழுத்தகுதியும் பெற்றவர்கள் என நம்பியதோடு காங்கிரசை ஒரு மக்கள் இயக்கமாக மாற்ற வேண்டும் என்பதையும் நோக்கமாக கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு கோகலேயின் தலைமையில் இருந்த மிதவாதிகளுக்கும் திலகரின் தலைமையில் இருந்த தீவிரவாதிகளுக்கும் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக 1906ல் நடைபெற்ற மகாநாடு கைவிடப்பட்டது. காங்கிரஸ் உடைந்தது. திலகர் 'அரசியல் உரிமைகளைப் போராடித்தான் பெறவேண்டும். அவற்றை வற்புறுத்தி வாங்கிவிடலாம் என மிதவாதிகள் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் தீவிரவாத நடவடிக்கைகள் இன்றி அவற்றை பெற முடியாது' என்றார். இவ்வாறாக காங்கிரசின் ஒற்றுமை குலைந்து வேற்றுமை வளர்ந்தமைக்குத் திலகரே காரணம் என மிதவாதிகள் குறை கூறினர். ஆனால் தீவிரவாதிகளின் செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துச் சென்றது. இதற்கு வேறு பல நிகழ்வுகளும் தூண்டு கோலாக அமைந்தது.

அவற்றுள் முதலாவதாக 1905 - 06 இல் நடந்த யப்பான் - ரஷ்ய யுத்தத்தினைக் குறிப்பிடலாம். ஒரு மேலைத்தேச வல்லரசு நாடு ஒன்றினை கீழைத்தேச நாடு ஒன்று தோற்கடித்த நிகழ்ச்சியானது ஆசியா முழுவ

திலும் ஆங்கிலேய அரசுக்கெதிரான உணர்ச்சியையும் உத்வேகத்தையும் அதிகப்படுத்தியதோடு தீவிரவாதிகள் பலம் பெறக்காரணமாயிற்று. இரண்டாவதாக வங்கம் பிரிவினையைக் குறிப்பிடலாம். வங்கம் பிரிக்கப்பட்டமைக்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கூறிய காரணம் நிர்வாக அலகுகள் சிறிதாக்கப்பட்டால் ஆட்சித் திறமையை அதிகமாக்கலாம் என்பதே. ஆனால் வங்கம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்ட போது வங்காளி களை விட ஏனைய சமூகத்தவர் அதிகமாக இருக்கத்தக்க வகையிலேயே பிரிவினை அமைந்தது. இதன் மூலம் சமய உணர்ச்சி தூண்டப்பட்டது. எனவே இதனை இந்து, முஸ்லிம் தலைவர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தனர். வங்கப் பிரிவினையை பிரித்தானியரின் பிரித்தானும் தந்திரத்திற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கூறலாம். உண்மையில் முதலாவது கட்டத்தின் போராட்ட களம் வங்கமாகவே இருந்தது. ஆனால் வங்கப் பிரிவினையின் மூலம் உண்மையான தேசிய உணர்ச்சி தடைப்பட்ட போதிலும் அரசியல் இயக்கத்தில் ஆங்கிலேயருக்கு கெதிரான ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. இதனைவிட 1897 ல் ஏற்பட்ட பஞ்சம், பம்பாய் நகரில் பரவிய பிளேக் நோய், அரசநிர்வாகத்தில் ஆட்சேர்க்கும் போது ஆங்கிலேயர் கடைப் பிடித்த கொள்கை, விவேகானந்தர், அன்னி பெசண்ட் ஆகியோரது மத மறுமலர்ச்சி என்பனவும் இந்தியர்களது உணர்ச்சிகளைத் தூண்டின. இவ்வாறாக இரண்டாவது கட்ட ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்ட பல சம்பவங்கள் தீவிரவாதிகளின் செல்வாக்கை அதிகரித்து செல்ல, தீவிரவாதிகள் நாட்டுக்காக தியாகம் செய்யும்படி மக்களைத் தூண்டினர். தேசிய இயக்கத்தில் ஏற்பட்ட இப்புதிய விழிப்பின் காரணமாக அரசின் அடக்கு முறைக் கரம் நீண்டது. ஒருபுறம் தீவிரவாத தலைவர்கள் கைது செய்யப் பட்டதோடு பல அடக்குமுறைச் சட்டங்களை அரசு இயற்றி தீவிரப் போக்கை அடக்க முயன்றது. மறுபுறமாக தீவிரவாதிகளின் வளர்ச்சியைத் தடைசெய்யும் பொருட்டும் மிதவாதிகளைத் திருப்தி செய்யும் பொருட்டும் அரசியல் சீர்திருத்தத்தினை அறிமுகப்படுத்தியது. மேலும் காங்கிர சைப் பலவீனப்படுத்தும் நோக்குடன் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மது அடிப்படையில் பிரித்தானும் சூழ்ச்சியைக் கைக்கொள்ளத் தொடங்கி யது. குறிப்பாக அரசாங்க நடவடிக்கைகளில் இந்தியரை அமர்த்தும் செயல்களிலேயே இக்கொள்கை பின்பற்றப்பட்டது. மிதவாதிகளும் மக்க ளின் உண்மை விருப்பங்களை அறிந்து செயற்படத் தவறியதோடு முஸ்லிம்களின் முழு நம்பிக்கையையும் அவர்களால் தக்கவைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. மேலும் விவேகானந்தர் அன்னிபெசண்ட் ஆகியோரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மத மறுமலர்ச்சி தேசிய புரட்சி மனப் பான்மைக்குத் துணை புரிந்தாலும் காங்கிரசுக்கு ஒரு மத சார்புத் தோற்ற த்தை அளித்தது. இதனால் பல முஸ்லிம்கள் காங்கிரசில் நின்றும் ஒதுங்க

அல்லது விலகத்தலைப்பட்டார்கள். இந்திய அரசியலிலே இயக்க பூர்வமாக வளர்ந்து வரும் தேசிய காங்கிரசின் எண்ணிக்கை பலத்தினால் முஸ்லீம் இனத்தவர்களின் எதிர்கால அரசியல் பொருளாதார, சமூக வாழ்க்கை இருண்டுவிடக் கூடாது என்ற எண்ணம் முஸ்லீம்களிடையே வளர்ந்து வந்ததோடு அவர்களுடைய இன, சமய உணர்வுகள் இவர்களை ஏனைய இனத்தவர்களிடம் இருந்து தனிமைப்படுத்தியது. எனவே முஸ்லிம்கள் தமது தனித்துவத்தை வளர்க்கவும், பேணவும், பாதுகாக்கவும் 1906 ல் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பே அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக் ஆகும். ஆனால் நாளுக்கு நாள் லீக்கின் எண்ணிக்கைப் பலம் அதிகரிக்கத் தொடங்க நாட்டில் நிலவிய தேசிய உணர்வினை அதுவும் ஏற்றுக் கொண்டது. இருந்தும் சமய அடிப்படையில் இவ்வாறான ஓர் இயக்கம் தோன்றிய போது ஆங்கிலேயர் அதனைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். ஆங்கிலேயர் தேசிய உணர்வுகள் கிளர்ந்தெழும் போது அதனை மழுங்கடிக்கச் செய்ய அரசியல் சீர்திருத்தம் வழங்கல், பிரித்தானியத் ஆகிய இரு தளங்களில் நின்று செயற்பட்டார்கள் என்பதினை ஏலவே கண்டோம். அதற்கிணங்க தீவிரவாதிகளின் வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் பொருட்டும் மிதவாதிகளைத் திருப்தி செய்யும் பொருட்டும் 1909ல் மேர்லி-மின்டோ சீர்திருத்தத்தினை (Morley-Minto Reforms) வழங்கினர். இச்சீர்திருத்தத்தின் மூலம் வங்கப் பிரிவினை இரண்டு ஆண்டுகளுக்குத் தள்ளிவைக்கப்பட்டமையானது மிதவாதிகளுக்குச் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் அச்சீர்திருத்தத்தில் இடம் பெற்ற ஓர்சமமான முஸ்லிம்களுக்கு தனித்தேர்தல் தொகுதி என்ற ஏற்பாட்டை மிதவாதிகள் எதிர்த்தனர். உண்மையில் பிரித்தானியர் பின்பற்றிய இப்பிரித்தானும் கொள்கையானது மிதவாதிகள் அரசாங்கத்தைக் கைவிட்டு தீவிரவாதிகளோடு இணைய வழி ஏற்படுத்தியது 1916 ல்க்னோவில் நடந்த மகாநாட்டில் தீவிரவாதிகளும் மிதவாதிகளும் ஒன்று சேர்ந்தனர். இத் தனித்தேர்தல் தொகுதி என்ற ஏற்பாடு முஸ்லிம்கள் காங்கிரசை கைவிட்டு அரசாங்கத்தோடு இணைவதற்கு மின்டோப் பிரடி செய்த சூழ்ச்சியாகவே கருதப்படுகின்றது.

இதேவேளை முதலாம் உலகப்போர் நடந்து கொண்டு இருந்த போது துருக்கி நாட்டை கையாண்டவிதம் பிரிட்டனுக்கு எதிரான உணர்வுகளை இந்திய முஸ்லீம்களிடையே தூண்டியது. இவ்வம்சம் காங்கிரசும் லீக்கும் இணைய வழிவகுத்தது. 1916 இல் லக்னோவில் நடந்த மகாநாட்டிலே காங்கிரசும் லீக்கும் ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வந்தன. அதாவது தனித்தேர்தல் தொகுதி என்ற ஏற்பாட்டினை காங்கிரஸ் ஏற்றுக் கொண்டது. டொமீனியன் அந்தஸ்து கொண்ட ஓர் அரசமைப்பை இரண்டு நிறுவனங்களும் சேர்ந்து

உருவாக்கினர். ஒட்டு மொத்தமாக 1916 இல் தீவிரவாதிகள் + மிதவாதிகள் + முஸ்லிம் லீக் ஆகிய மூன்று அமைப்புக்கும் ஒன்பது வருடங்களுக்குப் பின் ஒருமைப்பட்டு ஓரணியில் நின்றமையானது காங்கிரசை வெளித் தோற்றத்தில் சக்தி பெற்ற ஓர் இயக்கமாக காட்டியது. இக்கட்டத்தில் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் சுய ஆட்சிக் கருத்துக்கள் பரவத் தொடங்கின. சுய ஆட்சி என்பது 19ம் நூற்றாண்டில் பரவலாக நிலவிய ஓர் அரசியற் கருத்தாகும். இவ்வியக்கம் சுய ஆட்சி அடைவதையே இலட்சிய மாகக் கொண்டது. திலகர் இவ்வமைப்பை பூனாவிலும் பெசன்ட் அம்மையார் இவ்வியக்கத்தை சென்னையிலும் 1916ல் தொடக்கினர். இவ்வியக்கத்தின் குறிக்கோள் இந்தியாவுக்கு சுயாட்சி பெறுவதேயாகும். ஆனால் இங்கிலாந்துக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையிலான உறவு தவிர்க்க முடியாது என்று கருதியமையினால் ஆங்கிலேயப் பேரரசுக்குள் இந்தியாவுக்கு சுயாட்சி வேண்டுமென்று இவர்கள் கோரினர். இவர்கள் மேடைகள் மூலமும், பத்திரிகைகள் மூலமும் பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டனர். ஆனால் அரசாங்கம் இவ்வியக்கத்திற்கு எதிராக கெடுபிடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. இருந்தும் இவ்வியக்கத்தின் வளர்ச்சியை தடுக்க முடியவில்லை. காங்கிரசின் சுயாட்சி இயக்கம் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. டில்லியில் நடந்த காங்கிரசின் வருடாந்த கூட்டத்தில் இந்தியாவுக்கு முழு டொமீனியன் அந்தஸ்து அளிக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது. "இந்தியாவளர்ந்து வரும் நாடுகளில் ஒன்று இந்நாட்டிற்கு சுயாட்சி அளிக்கப்பட வேண்டும்" என்று ஆங்கிலேய அரசைக் கோரும் தீர்மானம் ஒன்று போடப்பட்டது. இருப்பினும் இந்தியா தொடர்பாக ஆங்கிலேய அரசு கடைப்பிடித்த கொள்கைகளில் எந்த ஒரு மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. இறுதியில் சுயாட்சி இயக்கமும் மறைந்து விட்டது.

மூன்றாவது கட்டம் 1919 - 1947

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் மூன்றாவது கட்டத்தில் மகாத்மா காந்தியின் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் மக்களின் மகத்தான ஆதரவுடன் ஆங்கில ஆட்சிக்கெதிரான புதிய வழிமுறைகளில் அமைந்த போராட்ட வழிமுறைகளைக் காங்கிரஸ் கைக்கொள்ளத் தொடங்கியது. 1914 ல் தென் ஆபிரிக்காவில் காந்தி கடைப்பிடித்த சத்தியாகிரக, அகிம்சை வழி முறையானது முதன்முதலாக இன ஒதுக்கல் கொள்கைக்கு எதிராக அவரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நோக்கம் நல்லதாக இருந்தால் மட்டும் போதாது அதை அடைவதற்கான வழியும் நல்லதாக இருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை அவர் கொண்டிருந்தார். தென்னாபிரிக்காவில் இன ஒதுக்கலை எதிர்த்து அவர் நடத்திய போராட்டமும், இந்தியா

வில் அந்நிய ஆக்கிரமிப்பையும், அடிமைத்தனத்தையும் எதிர்த்து அவர் நடத்திய போராட்டமும் சத்தியாக்கிரகத்தையும் அகிம்சையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதனை யாவரும் அறிவார். இந்நிலையில் இந்திய விடுதலை இயக்கத்திற்கு பிற்காலத்தில் பேருதவி செய்த, காந்தியை விடுதலை இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொள்வதற்கு வழிவகுத்த இரண்டு சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. முதலாவது சம்பவம் பீகாரில் உள்ள சம்பரான் மாவட்டத்தில் நடந்தது. அங்கு செல்வந்த தோட்ட உரிமையாளர்களின் சுரண்டலுக்கு உள்ளாகி வந்த தொழிலாளருக்காக நியாயம் கோரி வாதாடினார். காந்தி இம் மாவட்டத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் மேற்கொண்ட போது அரசாங்கம் அவர் மீது தடைவிதித்தது. இத்தடைக் கெதிராக அவர் சாத்வீக சட்ட மறுப்பு முறையைக் கையாண்டார். இந்தியாவில் சட்ட மறுப்பு இயக்கம் அதன் முதல் வெற்றியை பீகாரில் தான் பெற்றது. இரண்டாவது சம்பவம் குஜராத்லில் உள்ள கைரா மாவட்டத்தில் நடந்தது. அங்கு பருவமழை இன்மை காரணமாக விவசாயம் செய்ய முடியாது கஷ்டமுற்ற மக்களை வரிகொடுக்குமாறு அரசாங்கம் வற்புறுத்தியது. மக்கள் காந்தியிடம் முறையிட்டனர். சத்தியாகிரகம் ஒன்று தான் மக்களின் துயர் துடைக்க சரியான வழி என்று காந்தி கருதி குடியானவர்களை சாத்வீக சட்டமறுப்புக்கு தயார் செய்தார். இறுதியில் அரசாங்கம் வரிவசூல் செய்வதை நிறுத்தியது. இதன் பின்னர் காந்தி இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் பணிகளில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்திய சத்தியாக்கிரகம் அல்லது அகிம்சை முறையிலான ஒத்துழைப்பு மறுப்பு என்ற புரட்சிகரமான கருது கோள் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு பணமோ ஆயுதமோ தேவையில்லை. தமது நாட்டு மக்களுக்கு செயலூக்கம் அளிப்பதற்கு மக்களின் கையில் கொடுத்த ஆயுதம் இது. அதன் பயன் விளைவில் அவருக்கிருந்த நம்பிக்கை விடுதலை இயக்கத்தை சுயாட்சிக் குறிக்கோளை நோக்கித் தூண்டியது.

இதேவேளை 1914 இல் இருந்து முதலாம் உலகப்போர் தொடங்கி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. போர் வெற்றிகரமாக முடிய இந்தியின் ஒத்துழைப்பு பிரித்தானியருக்கு தேவைப்பட்டது. இறுதியில் போர் பிரித்தானியாவுக்குச் சாதகமாக முடிந்தமையால் போரில் இந்தியா செய்த உதவிக்கு கைமாறாக அரசியல் சீர்திருத்தம் வழங்க வேண்டும் என்ற முடிவை பிரித்தானியர் எடுத்தனர். அது மட்டுமன்றி போரின் குறிக்கோள்களில் ஒன்றாக சுதந்திரம் அற்ற மக்களுக்கு சுயாட்சியை வழங்கி சனநாயகத்தை பாதுகாப்பதாகவும் இருந்தது. அதுமட்டுமன்றி ரஷ்யாவில் சர்வாதிகாரத்திற்கு ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியும் பிரிட்டிஷ் அரசியல்வாதி

களின் ஒரு பகுதியினரின் மனதில் மாறுதலை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இந்நிலையில் தான் மொண்டேகு ஜேம்ஸ்போட் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டது. காங்கிரஸ் தன்னுடைய சிறப்புக் கூட்டத்தில் மேற்படி சீர்திருத்தங்கள் பற்றாக்குறையானது என்ற முடிவுக்கு வந்தது. இச்சீர்திருத்தம் தொடர்பாக, மிதவாத, தீவிரவாத இந்து, முஸ்லீம் தலைவர்கள் எல்லோருமே அதிருப்தி கொண்டிருந்தார்கள். இருந்தாலும் இச்சீர்திருத்தங்களை காந்தி ஆதரித்தார். ஆனால் 1919 மார்ச் 21இல் நடைமுறைக்கு வந்த ரௌலட் சட்டம் காந்தியை அரசுக்கு எதிரானவராக மாற்றியது. காந்தி இக்கொடுமான சட்ட நடைமுறையினைத் திரும்பப் பெறும்படி கோரிக்கை விடுத்தார். ஆனால் அக்கோரிக்கை அரசாங்கத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டது. காந்தி இச்சட்டத்திற்கு எதிராக சத்தியாக் கிரகத்தை தொடங்கினார். ரௌலட் சட்டத்திற்கு எதிராகத் தொடங்கப்பட்ட சத்தியாகிரகப் போராட்டம் நாட்டில் ஒரு நெருக்கடியான நிலையைத் தோற்றுவித்தது. காந்தி கைது செய்யப்பட்டார். இறுதியில் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக வன்முறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதனால் கூட்டங்களுக்கு தடைவிதிக்கப்பட்டது. 1919 ஏப்ரல் 13 ம் திகதியன்று ஜாலியன் வாலா பாக் (பூங்கா) என்னுமிடத்தில் கூட்டம் ஒன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. 20,000 மக்கள் அங்கு கூடியிருந்தார்கள். இவ்வேளை தனது ராணுவத்துடன் வந்த ஜெனரல் டயர் அமைதியாக கூடியிருந்த மக்கள் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த உத்தரவிட்டார். டயரின் இந்த நடவடிக்கைக்கு எதிராக மக்கள் கொந்தளிப்பு எழுந்த போதிலும் இங்கிலாந்து அரசாங்கம் டயருக்கு எதிராக எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. மேலும் முதலாம் உலகப் போரில் துருக்கிக்கெதிராக இங்கிலாந்து நடந்து கொண்டவிதம் இந்திய முஸ்லிம் மக்களின் மத மனப்பான்மையை புண்படுத்தியிருந்தது. இதனால் முஸ்லீம்களும் பிரிட்டனுக்கும் எதிரான போக்கினைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். இதற்காக அவர்கள் கிலாபத் இயக்கத்தைத் தொடங்கினார்கள். இந்து முஸ்லீம்களை இணைப்பதற்கு இதுவே உகந்த தருணம் எனக்கருதிய காந்தி கிலாபத் இயக்கத்திற்கு ஆதரவு வழங்கினார். எனவே ரௌட் சட்டங்கள், பஞ்சாப் அட்டுழியம், பிரிட்டிஷாரின் துருக்கிக்கு எதிரான நடவடிக்கை ஆகியவற்றின் பின்னணியில் இவற்றிற்கெல்லாம் பரிகாரம் இந்தியா பூரண சுதந்திரத்தினைப் பெறுவதே என்ற அடிப்படையில் காந்தி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை தொடங்க முடிவு செய்தார். இதுபற்றி பிரிட்டிஷ் எழுத்தாளர் ஒருவர் குறிப்பிடும் போது "காந்திஜி தேசிய இயக்கத்தை புரட்சிகர இயக்கமாக மாற்றினார். சட்டப்படியான கிளர்ச்சி என்ற பழைய வழியைக் கைவிட்டு பரந்த அடிப்படையின் மீது இது எழுப்

பின்தள்ளப்பட்டு விட்டது. 1928 லும் பின்பு 1930ல் கூட்டப்பட்ட வட்டமேசை மகாநாட்டையும் காங்கிரஸ் பகிஸ்கரித்ததோடு 1930 மார்ச் 12ம் திகதி வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க தண்டியாத்திரையை தொடங்கி சட்டமறுப்பு இயக்கத்தையும் தொடக்கி வைத்தார். வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இத்தண்டியாத்திரை 24 நாட்கள் தொடர்ந்ததோடு அரசாங்கத்தின் தடை உத்தரவையும் மீறி காந்தியவர்கள் தண்டி கடல் நீரில் உப்பு காய்ச்சினார். இச்சம்பவம் இந்திய விடுதலை வரலாற்றில் திகைப்பூட்டும் விளைவை ஏற்படுத்தியது. கடற்கரை நெடுகிலும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் காந்தியின் உதாரணத்தை பின்பற்றினார்கள். சட்டத்தை மீறிய வர்கள் அமைதியாகவே இருந்தார்கள். ஆனால் சட்டத்தைக் காக்க வேண்டியவர்கள் அவ்வாறு இருக்கவில்லை. காந்தி மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டார். இருந்தும் இப் போராட்டத்தின் மூலம் மக்களை சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் பங்கு கொள்ளச் செய்தார். அதனால் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தின் இன்றியமையாமை நிருபணமாகியதோடு விடுதலை நோக்கில் ஆத்ம வெற்றியையும் அது பெற்றது. காந்தி சிறையில் இருந்த போது காந்தியுடன் ராவின் (Irwin) பிரபு நடத்திய பேச்சுவார்த்தையின் மூலமாக அரசாங்கம் கொடுங்கோன்மையான சட்டங்களை திரும்பப் பெறுவதென்றும் அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்வதென்றும் உறுதியளித்ததின் பேரில் காந்தி சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை தள்ளி வைத்துவிட்டு 1931 ல் நடந்த மூன்றாவது வட்டமேசை மகாநாட்டிற்குச் சென்றார். பின்பு 1932 ல் நடந்த 4 வது வட்டமேசை மகாநாட்டிற்கு காங்கிரஸ் செல்லவில்லை. இக்கட்டத்தில் புதிதாக வைசிராயாகப் பொறுப்பேற்ற வெலிங்டன் பிரபு மீண்டும் கொடுங்கோன்மையான உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார். இதனால் 1932ல் மீண்டும் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை காங்கிரஸ் தொடக்கியது. மீண்டும் காந்தி கைது செய்யப்பட்டார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் பிரிட்டிஷ் தலைமையமைச்சராக இருந்த ராம்சே மக்டொனால்ட் வகுப்புவாரி ஒதுக்கீடு என்னும் திட்டத்தை அறிவித்தார். மகாத்மா காந்தி இதற்கெதிராக உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொண்டார். இதன் விளைவாக 1932 செப்டெம்பர் பூனா ஒப்பந்தத்தின் மூலம் இவ்வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவம் மாற்றப்பட்டது. காந்தியும் உண்ணாவிரதத்தை முடித்துக் கொண்டார். காந்தி சிறையில் இருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டதோடு காங்கிரஸ் பணிகளில் இருந்து ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார்.

1906 ல் முஸ்லீம்களின் நலனைப் பேணவென உருவாக்கப்பட்ட முஸ்லீம் லீக் முஸ்லீம்களின் நலனைப் பாதுகாப்பதற்கென தனித்தேர்தல் தொகுதி உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்திருந்தது.

1919 ம் ஆண்டுச் சட்டத்திலும் தனித்தேர்தற் தொகுதி தொடர்பான விதி முறைகள் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது. 1916ல் லக்னோ மகாநாட்டில் காங்கிரசும் தனித்தேர்தற் தொகுதி என்னும் 1906 ஆண்டு அரசியற் திட்ட ஏற்பாட்டை ஆதரித்திருந்தது. இதனால் லீக்கும் + காங்கிரஸும் சேர்ந்து டொமீனியன் அந்தஸ்தின் அடிப்படையிலான அரசியற் திட்டத்தை உருவாக்கினர். அத்தோடு முஸ்லிம் தலைவர்களால் தொடங்கப்பட்ட கிலாபத் இயக்கமும் முஸ்லீம் லீக், காங்கிரஸ் ஐக்கியத்தைப் பலப் படுத்தியது. ஆனால் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை காந்தி நிறுத்தியமை, கிலாபத் இயக்கத்தின் மறைவு ஆகியவை வகுப்பு வாத முரண்பாடுகளை அதிகப்படுத்தியது. காந்தி வகுப்புவாத மோதல்களுக்கெதிராக உண்ணா விரத நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட போதிலும் வகுப்புவாத கலவரங் களை அவரால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஜின்னா காங்கிரஸ் மீது முஸ்லீம்களுக்கு ஏற்பட்ட வெறுப்பைப் பயன்படுத்தி முஸ்லீம் லீக்கை வலிமையடையச் செய்யும் முயற்சியில் இறங்கினார். 1938ல் முஸ்லீம் களின் மனதில் புதியதொரு சிந்தனை அதாவது பிரிவினைக் கோரிக்கை உருவாகியது. காங்கிரஸ் இன்றுள்ள பிரச்சினை பொருளாதார பிரச்சி னையே அன்றி வகுப்புவாதப் பிரச்சனையில்லை என வலியுறுத்தியது. ஆனால் முஸ்லீம் லீக் காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆட்சியின் கீழ் முஸ்லீம்கள் அடைந்த வேதனையைப் பட்டியல் போட்டுக்காட்டியதோடு வகுப்புவாத அமைதி ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கை காங்கிரஸ் கட்சியின் சர்வாதிகார போக் கினால் அழிந்துவிட்டது என்றும் குறிப்பிட்டது. மேலும், "பெரும்பான் மைக் கட்சியின் கொடுங்கோன்மையைவிட பெரியதொரு கொடுங்கோலா ட்சி இருக்க முடியாது" என்று ஜின்னா குறிப்பிட்டார். அதேவேளை காங்கிரசில் இருந்த இந்து தீவிரவாதிகள் சிலர் குறிப்பாக வி.டி.சுவாமிநாதன் போன்றவர்கள் "எம்முடைய அரசியல் இனிமேல் தூய இந்து அரசியல் ஆகத்தான் இருக்கும்" என 1939ல் குறிப்பிட்டார். இத்தகைய உணர்வுகள் காங்கிரசுக்கும் லீக்குக்கும் இடையிலான உறவின் இடைவெளியை அதிகரிக்கச் செய்ததோடு 1940ல் முஸ்லீம் லீக் "பாகிஸ்தானை அடைவது தான் தங்களது குறிக்கோள்" என அறிவித்தது. இவ் அறிவித்தலுக்கு பிரிட்டில் அரசாங்கம் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தனது ஆதரவை அளித்தது. எனவே 1931ன் பின்னர் தான் பாகிஸ்தான் கொள்கை வளர்ச்சியடைந்தது. 1940ல் லாகூரில் நடந்த லீக்கின் கூட்டத்தொடரில் ஜின்னா இதனை உறுதிப்படுத்தினார். இதன்பின்பு காங்கிரஸ் - லீக் ஆகியவற்றிற்கிடையிலான கருத்து வேறுபாடு தீவிரம் அடைந்தது.

1941ல் யப்பான் போரில் இறங்கியதோடு எதிர்பாராத விதமாக போர் இந்தியாவின் வாயில்வரை வந்துவிட்டது. நேரு, காந்தி போன்றவர்கள் நாட்டின் பாதுகாப்பிற்காக அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைக்க தயாராக

இருந்தார்கள். ஆனால் அதற்கு பிரதிபலனாக முழுச் சுதந்திரத்தைத் தவிர வேறு எதிலும் தாம் திருப்தியடையப் போவதில்லை என்றும் கூறினார். இந்நிலையில் இந்தியாவில் உள்ள காங்கிரஸ்கட்சி போன்ற பெரிய கட்சிகளின் ஆதரவைப் பெறும் நோக்கத்தோடு கிரிப்ஸ் தலைமையிலான ஒரு தூதுக்குழுவை சர்சில் இந்தியாவுக்கு அனுப்பினார். இக்குழு 1942ல் டில்லியை வந்தடைந்தது. அதே ஆண்டு மார்ச் 29ல் இக்குழு தனது சிபாரிசை வெளியிட்டது. இக்குழுவின் சிபார்சுகளின் அம்சங்களாவன

- (1) டொமீனியன் அந்தஸ்துடைய புதிய இந்திய யூனியனை உருவாக்குவது
- (2) ஓர் அரசியல் நிர்ணய சபையை உருவாக்குதல்
- (3) அரசியல் நிர்ணய சபையில் உருவாக்கப்படும் அரசியல் அமைப்பை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கீழ்வரும் நிபந்தனைகளோடு ஏற்றுக்கொள்ளும்.

(அ) ஏதாவது ஒரு மாகாணமோ சமஸ்தானங்களோ புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றால் அவை தங்களுக்கான அரசியலமைப்பை தங்களே உருவாக்கலாம்.

(ஆ) சிறுபான்மையோர் பாதுகாப்பு தொடர்பாக இந்தியா, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கங்கள் உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்தல்

(இ) பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பாதுகாப்புத்துறையை இந்தியா விடம் ஒப்படைக்காது.

மேற்படி திட்டங்கள் அடங்கிய தூதுக் குழுவின் சிபார்சுகள் அனைத்து தரப்பினராலும் எதிர்க்கப்பட்டன. இந்தியாவின் ஐக்கியத்திற்கு மறைமுகமான அச்சுறுத்தலாக இத்திட்டம் இருக்கும் என்ற அடிப்படையில் காங்கிரஸ் இத்திட்டத்தை ஏற்க மறுத்துவிட்டது. பாகிஸ்தான் உருவாக்குவதற்கு நிலையான ஓர் திட்டத்தை கொடுக்கவில்லை என்று காரணம் கூறலீக் இத்திட்டத்தை நிராகரித்தது. மேலும் பாதுகாப்புத் தொடர்பான ஏற்பாடுகளை மாற்றாமையும், வைசிராய் அதிகாரங்களில் குறைப்புகள் செய்யப்படாமை என்பன போன்ற ஏற்பாடுகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உண்மையான அதிகாரத்தை மாற்றித்தர விருப்பமின்மையைக் காட்டுகின்றது எனக்கூறி கிரிப்ஸ் தூதுக்குழுவின் திட்டங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. இதனால் 1942 ல் கிரிப்ஸ் இங்கிலாந்து திரும்பினார். உண்மையான அதிகாரத்தை விட்டுக் கொடுக்கும் வகையில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் மீது நெருக்கடியை கொண்டு வர வேண்டும் என்றால் அமைதியான வழியில் போராட்டம் நடத்துவதே ஒரே வழி என உணர்ந்த

காங்கிரஸ், காந்தியின் ஏற்பாட்டின் பேரில் "வெள்ளையனே வெளியேறு" என்ற கருத்தை உருவாக்கினார். 1942 ஆகஸ்ட் 8ம் திகதி பம்பாய் மகாநாட்டில் இத்தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதோடு காந்தி தனது பேச்சின் முடிவில் 'செய்' அல்லது 'செத்துமடி' என்று முடித்தார். இந்திய சுதந்திரத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் இதுவே பிரதான கோஷமாக அமைந்தது. பம்பாய் மகாநாட்டில் சுதந்திரத்தை நோக்கிய பல்வேறு தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இதன் உடனடி விளைவாக காந்தியும் செயற்குழு உறுப்பினர்களும் கைது செய்யப்பட்டார்கள். காங்கிரஸ் சட்டவிரோதமான ஒரு நிறுவனம் என அறிவிக்கப்பட்டது. காந்தி 1943 பெப்ரவரியில் சிறையில் உண்ணாவிரதத்தை தொடங்கினார். அவர் சிறையில் நோய்வாய்ப்பட்டமையால் 1944 மேயில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் அவரை விடுதலை செய்தது. ஜின்னா அவர்கள் பிரிட்டிஷ் காரரை வெளியேற்றுவது மட்டுமன்றி முஸ்லீம்களை புண்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் இவ்வியக்கத்தின் குறிக்கோள் என்று கூறியதுடன் நாட்டைப் பிரித்துக் கொடுத்து விட்டு பிரிட்டிஷ்காரர் வெளியேறி விடவேண்டும் என்ற கோஷத்தையும் எழுப்பினார்.

1945ம் ஆண்டு ஐரோப்பாவில் போர் முடிந்து விட்டது. இந்தியாவில் கருத்து வேறுபாட்டைத் தீர்க்கவென வேல்ஸ் பிரபு இங்கிலாந்து சென்று அமைச்சரவையோடு கலந்துரையாடி ஒரு திட்டத்தோடு மீண்டும் இந்தியா திரும்பினார். ஆனால் அவரது முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை. பின்பு 1946ல் மூன்று பேர் அடங்கிய மந்திரிசபைத் தூதுக்குழு ஒன்று இந்தியா வந்தது. ஆனால் இக்குழுவும் காங்கிரசும் லீக்கும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பொதுவான ஏற்பாடு ஒன்றையும் எட்டவில்லை. பல்வேறு திட்டங்களை உள்ளடக்கியிருந்த தூதுக் குழுவினரின் சிபார்சுகள் மிகவும் சிக்கல் நிறைந்ததாக இருந்தது. ஆனால் அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சம் என்னவென்றால் அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபை ஒன்று சனநாயக ரீதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது. 1946 யூலை மாதம் தூதுக்குழுவின் திட்டத்தின் அடிப்படையில் அரசியலமைப்பு நிர்ணயசபைக்கான தேர்தல் முடிவுகள் ஜின்னாவை உசார்படுத்தின. இத்தேர்தலில் 210 பொது இடங்களில் காங்கிரஸ் 196 இடங்களைக் கைப்பற்றியது. 78 முஸ்லீம் இடங்களில் லீக் 73 ஐக் கைப்பற்றியது. 269 பேர்களைக் கொண்ட சபையில் காங்கிரஸ் 221 உறுப்பினர்களை கொண்ட பெரும்பான்மைக்கட்சியாக விளங்கியது. ஜின்னா 1946 ஆகஸ்ட் 1ம் திகதி நேரடி நடவடிக்கை நாள் என அறிவித்த தோடு நடவடிக்கைகளிலும் இறங்கினார். லீக்கின் இந்த நடவடிக்கையானது பெருமளவில் வகுப்புவாத கலவரங்களுக்கு இடமளித்தது.

காங்கிரசுக்கும் லீக்குக்குமிடையிலான கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாக இடைக்கால அரசாங்கம் ஏற்படுத்துவதில் தாமதம் ஏற்பட்டது. முஸ்லீம் லீக் இல்லாமலே 1946 ஏப்ரலில் இடைக்கால அரசாங்கம் ஒன்றை நேரு அமைத்தார். பின்பு ஒக்டோபரில் லீக் உறுப்பினர்களும் இடைக்கால அரசாங்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஆனால் அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபையில் பங்குகொள்ள மறுத்துவிட்டார்கள். இருந்தாலும் லீக் அங்கத்தவர்களின் பங்குபற்றல் இல்லாமலேயே 1946 டிசம்பரில் அரசியலில் நிர்ணயசபை கூடியது. இந்நிலையில் 1947 பெப்ரவரி 20ல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஒரு முக்கிய கொள்கையை வெளியிட்டது. அதில் 1948 ஜூன் மாதமளவில் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறும் தனது நோக்கத்தை அறிவித்தது. இதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்வதற்காக பிரித்தானிய அரசாங்கம் மவுண்ட் பேட்டன் பிரபுவை வைசியராக நியமித்தது. லீக்கை தவிர்ந்த அனைவரும் இவ்வறிவிப்பை வரவேற்றனர். லீக் மீண்டும் நேரடி நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது. வகுப்புவாத கலவரங்களினால் பல பின்விளைவுகள் ஏற்பட்டன. ஐக்கிய இந்தியாவை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் இருந்த இந்துக்களும் சீக்கியர்களும் அந்த முடிவை தளர்ந்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. 1947 மார்ச் 24ம் திகதி வைசிராயகப் பதவி ஏற்ற மவுண்ட் பேட்டன் பிரபு பிரபல்யமான அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டார். இதில் முஸ்லீம்கள் பெரும் பான்மையினராக இருக்கும் பிரதேசங்கள் அவர்கள் விரும்பினால் தனி டொமீனியன்களாக ஆக்கப்படும் என்ற அம்சமும் உள்ளடங்கியிருந்தது. மவுண்ட் பேட்டன் பிரபுவின் அறிக்கையைப் பற்றி மக்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார்கள். தேசியவாதிகள் இந்தியா துண்டாடப்படுவதைக் கண்டு மனம் வருந்தினர். ஜின்னா "உச்சி வெட்டப்பட்டதும், செல்லரிக்கப்பட்டதுமான பாகிஸ்தான்" என்று கூறினார். எனவே லீக்கினருக்கும் முழுத்திருப்தியில்லை. இந்தியப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு புதியதொரு திட்டம் தான் சிறந்தது என்ற கருத்தே நிலவியது. காங்கிரசும் லீக்கும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டன. இவ்வேளை பிரிட்டிஷ் அரசால் புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட கமிஷன் ஒன்று வங்காளத்தையும் பஞ்சாப்பையும் பிரிவினை செய்தது.

இந்திய சுதந்திர மசோதா எவ்வித கருத்து வேறுபாடுகளும் இல்லாமல் 1947 ஜூலை 1ம் திகதி பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியது. 1947 ஆகஸ்ட் 15ம் திகதி அதிகார மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும் என்று அச்சட்டம் கூறியது. அதே ஆண்டு சபையின் சிறப்புக்கூட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் பொதுநலவாயத்தினுள் சுதந்திர நாடாக இந்தியா இருக்கும் எனக் கூறப்பட்டது. இந்திய டொமீனீயனுக்கு மவுண்ட் பேட்டன் பிரபு

முதற் கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். அதேவேளை பாகிஸ்தானின் முதற் கவர்னர் ஜெனரலாக ஜின்னா நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வாறாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கெதிராக 1885-ல் தொடங்கப்பட்ட தேசிய விடுதலைப் போராட்டமானது 1947 ஆகஸ்ட் 15ம் திகதியன்று முடிவுக்கு வந்தது.

1. இந்திய அரசியல் யாப்பு

இந்திய அரசியல் யாப்பினை வரைவதில் தலைமைச் சிற்பியாகக் கடமையாற்றிய திரு. அம்பேத்கர் அவர்கள் அரசியல் யாப்பு வரைவு அசெம்பிளியில் யாப்பின் முதலாவது வரைவினை அறிமுகம் செய்து பேசிய போது "இந்த யாப்பு இந்திய யூனியனில் மத்திய அரசாங்கமும் எல்லைகளிலுள்ள சம அரசுகளும் என்ற இரட்டை அரசுகளை உருவாக்கியுள்ளது. இரண்டுக்கும் அவற்றுக்கென யாப்பினால் ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளில் இறைமை அதிகாரங்களை செயற்படுத்த இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது" எனக் குறிப்பிட்டார். மேலும் யாப்பு மிகக் கூடியளவு அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது என்ற குற்றச்சாட்டுக்குப் பதிலளித்துப் பேசும் போது, "மிகக் கூடியளவு அதிகாரங்கள் மத்தியில் குவிக்கப்பட்டுள்ளது என்று பலமாக குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறது. அதனால் மாகாண அரசுகள் மாநகர சபைகள் போல் ஆக்கப்பட்டுள்ளன எனவும் கூறப்படுகின்றது. இந்த கருத்து மிகைப்படுத்தப்பட்டதொன்று என்பது மாத்திரமல்ல பிழையாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டதுமாகும்" எனவும் குறிப்பிட்டார். இருந்த போதிலும் இந்திய சமஷ்டி முறை மத்திய அரசாங்கத்துக்கு அதிகளவு அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு வருகிறது. சாதாரண காலங்களில் இந்தியா சமஷ்டி முறையையுடைய நாடாக இயங்கினாலும் அவசரகால நிலைமைகளில் அது ஒரு ஒற்றை யாட்சி போன்றே இயங்குகின்றது. ஆகவே, இந்தியா ஒரு உண்மையான சமஷ்டியல்ல அது ஒரு அரைகுறைச் சமஷ்டி முறையென வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இந்திய அரசியல் யாப்புப்படி யூனியன் பட்டியல், மாகாணங்கள் பட்டியல், ஒத்தியங்கும் பட்டியல் என மூன்று வகையாக விடயங்கள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. யூனியன் பட்டியலில் 97 விடயங்கள் உண்டு. உதாரணமாக பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரம், போக்குவரத்து, நாணயமும் தாள் நாணய அச்சடிப்பும், வங்கித்தொழில், வெளிநாட்டு வர்த்தமும் மாகாணங்களுக்கிடையிலான வர்த்தகமும், குடிசன மதிப்பீடு, வருமான வரி ஆகியன இப்பட்டியலில் அடங்கும்.

மாகாணங்கள் பட்டியலில் 66 விடயங்கள் அடங்கியுள்ளன. உதாரணமாக பொலிஸ், பொதுசன ஒழுங்கு, பொதுசன உடல் நலம், சுகாதாரம், உள்ளூராட்சி போன்றன இதில் அடங்கும். ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் 47 விடயங்கள் உண்டு. உதாரணமாக குற்றவியல் சட்டம், விவாகம், விவாகரத்து, ஒப்பந்தம், தொழிலாளர் நலன், பொருளாதார, சமுதாயத் திட்டமிடல் ஆகியன இப்பட்டியலில் அடங்கும். இந்திய யாப்பின் 248 ஆம் சரத்தின் படி எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் கையில் விடப்பட்டுள்ளன. மாகாணப் பட்டியலிலோ அல்லது ஒத்தியங்கும் பட்டியலிலோ குறிப்பிடப்படாத விடயங்கள் எஞ்சிய அதிகாரங்களாகும். ஒரு உண்மையான சமஷ்டியில் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாகாண அரசுகளிடமே விடப்பட வேண்டும். ஆனால் இந்திய சமஷ்டியில் இவை மத்திய அரசிடம் விடப்பட்டுள்ளதால் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்க இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய யாப்பின் 249 ஆம் சரத்தின்படி தேசிய நலன் காரணமாக மாகாணப் பட்டியலிலுள்ள எவ்விடயம் பற்றியும் பாராளுமன்றம் சட்டம் பிறப்பிக்க வேண்டுமென ராஜ்ய சபையில் சமூகமளிக்கும் உறுப்பினருள் மூன்றில் இரண்டு பங்கினரின் வாக்கு மூலம் தீர்மானித்தால் பாராளுமன்றம் அத்தகைய விடயங்களில் இந்தியா முழுவதற்குமோ அல்லது எந்த ஒரு பகுதிக்கோ சட்டம் இயற்றலாம். அத்தகைய தீர்மானம் ஒரு வருடத்துக்கு மட்டுமே செல்லுபடியாகும். ஆனால் ஒவ்வொரு வருடமும் அவ்விடயங்கள் தீர்மானத்தின் மூலம் புனர் நிர்மாணம் செய்யப்பட முடியும். மேற் சொன்ன அதிகாரமும் இந்திய சமஷ்டி முறையில் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது.

மேலும் அவசரகால நிலையின் போது இந்திய ஜனாதிபதிக்கு பெருமளவு அதிகாரங்களைப் பெற முடியும். அரசியல் யாப்பின் 352, 353, 359 ஆகிய சரத்துக்கள் அத்தகைய அதிகாரங்களை அவருக்கு வழங்கியுள்ளன. இந்திய ஜனாதிபதி நாட்டின் பாதுகாப்புக்குப் பங்கம் விளையும் எனக் கருதும் போது அவசரகால நிலைமையைப் பிரகடனப்படுத்துவதற்கு 352 ஆம் சரத்து அவருக்கு அதிகாரமளிக்கிறது. அவசரகால நிலைச் சட்டம் அமுலிலிருக்கும் போது அரசியல் திட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதற்கு மாறாக இருந்தாலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாக அதிகாரம் எந்த ஒரு மாகாணத்திலும் செயற்படுத்தக் கூடியவாறு 352 ஆம் சரத்து அதிகாரமளிக்கிறது. எவ்விடயம் பற்றியும் சட்டங்கள் இயற்றுவதற்கு மத்திய அரசுக்குள்ள அதிகாரமானது அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரமளித்தல், வரிகளை விதித்தல், அதிகாரமளிப்பதற்கு உத்தரவளித்தல், மாகாணப் பட்டியலில் குறிக்கப்பட்டுள்ள வரிகளுக்கு மாறாகவிருந்தாலும் யூனியன்

மீதோ யூனியன் உத்தியோகத்தர்கள் மீதோ வரிகளை விதித்தல் என்பன வற்றை உள்ளடக்கியதாகும்.

இந்திய யாப்பில் 358 ஆவது சரத்து ஆபத்தான நிலைமை ஏற்பட்டுள்ள தென மாகாண கவர்னரிடமிருந்தோ சமஸ்தானாதிபதியிடமிருந்தோ ஜனாதிபதிக்கு அறிக்கை கிடைத்ததும் அவர் (1) மாகாணத்தினது சகல அல்லது ஒரு சில அரசாங்க கருமங்களையும் தம் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொள்வார். (2) மாகாணத்தின் அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்தால் செயற்படுத்தப்படுமென ஜனாதிபதி பிரகடனம் செய்வார்.

மேற்கண்டவாறு அவரசகால நிலைமையின் கீழ் இத்தகைய அரசாங்க நிர்வாகம் பெருமளவுக்கு ஒரு முகப்படுத்தப்பட்டதாய் மாறுகின்றது. இந்திய சமஷ்டி முறையின் தனித்தன்மை இதுவேயாகும்.

மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் மாகாணங்களுக்குமிடையிலான தொடர்பு

வாசகம் 248 - எந்த ஒரு பட்டியலிலும் கூறப்படாத எவ்விடயம் பற்றியும் எந்த ஒரு சட்டத்தையும் பிறப்பிக்க பாராளுமன்றத்துக்குப் பூரண அதிகாரமுண்டு. இப் பாராளுமன்றம் எஞ்சிய அதிகாரங்களுடையது. மேலும் எந்த ஒரு பட்டியலிலும் குறிப்பிடப்படாத எந்த ஒரு வரியையும் விதிப்பதற்கான எச் சட்டத்தையும் பிறப்பிக்கும் அதிகாரம் மேற் சொன்ன அதிகாரங்களுள் அடங்கும்.

வாசகம் 249 - ராஜ்ய சபையில் சமூகமளித்திருக்கும் உறுப்பினருள் 2/3 பங்கினர் ஆதரவு பெற்ற ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம், தேசிய நலன்கருதி மாகாணப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்படும் எவ்விடயம் பற்றியும் பாராளுமன்றம் சட்டஞ் செய்ய வேண்டுமென்று ராஜ்ய சபை அறிவிக்குமர்னால், அத்தீர்மானம் அமுலிலிருக்கும் வரைக்கும் ஒரு வருடகாலத்துக்கு மேற்படாதிருக்கும் வரைக்கும், பாராளுமன்றம் அவ்விடயம் பற்றி சட்டஞ் செய்யலாம். ஆனால் ஒரு தீர்மானம் மீண்டும் அதே முறையில் நிறைவேற்றப்பட்டால், பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டம் மேலும் இன்னொரு வருடத்துக்குத் தொடர்ந்து செல்லுபடியாகும்.

வாசகம் 451 - மத்திய அரசாங்கம் வாசகம் 248 இன் கீழ் பிறப்பிக்கும் சட்டங்களுக்கும் மாகாணச் சட்டங்களுக்கும் இடையே முரண்பாடு இருக்குமானால், பாராளுமன்றம் செய்த சட்டங்களே நிலை நாட்டப்பெறும்.

வாசகம் 252 - பாராளுமன்றமானது சம்பந்தப்பட்ட மாகாணங்கள் சம்மத்தின் பேரில் அவற்றால் அமுல் நடத்தப்படக்கூடிய சட்டங்களை

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாகாணங்களுக்காகப் பிறப்பிக்க முடியும்.

வாசகம் 258 - (அ) அரசியல் திட்டத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது யாதாயிருப்பினும், ஜனாதிபதியானவர் மாகாணங்களின் சம்மதத்துடன், நிபந்தனையுடனோ நிபந்தனையற்றோ, யூனியன் சம்பந்தமான எந்த விடயங்கள் தொடர்பாகவும் அரசாங்கமோ அதன் உத்தியோகத்தர்களோ ஆற்ற வேண்டிய கருமங்களைப் பற்றிக் கட்டளை செய்யலாம். யூனியன் தனது அதிகாரங்களைப் பிறருக்கு உரிமையாக்கமுடியும்.

(ஆ) எவ்விடயம் பற்றியும் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்கவோ, பிறருக்கு அதிகாரங்களை வழங்கவோ, வரிகளை விதிக்கவோ, ஒரு மாகாணத்தின் அரசாங்கத்தின் மீது அல்லது உத்தியோகத்தர்கள் மீது அதிகாரங்களையோ பொறுப்புகளையோ வழங்குமாறு உத்தரவிடவோ எவ்வித அதிகாரமூலில்லாத எந்த மாகாணத்திலும் செல்லுபடியாகக் கூடியதாக, பாராளுமன்றம் சட்டஞ் செய்யலாம்.

வாசகம் 262 - மாகாணங்களுக்கிடையே நதி நீர் சம்பந்தமான தகராறுகள் ஏற்படுமானால், பாராளுமன்றம் அவை பற்றி நடுத்தீர்ப்புச் செய்யலாம் அல்லது அத்தகைய விடயங்களில் உச்ச நீதிமன்றமோ அல்லது வேறு எந்த நீதி மன்றமோ தீர்ப்புக் கூறமுடியாது என்பதாகப் பாராளுமன்றம் சட்டத்தின் மூலம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.

திருத்தம்

இரு சபைகளுள் எச்சபையைச் சேர்ந்த எந்த உறுப்பினரும் ஒரு மசோதாவைப் பிரேரிக்கலாம். ஆனால் அது ஒவ்வொரு சபையிலும் மொத்தப் பெரும்பான்மை வாக்குகளாலும், சபையில் சமூகமளித்து வாக்களிக்கும் உறுப்பினருள் 2/3 பங்கு பெரும்பான்மையினரின் வாக்குகளாலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். பின்னர் அம் மசோதா ஜனாதிபதியின் இசைவு பெறுவதற்காகச் சமர்ப்பிக்கப்படும்.

ஜனாதிபதி தமது இசைவைக் கொடுப்பதற்கு மறுத்தால், அல்லது சபைகளினிடையே மசோதா பற்றி உடன்பாடு ஏற்படாவிட்டால், ஜனாதிபதி தமது இசைவை கொடுப்பதைத் தாமதிக்கலாம். ஆனால் அவர் தமது இசைவு கொடுப்பதற்கு மறுக்கமாட்டார். இரு சபைகளுக்கிடையே உடன்பாடு ஏற்படாமை பற்றி அரசியல் திட்டம் திட்டவட்டமாக எதனையும் கூறவில்லை. கீழ்ச்சபை தன்வசம் அதிகாரங்களாக கொண்டுள்ளது.

அரசியல் திட்டத்தை திருத்தும் அதிகாரம் சம்பந்தமாக சில கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இரு சபைகளாலும் பின்வருவனபற்றி மாற்றஞ் செய்வதற்காகப் பிறப்பிக்கப்படும் மசோதாக்கள்.

1. ஜனாதிபதி தெரிவு செய்யும் முறை.
2. மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கும்ிடையே நிருவாக அதிகாரங்களை எந்த அளவிற்கு பிரித்தளித்தல்.
3. மாகாணங்களிலுள்ள உயர் நீதிமன்றங்களின் அமைப்பும் அதி காரங்களும்.
4. அதிகாரம் 4 (5) இலும், அதிகாரம் 5(6) லும் யூனியனின் நீதிபரி பாலனமும் ஹைகோர்டுகளும் பற்றிய விடயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.
5. அதிகாரங்களைப் பங்கிடுதல் பற்றிய 7 ஆம் அட்டவணையிலுள்ள எந்த ஒரு பட்டியலும்.
6. பாராளுமன்றத்தில் மாகாணங்களுக்கான பிரதிநிதித்துவம்.
7. அரசியல் திட்டத்திலே திருத்தஞ் செய்யும் முறை

இத்தகைய மசோதாக்கள் பின்னுள்ள இரு நிபந்தனைகளையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

1. சனாதிபதியின் இசைவு பெறுவதற்குச் சமர்ப்பிக்கப்படுமுன், மொத்தமாகாணங்களில் அரைவாசிக்குக் குறையாத எண்ணிக்கையுள்ள மாகாணங்களின் சட்டசபைகளால் இம் மசோதாக்கள் சீர்ப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.
2. பாராளுமன்றத்திலே மாகாணங்களின் பிரதிநிதிகளால் மாத்திரமேயன்றி, மற்றும்படி மாகாணச் சட்டசபைகள் எவற்றாலும் இம் மசோதாக்களைத் தோற்றுவிக்க முடியாது.

இந்திய சமஷ்டி முறை

இந்திய அரசியல் திட்டம் சமஷ்டிமுறையில் அமைந்ததொன்று. இந்தியாவின் பெரும்பகுதி மாகாணங்களைக் கொண்ட ஓர் கூட்டாட்சியாகும். சாதாரண நிலைமைகளிலே அரசியல் அதிகாரம் யூனியனுக்கும் மாகாணங்களுக்குமிடையே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், மத்திய மாகாண சட்ட சபைகளின் பரிபாலனமும், பாராளுமன்றத்தினதும் மாகாணங்களினதும் சட்டங்களும் மக்கள் மீது நேரடியாகச் செயற்படுத்தப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் தனக்குரிய துறைகளுக்குள்

எல்லைக்குட்பட்டதாயும், தனக்குரிய துறைகளைப் பொறுத்தவரை ஏனையவற்றினின்று சுதந்திரமுடையதாயும் இருக்கின்றது.

வெயர் (Wheare) என்பாரின் கருத்துப்படி யூனியனினுள்ள வெவ்வேறு சமூகத்தவரும் ஒரே யூனியன் அரசாங்கத்தின் கீழ் சில நோக்கங்களுக்காகவும், மாகாண அரசாங்கங்களின் கீழ் வேறு சில நோக்கங்களுக்காகவும் ஒன்றுபட்டிருக்க விருப்பமுடையவராயிருந்தால் மட்டுமே திறமையான சமஷ்டி அரசாங்கம் செயற்படுவது சாத்தியமாகும். ஒன்றுபட்டிருக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் (அ) பொதுவான பாதுகாப்பு பற்றிய தேவை, (ஆ) அந்நியர் தலையீட்டினின்று விடுதலை, (இ) பொருளாதார அணுகூலம் ஏற்படுமென்ற நம்பிக்கை, (ஈ) முந்திய அரசியல் தொடர்பு ஆகியவற்றிலிருந்து தோன்றவேண்டும். 1947 ஆம் ஆண்டில் இந்தியா விலே இந்த ஏதுக்கள் அனைத்தையும் காணக்கூடியதாயிருந்தது. சமயம், இனம், சமுதாய நிறுவனம் என்பவற்றிலுள்ள வேறுபாடுகளால் ஐக்கியம் கட்டாயம் தடைப்பட வேண்டும் என்பதில்லை. இவ்வுண்மையைக் கனடா, சவிட்சலாந்து, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகள் நிறுபித்துக்காட்டுகின்றன. ஆனால் இவ்வேறுபாடுகளால் ஐக்கியமேற்படுவதிலும் சிரமமும் நடைமுறை இன்னல்களும் பளுவை திறமையாகச் சுமந்து வந்திருக்கின்றது. இப்பிரச்சினைக்குரிய ஒரு பரிகாரத்தை இன்னும் தேடிக் கொண்டிருக்கின்றது. அமெரிக்க உள்நாட்டு யுத்தத்துக்கு முன்னர் சுதந்திர மாகாணங்களுக்கும் அடிமைமுறை நிலவிய மாகாணங்களுக்குமிடையே காணப்பட்டது போன்று, பல்வேறு அலகுகளுக்கிடையே சமூக வேறுபாடுகள் நிலவுகிறபோது, அத்தகைய சமூக வேறுபாடுகள் சமஷ்டி முறைக்கு இடையூறாக அமைகின்றன. இந்தியாவில் ஏனைய வேறுபாடுகள் இதனிலும் மிகக் கடுமையானவை. கத்தோலிக்கருக்கும், புரோட்டஸ்தாந்துகளுக்கும்மிடையே உள்ள வேறுபாடுகளைக் காட்டிலும் இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும்மிடையே உள்ள வித்தியாசங்கள் மிக அதிகமாகும். கனேடாவும் சவிட்சலாந்தும் கத்தோலிக்கருக்கும் புரேட்டஸ்தாந்துகளுக்குமிடையேயுள்ள வித்தியாசங்களைச் சமாளிப்பதில் வெற்றி கண்டுள்ளன. சமய வேறுபாடு காரணமாக, இந்திய உப கண்டம் ஏலவே இரு கூறாக்கப்பட்டுவிட்டது. சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் சீக்கிய ருடைய பிரச்சினையைச் சமாளிப்பதில் இந்தியா பெரும் இடர்ப்பாடுகளை முகம்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஆயினும், இந்தியா தன்னை சமயச் சார்பற்ற ஒரு நாடாகப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. அங்கு நிலைநாட்டப் பெற்ற சமயமோ திருச்சபையோ கிடையாது. சமய சுதந்திரம் மக்களின் அடிப்படை உரிமையாகப் பிரகடனப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது.

யூனியனிலிருந்து சில நோக்கங்களையிட்டுத் தனித்து வாழ வேண்டும் என்ற ஆசையை ஏற்படுத்தும் ஏதுக்கள், பெரும்பாலும் புவியியல் ரீதியில் அமைந்தனவாகும். அமெரிக்காவிலும், கனடாவிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் உள்ளது போல், இந்தியாவிலும் சமூகங்கள் பிரிந்து வாழ்வதற்குக் காரணமான நெடுந்தூர இடங்கள், பிரதேசவாரியான ஓர் உணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளன. பரவலான பகுதிகளிலே சுவாத்திய நிலைமைகளில் காணப்படும் வித்தியாசங்களால், வெவ்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு பரிகாரங்களைத் தேடவேண்டிய அளவுக்குப் பல பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. வடகிழக்கு இந்தியாவில் தண்ணீர் பெரிதளவில் இருப்பதால், விவசாயப் பிரச்சினைகள் எழுகின்றன. ஆனால், வடமேற்கு இந்தியாவில் தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை உண்டாவதால் அப்பிரச்சினைகள் தோன்றுகின்றன. சமஷ்டி மாகாணங்கள் முன்னர் சுதந்திரமாக இயங்கியும் தாங்கள் விரும்பும் பாரம்பரியங்களை விருத்தி செய்தும் தாங்கள் பேணிப் பாதுகாக்க விரும்பும் பொருளாதார நலவுரிமைகளைத் தேடிப் பெற்றும் இருக்கும் போது மாத்திரமே உண்மையான சமஷ்டி உருவாகின்றது என்று சில அரசியல் விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். ஆனால், ஆஸ்திரியா, ரஷ்யா, மெக்ஸிக்கோ, பிரேஸில், வெனிசுலா ஆகிய நாடுகளில், முன்னைய ஒற்றையாட்சியிலிருந்த மாகாணங்களைச் சமஷ்டியின் அலகுகளாகக் கொண்டு, சமஷ்டிகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு, செய்தமைக்கு முக்கிய காரணம், அந்த நாடுகளிலுள்ள பொருளாதார நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப அத்தகைய ஒழுங்கு ஒன்றைச் செய்யவேண்டியிருந்தமையேயாகும். இதே ஒழுங்கு இந்தியாவுக்கும் பொருந்தும்.

சமஷ்டி அரசாங்கம் வெற்றிகரமாக அமைவதற்கு முக்கியமானதொரு தேவை அரசியல் நிறுவனங்கள் ஒரே தன்மையுடையனவாயிருப்பதாகும். முன்னைய சமஸ்தானாதிபதிகள் ஆண்டுவந்த மாகாணங்களுடன் சில பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையைப் பெருமளவுக்கு ஏற்றுக் கொண்டிருந்தன. எனினும், அவற்றுட் பெரும்பாலானவற்றில் சமஸ்தானாதிபதிகளின் நேரடியான ஆளுகை நிலவியமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். ஆனால், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவைச் சேர்ந்த மாகாணங்களிலே சனநாயக அரசியல் முறைகளிற் பெரிதளவில் முன்னேற்றங்கள் காணப்பட்டன. அரசியல் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தபோது, இத்தகைய வேறுபாடுகள், வெற்றிகரமாகப் பெடரல் அரசாங்கம் செயற்படுவதற்கு ஓர் இடையூறாகக் கருதப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், கடந்த 50 ஆண்டுகளில் இஃது இடையூறாக இருந்ததெனக் கொள்வதற்கு எத்தகைய சம்பவமும் நிகழவில்லை.

ஒரு பெடரல் அரசியல் திட்டத்தைச் செயற்படுத்துவதற்கான ஆற்றல், நிதிக் கைவளங்களும் பயிற்சி பெற்ற அலுவலர்களும் போதுமான அளவிலிருப்பதை பொறுத்து அமைவதாகும். பெடரல் அரசாங்கத்தின் கடமைகள் எல்லைகடந்து அமைந்தவை என்பதால், அக் கருமங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒற்றையாட்சி முறையிலுள்ள அரசாங்கத்திற்குத் தேவைப்படுவதிலும் பார்க்க அதிக அளவில் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் தேவைப்படுவர். தொழினுட்ப சேவைகள் தவிர்ந்த பிறவற்றில், அரசாங்கக் கருமங்களை ஆற்றுவிக்க அலுவர்களில்லை என்று கூறுவதற்கு எவ்வித சான்றுங்கிடையாது. மறுபுறம், இந்தியாவிலுள்ள தொழினுட்பச் சேவையாளரின் எண்ணிக்கையாலும் தரத்திலும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு வருகின்றது. ஆயினும், இந்தியாவில் பணப்பற்றாக்குறை உண்டு. கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளை விரிவுபடுத்தும்கொள்கை காரணமாகவும் இந்த நிலைமையில் அபிவிருத்தி தோன்றக் கூடும். ஆனால் இதனாலுண்டாகும் நன்மையை உணர்வதற்குக் காலஞ் செல்லவேண்டும்.

இந்திய அரசியல் திட்டம் உண்மையாகவே பெடரல் அமைப்பை உடையதா என்னும் விடயம் பற்றி அரசியல் ஆய்வாளர்கள் வாதிட்டுள்ளனர். ஆனால் பெடரல் முறையை அளவிடும் முக்கியமான கருவி எது, அதாவது ஓர் அரசியல் திட்டம் பெடரல் அமைப்புடையதாயின் நன்னெறி பற்றிய தீர்ப்பை அது உள்ளடக்கியுள்ளதா, அன்றி அரசியல் திட்டம் அரைகுறையான பெடரல் அமைப்புடையதாயின் அதன் இயல்பை அறிந்து கொள்வதற்கு அஃது எத்துணையளவில் துணை செய்யும் என்பது பற்றி எவ்வித உடன்பாடும் அவர்களிடையே ஏற்படவில்லை. ஓர் ஒற்றையாட்சி அமைப்பையுடைய அரசியல் திட்டத்துக்கும் ஒரு பெடரல் அமைப்பையுடைய அரசியல் திட்டத்துக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு, மேற்கூறிய இருவகைகளையும் பேணுதல் அவசியம் என்பதை நிரூபிக்கப் போதுமானதாகும். பொதுவாகத் தேசிய ரீதியிற் கவனிக்க வேண்டியிருக்காத எல்லா விடயங்களும் சம்பந்தமாக அரசியல் அதிகாரத்தினையும், அதனுடன் உரிமை என்ற ரீதியில், அவ்விடயங்களைக் கவனிக்கப் போதுமான அளவிலே தேவையான நிதி சார்ந்த கைவளங்களையும் ஓர் அரசியல் திட்டம் அலகுகளுக்கு வழங்குமாயின், அத்தகைய அரசியல் திட்டம் பெடரல் அமைப்புடையதாகக் கருதப்படும்.

முன்னர் சுதந்திரமாயிருந்த பிரதேசங்களை ஒன்றுபடுத்துவதன் மூலம் ஒரு சமஷ்டியை உருவாக்க வேண்டியிருக்கும்போது, பிரதேசத்தின் முழுமையைத் தொடர்ச்சியாக உறுதிப்படுத்தும் ஒரு பாதுகாப்பின்றி இவ்வாறு சமஷ்டியை உருவாக்க முற்படுவது பெரும்பாலும் சாத்தியப்

படாது. இந்தியாவில் உள்நாட்டு எல்லைகள், சில சந்தர்ப்பங்களில், வரலாற்றின் தற்செயலான நிகழ்ச்சியின் விளைவாகவோ, பரிபாலன வசதிகருதியோ அமைந்துள்ளன. இவ்வெல்லைகளை மாற்றியமைப்பதாயின் அதற்கும் கடும் எதிர்ப்பும் இருக்காது என்று கருதப்பட்டது. இந்தியாவில் நடப்பிலுள்ள பிரதேசங்களைப் பிரிப்பதாலோ, இணைப்பதாலோ, அன்றி இவ்விரு முறைகளையும் ஒன்று சேர்த்துச் செயலாற்றுவதாலோ பாராளுமன்றம் உண்ணாட்டு எல்லைகளை மாற்றியமைக்க முடியும். மேலும், புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட மாகாணங்களுக்குப் புதிய பெயர்களை வழங்கவும் முடியும். இவ்விடயங்கள் சம்பந்தமாக அரசியல் திட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. இவற்றைப் பாராளுமன்றத்தில் சாதாரணச் சட்டமொன்றைச் செய்வதன் மூலம் மேற்கொள்ள முடியும். ஆனால், இந் நோக்கத்திற்காக, சனாதிபதியின் சிபாரிசு இல்லாமல் எந்த மசோதாவையும் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வரமுடியாது. அல்லது இம் மசோதா அதனால் பாதிக்கப்படும் மாகாணங்களின் சட்டசபைகளுக்கு அவற்றின் அபிப்பிராயத்தைப் பெறுமுகமாக அனுப்பப்பட்டிருக்க வேண்டும். என்பதுடன், அபிப்பிராயம் பெற்றிருக்க வேண்டிய காலவரையறை கழிந்திருக்கவும் வேண்டும். அவ்வாறாயின் இத்தகைய விடயங்கள் சம்பந்தமாக சாதாரணச் சட்டமூலம் பாராளுமன்றத்தில் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள முடியும்

அவசரகால அதிகாரங்கள்

மூன்று வகையான அவசரகால அதிகாரங்களுள் எந்த ஓர் அதிகாரத்தையும் பிறப்பிப்பதன் விளைவு யாதெனில், யூனியனுக்கும் மாகாணங்களுக்குமிடையேயுள்ள அதிகாரச் சமநிலை யூனியனுக்குச் சார்பாக தற்காலிகமாய் மாற்றியமைப்பதாகும். பொதுவான அவசரகால நிலைமையொன்றைப் பிரகடனப்படுத்தும் விடயம், ஒன்று அமுலிலிருக்கும் வரை, இந்தியாவை அது ஓர் ஒற்றையாட்சியுடைய நாடாக்குகின்றது. ஆனால் இது காரணமாக இந்திய அரசியல் திட்டம் சமஷ்டி முறையிலமைந்ததன்று என அர்த்தமாகாது. ஏனெனில், முன்னைய அரசியல் திட்டங்களிலே கவனிக்கப்பட்டிராத நிலைமைகள் சம்பந்தமாக மாத்திரமே அவசரகால அதிகாரங்கள் ஏற்பாடுகளை வழங்குகின்றன. இத்தகைய நிலைமைகளை அரசியல் திட்டங்களில் மாற்றஞ் செய்வதன் மூலம் சமாளிப்பது சாத்தியமாகும். இந்நிலைமைகளை முன்னைய அரசியல் திட்டங்களை ஆக்கியோர் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். உதாரணமாக, அவுஸ்திரேலியாவில், பொதுநலவமைப்புப் பாதுகாப்பு பற்றிய அதிகாரம், யுத்தம் உண்டாகும் காலங்களில் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் அனைத்தும்

தழுவியிருக்கக்கூடியதாய் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்காவிலே மாகாணங்களுக்கிடையிலான வர்த்தகத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான பெடரல் அதிகாரம் ஏறக்குறைய எல்லாப் பொருளாதார நடவடிக்கைகளையும் தழுவக்கூடியதாய் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. யுத்தம் அல்லது கலகம் போன்ற அவசரகால நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக அவ்வதிகாரம் கொடுக்கப்படவில்லை. நல்லாட்சி நிலவவும் தேசிய சுபீட்சம் ஏற்படவும் பெடரல் அதிகாரத்தை உயர்த்துவது அவசியம் என்று கருத்தப்பட்டதே இதற்குக் காரணமெனத் தோன்றுகின்றது. எத்தகைய சூழ்நிலைகளில், அதற்குரிய காலவரையறை செய்தல், பாராளுமன்ற முறை சார்ந்த கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்துதல் ஆகியவற்றைச் சட்டபூர்வமாக மேற்கொள்ளலாம் என்பதை இந்திய அரசியல் திட்டம் தெளிவாக வரையறை செய்கின்றது.

இந்தியாவின் பாதுகாப்பை அச்சுறுத்தும் விதத்தில் போரினாலோ வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பினாலோ அன்றி உள்நாட்டுக் குழப்பத்தினாலோ அல்லது இவையொன்றின் காரணமாக எழும் அச்சுறுத்தலினாலோ கடுமையான அவசர கால நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளதாக சனாதிபதி நன்கறிவாரானால், அவர் பொதுவான அவசரகால நிலைமையைப் பிரகடனஞ் செய்யலாம். இப் பிரகடன விடயம் பாராளுமன்றத்தில் அறிவிக்கப்பட வேண்டும். இரு சபைகளிலும் செய்யப்பட்ட தீர்மானம் ஒன்றினால் இவ்விடயம் ஏற்கனவே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருவிட்டால், பிரகடனஞ் செய்த 2 மாதங்களின் பின் இவ் அவசரகால நிலைமை முடிவுபெறும். பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டு, அல்லது தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படாமலே 2 மாதங் கழிவதற்குள் லோக் சபை கலைக்கப்பட்டு விட்டால், ராஜ்ய சபையின் தீர்மானம் ஒன்றினால் பிரகடனம் செல்லுபடியாவாதாயிருக்கும். புதிய லோக் சபையின் முதலாவது கூட்டம் நடைபெற்ற பின் 30 நாட்கள் வரை இவ்வாறு செய்யப்பட்ட பிரகடனம் செல்லுபடியாகும். தேவையான தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்படுமாயின், சனாதிபதி தம் உத்தரவை மாற்றியமைக்கும் வரை, பிரகடனம் அமுலிலிருக்கும்.

ஒரு மாகாண அரசியல் திட்ட ஏற்பாடுகளுக்கிணங்க ஆட்சி நடாத்த முடியாதென சனாதிபதி அதிருப்திப்படுவாரானால், மாகாண அரசியல் திட்டத்தை நிறுத்திவைக்குமுகமாக அவர் ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிடலாம். இப்பிரகடனம் பாராளுமன்றத்தில் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும். இது இரு சபைகளாலும் ஏற்கனவே அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தாலன்றி, இரு மாதங்களுக்கு மேற்பட்டுச் செல்லுபடியாகாமற் போய்விடும். லோக் சபை கலைக்கப்பட்டு விட்டால், புதிய லோக் சபை கூட்டப் பெறும்வரை

பொதுவான அவசர காலப் பிரகடனத்தைப் போன்று, இப் பிரகடனமும் அமுலிலிருக்க முடியும். ஆனால் அது பாராளுமன்றத் தீர்மானங்கள் மூலம் அங்கீகரிக்கப்பட்டு தொடர்ந்து அமுலில் வைக்கப்பட்டிருந்தாலுங் கூட, இரு தீர்மானங்களில் பிந்தியது செய்யப்பட்டு 6 மாதங்கழிந்தபின், அப்பிரகடனம் காலவதியாகிவிடும். அது காலவதியாகாமல் இருக்க வேண்டுமாயின், காலவதியாவதற்குள் புதிய தீர்மானங்கள் மூலம் மீண்டும் செய்யலாம். ஆனால் 3 வருடத்துக்குக் மேற்பட்டு இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் செய்யலாம். ஆனால் 3 வருடத்துக்குக் உட்பட்டு இவ்வாறு செய்யமுடியாது. இவ்வதிகாரம் 1951 இல் பஞ்சாபிலும், 1958 இல் பெப்சுவிலும், 1954 இல் ஆந்திராவிலும், 1959 இல் கேரளாவிலும் செயற்படுத்தப்பட்டது. முதலாவதுள்ள மூன்று மாகாணங்களிலும் மந்திரிசபை அமைக்க இயலாது போயிற்று. கடைசியாகவுள்ள மாகாணத்தில் அமைச்சரவை தேர்தற்றொகுதி மக்களின் நம்பிக்கையை இழந்து போனதால் ஆதரவற்ற நிலை உருவாயிற்று.

அசெம்பிளியிலே 'மாகாணங்களுக்கு உரிமை' என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றும் போக்குடையவராக இருந்தவர்கள், சமஷ்டி முறைக்கு அழிவு தேடுவனவும் அவ்மதிப்புத் தருவனவுமான பிரேரணைகளிலெல்லாம் மிக மோசமானதாக இருந்ததொன்று அவசரகால நிலைமை பற்றிய ஏற்பாடுகளில் அடங்கியிருந்ததைக் கண்டனர். அதனை ஏற்றுக் கொள்வதில் அவர்களுக்குச் சிரமமாயிருந்தது. சுதந்திரமடைவதற்கு முன், தாங்கள் தீவிரமாக எதிர்த்துப் போராடிய சில ஏற்பாடுகளை அவசரகால நிலைமை பற்றிய ஏற்பாடுகள் ஒத்திருந்தன என அவர்கள் உணர்ந்தனர். இந்த ஏற்பாடுகள் பற்றிய தம் பொறுப்புக்கு எதிராகப் பாதுகாப்புத் தேடினர். இவ்வேற்பாடுகளை நடைமுறையிலே அமுல் நடத்துவதற்கு அவசியமேற்படாது என்று அவர்கள் உறுதியாக நம்பினர். அவற்றை ஏற்கவேண்டியிருப்பதை அவர்களது சிறிது கால அனுபவம் ஐயத்துக் கிடமின்றி எடுத்துக் காட்டியது.

நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு எதிராக வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பினால் அல்லது உள் நாட்டுக் கலவரத்தினால் ஆபத்து உண்டாகுமென்ற அச்சுறுத்தலால் ஏற்படும் முக்கியமான விளைவு (1) அரசியல் திட்டத்தினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள், தற்காலிகமாய் நிறுத்திவைக்கப்படலாம் என்பதும், (2) நீதி மன்றத்தின் மூலம் நடவடிக்கை எடுத்தல் தடை செய்யப்படலாம் என்பதும் ஆகும். பாதுகாப்பின் பொருட்டுப் பிறப்பிக்கப்படும் அவசரகால நிலைமைப் பிரகடனத்தின் விளைவாக (3) பெடரேஷன் தற்காலிகமாய் நிறுத்திவைக்கப்படுகின்றது. (4) நிதி சம்பந்தமானதும் சட்டவாக்கம் சம்பந்தமானதுமான

சுதந்திரம் பறிபோய், மாகாணங்கள் மத்திய ஆட்சியின் நிருவாகத்துக்கு உட்படுகின்றன. (5) நிதி சம்பந்தப்பட்ட அவசரகால நிலைமைப் பிரகடனம் மத்திய அரசாங்கம் நிதி விடயத்தில் அவசியமெனக் கருதும் கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்க அனுமதிக்கின்றது. நிதி சம்பந்தமான அவசரகால நிலைமை இன்னும் ஏற்படாதிருக்க, பாதுகாப்பு சம்பந்தமான அவசரகால நிலைமை 1962, ஒக்டோபரில் சீனப்படைகள் வடகிழக்கு எல்லையைக் கடந்து முன்னேறிவந்த போது, பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது. அரசியற் திட்டம் சம்பந்தமான அவசரகால நிலைமை ஆறு தடவைகளில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

1946ஆம் ஆண்டின் மாகாணங்களில் பெருந்தொல்லைகள் ஏற்பட்டு வந்திருந்ததையும், எதிர்காலத்தில் இன்னும் பல தொல்லைகள் விளையக் கூடுமென்பதையும் தலைவர்கள் அனுபவவாயிலாகக் கண்டனர். சகல அதிகாரமும் செலுத்தத் தகுதிவாய்ந்த ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தால் மாத்திரமே இத்தகைய நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியும் என்பதை உறுதியாக உணர்ந்தனர். அரசியல் திட்டம் அரசாங்கத்துக்குரிய துறைகள் பற்றிய விடயத்தை விவரமாகச் கூறிச் செல்கின்றது. (1) யூனியன் பட்டியலின் அளவும் முக்கியத்துவமும் வற்புறுத்தப்படுதல், (2) எஞ்சிய அதிகாரங்கள் எனப்படுபவை யூனியன் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருத்தல், (3) ஒத்தியங்கும் பட்டியல் சம்பந்தமாய் (சனாதிபதியின் இசைவு ஒரு மாகாணச் சட்டத்திற்குக் கிடைத்தாலன்றி, மற்றும்படி) மாகாணச் சட்டவாக்க உரிமைமீது யூனியன் மேலாதிக்கம் செலுத்துதல் (4) விசேட வரையறுத்த சூழ்நிலைகளிலே மாகாணப் பட்டியல்களில் மத்திய அரசாங்கம் தலையிடுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருத்தல் ஆகியவற்றை நோக்கினால் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களின் தன்மை தெரியவரும். இதே முறையில் (5) அரசியல் திட்டம் வருமான வழிவகைகளைப் பற்றி பூரணமான பாகுபாடு ஒன்றைச் செய்தளித்துள்ளது. அதாவது யூனியன் வருவாய்கள், மாகாண வருவாய்கள், யூனியனால் விதிக்கப்படுவனவும் வருவாய்கள் யூனியனால் விதிக்கப்படுவனவும் ஆனால் மாகாணங்களால் அறவிடப்படுவனவும் தங்களுக்கு உட்படுவனவுமான வருவாய்கள் யூனியனால் விதிக்கப்படுவனவாகவும் அறவிடப்படுவனவாகவும் ஆனால் மாகாணங்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவனவுமான வருவாய்கள் என்பவை பற்றி அரசியல் திட்டம் கூறுகின்றது. யூனியன் அரசாங்கத்துக்கும் மாகாண அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலுள்ள நிருவாகத் தொடர்புகள் சம்பந்தமாக அரசியல் திட்டம் திட்டவட்டமாகச் சில ஒழுங்குகளை வகுத்துள்ளது. (6) ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் 'பாராளுமன்றம் செய்தி சட்டங்களுக்கு

இயைய நிருவாக அதிகாரம் செயற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதுடன், இது நோக்கமாக, யூனியன் அரசாங்கம் தான் அவசியம் எனக் கருதும் விதத்தில் ஒரு மாகாணத்துக்கு கட்டளையிடவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. அன்றியும், மாகாணங்களிலே தனது கருமங்களுக்குத் தடங்கல் எதுவும் ஏற்படாதபடி ஒழுங்கு செய்யவும் மத்திய அரசாங்கத்தால் இயலும். (7) மாகாணங்களிடம் மத்திய அரசாங்கப் பொறுப்புக்கள் ஒப்படைக்கப்படலாம். இது மறுதலையாகவும் நிகழும். மேலும் யூனியன் பாராளுமன்றம் மத்திய அரசாங்கத்துக்குரிய துறைகளிலே மாகாண அரசாங்கங்கள் மீது வரிகளை விதிக்கவும் செய்யலாம். (8) நடைமுறையிலுள்ள மாகாணங்களைத் தனிப்படுத்தி அவற்றை உரிமை நீக்கம் செய்யவோ, புதிய மாகாணங்களை உருவாக்கவோ யூனியன் பாராளுமன்றத்துக்குச் சாதாரணப் பெரும்பான்மை வாக்குப்பலம் போதுமானது.

இந்திய அரசியல் அமைப்பு

சுதந்திர இந்தியாவிற்கான புதிய அரசியலமைப்பை அமைக்கும் பொறுப்பு அரசியலமைப்புச் சபைக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்புச் சபை அரசியலமைப்பு நகல் வடிவத்தை தயாரிக்கும் பொறுப்பு அப்போதைய சட்ட அமைச்சரான டாக்டர்.பி.ஆர். அம் பேத்கர் தலைமையிலான குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

இக்குழுவினால் ஒப்படைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு நகல் 1949ம் ஆண்டு நவம்பர் 26ம் திகதி அரசியலமைப்புச் சபையினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் 1950ம் ஆண்டு ஜனவரி 26ம் திகதி இந்திய அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்தது.

இந்திர அரசியலமைப்பானது முகப்புரை ஒன்றையும் 395 சரத்துக்களைக் கொண்ட 22 பகுதிகளையும், 12 அட்டவணைகளையும் கொண்டது. 1995 ஆகஸ்ட் 30 வரை 78 திருத்தங்கள் இவ்வரசியலமைப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இந்திய ஜனாதிபதி

இந்தியாவில் ஜனாதிபதிப் பதவியைப் பெறும் ஒருவர் இந்தியாவின் முதற் குடிமகனாகக் கருதப்படுகின்றார். இவர் டிராஸ்ட்ரபதி எனவும் அழைக்கப்படுகின்றார். மத்திய அரசின் ஆட்சி என்று கூறும் போது அது ஜனாதிபதியையும் பிரதம மந்திரியைத் தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவையுமே குறித்து நிற்கின்றது. இதிலிருந்து அரசு, அரசாங்கம் இரண்

டினதும் தலைவராக ஜனாதிபதியே உள்ளார் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். இருந்தாலும் இந்தியா பிரித்தானிய பாராளுமன்ற முறைசார்ந்த அரசியல் முறையினைக் கொண்ட நாடாகையால் அமைச்சர்கள் யாவரும் தாங்கள் செயற்படுத்தும் கடமைகள், பொறுப்புக்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புடையவர்களாக உள்ளனர். ஆனால் இந்திய அரசின் ஆட்சிச் செயல் முறைகள் யாவும் ஜனாதிபதியின் பெயராலேயே செயற்படுத்தப்படுகின்றன. மரபு முறைப்படி இந்திய அரசியற் திட்டம் ஜனாதிபதிக்கு அதிகளவு பொறுப்புக்களையும், அப்பொறுப்புக்களை நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகாரங்களையும் அளித்துள்ள போதிலும் நடைமுறையில் அவர் அப்பணிகளைத் தந்துணியின் பெயரில் செயற்படுத்தவில்லை. பிரதமரையும், சக அமைச்சர்களையும் கலந்தாலோசித்தே அப்பணிகளை நிறைவேற்றுகின்றார். இவ்வம்சங்களில் இருந்து இந்திய ஜனாதிபதியானவர் பிரித்தானியாவில் உள்ளது போன்று மரபுவழி நின்று செயற்படும் ஒரு நாம் நிர்வாகி என்பதினை உணர்ந்து கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது.

ஜனாதிபதிக்கான தகுதிகள் (பிரிவு 58)

1. ஜனாதிபதியாக ஒருவர் வருவதற்கு அவர் இந்தியக் குடிமகனாக இருத்தல் வேண்டும்.
2. தேர்தலில் போட்டியிடும் போது அவர் 35 வயதைப் பூர்த்தி செய்தவராக இருக்க வேண்டும்.
3. அவர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஆவதற்குரிய தகுதியைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.
4. அவர் அரசாங்கத்தில் சம்பளம் பெறும் பதவி எதனையும் வகித்தல் கூடாது.
5. நீதிமன்றத்தில் குற்றத் தண்டனை பெற்றவராக இருத்தல் கூடாது.

ஜனாதிபதிக்கான தேர்தல் : (பிரிவு 54, 55)

இந்திய ஜனாதிபதியானவர் தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் தான் தெரிவு செய்யப்பட்டாலும் அத் தேர்தலில் மக்கள் நேரடியாகப் பங்கு கொள்வதில்லை. தேர்தல் குழுமங்கள், வாக்குகள், வாக்குப் பெறுமானங்கள் என்ற ஏற்பாடுகள் மூலம்தான் தேர்தல் நடைபெறும். தேர்தல் குழுமத்தில் பின்வரும் அங்கத்தவர்கள் இடம் பெறுவர்.

1. நாடாளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலும் உள்ள உறுப்பினர்கள்.

2. மாநிலங்களின் சட்டப்பேரவையில் உள்ள தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்.

மேற்படி உறுப்பினர்களின் வாக்குகள் விகிதாசார அடிப்படையில் தனி மாற்று வாக்கு முறையின் அடிப்படையிலேயே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும் வாக்களிப்பில் இரகசிய முறையே பின்பற்றப்படுகின்றது.

1997ம் ஆண்டு ஜனாதிபதியை தெரிவு செய்ய நடத்தப்பட்ட தேர்தலில் 4848 வாக்காளர் வாக்களித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்திய ஜனாதிபதி தேர்தல் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவரை, அல்லது அக்கட்சியின் அபிமானி ஒருவரை தெரிவு செய்யும் தேர்தலாக அமையாமல் இந்தியாவின் அனைத்து மாநில மக்களின் எண்ணங்களும் தேர்தலில் பிரதிபலிக்கக் கூடிய வகையிலேயே தேர்தல் முறை ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது எனக் கூறப்பட்டாலும் அநேக சந்தர்ப்பங்களில் மத்தியில் ஆட்சியில் இருக்கும் கட்சியின் ஜனாதிபதி வேட்பாளரே வெற்றி பெற்று வந்துள்ளதே கடந்த கால இந்திய வரலாற்றின் அனுபவமாகும். ஆனால் 1997ஆம் ஆண்டு நடைமுறையில் இருந்த அரசாங்கம் கூட்டரசாங்கமாக இருந்ததினால் ஜனாதிபதி வேட்பாளராக ஒரு பொது வேட்பாளரை நியமிப்பதில் அவை இணக்கம் காண வேண்டிய நிலையில் இருந்தன. ஜனாதிபதியானவர் நாட்டின் தேசிய சின்னமாக கடமையாற்ற வேண்டியவர் என்பதினாலும், அவரின் தெரிவு தொடர்பான பிரச்சினை ஒரு தேசியப் பிரச்சினை என்பதினாலும் அரசாங்கத்திற்குள்ளும் வெளியிலும், கட்சிகளுக்குள்ளும் வெளியிலும் எவ்வளவோ முரண்பாடுகள் இருந்த போதிலும் ஜனாதிபதி வேட்பாளரைத் தெரிவு செய்யும் விடயத்தில் அவை ஒன்றுபட்டு ஏகோபித்த முடிவை எடுத்தமையானது இந்திய ஜனநாயகத்திற்குக் கிடைத்த ஓர் வெற்றியாகும். 1992 முதல் உப ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகித்து வந்த கே.ஆர்.நாராயணன் அவர்கள் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இதன்மூலம் கேரளாவைச் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்ட இந்து சமூகத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட நாராயணன் இந்திய நாட்டின் முதற் குடிமகனாகத் திகழ்கின்றார்.

ஜனாதிபதிக்கான பதவிக்காலம் (பிரிவு 56, 57)

ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுபவர் ஒருவரின் பதவிக்காலம் ஐந்து(5) ஆண்டுகள் என்பதோடு அவர் மீண்டும் அப்பதவிக்குத் தெரிவு செய்யப்படும் அருகதையுள்ளவர் ஆவர். ஆனால் ஜனாதிபதி விரும்பின் தனது பதவிக்காலம் முடியும் முன்பே பதவியைத் துறக்கலாம்.

பதவி நீக்கம் : (பிரிவு 61)

ஜனாதிபதியாகப் பதவி வகிக்கும் ஒருவர் அரசியலமைப்பை மீறினார் என்ற குற்றச்சாட்டின் மீது அவரைப் பதவியில் இருந்து நீக்கலாம். நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் ஏதாவது ஒரு அவையில் இருந்து இவ்வாறான குற்றச்சாட்டுக் கொண்டு வரப்பட்டால் மற்றைய அவையால் விசாரணை செய்யப்படும். ஆனால் இவ்வாறான தீர்மானம் கொண்டு வர குறிப்பிட்ட அவை 14 நாட்களுக்கு முன்பு அறிவிப்பு கொடுக்க வேண்டும். அதன் பின்னரே அத்தீர்மானத்தை தாக்கல் செய்ய முடியும். இவ்வாறான ஓர் அறிவிப்பிற்கு அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் நான்கில் ஒரு பகுதியினராவது கை ஒப்பமிட்டிருக்க வேண்டும். பின்பு அவையின் தீர்மானம் அவையின் உறுப்பினர்களுள் மூன்றில் இரண்டு பங்கினரின் ஒப்புதல் பெற வேண்டும். பின்பு இரு அவைகளில் ஒரு அவையால் கொண்டு வரப்படும் தீர்மானம் மற்ற அவையினால் மறு ஆய்வு செய்யப்பட்டு குறிப்பிட்ட அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டிற்கும் குறையாத அங்கத்தவர்களினால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அவ்வாறு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டால் அத்திகதியில் இருந்து ஜனாதிபதியின் பதவி வறிதாகும்.

இந்திய ஜனாதிபதிகள் (1950 - 1997)

டாக்டர் இராஜேந்திர பிரசாத்	1950 - 1962
டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணன்	1962 - 1967
டாக்டர் ஜாகீர் உசேன்	1967 - 1969
திரு.வி.வி.கிரி	1969 மே - ஜூலை (பொறுப்பு)
நீதிபதி.எம்.ஹிதயத்துல்லா	1969 ஜூலை - ஆகஸ்ட் (பொறுப்பு)
திரு.வி.வி.கிரி	1969 - 1974
திரு.பக்ருதீன் அலி அகமது	1974 - 1977
திரு.பி.டி.ஜாட்டி	1977 பெப் - ஜூலை (பொறுப்பு)
திரு.நீலம் சஞ்சீவரெட்டி	1977 - 1982
திரு.தியாணி ஜெயில் சிங்	1982-1987
திரு.ஆர்.வெங்கட்ராமன்	1987-1992
டாக்டர்.சங்கர் தயாள் சர்மா	1992-1997
திரு.கே.ஆர்.நாராயணன்	1997 தொடர்ந்து

ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள்

அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறல், எச்சரிக்கை செய்தல், அரசாங்க கொள்கைகளைப் பற்றி அபிப்பிராயம் கூறல், தகவல்கள் கோருதல், நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றிய பிரேரணைகளை மந்திரிசபைக்கும், மீளாய்வுக்காக நாடாளுமன்றத்திற்கும் அனுப்பி வைத்தல், எல்லை கடந்த நிலையில் நாடாளுமன்றத்திற்கு செய்திகளை அனுப்புதல் உட்பட ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை 7வகைக்குள் அடக்கலாம்.

அவையாவன :

1. நிர்வாக அதிகாரங்கள்
2. சட்டமன்ற அதிகாரங்கள்
3. நீதி அதிகாரங்கள்
4. நிதி நிலை அதிகாரங்கள்
5. இராணுவ அதிகாரங்கள்
6. நெருக்கடி கால அதிகாரங்கள்
7. பிற அதிகாரங்கள்

1. நிர்வாக அதிகாரங்கள் :

இந்திய அரசின் தலைவராக ஜனாதிபதி செயற்படுவதால் அரசாங்க உயர் நியமனங்கள் யாவும் ஜனாதிபதியினாலேயே செய்யப்படுகின்றது. முதலில் பிரதமர் நியமனமும் அமைச்சர்கள் நியமனமும். இவற்றினைச் செய்யும் போது அவர் பிரித்தானிய மரபையே பின்பற்றுகின்றார். அதாவது பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவரை பிரதமராகவும் அவரின் ஆலோசனையின் படி ஏனைய அமைச்சர்களுக்கும் நியமிக்கின்றார். அத்தோடு பிரதமரின் சிபார்சின் படியே மாநிலங்களின் ஆளுனர், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள், நிர்வாகக்குழு உறுப்பினர்கள். ஏனைய உயர் அதிகாரிகளையும் நியமிக்கின்றார். இவை தவிர தலைமைத் தேர்தல் ஆணையாளர், முப்படைகளின் தளபதிகள் ஆகியோரும் ஜனாதிபதியாலேயே நியமிக்கப்படுகின்றனர். அமைச்சர்களை நீக்க அதிகாரம் பெற்றது போல நீதிபதிகளைப் பதவியில் இருந்து நீக்கவும் அதிகாரம் பெற்று இருக்கின்றார். ஆனால் இதற்கும் அவர் பிரதமரின் பரிந்துரையைப் பெற வேண்டும். ஆனால் மத்திய தேர்வாணைக் குழுவின் அங்கத்தவர்களையோ, தலைவரையோ பதவி நீக்குவதாக இருந்தால் அவர் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அறிக்கையைப் பெற வேண்டும். நாடாளு

மன்றத்தின் இருசபையிலும் சிறப்பு அறுதிப் பெரும்பான்மை முடிவெடுத்தால் உச்சநீதிமன்ற நீதிபதியையோ தேர்தல் ஆணையாளரையோ பதவியில் இருந்து நீக்கலாம்.

பிறநாடுகளுக்கான இந்தியாவின் தூதுவர்களையும் ஜனாதிபதியே நியமிப்பார். இவ்வாறாக அனைத்து நிர்வாக அதிகாரங்களும் முறையாக ஜனாதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவ்வதிகாரங்களை அவர் பிரதமரைத் தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் படியே செயற்படுத்துகின்றார். ஆரம்ப காலங்களில் அமைச்சரவையின் அறிவுரைக்கு ஜனாதிபதி கட்டுப்பட வேண்டும் என்ற நியதி இருந்ததில்லை. ஆனால் 1976ல் கொண்டுவரப்பட்ட 42வது திருத்தச் சட்டம் ஜனாதிபதி அமைச்சரவையின் ஆலோசனைக்கு கட்டுப்பட்டவர் என்பதனை வலியுறுத்துகின்றது. 1978ம் ஆண்டு 44வது திருத்தச்சட்டம் ஒரு மசோதாவை மீண்டும் மறுபரிசீலனைக்காக அமைச்சரவைக்கு திருப்பி அனுப்ப ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் வழங்கியது. ஆனால் அம்மசோதாவை அமைச்சரவை மறுபரிசீலனை செய்து மீண்டும் ஜனாதிபதிக்கு அனுப்ப நேர்ந்தால் அவர் அதை ஏற்று ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும்.

2. சட்டமன்ற அதிகாரங்கள்

ஜனாதிபதி குறைந்தது ஆண்டுக்கு இருதடவையாவது நாடாளுமன்றத்தைக் கூட்ட வேண்டும். நாடாளுமன்றத்தில் இரு அவைகளையோ அல்லது ஏதாவது ஒரு அவையையோ ஒத்திப் போடவோ அல்லது கூட்டங்களை முடிவுக்கு கொண்டு வரவோ அதிகாரம் பெற்றுள்ளார். மக்களவையை கலைக்கும் அதிகாரத்தையும் ஜனாதிபதி பெற்றுள்ளார்.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளில் ஒன்றான ராஜ்யசபாவிற்கு 12 உறுப்பினர்களை ஜனாதிபதி நியமனம் செய்கின்றார். இலக்கியம், விஞ்ஞானம், கலை மற்றும் சமூகசேவை போன்ற துறைகளில் இருந்து இவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். ஆங்கிலோ, இந்திய சமூகத்திற்கு போதுமான பிரதிநிதித்துவம் மக்கள் அவையில் இல்லை என்று ஜனாதிபதி கருதினால் அச்சமூகத்தில் இருந்து இரண்டு அங்கத்தவர்களை மக்கள் அவைக்கு நியமனம் செய்கின்றார்.

ஜனாதிபதி நாடாளுமன்ற கூட்டத் தொடரை ஆரம்பித்து வைத்து உரை நிகழ்த்துவார். மன்றத்தின் இரண்டு அவைகளையும் ஒன்றாகக் கூட்டியோ அல்லது தனித்தனியாக ஒவ்வொரு அவையிலும் உரை நிகழ்த்துவார். இரு அவைகளுக்கும்ிடையே கருத்து வேறுபாடு எழுகின்ற போது இரு அவைகளையும் ஒன்றாகக் கூட்டி கருத்து வேறுபாடுகளைத் தீர்த்து வைப்பார்.

ஜனாதிபதியின் அங்கீகாரமும், உறுதிப்படுத்தலும் இல்லாமல் எந்த மசோதாவும் சட்டமாகாது. நாடாளுமன்றம் கூடாத காலங்களில் அவசர சட்டம் (ordinance) பிறப்பிக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு.

3. நீதித்துறை அதிகாரங்கள்

குற்றவாளிகளுக்கு இறுதி மன்னிப்பு அளிக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. குற்றவாளிகளை மன்னிக்க, தண்டனையை இடைநிறுத்தி வைக்க, தண்டனையைக் குறைக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு. அரசியலமைப்புக் குறித்தும், சட்டங்கள் குறித்தும் சந்தேகமோ சிக்கல்களோ ஏற்பட்டால் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனையை ஜனாதிபதி கேட்கலாம்.

4. நிதி நிலை அதிகாரங்கள்

ஜனாதிபதியிடம் முன் அனுமதியைப் பெறாமல் நிதி மசோதாவை நாடாளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய முடியாது. இந்திய அரசியல் அமைப்பு சமயா சமயச் செலவு நிதியை ஜனாதிபதியின் பொறுப்பிலேயே ஒப்படைத்துள்ளது. அவர் நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதலை எதிர்பார்த்து அவசரமாக ஏற்படும் செலவினங்களுக்கு இத் தொகுப்பில் இருந்து முற்பணம் வழங்குவார். ஜனாதிபதி நிதி ஆணையம் ஒன்றை நியமிக்கும் அதிகாரத்தினையும் பெற்றுள்ளார்.

5. இராணுவ அதிகாரங்கள்

ஜனாதிபதியே முப்படைகளின் தலைமைத் தளபதியாவார். நாடு போரில் இறங்கினால் போருக்கான உத்தரவு ஜனாதியாலேயே பிறப்பிக்கப்படும். ஆனால் இவ் உத்தரவினை அவர் பிறப்பிப்பதற்கு நாடாளுமன்றத்தின் அமைதியைப் பெறவேண்டும்.

6. நெருக்கடி கால அதிகாரங்கள்

நெருக்கடிகால நிலையைப் பிறப்பிப்பது தொடர்பான முழு அதிகாரங்களையும் அரசிலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கே வழங்கியுள்ளது. கீழ்வரும் சந்தர்ப்பங்களில் ஜனாதிபதி நெருக்கடிகால நிலையைப் பிறப்பிப்பார்.

- (1) வெளிநாட்டின் தாக்குதலின் போதும் உள்நாட்டு கிளர்ச்சியின் போதும்

(2) மாநிலங்களில் அரசியல் யாப்பு செயலற்றுப் போய்விட்டது என்று கருதும் போது

(3) நிதி நிலை நெருக்கடி ஏற்படும்போது

இவ்வாறான வேளைகளில் நாடு முழுவதுமோ அல்லது ஒரு சில பகுதிகளிலோ ஜனாதிபதி நெருக்கடிகால நிலையைப் பிறப்பிக்கலாம். 1962 ல் இந்திய - சீன யுத்தம் மூண்ட போது முதன் முதலாக நெருக்கடிகால நிலை இந்தியாவில் பிறப்பிக்கப்பட்டது.

7. பிற அதிகாரங்கள்

அரசின் ஆணைகள் யாவும் ஜனாதிபதியின் பெயரிலேயே வெளியிடப்படுகின்றன. ஒப்பந்தங்கள், சொத்துக்கள் யாவும், ஜனாதிபதியின் பெயரிலேயே கையாளப்படுகின்றன. நாட்டின் முதற் குடிமகன் என்ற வகையில் அரசாங்கத்திற்கு சகல விடயங்களிலும் ஜனாதிபதியே வழிகாட்டியாக இருந்து செயற்படுவார்.

ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் தொடர்பாக இந்திய அரசியல் அமைப்பின் 74ம் 75ம் சரத்துக்கள் பிரச்சினைக்குரியவை எனப்படுகின்றன. இச் சரத்துக்கள் ஜனாதிபதி, பிரதமர் என்பவர்களுக்கிடையிலான உறவுகள், தொடர்பானவையாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்திய ஜனாதிபதி வெறும் சடங்குப் பொருளா? அரசியல் சாசனரீதியாக அவர் ஒரு பூஜ்யமா? அதாவது அரசியல் சாசன ரீதியிலான ஒரு செயற்பாடாளரா? என்பதே சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினையாகும். பிரதமர் மக்களின் வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்படும் ஒருவராக உள்ளதால் அவர் நிறைவேற்று அதிகாரம் உள்ளவர் என்றும் அதனால் ஜனாதிபதி அரசியல் சாசன வரம்புகளுக்குட்பட்டே செயற்பட வேண்டும் என்பது சிலரது வாதமாகும். ஏனெனில் இந்தியாவில் நடைபெறுவது பாராளுமன்ற முறையில் அமைந்த ஆட்சியே தவிர ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையல்ல. உதாரணமாக நேரு பிரதம ஐந்திரி யாகவும் டாக்டர் ராஜேந்திரப் பிரசாத் ஜனாதிபதியாகவும் இருந்த போது இந்து கோட்பாட்டுச் சட்டம் சம்மந்தமான ஒரு சட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்பு பத்திரிகைச் செய்தியாக அது வெளிவந்திருந்தது. இச்செய்தி தொடர்பாக ராஜேந்திரப் பிரசாத் நேருவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இப் பிரேரணைக்கு எனது அங்கீகாரத்தை அளிக்க முன்பு அதை ஆராய்ந்து கருத்து வெளியிடும் உரிமை எனக்கு உண்டு என்ற தோரணையில் அக்கடிதம் அமைந்திருந்தது. இதற்குப் பதில் எழுதிய நேரு பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். "அரசாங்கத்தினதும் நாடாளுமன்றத்தினதும் தீர்மானங்களுக்கு ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் ஒரு சவாலாக அமைய

லாம் என்பது உங்களது கடிதத்தின் தொனிப் பொருளாகும். இதனால் ஜனாதிபதி ஒரு புறமும், நாடாளுமன்றம் மறுபுறமும் அமைய ஒரு அரசியல் சாசன மோதல் இடம் பெறலாம். மந்திரிசபையின் ஆலோசனையின் பெயரில் தான் ஜனாதிபதி நாடாளுமன்றத்தின் தீர்மானங்களுக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கவோ மறுக்கவோ அல்லது மறுபரிசீலனைக்கு உத்தர விடவோ முடியும்'' (1951) என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். இதிலிருந்து ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் வரையறைக்குட்பட்டவை என்று தெளிவாகின்றது. மேலும், இதற்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் விதத்தில் 1976 ம் ஆண்டுத் திருத்தச் சட்டம் அமைந்திருக்கின்றது. அச்சட்டம் ஜனாதிபதி அமைச்சரவையின் ஆலோசனைக்கு கட்டுப்பட்டவர் என்பதினை வலியுறுத்துகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களில் இருந்து ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் தொடர்பாக உண்மை நிலையினைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தாலும் சில சூழ்நிலைகளில் குறைந்த பட்சம் தனது விருப்புரிமையை (Discretion) அரசியல் நிலைக்கேற்றவாறு பயன்படுத்தும் நிலையில் ஜனாதிபதி இருப்பார் என்பதினையும் மறுப்பதற்கில்லை. உதாரணமாக நாடாளுமன்றத்தில் எக்கட்சியும் பெரும்பான்மையைப் பெறாத வேளையில் பிரதமர் ஒருவரை நியமிக்கும் போதும், மக்கள் சபையைக் கலைக்கும் போதும் காபந்து அரசாங்கம் பதவியில் இருக்கும் போதும், ஜனாதிபதி தனது மனச்சாட்சியின்படி செயற்பட வேண்டிய நிலையில் இருப்பார். எக்கட்சியும் பெரும்பான்மை பெறாத வேளையில் குடியரசுத் தலைவர் எப்படி முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று அரசியல் சாசனம் எதனையும் குறிப்பிடவில்லை. உதாரணமாக 1989 ல் வி.பி. சிங் தலைமையிலான தேசிய முன்னணி 282 ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தது. இத்தேர்தலில் காங்கிரஸ் தனித்து 194 ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தது. 1991 தேர்தலிலே நரசிம்மராவ் தலைமையில் காங்கிரஸ்கட்சி 232 ஆசனங்களில் வெற்றி பெற்றிருந்தது. 1989ல் வி.பி.சிங்கையும் (காங்கிரஸ் ஆட்சியமைக்க உரிமை கோரவில்லை) 1991 ராவையும் அப்போதைய ஜனாதிபதி ஆட்சியமைக்க அழைத்த போது தனிப்பெரும் கட்சியையே ஆட்சியமைக்க தேர்ந்தெடுத்தார். 1989ல் கூட்டணி பெரும்பான்மையைப் பெற்றிருந்த போதிலும் முதலில் காங்கிரசுக்கு அழைப்பு விடுத்ததின் மூலம் தனிப் பெரும்பான்மை கட்சிக் கோட்பாட்டுக்கு அப்போதைய ஜனாதிபதி வெங்கட்ராமன் வித்திட்டார்.

பல கட்சிகளின் செயற்பாடுள்ள ஒரு நாட்டில் இதுபோன்ற பிரச்சினைகள் வரும் என்று எதிர்பார்த்த அரசியல் நிர்ணயச் சபை கர்த்தாக்கள் குறிப்பாக அரசியல் நிர்ணய சபை விவாதத்தில் டாக்டர். அம்பேத்கார் அவர்கள்

“பிரதமரை நியமிப்பது தொடர்பான விடயத்தில் ஜனாதிபதிக்கு சுதந்திரமாக உரிமை வழங்குவது தவிர்க்க இயலாது. இது தொடர்பாக ஜனாதிபதி முடிவு எடுக்கும் போது எந்த விதிகளையும் பின்பற்றத் தேவையில்லை. மரபு என்பதற்காகத் தனிப் பெரும் கட்சிக்கே முதன்மை என்ற கோட்பாட்டுடன் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை” என்று அன்றே சொல்லியிருந்தார், இருந்தாலும் நிலையான பெரும்பான்மை அளிப்பவர் யார் என்று ஜனாதிபதி கருதுகின்றாரோ அவரை பிரதமராக நியமிக்க ஜனாதிபதிக்கு உரிமையுண்டு என அரசியல் நிர்ணய சபையின் இறுதிக்கட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது. 1996ம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் எக்கட்சியும் பெரும்பான்மை பெறாத நிலையில் பி.ஜே.பி தலைமையிலான கூட்டணிக்கு (194 ஆசனங்கள்) ஜனாதிபதி சர்மா அழைப்பு விடுத்தார். இக்கூட்டணியில் பி.ஜே.பி தனித்து 160 ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தது. ஆனால் அதன் ஆட்சி 13 நாட்களே நீடித்தது. பி.ஜே.பிக்கு அடுத்த இடத்தில் தனிப்பெரும் கட்சியாக காங்கிரஸ் (136 ஆசனங்கள்) இருந்த போதிலும் மூன்றாவது அணியை ஆட்சியமைக்க அழைத்தத்தின் மூலம் எந்த விதிமுறைகளையும் பின்பற்றாமல் தனது விருப்பம் போல் முடிவெடுக்கும் உரிமையைக் கொண்டுள்ளார் என்பது புலனாகின்றது. அவ்வாறே 1998ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் அறுதிப் பெரும்பான்மையினை எக்கட்சியும் பெறாத நிலையில் ஜனாதிபதி கூடிய ஆசனங்களைப் பெற்ற பி.ஜே.பியை அரசு அழைக்க ஜனாதிபதி அழைத்தார்.

மேலும் ஒரு உதாரணத்தின் மூலம் ஜனாதிபதியின் அதிகார நிலைபற்றி எடுத்துக் கூறலாம். நரசிம்மராவின் காங்கிரஸ் ஆட்சிக்காலம் முடிவடைந்து நரசிம்மராவ் காபந்து அரசாங்கத்தின் பிரதமராகக் கடமையாற்றிய போது நாடாளுமன்றத்தின் கடைசிக் கூட்டம் முடிந்த பின் சில கொள்கை முடிவுகளை இரண்டு அவசர சட்டங்கள் மூலம் நிறைவேற்ற ராவ் முனைப்புக் காட்டியுள்ளார். ஆனால் ஜனாதிபதியாகக் கடமையாற்றிய சர்மா அவர்கள் மேற்படி அவசரச் சட்டங்களுக்கு இசைவு தரக்கூடிய மசோதாவுக்கு தேர்தலுக்கு பின்பு உருவாக்கப்படும் மக்கள் சபையே அங்கீகாரம் தர முடியும். அடுத்து வரக்கூடிய மக்களவையைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய காரியத்தை செய்ய காபந்து பிரதமருக்கு உரிமை கிடையாது. அத்தோடு நாடாளுமன்ற கூட்டத் தொடர் முடிந்த ஒரு வார காலத்தினுள் இத்தகைய அவசர சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பது முறையமல்ல எனக்கூறி மத்திய அமைச்சரவையிடம் இருந்து வந்த இரு அவசர சட்டங்களையும் திருப்பி அனுப்பி விட்டார்.

அவ்வாறே குஜ்ரால் தலைமையிலான அமைச்சரவையின் உத்தரப் பிரதேச கலைப்புத் தொடர்பான ஆலோசனையினையும், வாஜ்பாய்

தலைமையிலான அமைச்சரவையின் பீகார் மாநில கலைப்புத் தொடர்பான ஆலோசனையினையும் ஜனாதிபதி கே.ஆர்.நாராயணன் மறுபரிசீலனைக்கு மீண்டும் திருப்பி அனுப்பினார். எனவே மேற்படி உதாரணங்கள் ஜனாதிபதியானவர் சில சந்தர்ப்பங்களில் தனது மனச்சாட்சியின்படி முடிவெடுக்கும் நிலையில் உள்ளார் என்பதனையே காட்டுகின்றது.

ஆகவே இந்திய ஜனாதிபதி பதவியானது நாட்டின் உச்ச நிலையான பதவி என்பதோடு பொது மரியாதைக்குரிய பதவியாகவும் உள்ளது. நாட்டின் அரசியல் சாசனத்தைக் கட்டிக் காக்கும் அரிய பொறுப்பை ஏற்கும் முதலாவது குடிமகனாகவும் ஜனாதிபதி கருதப்படுகின்றார். ஜனாதிபதியானவர் கட்சி அரசியலில் இருந்து முழு அளவில் ஒதுங்கி நின்று அரசியல் ஆசர்பாசங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல் தேசிய கண்ணோட்டத்துடன் செயற்பட வேண்டும் என்றே இந்திய சனநாயகம் எதிர்பார்க்கின்றது. எனவே ஜனாதிபதியின் பணியானது அவரது பண்பு, அருங்குணம், பெருந்தன்மை, அனுபவம், ஆளுந்திறன் போன்ற சிறப்பியல்புகளின் ஒருமித்த தன்மையில்தான் தங்கியுள்ளது என்பதே ஜனாதிபதியின் பணிக்குரிய சிறந்த விளக்கமாகும்.

இந்திய உப ஜனாதிபதி

இந்திய உப ஜனாதிபதியைத் தெரிவு செய்யும் முறையும், அப்பதவியை பெறுவதற்குள்ள தகுதியும் ஜனாதிபதிக்குள்ளது போன்றே அமைந்துள்ளது. உப ஜனாதிபதியைப் பதவி நீக்கஞ் செய்யும் முறையும் ஓரளவுக்கு ஜனாதிபதியைப் பதவி நீக்கம் செய்யும் முறை போலவே அமைந்துள்ளது. இவரின் பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகளாகும். உப ஜனாதிபதி தனது பதவியின் காரணமாக மாநிலங்களின் அவையான ராஜ்ய சபாவின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்பார். ஜனாதிபதி நோய்வாய்ப்பட்டாலோ, அல்லது வேறு ஏதும் காரணங்களினால் தனது கடமையை செய்ய முடியாது என்ற நிலை ஏற்படுகின்ற போது புதிய ஜனாதிபதி ஒருவர் மீண்டும் கடமை ஏற்கும் வரை உப ஜனாதிபதியே அப்பதவியை வகிப்பார். அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட காலத்தில் இருந்து துணை ஜனாதிபதிகளாக இருக்கும் ஒருவர் பின்பு ஜனாதிபதியாக பெரும்பாலும் பதவி வகிக்கும் வாய்ப்பைப் பெறுவார். உதாரணமாக இந்தியாவின் முதல் ஜனாதிபதியாக டாக்டர் ராஜேந்திரப் பிரசாத் விளங்கினார். அப்போது உதவி ஜனாதிபதியாக இருந்தவர் டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன். ராஜேந்திரப் பிரசாத்துக்குப் பின் ராதாகிருஷ்ணன் ஜனாதிபதியானார். தொடர்ந்து ஜாகீர் ஹுசேன், வி.வி.கிரி, சஞ்சீவரெட்டி போன்றவர்கள் ஜனாதிபதியாக விளங்கினார்கள். ஆனால் இந்தியாவில் ஒருவருடைய

ஜனாதிபதிப் பதவிக்காலம் முடிந்ததும் உதவி ஜனாதிபதியாக இருப்பவர் ஜனாதிபதியாக நியமிக்கப்படும் வழக்கம் வி.வி.கிரி காலத்தில் மாறியது. தற்போது ஜனாதிபதியாக பதவி வகிக்கும் திரு.ஆர்.நாராயணன் அவர்கள் டாக்டர் சங்கர்தயாள் சர்மா காலத்தில் உபஜனாதிபதியாக இருந்து தேர்தல் போர்டியின் மூலம் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப் பட்டார். தற்போதைய ஜனாதிபதி கிரிஷான் கான்ட் ஆவார்.

அமைச்சரவை

இந்திய அரசியலமைப்பின் 74, 75 ம் சரத்துக்கள் அமைச்சரவையின் அமைப்பு, தகுதி, கடமைகள் போன்றவற்றை விளக்குகின்றது. பிரதம மந்திரியைத் தலைவராகக் கொண்ட ஒரு அமைச்சரவைக்கு அரசியலமைப்பு ஏற்பாடு செய்கின்றது. இவ் அமைச்சரவையானது ஜனாதிபதி தனது நிர்வாகத்தினைச் சிறப்பாக நடத்துவதற்கு ஆலோசனை கூறும் பொறுப்பினைக் கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வாலோசனைகள் நீதிமன்ற விசாரணைக்கு அப்பாற்பட்டவை. (74ம் சரத்து) அமைச்சர்கள் நாடாளுமன்றத்திற்கு கூட்டாகவும், தனியாகவும் பொறுப்புடையவர்கள். சாதாரணமாக அமைச்சர்கள் மூன்று வகைக்குள் அடக்கப்படுகின்றனர்.

1. கபினட் அமைச்சர்கள்
2. மாநில அமைச்சர்கள்
3. துணை அமைச்சர்கள்

அமைச்சரவை (கபினட்) ஒரு சிறிய குழுவாக இருப்பினும் அது அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் மிக்க ஓர் குழுவாகும். அரசாங்கத்தின் மிக முக்கியமான துறைகள் யாவும் அமைச்சரவையின் பொறுப்பிலேயே ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும். அமைச்சரவை அந்தஸ்துள்ள (கபினட்) அமைச்சர்கள் அரசாங்கத்தின் ஒரு உட்குழுவாகச் செயற்படுவர். அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்படும் முக்கிய கொள்கை முடிவுகள் இவர்களாலேயே எடுக்கப்படுகின்றன. கபினட் அமைச்சர்களுக்கு அடுத்த படியில் மாநில அமைச்சர்கள் உள்ளார்கள். இவர்கள் சில துறைகளுக்குத் தனித்துப் பொறுப்பு வகிப்பார்கள். இவர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளவர்கள் துணை அமைச்சர்களாவர்.

அமைச்சரவையின் கடமைகள்

- (1) கொள்கை முடிவெடுத்தல்
- (2) நிர்வாகிகளின் பணியினை மேற்பார்வை செய்து வழிநடத்தல்

- (3) அரசாங்க இலாக்காக்களையும், அவற்றின் பணிகளையும் ஒருமுகப்படுத்தல்.
- (4) நிதியின் மீது கட்டுப்பாடு செலுத்துதல்
- (5) நியமனங்கள் தொடர்பான கடமைகள்.

பொதுவாக நியமனங்கள் தொடர்பான விடயங்கள் அமைச்சரவையின் விவாதத்திற்குள் அடங்காத போதிலும் ஆளுனர்கள், தூதர்கள் போன்ற சில முக்கியமான பதவிகளை நியமிக்கு முன்பு அமைச்சரவை அது குறித்து விவாதிப்பதுண்டு.

அமைச்சரவை உறுப்பினர் நியமனம்

அமைச்சரவைக்கான அமைச்சர்களை ஜனாதிபதி பிரதம மந்திரியின் ஆலோசனையின்படி நியமிப்பார்.

அமைச்சரவை உறுப்புரிமை இழப்பு

பின்வரும் நிலையில் அமைச்சர் ஒருவர் உறுப்புரிமையினை இழப்பார்.

- (1) அமைச்சுப் பொறுப்பு ஏற்று தொடர்ச்சியாக 6 மாதங்களுக்குள் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளில் ஏதாவது ஒன்றில் உறுப்பினராகத் தவறும் பட்சத்தில் பதவி இழப்பார்.
- (2) பிரதம மந்திரியின் சிபார்சின் பேரில் ஜனாதிபதி அமைச்சர் ஒருவரை நீக்கலாம்.

அமைச்சரவையின் முக்கியமான அம்சங்கள்

- (1) அமைச்சரவைதான் உண்மையான நிர்வாகக் குழுவாகச் செயற்படுகின்றது.
- (2) அமைச்சர் குழுவானது நாடாளுமன்றத்தால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றது.
- (3) நிர்வாகத்தினையும் (பொதுத்துறை) சட்டமன்றத்தினையும் இணைக்கின்றது.
- (4) அமைச்சரவைக்குத் தலைவராக பிரதமர் செயற்படுகின்றார்.
- (5) அமைச்சரவை அரசியலில் ஒத்த தன்மையைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

- (6) அமைச்சரவை சட்டமன்றத்திற்குத் தனியாகவும் கூட்டாகவும் பொறுப்புடையதாக விளங்குகின்றது.
- (7) அமைச்சரவை சட்டமன்றத்திற்கு கட்டுப்பட்டதாக விளங்குகின்றது.
- (8) அநேகமாக ஒரே கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் அமைச்சரவையில் உள்ளமையினால் அரசாங்கம் கட்சி அரசாங்கமாகச் செயற்படுகின்றது.
- (9) அமைச்சரவையானது அமைச்சரவையின் இரகசியங்களைக் காக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

நாடாளுமன்ற முறை நிலவும் நாடுகளில் அமைச்சரவையானது நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு குழுவாகச் செயற்படுவதோடு அரசியலையும் (சட்டமன்றம்) ஆட்சியியலையும் (பொதுத்துறை) இணைக்கும் ஒரு பாலமாகவும் திகழ்கின்றது. பேஜெட் என்பவரின் கருத்துப்படி "அமைச்சரவை சட்டமன்றம் ஆட்சிக்குழு என்பவற்றை இணைக்கும் ஒரு சங்கிலியாகும்" எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிரதம மந்திரி

பாராளுமன்ற ஜனநாயக அரசாங்க முறையில் பிரதமர் பதவி மிகவும் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றது. அரசு, அரசாங்கம் இரண்டினதும் தலைவராக ஜனாதிபதி கருதப்பட்ட போதிலும், அவரது நிலை பெயரளவினதாகும். ஆதலால் உண்மை நிர்வாகியாக அரசாங்கத்தின் உண்மையான, நிர்வாக அதிகாரமிக்க தலைவராக பிரதமரே விளங்குகின்றார். அவர் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுகின்றார்.

நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவரை பிரதமராக ஜனாதிபதி நியமிப்பதோடு அவரை மந்திரிசபையை அமைக்குமாறும் ஜனாதிபதி கேட்டுக் கொள்வார்.

பிரதமர் ஒருவரின் தனித்துவத்தை பின்வரும் அம்சங்களின் ஊடாக அடையாளப்படுத்தலாம்.

- (1) பெரும்பான்மைக் கட்சியின் தலைவர்
- (2) அமைச்சரவையின் தலைவர்
- (3) நாடாளுமன்றத்தின் தலைவர்
- (4) ஜனாதிபதியையும் அமைச்சரவையையும் இணைப்பவர்

- (5) ஜனாதிபதியையும் நாடாளுமன்றத்தையும் இணைப்பவர்.
- (6) நாட்டின் முதன்மையான நிர்வாகிகளுள் ஒருவர்
- (7) நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடத்தும் பொறுப்புடையவர்.

பிரதமரின் நிலைபற்றி ஹரோல்ட் லஸ்கி குறிப்பிடும் போது "அரசாங்கத்தின் முழுமையான அமைப்பிற்கும் பிரதம மந்திரி ஓர் அச்சாணி" என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஏனெனில் பிரதமர் விரும்பின் தன்னோடு ஒத்துப் போகாத எந்த அமைச்சரையும் பதவி விலகும்படி வற்புறுத்தலாம். ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி தான் விரும்பாத அமைச்சர் ஒருவரை அமைச்சரவையில் இருந்து வெளியேற்றலாம். எனவே அமைச்சர்கள் எல்லோரும் பிரதமரின் விருப்பத்திற்கிணங்கவே பதவி வகிக்கின்றனர். பிரதமர் பதவி விலகினால் எல்லா அமைச்சர்களுமே பதவி விலக வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும். பிரதமர் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படக்கூடிய சூழ்நிலையைக் கூட ஏற்படுத்தலாம். இதனால் இவர் பெற்றுள்ள அதிகாரங்கள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இவருடைய பதவியை அதிகாரம், ஆதிக்கம் நிறைந்த பதவியாக்குகின்றது. அரசாங்கம் முழுவதும் பிரதமரையே மையமாகக் கொண்டு இயங்குவதினால் இவரை அமைச்சரவையின் உயிர்நாடி என்று அரசியல் அறிஞர்கள் கூறுகின்றார்கள். ஐவர் ஜெனிங்ஸ் பிரதமர் பற்றிக் கூறும் போது "பிரதமர் ஒரு ஞாயிறு போன்றவர் என்றும், அஞ் ஞாயிறை மற்றைய கிரகணங்கள் எங்ஙனம் சுற்றி வருகின்றதோ அங்கனமே அரசாங்க அமைப்புக்கள் அனைத்தும் பிரதமரைச் சுற்றிச் சுழல்கின்றன" என்று குறிப்பிடுகின்றார். இருப்பினும் தனது சக அமைச்சர்களின் ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் இன்றி பாராளுமன்றத்தின் ஆதரவைப் பெற்று ஆட்சி நடத்துவது என்பது இயலாத காரியம். இவர் தான் சார்ந்துள்ள கட்சி அமைச்சர்களின் கருத்துக்களையும், விருப்பங்களையும் புறக்கணித்து சர்வாதிகாரி போல நடந்து கொண்டால் பல அமைச்சர்கள் பதவி விலகி அவருடைய வீழ்ச்சிக்கு வழி கோலலாம். இதனால் தான் பிரதமரின் நிலையை ஏனைய அமைச்சர்களின் நிலையோடு ஒப்பிட்டு கூறும் போது "சமமானவர்களில் முதலானவர்" என்று குறிப்பிடுவர். எனவே ஒரு பிரதமரின் முதன்மை நிலை என்பது அப்பதவியைப் பெற்றுக் கொள்கின்ற தனிநபருடைய ஆளுமையைப் பொறுத்தும் அமைகின்றது. பண்டிதர் நேரு போன்ற தலைவர்கள் பிரதமராகக் கடமையாற்றிய போது அமைச்சரவையை தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ்வைத்திருந்தனர். எனவே பிரதமரின் நிலை என்பது அவர் தனது கட்சியில் பெற்றிருக்கும் செல்வாக்கு, ஆதரவு என்பனவற்றைப் பொறுத்தே அமையும்.

இந்தியாவின் பிரதம மந்திரிகள்

ஜவஹர்லால் நேரு	1947 - 1964
குல்சாரி லால் நந்தா	1964 - மே-ஜூன் (பொறுப்பு)
லால் பகதூர் சாஸ்திரி	1964 - 1966
குல்சாரி லால் நந்தா	1966 -11-24 ஜனவரி (பொறுப்பு)
இந்திரா காந்தி	1966 - 1977
மொராஜி தேசாய்	1977 - 1979
சரண்சிங்	1979 - 1980
இந்திரா காந்தி	1980-1984
ராஜீவ் காந்தி	1984-1989
வி.பி.சிங்	1989-1990
எஸ்.சந்திரசேகர்	1990-1991
பி.வி.நரசிம்மராவ்	1991-1996
அடல் பிகாரி வாஜ்பாய்	1996 16-28 மே
எச்.டி தேவ கௌடா	1996 - 1997
இந்திரகுமார் குஜ்ரால்	1996 - 1998
அடல் பிகாரி வாஜ்பாய்	1998 -

இந்திய நாடாளுமன்றம்

இந்திய நாடாளுமன்றமானது மாநிலங்கள் அவை, மக்கள் அவை என இரண்டு அவைகளையும் கொண்டது.

1. மாநிலங்களின் அவை (Rajya Shaba)

மாநிலங்கள் அவையாவன ராஜ்யசபா 250 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஓர் சபையாகும். இவர்களுள் 238 உறுப்பினர்கள் வெவ்வேறு மாநிலங்களில் இருந்தும், யூனியன் பிரதேசங்களில் இருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். 238 உறுப்பினர்களும் அந்தந்த மாநிலங்களின் மக்கள் தொகைக் கேற்ப தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள். மாநில சபைக்கான தேர்தல் மறைமுகத் தேர்தலாக அமைவதோடு குறிப்பிட்ட ஒரு மாநிலத்திற்கான பிரதிநிதிகள் அந்தந்த மாநில சட்டசபை உறுப்பினர்களாலேயே தேர்ந்

தெடுக்கப்படுவார்கள். மிகுதி 12 உறுப்பினர்களும் இலக்கியம், விஞ்ஞானம், கலை மற்றும் சமூக சேவைகள் போன்ற துறைகளில் சிறந்த அறிவு அல்லது அனுபவம் கொண்டவர்களை ஜனாதிபதி நியமனம் செய்கின்றார். இச்சபை கலைக்கப்படாத ஓர் நிரந்தரமான சபையாகும். மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்கள் இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பதவி விலக, காலியாகும் இடங்களுக்கு மீண்டும் தேர்தல் நடைபெறும். ஆக இதன் உறுப்பினர்கள் ஆறு ஆண்டுகள் பதவி வகிப்பார்கள். இந்திய உப ஜனாதிபதி தன்னுடைய பதவி காரணமாக மாநிலங்களின் அவையின் தலைவராக பொறுப்பேற்பார். உபஜனாதிபதி இல்லாத காலங்களில் துணைத் தலைவர் மாநிலங்களின் அவையின் தலைவராக கடமையாற்றுவார். இவர் மாநில அவை உறுப்பினர்களாலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்.

மக்கள் அவையினின்றும் மாநிலங்கள் அவை வித்தியாசமானது. மக்களவை வாக்காளரின் நேரடி வாக்கினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டது. பின்னையது மாநில சட்டசபைகளின் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டது. மாநிலங்களின் அவைக்கு உறுப்பினராக வர ஒருவர் 30 வயதுக்கு மேற்பட்டவராகவும் இந்திய குடிமகனாகவும் இருக்க வேண்டும். மாநில அவைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒருவர் எந்த மாநிலத்தில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றாரோ அந்த மாநிலத்தில் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளராக இருத்தல் வேண்டும்.

2. மக்கள் அவை (Lok Shaba)

மக்கள் அவை 552க்கு மேற்படாத மொத்த உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இவர்களுள் 530 உறுப்பினர்கள் மாநிலங்களில் இருந்து மக்களின் நேரடி வாக்குகளில் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். ஏனைய 20 உறுப்பினர்களும் யூனியன் பிரதேசங்களில் இருந்து மக்களினால் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். மற்றும் ஆங்கிலோ - இந்திய சமூகத்தவர்களுக்கு மக்களவையில் போதியளவு பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கவில்லை என ஜனாதிபதி கருதினால் அச் சமூகத்தில் இருந்து இருவரை ஜனாதிபதி நியமிப்பார். மாநிலங்களின் மக்கள் தொகைக்கேற்ப பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. சுதந்திர இந்தியாவின் முதலாவது மக்களவை 1952 ல் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. இன்று பதவியில் இருக்கும் (1998) மக்களவை பன்னிரண்டாவது (12) மக்களவையாகும். ஏதேனும் காரணங்களுக்காக மக்களவை கலைக்கப்படவில்லை என்றால் அதன் பதவிக்காலம் ஐந்து (5) ஆண்டுகளைக் கொண்டதாக இருக்கும். இருப்பினும் நெருக்கடி கால நிலைகளின் போது மக்களவையின், பதவிக்கால

த்தை ஓராண்டுக்கு மேற்படாமலும், அந்நிலை (நெருக்கடி காலம்) முடிவுக்குகொண்டு வரப்பட்டிருப்பின் ஆறு(6) மாதங்களுக்கு மேற்படாமலும் பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம் நீடிக்கலாம்.

சபாநாயகர் சபைத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்று சபைகளின் அலுவல்களை நடத்திக் கொடுப்பார்.

நாடாளுமன்றத்தின் உறுப்பினராக ஒருவர் வருவதற்கு அவர் 25 வயது நிரம்பப் பெற்றவராகவும் இந்தியக் குடிமகனாகவும் இருக்க வேண்டும். இதைவிட கூடுதலான தகுதி ஏதாவது தேவைப்பட்டின் அவ்வப்போது அறிவிக்கப்படும். மக்களவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒருவர் நாட்டின் எந்தத் தொகுதியில் வேண்டுமானாலும் போட்டியிட்டுத் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம்.

அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளுக்கிணங்க நாடாளுமன்றம் ஓராண்டில் இருமுறை கூட்டப்பட வேண்டும். இரண்டு கூட்டங்களுக்குமான இடைவெளி ஆறு மாதங்களுக்கு அதிகமாக இருக்காத வகையில் ஜனாதிபதி நாடாளுமன்றக் கூட்டத்தைக் கூட்ட அழைப்புவிடுப்பார். ஆனால் பொதுவாக (அ) வரவு செலவு அறிக்கைக்கான கூட்டத்தொடர், (ஆ) புருவகாலக் கூட்டத் தொடர் (இ) குளிர்கால கூட்டத் தொடர் என ஆண்டுக்கு மூன்று தடவைகள் நாடாளுமன்றம் கூட்டப்படுகின்றது. முதலாவதாக நடக்கும் கூட்டத் தொடரில் நாடாளுமன்றத்தின் இரு சபைகளையும் கூட்டி ஜனாதிபதி உரை நிகழ்த்துவார். இக்கூட்டத்திலே நாட்டின் பொதுவான வரவு -செலவு மீது விவாதம் நடத்தப்பட்டு அவை ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

நாடாளுமன்றத்தினர் கடமைகள்

நாடாளுமன்றம் பல்வேறு கடமைகளைப் புரிந்து வருகின்றது.

1. சட்டம் இயற்றுதல்
2. நிர்வாக மேற்பார்வை
3. வரவு செலவு அறிக்கையை நிறைவேற்றல்
4. பொதுமக்களின் குறைகளை நீக்குதல்
5. நாடுகளுக்கிடையிலான உறவுகளைப் பேணல்

வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் சட்டம் இயற்றல் தொடர்பான முழு அதிகாரமும் நாடாளுமன்றத்துக்கே வழங்கப்பட்டுள்ளது. சில சந்தர்ப்பங்களில் (அவசரகால) மாநிலங்களுக்கு

ஒதுக்கப்பட்ட அதிகார எல்லைக்குள்ளும் நாடாளுமன்றம் சட்டம் இயற்றலாம். இவற்றினை விட ஜனாதிபதி மீதான குற்றச் சாட்டுக்களை விசாரணை செய்வதற்கும், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும், உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் பதவி நீக்கம் செய்யவும், தலைமை தேர்தல் ஆணையாளரையும், மற்றும் இந்தியக் கணக்காய்வாளர், தலைமை தணிக்கையாளர் ஆகியோரை அரசியலமைப்பில் விதிக்கப்பட்ட வழி முறைகளின்படி பதவியில் இருந்து நீக்கவும் நாடாளுமன்றம் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.

சட்டம் ஒன்று நிறைவேற்றப்படுவதற்கு இரு அவைகளினதும் சம்மதம் பெறப்பட வேண்டும் எனினும் நிதி சம்மந்தமான மசோதாவைப் பொறுத்தவரையில் மக்கள் அவையின் முடிவே இறுதியானது. நிதி தொடர்பான மசோதாக்களை மாநிலங்களின் அவை 14 நாட்கள் மட்டுமே தாமதித்து வைக்க முடியும். சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரத்துடன் அரசியலமைப்பு திருத்தம் கொண்டு வரும் அதிகாரமும் நாடாளுமன்றத்துக்கு உண்டு.

நாடாளுமன்றமும் அமைச்சரவையும்

இந்தியா பாராளுமன்ற ஆட்சி அமைப்புள்ள நாடு. பாராளுமன்ற ஆட்சி என்னும்போது பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புள்ள அமைச்சரவையைக் கொண்டு ஆட்சி செய்யப்படுகின்றது என்பதே அதன் சரியான விளக்கமாகும். இவ்வாறு ஆட்சி செய்யப்படும் போது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆட்சியைக் கண்காணித்துக் கட்டுப்படுத்தி, ஒழுங்காக ஆட்சி நடைபெற உதவுவதே பாராளுமன்ற ஆட்சியாகும். இதனால் ஆட்சியில் பங்கு கொள்ளும் எல்லா அமைச்சர்களும் நாடாளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதற்குச் சாதகமாகத் தான் அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. மேலும் அமைச்சர்கள் நாடாளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை ஆதரவினைப் பெறும் வரையிலும் தான் பதவியில் இருக்க முடியும் என்பதினாலும் அமைச்சர்கள் பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புள்ளவர்களாக இருப்பார்கள், மேலும் மக்கள் சபையின் 50 உறுப்பினர்களின் ஆதரவுடன் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்படலாம். முக்கியமான தீர்மானங்களின் மீது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை கொண்டு வரப்பட்டு அது வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்படின் அது அமைச்சரவைக்கு நெருக்கடியை ஏற்படுத்துவதோடு பதவியைவிட்டு விலக வேண்டியும் நேரிடும். சுருக்கமாகக் கூறின் நாடாளுமன்றம் நிர்வாகத்

துறையின் மீது கேள்வி நேரத்தின் போது கேள்விகளை கேட்பதன் மூலமும், ஒத்திவைப்பு, தீர்மானங்களின் மூலமும், கண்டன தீர்மானங்களை விவாதித்து நிறைவேற்றுவதன் மூலமும் அல்லது நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானங்களைக் கொண்டு வருவதன் மூலமும் கட்டுப்பாட்டினைச் செலுத்தலாம்.

குழுக்கள் முறை

நாடாளுமன்றத்தின் பணிகள் விரிவடைந்துள்ளமையினால் மசோதாக்களை பரிசீலனை செய்வதற்காக குழுக்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. இருவகையாக குழுக்கள் நாடாளுமன்றத்திலே செயற்படுகின்றன. அவையாவன:

1. நிலைக் குழுக்கள்
2. ஆய்வுக் குழுக்கள்

நிலைக்கு குழுக்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அல்லது குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு நியமிக்கப்படுபவை. இக் குழுக்களின் கடமைகளை தொடர்ந்து நடைபெற்று வரும் ஆய்வுக் குழுக்களானவை குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு குறிப்பிட்ட கடமைகளை செயற்படுத்த நியமிக்கப்பட்டதோடு அக் குழுக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகள் முடிவுக்கு வர அக்குழுக்களின் செயற்பாடும் முடிவுக்குவரும். மதிப்பீட்டுக்குழு, பொதுக்கணக்குக்குழு, பொதுத்துறை நிர்வாகக்குழு இவை மூன்றும் நிதி தொடர்பான குழுக்களாகும். இவற்றைவிட இன்னும் பல்வேறு குழுக்கள் செயற்படுகின்றன. ஒவ்வொரு குழுவும் தனக்கென சட்ட திட்டங்களை வகுத்துக் கொள்வதோடு குழுக்களில் முடிவுகள் யாவும் பெரும்பான்மை வாக்கினாலேயே எடுக்கப்படுகின்றது. 1993 ஏப்ரல் முதல் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட புதிய குழுக்கள் முறையின்படி 17 நிர்ந்தரக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டது. புதிய முறைப்படி இக்குழுக்கள் நாடாளுமன்றத்தின் சார்பாக வரவு செலவு அறிக்கைகளை ஆராய்ந்து பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

மசோதா சட்டமாகும் முறை

சட்டங்கள் இயற்றப்படுவதற்காக மசோதாக்கள் நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. மசோதா சாதாரண மசோதா பண மசோதா என இரண்டு வகைப்படும். சாதாரண மசோதா, நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டு அவைகளுள் ஏதாவது ஒரு அவையில் கொண்டு வரப்படலாம். ஆனால் பண மசோதா முதலில் மக்கள் அவையில் தான்

அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும். வரி விதிப்பு அல்லது செலவினம் தொடர்பான மசோதாக்களே பண மசோதாக்கள் எனப்படும். வருமானம் மற்றும் செலவீனம் தொடர்பில்லாத ஏனைய எல்லா மசோதாக்களும் சாதாரண மசோதாக்கள் எனப்படும்.

சட்டம் நிறைவேற்றுவதில் முதலாவது கட்டம் மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தி வைப்பதாகும். இரண்டாவது கட்டத்தில் மசோதா தொடர்பாக மொத்தத்தில் பொதுவான விவாதம் நடைபெறும். இவ்விவாதத்திற்குப் பின்னர் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டோ, செய்யப்படாமலோ குழுக்களின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படும். மூன்றாவதாக குழுக்களின் பரிசீலனையின் பின்பு அனுப்பப்பட்ட மசோதா ஒவ்வொரு கூறாக விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்படும். சாதாரணமாக மிக முக்கியமான மசோதாக்கள் அல்லது சிறப்பு மசோதாக்கள் சிறப்புக் குழுக்களின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பி வைக்கப்படுவதோடு குழுக்களின் பரிசீலனையின் பின்பு அவை மக்கள் அவைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படும். மக்கள் அவையில் அவை ஒவ்வொன்றும் தனியாக விவாதிக்கப்பட்டு வாக்கெடுப்புக்கு விடப்படும். இவ்வாறாக இரு அவைகளிலும் விவாதிக்கப்பட்ட பின்பு மசோதா வாக்கெடுப்புக்கு விடப்படும். வாக்கெடுப்புகளின் போது மசோதாவை இரு அவைகளும் ஏற்றுக் கொண்டால் ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பி வைக்கப்படும். சாதாரண மசோதாக்களைப் பொறுத்தவரையில் இரு அவைகளும் சமமான அதிகாரத்தினைப் பெற்றுள்ளன. சில வேளைகளில் குறிப்பிட்ட ஒரு மசோதா தொடர்பாக இரு சபைகளுக்கும்மிடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால் ஜனாதிபதி இரு அவைகளையும் கூட்டுவார். அக்கூட்டுக் கூட்டத்தில் மசோதா விவாதிக்கப்பட்டு சமூகமளித்தவர்களின் பெரும் பான்மையோரின் சம்மதத்துடன் இறுதியாக ஜனாதிபதியின் சம்மதம் பெற்று சட்டமாகும். ஏதாவது காரணங்களின் நிமித்தம் மசோதாவை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு ஜனாதிபதி நாடாளுமன்றத்திற்குத் திருப்பி அனுப்புவரையின் அதனை மறுபரிசீலனை செய்வது இரு சபைகளின் கடமையாகும். ஆனால் அத்தகைய மசோதா மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டோ அல்லது செய்யப்படாமலோ மீண்டும் ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டால் ஜனாதிபதி கட்டாயமாக அச்சட்டத்திற்கு ஒப்புதல் அளித்தே ஆக வேண்டும்.

அடிப்படை உரிமைகள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் மூன்றாவது பகுதி அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. இப்பிரிவுள்ள உரிமைகளை ஆறு பிரிவுகளுக்குள்

அடக்கலாம். அவையாவன :

1. சம உரிமை (பிரிவு 14 - 18)

சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம்; சமயம், இனம், குலம், பால், பிறப்பிடம் கொண்டு வித்தியாசம் காட்டுவதற்குத் தடை; பொது வேலைவாய்ப்பில் சமம்; பட்டங்களை ஒழிப்பதன் மூலம் மக்களிடையே சமன் என்பன இவ்வுரிமைக்குள் அடங்கும்.

2. சுதந்திர உரிமை (பிரிவு 19)

1. பேச்சு மற்றும் கருத்து தெரிவிக்கும் சுதந்திரம்
2. கூடிப் பேசும் சுதந்திரம்
3. சங்கம் அமைக்க சுதந்திரம்
4. நடமாடும் சுதந்திரம்
5. இந்தியாவில் எப்பகுதியிலும் தங்கிவாழும் சுதந்திரம்
6. தொழில், வியாபாரம் செய்யும் சுதந்திரம்

என்பவை இப்பிரிவுக்குள் அடங்கும்

3. சுரண்டல் தடுப்பு உரிமை (பிரிவு 23-24)

மனிதரை வணிகப் பொருளாகப் பயன்படுத்துவதும் கட்டாய வேலையில் ஈடுபடுத்துவதற்கும், 14 வயதுக்குக் குறைந்த சிறுவர்களை ஆலை அல்லது சுரங்க அலுவலிலோ பிற கடினமான வேலைகளிலோ அமர்த்துவதற்கும் இப்பிரிவு தடை செய்யும் உரிமை வழங்குகின்றது.

4. சமய உரிமை (பிரிவு 25-28)

5. பண்பாட்டு கல்வி உரிமை (பிரிவு 29-30)

தனிமொழி, மதம், பண்பாடுள்ள பிரிவினர் அதை பாதுகாக்க உரிமை பெற்றுள்ளனர். மேலும் மத அல்லது மொழி அடிப்படையில் அமைந்துள்ள சிறுபான்மையினர் தமது விருப்பம் போல் கல்வி நிலையங்களை நிறுவி நடாத்திட உரிமையுண்டு.

6. அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறல்களை சரிசெய்யும் உரிமை (பிரிவு 32)

இப்பிரிவினையே (பிரிவு 32) 'அரசியலமைப்பின் அடிநாதம்' என டாக்டர் அம்பேத்கர் குறிப்பிட்டார். இப்பிரிவின்படி அரசியலமைப்பில்

குறிப்பிடப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும்போது பொதுமக்கள் உச்ச நீதிமன்றத்தில் முறையிடலாம். இம்முறையீட்டின் அடிப்படையில் உச்சநீதிமன்றம் ஐந்து வகையான உத்தரவுகளை பிறப்பிக்கலாம். அவையாவன: ஆட்கொணர்வு உத்தரவு (ஹேபியஸ் கார்ப்பஸ்), கடமை செய் உத்தரவு (மண்டேம்ஸ்), வழக்கை நிறுத்தும் ஆணை (ப்ரொஹி பிஷன்), நீதிமன்ற ஆணையினை தடுக்கும் உத்தரவு (சொஸியராரை), எந்த அதிகாரத்தில் செயலாற்றுகின்றார் என வினவும் ஆணை (குவோ வரண்டோ)

மேற்கூறிய அதிகாரங்களை 226வது பிரிவு உயர்நீதிமன்றங்களுக்கும் வழங்குகின்றது. எனினும் மேற்கண்ட அடிப்படை உரிமைகள் குறைக்கவோ தள்ளிவைக்கவோபடலாம். படைத்துறையினருக்கும், ஒழுங்கையும் அமைதியையும் நிலைநாட்டும் துறையினருக்கும் அவர்களது பணியின் காரணமாக நாடாளுமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளை குறைக்கலாம் என 33வது பிரிவு குறிப்பிடுகிறது. நெருக்கடிக் காலத்தில் (உள்ளூர் நெருக்கடி, வெளிநாட்டு தாக்குதல் போன்ற சமயங்களில்) அடிப்படை உரிமைகள் செயற்படாமல் ஒத்தி வைக்கப்படலாம் என 358ம் பிரிவும் 359ம் பிரிவும் குறிப்பிடுகின்றன.

1976ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட 42வது திருத்தத்தின் மூலம் 'அடிப்படைக் கடமைகள்' என்னும் புதிய பகுதி அரசியலமப்பில் சேர்க்கப்பட்டது. இதில் 10 கடமைகள் குடிமக்களுக்குரியதாக கூறப்படுகின்றது.

நெறிமுறைக் கோட்பாடுகள் (Directive Principals)

அரசியலமைப்பின் 4வது பிரிவு 14 வகையான நெறிமுறை கோட்பாடுகளை குறிப்பிடுகின்றது. மத்திய, மாநில அரசுகள் ஆட்சி நடத்துவதற்கு அடிப்படையாக இக் கோட்பாடுகளை பயன்படுத்த வேண்டும் என இப்பகுதி குறிப்பிடுவதுடன் சட்டங்களை உருவாக்கும் போது இக்கோட்பாடுகளை கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என இப்பிரிவு எதிர்பார்க்கின்றது. எனினும் இப்பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்ட கோட்பாடுகளை அமுல்படுத்தவில்லையென நீதிமன்றத்தில் முறையிடமுடியாது.

இந்திய நீதித்துறை

உச்ச நீதிமன்றம் (Supreme Court)

இந்திய அரசியலமைப்பின்படி நீதித்துறையின் உயர்நிலை அமைப்பாக உச்சநீதிமன்றம் விளங்குகின்றது. உச்ச நீதிமன்றமானது ஒரு தலைமை நீதிபதியையும், மற்றும் இருபத்தைந்து நீதிபதிகளையும் கொண்டிருக்கும். தலைமை நீதிபதியும் மற்றும் ஏனைய நீதிபதிகளும் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். நீதிபதிகளை நியமிக்கும் போது ஜனாதிபதி தலைமை நீதிபதிகளைக் கலந்தாலோசித்தே முடிவெடுப்பார். அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளுக்கிணங்க ஒருவர் நீதிபதியாக நியமனம் பெறுவதற்கு கீழ்வரும் தகுதிகளை உடையவராக இருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

நீதிபதிக்கான தகுதிகள்

1. இந்தியக் குடிமகனாக இருத்தல் வேண்டும்.
2. ஓர் உயர் நீதிமன்றத்திலோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நீதிமன்றங்களிலோ ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு குறையாமல் நீதிபதியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். அல்லது,
3. ஓர் உயர் நீதிமன்றத்திலோ அல்லது அவற்றிற்கு மேற்பட்ட நீதிமன்றங்களிலோ, பத்து வருடங்களுக்கு குறையாமல் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றி இருக்க வேண்டும். அல்லது
4. ஜனாதிபதியின் கணிப்பின்படி அவர் சட்டவியல் தொடர்பாக நிபுணத்துவம் வாய்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும்.

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமனம் பெறும் ஒருவர் அறுபத்தைந்து (65) வயது நிறைவெய்தும் வரை பதவியில் இருக்கலாம். உச்ச நீதிமன்றம் நிலையான இருப்பிடத்தை டில்லியில் கொண்டிருந்தாலும் ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலோடு நீதிமன்றத்தினை பிற இடங்களில் தற்காலிகமாகச் செயற்படுத்த தலைமை நீதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார எல்லை

1. நேரடியாக விசாரணை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம்
2. மேன்முறையீட்டு விசாரணை அதிகாரம்
3. ஆலோசனை வழங்கும் அதிகாரம்

4. ஏனைய அதிகாரம்
5. நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம்

1. நேரடியான விசாரணை அதிகாரம்

இந்திய அரசியலமைப்பு பின்வரும் விடயங்கள் சம்மந்தமான வழக்குகளில் நேரடியாக விசாரணை செய்யும் அதிகாரத்தை உச்சநீதிமன்றத்திற்கு வழங்கியுள்ளது.

1. இந்திய அரசாங்கத்திற்கும், ஒரு மாநிலம் அல்லது மாநிலங்களுக்கு இடையே எழும் வழக்குகள்.
2. ஒருபுறம் இந்திய அரசாங்கம் ஏதேனும் மாநிலம் அல்லது மாநிலங்களிலும் மறுபுறம் பிறிதொரு மாநிலம் அல்லது மாநிலங்கள் இவற்றுக்கிடையே எழும் வழக்குகள்.
3. இரண்டு அல்லது அவற்றுக்கு மேற்படாத மாநிலங்களுக்கிடையே எழும் வழக்குகள்.

அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான வழக்குகளும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்குட்பட்டவையாகவே கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வுரிமைகள் தொடர்பாக பணிப்புரைகள் அல்லது ஆணைகள் பிறப்பிக்கும் அதிகாரத்தினை உச்ச நீதிமன்றம் கொண்டுள்ளது. அவற்றை ஐந்து வகைக்குள் அடக்கலாம்.

1. ஆட்கொணர்வு ஆணை
2. கட்டளை ஆணை
3. தடை ஆணை
4. உரிமை வினா ஆணை
5. தடைமாற்று ஆணை

2. மேன்முறையீட்டு அதிகாரம்

இந்தியாவின் இறுதியான மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக உச்ச நீதிமன்றம் விளங்குவதினால் மாநிலங்களின் உயர் நீதிமன்றங்களில் இருந்து உரிமையியல் (சிவில்) மற்றும் குற்றவியல் வழக்குகளில் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புக்களுக்கெதிராக உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு மேன்முறையீடு செய்யலாம். ஆனால் குறிப்பிட்ட வழக்குத் தொடர்பாக அரசியலமைப்பு என்ன பொருளைக் குறித்து நிற்கின்றது என்பது தொடர்பாக சட்டச்சிக்கல் உள்ளது என உயர் நீதிமன்றம் சான்று வழங்கினால் அன்றி உச்ச நீதிமன்றம் அவ்வாறான வழக்குகளை ஏற்றுக் கொள்ளாது. உயர்

நீதிமன்றம் இத்தகைய சான்றுகளை வழங்காவிட்டாலும் உச்ச நீதிமன்றம் இந்திய எல்லைக்குட்பட்ட எந்த நீதி மன்றத்தின் தடை ஆணைக் கெதிராகவும் கட்டளைகளுக்கெதிராகவும் தனி அனுமதி வழங்கும் அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது.

3. ஆலோசனை அதிகாரம்

சட்ட விளக்கம் தொடர்பாக அல்லது வேறு ஏதாவது பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அம்சங்கள் குறித்தும் ஏதாவது தெளிவின்மை அல்லது விளக்கமின்மை உள்ளது என ஜனாதிபதி கருதின் அவற்றை உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்தினை அறிந்து கொள்வதற்காக அனுப்பிவைக்க அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளித்துள்ளது.

4. ஏனைய அதிகாரங்கள்

உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு ஆவண நீதிமன்றமாக விளங்குகின்றது. மேலும், அதன் ஆணைகளை அவமதிப்போரை தண்டிக்கும் அதிகாரத்தையும் உடையதாக காணப்படுகின்றது. உச்ச நீதிமன்றத்தினால் வழங்கப்படுகின்ற தீர்ப்புகள் இந்தியாவின் எல்லைக்குட்பட்ட எல்லா நீதிமன்றங்களையும் கட்டுப்படுத்தும். ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலோடு நீதிமன்றங்களின் நடைமுறைச் செயலாக்கங்களை ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகளை இயற்றும் அதிகாரத்தினையும் உச்சநீதிமன்றம் பெற்றிருக்கின்றது. அத்தோடு இந்நீதிமன்றம் தனக்கு கீழ்மட்ட நிர்வாகப் பணியாளர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தினையும் பெற்றுள்ளது.

5. நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம்

உச்ச நீதிமன்றமே "அரசியலமைப்பின் காவலணாகும்" நாடாளுமன்றத்தினால் காலத்திற்கு காலம் இயற்றப்படுகின்ற சட்டங்கள் நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டமாகிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணானவையா? என்று விசாரணை செய்து தீர்ப்பு வழங்க உச்சநீதிமன்றம் பெற்றிருக்கும் அதிகாரமே நீதிப்புனராய்வு அதிகாரமாகும். பின்வரும் அம்சங்கள் தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றம் நீதிப் புனராய்வு செய்கின்றது.

(அ) மத்திய, மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே எழுகின்ற சர்ச்சைகளைத் தீர்த்தல்

(ஆ) அரசியலமைப்பின் குறித்ததொரு ஏற்பாடு கருத்து வேறுபாட்டிற்கு காரணமாக உள்ளது என்ற பிரச்சினை எழுந்தால் அதனை ஆராய்ந்து முடிவெடுத்தல்

- (இ) குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் தொடர்பாக
 (ஈ) அரசியலமைப்புக்கு முரணான சட்டங்கள் ஏதாவது இயற்றப்
 பட்டால் அவை செல்லுபடியற்றது என அறிவித்தல்.

உச்ச நீதிமன்றம் பெற்றிருக்கும் அதிகாரங்கள் குறிப்பாக நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் தொடர்பாக சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் சில கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றது. ஒருபுறம் நீதிபதிகள் ஆழ்ந்த சட்ட அறிவு, அனுபவம் என்பவை நிறையப் பெற்றவர்களாக இருப்பதினால் நீதிப் புனராய்வுக்கு தகுதியுடையவர்களாக இருப்பதினால் நீதிப்புனராய்வுக்கு தகுதியுடையவர்கள் என்றும் நீதிமன்றங்கள் சுதந்திரமாக இயங்கும் காரணத்தினால் நடுநிலைமையுடன் செயற்படும் அமைப்புக்களாக விளங்குகின்றது என்றும் கூறப்படுகின்றது. மேலும், தனிமனிதர்கள் மற்றும் சிறுபான்மையோரின் அடிப்படை உரிமையினைப் பாதுகாப்பதோடு அரசியலமைப்புக்கு பாதுகாப்பாகவும் நீதித்துறை விளங்குகின்றது என்று கூறப்படுகின்றது. மறுபுறமாக உச்ச நீதிமன்றம் பெற்று நிற்கும் நீதிப் புனராய்வு அதிகாரமானது நீதித்துறையை ஒரு சட்டமன்றம் போல ஆக்கி விடுகின்றது என்றும், அவ்வதிகாரம் வலுவேறாக்கக் கொள்கையை மீற இடமளித்து விடுகின்றது. என்றும் நீதிபதிகள் சட்டத்தின் மூலத்தினை உட்கருத்தைப் பார்க்காமல் எழுத்துக்கள் என்ன அர்த்தத்தைத் தருகின்றது என்றே பார்க்க இடமளிக்கின்றது என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்விடத்தில் நீதிபதி ஹியூக்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு கூற்றை நினைவு கொள்வது பொருத்தமானது. "நாம் அரசியலமைப்புக்கு கட்டுப்பட்டு நடந்து கொள்கின்றோம். ஆனால் அரசியலமைப்பு என்பது நீதிபதிகள் என்ன கூறுகின்றார்களோ அதுதான்."

இந்திய அரசியல் கட்சிகள்

இந்திய அரசியல் கட்சிகளை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. தேசிய கட்சிகள்
2. பிரதேச கட்சிகள்

தேசிய கட்சிகள்

இந்திய தேர்தல் கமிஷன் ஒரு கட்சி முன்னைய பொதுத்தேர்தலில் 4%மான தேசிய வாக்குகளை குறைந்தது 4 மாநிலங்களில் பெற்றிருந்தால் அதனை தேசிய கட்சியாக கணிப்பதென 1957ஆம் ஆண்டு தேர்தலி

லிருந்து அமுல்படுத்தி வருகின்றது. இதன் அடிப்படையில் பின்வரும் கட்சிகளை தேசியக் கட்சிகளென குறிப்பிடலாம்.

1. காங்கிரஸ் கட்சி
2. இந்திய பொதுவுடமை அல்லது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி
3. இந்திய பொதுவுடமை மாக்கிஸ்ட் கட்சி
4. பாரதிய ஜனதா கட்சி
5. ஜனதா தளம்
6. சமகா கட்சி
7. பகுஜன் சமாஜ் கட்சி
8. சமாஜ்வாதி கட்சி

1. இந்திய காங்கிரஸ் கட்சி

முன்னைய இந்திய தேசிய இயக்கமான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் சுதந்திரத்தின் பின்னர் இந்திய காங்கிரஸ் கட்சியாக செயற்படுகின்றது. சுதந்திரத்துக்கு பிற்பட்ட கால காங்கிரஸ் முறையின் அபிவிருத்தியின் மூன்று தெளிவான கட்டங்களைக் காண முடிகின்றது. முதலாவது கட்டம் (1947 - 1967) காங்கிரஸ் முறை என அழைக்கலாம்; இரண்டாவது கட்டத்தில் (1967 - 77) காங்கிரஸ் வீழ்ச்சியடைந்து வந்து ஒற்றுமை குன்றிய காலமெனலாம்; மூன்றாவது கட்டமான (1977 தொடக்கம் இன்றுவரை) தற்போதைய காலகட்டத்தினை ஒரு புதிய முறை அபிவிருத்தியடைந்த காலம் எனலாம். ஏனெனில் இக்கட்டத்தில் கட்சியினை இந்திரா காந்தி ஆக்கிரமித்ததோடு காங்கிரஸ் கட்சி இந்திரா காங்கிரஸ் அல்லது காங்கிரஸ் (ஐ) என அழைக்கப்படலாயிற்று.

காங்கிரஸ் முறை என்ற மாதிரியினை அபிவிருத்தி செய்த ரஜினி கொத்தாரி காங்கிரஸ் கட்சி பரவலான கருத்தொருமைப்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டு வேறுபடும் நலன்களுக்கும் பிரிவுகளுக்கும் இடம் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது என்றார். இத்தகைய பிரிவுகள் ஒன்று இன்னொன்றோடு போட்டியிட்டன. ஆனால் வழமையாக காங்கிரஸ் முறையில் முறிவு ஏற்படவிடாது உடன்பாட்டிற்கு வந்தன. இம்முறை அக்கட்சியின் உள்ளேயுள்ள அங்கத்தவர்களிடம் இருந்து வரும் அழுக்கங்களுக்கும் எதிர்க் குழுக்களிலிருந்து வரும் அழுக்கங்களுக்கும் குறிப்பிடத்தக்களவில் இடம் கொடுக்கக் கூடிய நெகிழ்ச்சியான

முறையாக இருந்து வந்தது. அடிக்கடி எதிர்கட்சிகளது கொள்கைத் திட்டங்கள், கொள்கைகள், தனிப்பட்டவர்கள் என்பன காங்கிரஸ் முறையினுள் சங்கமமாகக் கூடியதாயிற்று. இவை இந்தியாவில் ஒரு தலையாக கட்சி முறையினை பயன்படுத்தவதாக அமைந்தது. இம்முறை காங்கிரஸ் கட்சிக்கு நேரு தலைமைத்துவம் வழங்கியபோது செயற்பட்டது.

காங்கிரஸ் கட்சியின் இரண்டாவது கட்டம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த 1967 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலுடன் ஆரம்பித்தது. இத்தேர்தலில் கட்சி மாகாண அரசு மட்டத்திலும் தேசிய மட்டத்திலும் தனது தலையாய நிலையினை இழந்தது. இரண்டு சகாப்த சுதந்திரத்தின் விளைவாக நடந்த சமூக அரசியல் ஒன்றுதிரட்டல் உபகுழு அடையாளங்களை அதிகரிக்கச் செய்தது. புதிய குழுக்கள் அரசியலுள் கொண்டுவரப்பட்டதோடு வேறுபட்ட சாதிகள், சமுதாயங்கள், மத சிறுபான்மையின் வேறுபாடுகள் அதிகரித்தன. மேலும் காங்கிரஸ் கட்சியினுள்ளே மாகாண அரசு மட்டத்தில் பல பிளவுபட்ட குழுக்கள் செயற்பாட்டுக்கு வந்ததுடன் அதிகாரத்துக்கும் அந்தஸ்துக்குமான போட்டியும் அதிகரித்தது. அவற்றினது அபிலாசைகளைக் கட்சி தீர்க்க முடியாது போனதால் பிரிவுகளின் தலைவர்கள் எதிர்க்கட்சி தலைவர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தமையால் உள்ளூர் சம அரசு மட்டங்களில் காங்கிரஸ் கட்சியின் வீழ்ச்சிக்கும் ஒற்றுமையினத்துக்கும் வழி வகுத்தன.

தேசிய மட்டத்தில் நேருவின் மறைவும் காமராஜ நாடார் கட்சியின் ஒழுங்கமைப்புப் பிரிவுக்கு தலைவரானதும் கட்சியின் பாராளுமன்றப் பிரிவு பலவீனமடைய வழிவகுத்தன. இரு பகுதியினருக்குமிடையிலான முரண்பாடுகள் 1969 இல் ஏற்பட்ட பிளவோடு தீர்க்கப்பட்டது. பாராளுமன்ற பிரிவின் தலைவராகவும் பிரதம மந்திரியாகவும் இருந்த இந்திரா காந்தி நாட்டின் ஜனாதிபதிக்கான தேர்தலில் வி.வி.கிரியினை ஆதரித்ததன் மூலம் கட்சித் தலைமைப்பீடத்தினை வெற்றிகரமாகத் தோற்கடிக்க முடிந்தது. இவ்வாறு இந்திராவே கட்சிக்குள் ஆக்கிரமிப்பு மிக்க சக்தியாக மாறினார். காங்கிரஸ் தொடர்ந்தும் பரவலான கருத்தொருமைப் பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்ட கட்சியாக இருக்கவில்லை. இந்திராகாந்தியின் வசீகரத்துவ தலைமைத்துவத்திலும், பிரபல்யமான கொள்கைகளிலும் கட்சி தேர்தல் வெற்றிகளுக்கு தங்கியிருக்க வேண்டிய தாயிற்று.

1971 ம் ஆண்டு பாராளுமன்றத் தேர்தல்களில் கட்சி பெற்ற வெற்றியும் தொடர்ந்து 1972 ஆம் ஆண்டு நடந்த மாநில சட்டசபை தேர்தல்களில் அது பெற்ற வெற்றியும் இந்திரா காந்தியினை மறுப்பற்ற கட்சித் தலைவ

ராக்கியதோடு கட்சியின் இயல்பும் மாற்றங்களுக்குட்பட்டது. பாராளுமன்றத்துக்கு புதிதாக தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் உள்ளூர் கட்சி ஒழுங்கமைவைச் சேராதவர்களா யிருந்ததோடு தனிப்பட்ட ஆதரவுத் தளமுமற்றிருந்தனர். சமஅரசு கட்சி மட்டத்தில் சுதந்திரமான இயக்கத்தினை இந்திரா காந்தி இல்லாது செய்துவிட்டார். பொதுவாக மத்திய தலைமைத்துவம் இவ்வோராட்சியாகவும் ஏதேச்சிதிகாரமாகவும் நடக்க முற்பட்டது. 1975 இல் ஏற்பட்ட பொருளாதார, சமூக அதிருப்திகளினால் ஏற்பட்ட அமைதியின்மையும் எதிர்கட்சி தலைவரின் எதிர்ப்பும் பல மாநிலங்களில் கட்சி ஒழுங்கமைப்புகளின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்த போது இந்திரா காந்தி அவசரகால நிலையினைப் பிரகடனப்படுத்தி ஜனநாயக நடைமுறைகளை தடை செய்தார். இந்த அவசர கால நிலைகாலகட்டத்துடன் காங்கிரஸ் கட்சியின் இரண்டாவது கட்ட வரலாறு முடிவடைந்தது. காங்கிரஸ் கட்சியின் மூன்றாவது கட்டம் 1977 ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் இந்திரா காந்தி தோல்வியடைந்ததோடு ஆரம்பிக்கின்றது. லோக்சபாவுக்கான இத்தேர்தலில் காங்கிரஸ் 34.5 வீதமான வாக்குகளோடு 153 ஆசனங்களையே பெற்றது. ஆனால் 1971 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் அது 43.6 வீதமான வாக்குகளோடு 352 ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தது. இந்திரா காந்தியும் இத்தேர்தலில் தோல்வியடைந்தார். இத்தோல்வி கட்சியினுள் இன்னொரு பிளவுக்கு வழிவகுத்ததோடு காங்கிரஸ் (இ) தோன்ற வழிவகுத்தது. பல பழைய அனுபவம் மிக்க தலைவர்கள் கட்சியினை விட்டு வெளியேறினர். இதனால் காங்கிரஸ் (இ) இந்திரா காங்கிரஸின் ஆளுமையுடன் இனங்காணப்படலாயிற்று. காங்கிரஸ் செயற்குழு, அகில இந்திய காங்கிரஸ் குழு என்பன தமது அதிகாரங்களை இழந்தன. அதேபோன்று மாகாண கட்சி ஒழுங்கமைப்புகள் அவரது நேரடிக் கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டுவரப்பட்டன. பிரமிட்போன்ற ஒழுங்கமைப்பினை கட்டியெழுப்பியதோடு அவற்றை இந்திரா காந்தியின் உறவினர்களே செயற்படுத்தினர். ஜனதா அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து 1980 இல் நடந்த தேர்தலில் பெரும் பெரும்பான்மையுடன் பதவிக்கு வந்தது. தனது மகனின் உதவியுடன் நேரு / காந்தி குடும்பத்துக்கு பணிவுள்ளவர்களே பாராளுமன்றத்தினை நடத்தினர். 1980 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் (இ) 43 வீதமான வாக்குகளுடன் 539 ஆசனங்களுள் 351 ஆசனங்களைப் பெற்றது. அதேவருடம் யூன் மாதத்தில் நடந்த மாகாணத் தேர்தல்களில் 22 மாகாணங்களுள் 15 இல் காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்றது.

காங்கிரஸ் மறுவருகைக்கு ஜனதா கட்சிக் கூட்டின் ஒற்றுமையின்மையும் தோல்வியுமே காரணமாயிற்று. 1980 இல் சந்தேகத்துக்கு இடமான

நடத்தையுள்ள குற்றங்கள் புரிந்தவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியினுள் சேர்ந்தனர். இந்திராவின் தலைமையின் கீழ் தனிப்பட்ட ஒருவரின் அதிகாரத்துக்கான கருவியாக கட்சி மாறியது. அத்தோடு அவர் கட்சியினை குடும்பத்தவர்களின் வாரிசாக மாற்றுவதற்கு முயற்சித்தார். அவர் முதலில் சன்ஜேயை அதற்காக தயார்படுத்தினார் சன்ஜே 1980இல் திடீரென இறந்து விடவே மூத்த மகனான ராஜீவினை அரசியலினுள் கொண்டு வந்தார்.

இந்திரா காந்தி கொலையுண்டிற்றத்தன் பின்னர் நடந்த 1984 பாராளுமன்றத் தேர்தலில் காங்கிரஸ்(இ) 50 வீதமான வாக்குகளுடன் 396 ஆசனங்களை பெற்றது. இத்தேர்தலின் போது மிகப் பிரதானமான பிரச்சினையாக தேசிய ஒற்றுமை திகழ்ந்தது. ஆனால் 1985 இந்த நிலை மாற்றமடைந்தது. 1955 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் ஆவடி என்ற இடத்தில் நடந்த காங்கிரசின் வருடாந்த மகாநாட்டில் வர்க்க பேதமற்ற ஜனநாயக சமூகம் அமைக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது அதாவது

- (1) சமூக, பொருளாதார அரசியல் துறைகளில் நீதியையும், சமவாய்ப்புக்களையும், ஆதாரமாகக் கொண்ட சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சமூகத்தை ஏற்படுத்துவது.
- (2) சாதி, சமய, பால் அல்லது சமூக அல்லது பொருளாதார அடிப்படையகளைக் கொண்ட வேற்றுமையுணர்வுகளை அகற்றி, உடல்வலிமையுடைய அனைவருக்கும் உழைக்கும் உரிமைகளையும் உயிர் வாழ்வதற்கு தேவையான ஊதியத்தையும் வழங்குதல்.
- (3) வாழ்விற்குத் தேவையான மூலப்பொருள்கள், பொருள் உற்பத்தித் துறைகளைக் கட்டுப்படுத்துதல்.
- (4) செல்வமும், பொருள் உற்பத்திச் சாதனங்களும் ஒரு சிலரிடம் குவிந்து விடாதபடி பொருளாதார முறையைச் சீர்திருத்தியமைத்தல்.
- (5) நாட்டின் செல்வவளத்தை அதிகரிக்கும் நோக்கத்துடன் உற்பத்தியை விரைவுபடுத்தல்
- (6) தற்போதுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை எந்த அளவிற்கு முடியுமோ அந்த அளவுக்குக் குறைத்தல்
- (7) மேலே சொல்லப்பட்ட சீர்திருத்தங்களையும் முன்னேற்றங்களையும் அமைதியான, ஜனநாயக முறையில் ஏற்படுத்துவது.
- (8) பொருளாதார, அரசியல் அதிகாரங்களை பன்முகப்படுத்தல்.

2. இந்திய கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி (சி.பி.ஐ)

இந்திய கொம்பூனிஸ்ட் இயக்கம் பல்வேறு உபாய, சித்தாந்த மாற்றங்களுக்குட்பட்டுள்ளது. அது எப்போதும் பல குழுக்களையும் முரண்பாடுகளையும் எதிர்நோக்கியதால் பல பிளவுகளை எதிர்நோக்கியது. முதல் அகில இந்திய மகாநாட்டினை 1927 இல் நடத்திய இந்திய கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி இந்தியாவில் நிலவிய அரசியல் யதார்த்தத்துக்கும் சோவியத் யூனியனின் வெளிநாட்டு இலக்குகளுக்குமிடையே ஒரு சமநிலையினை ஏற்படுத்துவதில் மிகத் தீவிரமான பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்கியது. மோஸ்கோவுக்கு இதன் தலைமைத்துவம் காட்டிய பணிவு இந்திய மக்களின் தேசியத்துவ அபிலாசைகளுடன் முரண்பட்டன. 1942 இல் மகாத்மா காந்தி தலைமையிலான காங்கிரஸ் போர் முயற்சிகளில் பிரித்தானியாவுக்கு உதவுவதானால் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் தரவேண்டுமென்று கோர கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி பிரித்தானிய அரசாங்கத்தடன் இணைந்ததோடு காந்தியின் நடவடிக்கைகளைக் கண்டித்தது.

1947 இல் நாடு சுதந்திரம் பெற்றதன் பின்னர் கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி ஸ்ராலினிஸ்ட் வழியினைப் பின்பற்றி காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர்களை ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் நலன்களினது அடிமைகள் என கண்டித்தது. ஆனால் சோவியத் யூனியனின் புதிய தலைமைத்துவம் நேரு அரசாங்கத்துடன் சினேகபூர்வமான உறவுகளை ஏற்படுத்த முயன்றபோது கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியும் தனது வழியினை மாற்றிக் கொண்டது. 1958 இல்லாத அமிர்தசரசில் நடந்த மகாநாட்டில் பாராளுமன்ற முறைகளினூடாக அதிகாரத்தினையும் சமூக மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்துவது என ஒரு பிரேரணையினை நிறைவேற்றியது.

1969இல் ஏற்பட்ட காங்கிரஸ் பிளவின் போதும் தேசிய அவசர கால நிலையின் போதும் இது இந்திரா காந்திக்கு தனது ஆதரவை வழங்கியது. 1977க்குப் பின்னரே சுதந்திரமாக இயங்க ஆரம்பித்தது. ஆனால் கூடிய தீவிரத் தன்மை கொண்ட மார்க்சிஸ்டுகள் இக்கட்சியினை ஒரு சீர்திருத்தவாதிகளின் கட்சியாகவே கொண்டனர்.

இந்தியத் தேர்தல்களில் இந்திய கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி (சி.பி.ஐ) 1962 இல் அதன் உச்ச நிலையினை அடைந்தது. அத்தேர்தலில் சி.பி.ஐ. 9.9.வீதமான வாக்குகளைப் பெற்றது. நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் சில குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களில் குறிப்பாக ஆந்திரப் பிரதேசம், பீகார், கிழக்கு உத்தரப் பிரதேசம், கேரளா, மேற்கு வங்காளம் போன்ற மாநிலங்களில் ஆதரவு உண்டு.

3. கொம்பூனியூஸ்ட் கட்சி (மாக்கிஸ்ஸ்)

சீ.பி.ஐ இல் 1964 இல் ஏற்பட்ட ஒரு பிளவு இந்தியாவின் இரண்டாவது கொம்னிஸ்ட் கட்சி தோன்ற வழிவகுத்தது. இது கொம்னிஸ்ட் கட்சி மார்க்சிஸ்ஸ் என அழைக்கப்படுகிறது. இப்பிளவு சித்தாந்த வேறுபாடுகள் காரணமாக அதாவது டான்ஜினால் தலைமை தாங்கப்பட்ட மொஸ்கோ சார்பு பிரிவுக்கும் யோதிபாசு, கரே கிருஸ்ண கோனார், ஈ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாத் போன்றோர் தலைமை தாங்கிய சீன சார்பு பிரிவினருக்கும் ஏற்பட்ட மோதல்களினால் தோன்றியமையாகும். பின்னர் இப்புதிய கட்சி தன்னை இந்தியாவில் காணப்படும் அரசியல் வரலாற்று யதார்த்தங்களுக்கு ஏற்றவாறு இயக்கத்தினை வழிநடத்தும் ஒன்றாக மாற்றியது. ஜோதிபாசு, ஈ.எம்.எஸ். நம்பூதிரி பாட் என்போரின் சிறப்பான தலைமைத்துவத்தின் கீழ் இந்திய கொம்னிஸ்ட்டுக்களுக்கு ஒரு சுதந்திரமான வழியினை ஏற்படுத்தி சீன, சோவியத் கொம்னிஸ்ட்டுகளிடமிருந்து விலகி இயங்கியது.

தற்போது சீ.பி.எம். மேற்கு வங்காளம், திரிபுரா போன்ற மாநிலங்களில் ஆட்சியிலிருக்கிறது அங்கு அறிவுஜீவிகள், மாணவர்கள், கைத்தொழில் தொழிலாளர்கள், நிலமற்ற தொழிலாளர்கள், வறுமையான விவசாயிகள் என்போரிடையே கணிசமான ஆதரவைப் பெற்றுள்ளது. 1967 முதல் முதலில் போட்டியிட்டதிலிருந்து தொடர்ச்சியாக வாக்காளரின் ஆதரவை பெற்று வந்துள்ளது. அது முழு வாக்குகளிலும் 6 வீதமான வாக்குகளைப் பெற்று வந்துள்ளது.

4. பாரதிய ஜனதா கட்சி

1980 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் உருவான இக்கட்சி உண்மையில் பாரதிய ஜன சங்கத்தின் மறுவடிவமாகும். முதலாவது நாடாளுமன்ற தேர்தல் நடக்கவிருந்த சமயத்தில் சியாம பிரசாத் முகர்ஜி என்பவரால் 1951ஆம் ஆண்டு பாரதிய ஜன சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து இக்கட்சி கலைக்கப்பட்ட 1977ம் ஆண்டுவரை தேசியமட்டத்தில் 3% - 9% வரையிலான வாக்குகளை பெற்று வந்தது.

1977 ஆம் ஆண்டு இக்கட்சி கலைக்கப்பட்டு அதனை உறுப்பினர்கள் ஜனதா கட்சியின் முக்கிய பங்காளிகளாயினர். ஆனால் 7வது நாடாளுமன்ற தேர்தலில் ஜனதா கட்சியின் தோல்வியை அடுத்து பெரும்பாலான முன்னைய சங்க உறுப்பினர்கள் ஜனதா கட்சியை விட்டு பிரிந்தனர். (ஆர்.எஸ்.எஸ் உடன் உறுப்புரிமை வைத்திருந்த இரட்டை உறுப்புரிமை

பிரச்சினையும் முக்கிய காரணம்) இவர்களினால் 1980ஆம் ஆண்டு உருவானதே பாரதிய ஜனதா கட்சியாகும்.

அன்றிலிருந்து தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சியடைந்து தேசிய மட்டத்தில் தன்னை ஒரு முழுமையான மாற்றுக்கட்சியாக பி.ஜே.பி. மாற்றிக் கொண்டது. இதன் வளர்ச்சிக்கு 'இராஷ்டிரிய சுயம்சேவக் சங்கம்' (R.S.S.) , விஷ்வ இந்து பரிஷத் (VHP) ஆகியவற்றின் பங்கு கணிசமானதாகும்.

இக்கட்சியின் குறிக்கோள் 'ஒரு நாடு', 'ஒரு பண்பாடு' 'ஓர் இனம்' என்பதாகும். இதன் கொள்கைகளை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

1. இராம இராச்சியத்தை (தர்ம ராஸ்ரா) அமைத்தல். உண்மையில் பி.ஜே.பி.யின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தின் தலையங்கமே 'ராம ராச்சியத்தினை நோக்கி' என்பதாகவிருந்தது. 'ஊழல்களற்ற நேர்மையான அரசியல் முறை, சமூக நீதியுடனான பொருளாதார வளர்ச்சி, உறுதியான சமூக ஒழுங்கு, உலக சகோதரத்துவம் என்பவற்றை வழங்குவதே ராம ராச்சியம்' என எடுத்துரைத்தது.
2. தேசம் முழுவதற்கும் ஒரு பொதுவான சிவில் சட்டத்தை அமுல் படுத்துவது. (முஸ்லிம்களுக்கு தனியான ஒரு சிவில் சட்டம் இருப்பதை எதிர்க்கின்றது.)
3. அரசியல் யாப்பின் 370 வது பிரிவினை நீக்குவது. (இப்பிரிவு ஜம்மு-காஷ்மீர் மாநிலத்திற்கு விசேட அதிகாரங்களை வழங்குகின்றது.)
4. பஞ்சாயத்து ஆட்சி முறை மட்டுமல்லாது மாநிலங்களுக்கு மேலும் நிதி மற்றும் நிர்வாக அதிகாரங்களை பரவலாக்குவது.
5. 'காந்திய சோசலிசம்' என்ற தனது கொள்கையின் அடிப்படையில் சுதேச பொருளாதாரத்தினையே ஒரு மாதிரியாகக் கொள்வது பல் தேசிய தாபனங்கள் நுகர்வு சந்தைக்குள் நுழைவதைக் கட்டுப்படுத்தல்.
6. இந்தியா அணு ஆயுத வல்லரசாகவும், ஐ.நா. சபையின் பாதுகாப்பு சபையின் உறுப்பினராகவும் மாறுதல்.

மேற்கண்ட இக்கொள்கைகள் பி.ஜே.பி.யினை ஏனைய கட்சிகளிலிருந்து கணிசமானளவு வேறுபடுத்திக் காட்டியது.

1980 ஆம் ஆண்டு தோற்றத்தின் பின்னர் முதலில் போட்டியிட்ட 1984ஆம் ஆண்டு 8வது நாடாளுமன்ற தேர்தலில் 7.7% வாக்குகளுடன் 2 ஆசனங்களை மட்டுமே பி.ஜே.பி. பெற்றுக் கொண்டது. ஆனால்

1989ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் 11.5% வாக்குகளுடன் 86 ஆசனங்களையும், 1991 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் 20.9% வாக்குகளுடன் 119 ஆசனங்களையும், 1996 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் 20.3% வாக்குகளுடன் 161 ஆசனங்களையும் 1998 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் 25.6% வாக்குகளுடன் 179 ஆசனங்களையும் பெற்றுக் கொண்டது.

இதன் அபரிமிதமான வளர்ச்சிக்கு பிரதான தேசிய கட்சியான காங்கிரசின் பலவீனம், காங்கிரசிற்கு மாற்றுக் கட்சியாக தன்னை வெளிப்படுத்தியது, இந்துமத உணர்வு, சிறிய, மத்திய வியாபாரிகளின் ஆதரவு, தொழில்சார் மத்தியதர வர்த்தகத்தாரின் ஆதரவு என்பன காரணங்களாகும்.

முக்கிய தலைவர்கள்

அடல்பிகாரி வாஜ்பாய், அத்வானி, மனோகர் ஜோஷி.

5. ஐக்கிய முன்னணி

இது தனி ஒரு கட்சியல்ல. மாறாக ஆட்சியமைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட பல கட்சிகளின் கூட்டாகும். மூன்று தேசிய கட்சிகளையும், பிரதேச கட்சிகளையும், இடதுசாரிகட்சிகளையும் கொண்ட கூட்டணியாகும். ஜனதா தளம், இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, மார்க்சி கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, அகில இந்திய ஃபபர்ட் புளோக், காங்கிரஸ் திவாரி பிரிவு, அசாம் மக்கள் கவுன்சில், திராவிட முன்னேற்ற கழகம், கர்நாடக காங்கிரஸ் கட்சி, மத்திய பிரதேச விக்காஸ் காங்கிரஸ், மகராஸ்ரவதி கோமண்டாக், புரட்சிகர சோஷலிச கட்சி, சமாஜ்வாதி கட்சி, தமிழ் மாநில காங்கிரஸ், நாயுடுவின் தெலுங்கு தேசம் ஆகிய 13 கட்சிகளின் கூட்டாகும்.

1996 ஆம் ஆண்டில் பி.ஜே.பி.யின் 13 நாட்கள் குறுகிய ஆட்சியினை அடுத்து இக் கூட்டணி இந்தியாவில் ஆட்சியமைத்தது. அப்போது இக்கூட்டணிக்கு 180 ஆசனங்கள் பலமே மக்களவையில் இருந்தது. காங்கிரசின் வெளியில் நின்றான ஆதரவுடன் தான் இதனால் ஆட்சியமைக்க முடிந்தது. இம்முன்னணியை சேர்ந்த தேவ கௌடா முதலில் பிரதம மந்திரியாகவும் அவரைத் தொடர்ந்து ஐ.கே.குஜ்ரால் பிரதம மந்திரியாகவும் பதவி வகித்தனர். 1998 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் இக்கூட்டணி 96 ஆசனங்களையே பெற்றது.

பிரதேச கட்சிகள்

பின்வருவன இந்தியாவில் உள்ள முக்கிய பிரதேச கட்சிகளாகும்.

1. திராவிட முன்னேற்ற கழகம். (தமிழ் நாடு)
2. அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்ற கழகம். (தமிழ்நாடு)
3. சிரோமணி அகாலி தள் (முக்கியமாக பஞ்சாப்)
4. தேசிய மாநாட்டு கட்சி (ஐம்மு கஷ்மீர்)
5. அசம் கண பரிசத் (அசாம்)
6. சிவசேனை (மகராஷ்டிரா)
7. தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் (தமிழ் நாடு)
8. தெலுங்கு தேசம் (அந்திர பிரதேசம்)
9. ஹரியானா விகாஸ் கட்சி (ஹரியானா)

இந்திய தேர்தல் முடிவுகள் (1998)

ஒரு பகுப்பாய்வு

1996ம் ஆண்டு தேர்தலில் ஒப்பிடும் போது அகில இந்திய மட்டத்தில் மேலும் 4% மான வாக்குகளை காங்கிரஸ் இழந்தது. 1996 இல் 29.7% மான வாக்குகளுக்குப் பதிலாக 1998 இல் 25.7% மான வாக்குகளையே பெற்றது. எனினும் அதன் நாடாளுமன்ற ஆசனங்களின் எண்ணிக்கையில் எது விதமான மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. 140 ஆசனங்களை பெற்றுக் கொண்டது.

காங்கிரஸின் நீண்ட தேர்தல் வரலாற்றுடன் ஒப்பிடும் போது இம் முடிவுகள் மேலும் சரிவினை காட்டிய போதும், 1996ஆம் ஆண்டு தேர்தலுடன் ஒப்பிடும் போது சில வகைகளில் பாதகமற்ற முடிவாகவே இத்தேர்தல் முடிவுகள் அமைகின்றன.

உதாரணமாக சென்ற தேர்தலுடன் ஒப்பிடும் போது மகராஷ்டிராவில் 15 ஆசனங்களிலிருந்து 33 ஆசனங்களாகவும்; ராஜஸ்தானில் 12 ஆசனங்களிலிருந்து 18 ஆசனங்களாகவும்; மத்திய பிரதேசத்தில் 8 இல் இருந்து 10 ஆசனங்களாகவும் பிகாரில் 2 இல் இருந்து 5 ஆசனங்களாகவும், கர்நாடகாவில் 5 இலிருந்து 9 ஆசனங்களாகவும் தனது பலத்தை அதிகரித்துக் கொண்டது. அவ்வாறே கேரளாவிலும், ஹரி

யானாவிலும் தலா ஒரு ஆசனத்தினை மேலதிகமாக சென்ற தேர்தலை விட பெற்றது. அத்துடன் ஆந்திர பிரதேசத்தில் தனது 22 ஆசனங்களுக்கும் தக்கவைத்துக் கொண்டது.

இவ்வெற்றிகளுக்கு சோனியா காந்தியின் பிரச்சாரம், மகராஷ்டிராவில் சரத்பவரின் திறமையான ஒழுங்கமைப்பு, ஆளும் கட்சிகளுக்கு இயல்பாய் எழும் எதிர்ப்புமையினாலான சாதக நிலை என்பன காரணமாயின.

எனினும் ஏனைய மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் பாதகமான நிலையினையே சந்தித்தது. அதில் முக்கியமானது உத்திர பிரதேசமாகும். ஒரு காலத்தில் காங்கிரஸின் கோட்டையாக விளங்கிய இம்மாநிலத்தில் ஒரு லோக்சபை ஆசனத்தை கூட காங்கிரசினால் பெற முடியவில்லை. இது காங்கிரஸ் வரலாற்றிலேயே முதற் தடவையாகும். அவ்வாறே, ஒரிசா, மேற்கு வங்காளம், பஞ்சாப், தமிழ்நாடு ஆகிய மாநிலங்களிலும் பலத்த அடிவாங்கியது. இத்தோல்விகளுக்கு, கடந்த சில வருடங்களாக காங்கிரஸில் நிலவும் பாதக காரணிகளே காரணமாகும். முக்கியமாக உட்கட்சி முரண்பாடுகள், கட்சி கட்டுக்கோப்பின்மை, பலம் வாய்ந்த வசீகர தலைமையின்மை, மாநில மட்டத்தில் கட்சி முரண்பாடுகள் முக்கியமாக மேற்கு வங்கத்தில் மமதா பனர்ஜியின் பிரிவு போன்றன.

பாரதிய ஜனதா கட்சி இத்தேர்தலில் தனது தேசிய வாக்கு அளவினை 1996ஆம் ஆண்டு 20.3% இத்திலிருந்து 25.6% வாக்குகளுக்கு அதிகரித்துக் கொண்டது. அவ்வாறே தனது ஆசனங்களின் அளவை 161 இலிருந்து 179 ஆக அதிகரித்துக் கொண்டது.

எனினும் பி.ஜே.பி. தலைமையினைப் பொறுத்தவரை 1998ஆம் ஆண்டு தேர்தல் முடிவுகள் திருப்தியளிப்பனவாக அமையவில்லை. முக்கியமாக தனக்கு குறைந்தது 225-240 ஆசனங்கள் கிடைக்கும் என்ற அதன் எதிர்பார்க்கைக்கு தேர்தல் முடிவுகள் ஏமாற்றமளிப்பதாகவே அமைந்தது. இதற்கு முக்கிய காரணம் கட்சி மகராஷ்டிராவிலும், ராஜஸ்தானிலும் சந்தித்த தோல்வியாலும், உத்தர பிரதேசத்திலும் பீகாரிலும் தேர்தல் முடிவுகளில் எதுவித மாற்றமும் ஏற்படாமையுமாகும். 1996 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் 33 ஆசனங்களை மகராஷ்டிராவில் பெற்ற பி.ஜே.பி.-சிவசேனை கூட்டணி 1998ஆம் ஆண்டில் 10 ஆசனங்களையே பெற்றது. அவ்வாறே ராஜஸ்தானில் 13 ஆசனங்களை வைத்திருந்த பி.ஜே.பி. 5 ஆசனங்களையே 1998 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் பெற்றது.

எனினும் இத்தேர்தலில் பி.ஜே.பி.க்கு கிடைத்த முக்கிய வெற்றி தென்மகாணங்களில் அது நுழைந்தமையாகும். முதல் முதலில் தமிழ்நாட்டில் அது 3 ஆசனங்களை பெற்றுக் கொண்டது. (ஜெயலலிதாவின் உதவி

யுடன்) அவ்வாறே கர்நாடகவிலும் (இராமகிருஷ்ண ஹெக்டேயின் உதவியுடன்) ஆசனங்களைப் பெற்றுக் கொண்டது.

மாநில மட்ட கட்சிகளுடனான புத்திசாலித்தனமான தேர்தல் உடன்படிக்கைகள் இவ்வெற்றிக்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தன. மேலும் நிலையான ஆட்சியை தரும் வல்லமை தனக்கே உண்டென்ற பிரச்சாரமும் அடல் பிகாரி வாஜ்பாயினை தனது பிரதமருக்கான வேட்பாளராய் அறிவித்தமை, தேசிய ரீதியில் ஜனதா தளத்தின் வீழ்ச்சியும் பி.ஜே.பி.க்கு அது சார்பாய் அமைந்தமை, காங்கிரஸின் பலவீனம் என்பனவும் இவ்வெற்றிக்கான ஏனைய காரணிகளாகும்.

ஐக்கிய முன்னணியிலுள்ள கட்சிகளே 1998ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் பாரிய பின்னடைவைப் பெற்றவையாக அமைந்தன. முக்கியமாக ஜனதாதள், திராவிட முன்னேற்ற கழகம், தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் என்பவை 1996 ஆம் ஆண்டு தேர்தலுடன் ஒப்பிடும்போது மிக குறைந்த ஆசனங்களையே பெற்றன.

மொத்தத்தில் 1998 ஆம் ஆண்டில் நடந்த 12 வது நாடாளுமன்ற தேர்தல் விவேகமான கூட்டணி ஒப்பந்தங்கள், பிரதேச கட்சிகளின் முக்கியத்துவம், ஆளும் கட்சிக்கு எதிராக இயல்பாய் எழும் எதிர்ப்புணர்வு (anti-incumbency factor) போன்ற காரணிகள் முக்கிய பங்கினை வகித்தன.

1998 தேர்தல் முடிவுகள்

பாரதிய ஜனதா கூட்டணி

பாரதிய ஜனதா கட்சி	179
சிவசேனை	6
சமதா கட்சி	12
B.J.D.	9
S.A.D.	8
திரிணமுல் காங்கிரஸ்	7
லோக்சக்தி	3
ஹரியானா விக் காஸ் கட்சி	1
அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்	18
பாட்டாளி மக்கள் கட்சி	4
மறுமலர்ச்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்	3
T.R.C.	1
J.P.	1

ஒப்பீட்டு அரசியல்

அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் முக்கியமான உபதுறையாக வளர்ந்துள்ள 'ஒப்பீட்டு அரசியல்' பற்றிய புதிய கொள்கைகளையும், அணுகுமுறைகளையும் கொண்ட நூல்கள் தமிழில் இல்லை என்ற குறைபாட்டை இந்நூல் நிவர்த்திக்கின்றது.

ஒப்பீட்டு அணுகுமுறைகளைப் பற்றி விரிவான விளக்கத்தைத் தருவதுடன் இந்தியா, பிரான்சு, ஐக்கிய இராச்சியம், அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன் ஆகிய நாடுகளின் அரசியல் முறைகளையும் இந்நூல் விளக்கி, ஒப்பீட்டு, பகுப்பாய்வு செய்கின்றது.

அம்பலவாணர் சிவராசா: இந்நூலின் பதிப்பாசிரியரான இவர் தன் முதுகலையினை கனடாவிலும், முனைவர் ஆய்வினை பேராதனையும் மேற்கொண்டார். சில காலம் டில்லி ஜவார்லால் நேரு பல்கலைக் கழகத்தில் சிறப்பு வருகை ஆய்வாளராகவும் இருந்துள்ளார். சர்வதேச ஆய்விதழ்களில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும், ஆய்வு நூல்கள் பலவற்றையும் வெளியிட்டுள்ளார். தற்போது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருகின்றார்.